

OLIVER HARRIS

goana după bani

Un vârtej amețitor al minciunii și corupției, un portret plin de acuratețe al Londrei de astăzi și un erou seducător: detectivul Nick Belsey.

Un thriller urban.

TREI

3

FICTION
CONNECTION

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

OLIVER HARRIS

Goana după bani

Traducere din engleză de Bogdan Perdivară

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta colecției:
Faber Studio (Ioan Olteanu)
Foto copertă: © Guliver/Getty Images/Will Crocker

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Silvia Dumitrache

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Ioana Augustin
Rodica Petcu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HARRIS, OLIVER

Goana după bani / Oliver Harris ; trad.: Bogdan Perdivară. –

București : Editura Trei, 2012

ISBN 978-973-707-426-3

I. Perdivară, Bogdan (trad.)

821.111-31=135.1

Titlul original: The Hollow Man

Autor: Oliver Harris

Copyright © Oliver Harris 2011

Ediția originală a fost publicată de editura Jonathan Cape, Londra, UK.

Copyright © Editura Trei, 2012
pentru prezenta ediție

C. P. 27-0490, București

Tel. /Fax: +4 021 300 60 90

e-mail: comenzi@edituratrei.ro, www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-426-3

„Doamne, dă-mi puterea să duc o viață dublă.”
HUGO WILLIAMS, „Rugăciune”

Unu

Bogățiile din Hampstead zăceau inerte, răspândite la marginea Heathului: pe sub platani, Mercedesuri și SUV-uri acoperite de chiciură, conace victoriene neluminate. Luminile unui Starbucks licăreau, însă altminteri străzile erau întunecate. Primele mașini cu navetiști singuratici fâșâiau în jos pe Willow Road, îndreptându-se spre South End Green. Detectivul de poliție Nick Belsey ciuli urechile. Numărase patru pe minut, așadar nu era încă șase dimineața. O pojghiță de brumă se întindea peste frunzele și crengile dimprejurul lui, iar pământul se simțea rece sub trup. Pantofii îi musteau de umezeală. Avea pământ în gură și simțea miros de sânge și de scoarță putredă.

Belsey era lungit pe o colină, în partea de est a cartierului Hampstead Heath. Colina era înțesată de pini, înconjurată de tufe spinoase și separată de restul lumii printr-un gard de fier. Nu era, așadar, un loc atât de absurd pentru a-ți găsi adăpost, cugetă Belsey, dacă asta i-ar fi fost intenția. Haina îi era întinsă pe jos, acoperită cu o pojghiță de gheață. Detectivul o scutură și o îmbracă.

După aceea, se ridică în picioare și escaladă gardul, pășind apoi pe iarba umedă.

Văzu, de pe culmea dealului, cum Londra se întinde către înălțimile profilate vag dinspre Kent și Surrey. Orașul însuși părea rece și amorțit, ca un vagabond adormit pe stradă; Camden, West End, zona City, cu blocuri-turn străpungând pâcla subțire. Era cinci și jumătate sau șase fără un sfert, judecând după lumina slabă și după circulația sporadică. Nu-și găsea ceasul. Se căută prin buzunare și dădu peste o batistă pătată cu sânge, dar nici urmă de chei, telefon sau legitimație de polițist.

Belsey o porni către pista de atletism și coborî cărruia către bazine. Trecu puntea care împărțea în două ștrandul mixt și căută cu privirea înotători matinali. Niciunul deocamdată. Se lăsă în genunchi pe cimentul punții, se aplecă spre bazin și își stropi fața cu apă. De pe mâinile tremurânde i se prelinseră urme apoase de sânge. Belsey se lăsă în jos ca să-și vadă chipul reflectat în unde, însă nu desluși nimic în afara unui amestec confuz și uleios de lumină și întuneric. Două lebede îi urmăreau mișcările de lângă platforma trambulinei. Bună dimineața, rosti Belsey. Așteptă ca lebedele să se întoarcă și să se depărteze alunecând pe suprafața bazinului, apoi își cufundă capul în apă.

Doi

În parcare din Heath se vedea o mașină de poliție, cu parbrizul spart și cu portiera din dreapta deschisă. Peste pietriș, către Heath, se întindea sângele: mai degrabă o dâră decât picături, vechi, poate, de trei ore. Urme șterse de pași mergeau în paralel cu cele de sânge. Belsey își compară laba piciorului cu urmele. Bara metalică a mașinii zăcea la pământ, contorsionată. Singurul impact, se părea, fusese cu bara. Nu se vedeau dovezi ale coliziunii cu o altă mașină, nu existau ciobituri în vopsea ori urme de tamponare laterală. Iar fragmentele de parbriz căzuseră peste capotă. Era clar, nu sărise prin el. Pășii pe lângă sticla spartă, găsi pe jos un sfeșnic și-l ridică. Era greu, de alamă, cu decorațiuni. Pătrunsesse direct prin parbriz. Avea noroc că nu-i intrase în creier. Ce soi era? Poate masonic. Lanțul amintirilor sale se rupsesse. Scoase baltista și șterse volanul, schimbătorul de viteze și mânerele de la portiere.

Belsey părăsi parcul de mașini și o porni pe serpentinele tăcute ce duceau de la Keats Grove către South End Green. Mergea încet, cu Heathul la stânga și casele cu piscine ale multimilionarilor la dreapta lui. Totul

era absolut încremenit. Există o oră de aur a fiecărei zile, crezuse întotdeauna Belsey, întocmai ca în ancheta unei crime: o clipă de liniște înainte ca metropola să-și pună povestea în ordine. Încercă mânerile câtorva vehicule, până ce portiera unui Vauxhall Astra se deschise cu un scrâșnet. Belsey aruncă o privire în lungul străzii, se urcă, deschise torpedoul și găsi niște mărunțiș, trei lire cu totul.

Cumpără o periută de dinți, o sticlă cu apă și niște vată de la un non-stop din spatele spitalului. Era ținut de niște frați somalezi.

— Bună dimineața, domn' inspector, ce s-a întâmplat?

— Am fost să înot. E nemaipomenit.

— Bun, domn' inspector, râseră ei.

— Încă nu-s inspector, totuși.

— Chiar așa, șefu'.

Proprietarii magazinului, zâmbind cu toată gura, încasară banii pe cumpărături. Sfeșnicul se poate să li se fi părut bizar, dar nu scoaseră o vorbă. Belsey își căpătă restul, trase aer adânc în piept și o porni la pas, pe strada Pond, către secția de poliție.

Mare parte dintre secțiile de poliție din Londra funcționau în clădiri de beton. Nu și cea din Hampstead. Cărămizile roșii, victoriene ale secției luceau cu mândrie civică pe Rosslyn Hill. Deasupra se întindea, masivă, zona istorică, în vreme ce, de la poalele dealului, începea să se lățească, murdar, cartierul Camden. Belsey se așeză pe banca unei stații de autobuz de peste drum și urmări cum tura de noapte se preferă ieșind din secție, adormită și trudită. La șapte începură să apară punctualii, executându-și parada de dimineață. Îi mai lăasă cinci minute, apoi traversă.

Culoarele erau pustii. Belsey păși în picioarele goale către vestiare. Găsi trusa de prim ajutor și luă de acolo paracetamol, o rolă de bandaj și dezinfectant. Scoase din coșul de gunoi o umbrelă stricată și forță încuietoarea: o cravată de rezervă și un exemplar din *The Golden Bough*¹, însă nici urmă de cămașă sau pantofi. Belsey aburcă în vestiar sfeșnicul de alamă, reveni pe culoar și îngheță. Șeful, inspectorul Tim Gower, intra în cantină la doar câțiva metri de el. Belsey numără până la cinci, apoi se grăbi să treacă de ușă, urcă scările până la sala de ședințe, goală, și se așeză.

Lăsă luminile stinse și jaluzelele trase, înșfăcă raportul cu infrațiunile de peste noapte și se asigură că nu era trecut acolo. O bătaie într-o șaormerie, două spargerii de locuință, o persoană dispărută. Niciun Belsey. Scormoni prin sertare după insignă și legitimație și le găsi, neștiutoare, fără să aibă habar de comportamentul lui nepotrivit pentru un polițist. E II R Poliția Metropolitană, o coroană pe o explozie de argintiu. Atâta tot rămăsese, iată, din el. Părea să fie ceva predestinat.

Porni să verifice mașina de poliție făcută zob și descoperi că aceasta aparținea secției de poliție din Kentish Town. Dădu un telefon.

— Aici Nick Belsey, secția Hampstead. Una dintre mașinile voastre e în parcare de la Heath Extension... Nu, a rămas acolo... Nu știu... Mersi.

Belsey se încuie în toaletă și se dezgoli până la brâu. Își cercetă chipul. Din nara stângă se întindea o dâră uscată de sânge, peste buze, până pe bărbie. Își trecu

¹ *The Golden Bough (Creanga de aur)* — studiu comparatist de mitologie și religie, scris de Sir James George Frazer în 1890.

degetul peste dâră, socotind-o superficială. Vânătaii negre, mari îi înfloriseră pe piept și pe umărul drept, însă nu-și rupseseră niciun os. Spălă rana și-și scoase din gură ce mai rămăsese din dintele rupt. Arăta însufletit. Ochiul inexpressiv de detectiv își recăpătau viața, însuflețiți de o lumină ca în vremurile de demult, și Belsey se întrebă ce însemna asta. Își scoase pantalonii, le curăță turul umezindu-i și-și frecă sacoul, îndepărtând partea cea mai rea din murdăria de pe Heath. Își puse haina la uscat, își trase pantalonii și se întoarse la birou.

Dispeceratul trimisese o listă de mesaje care-i erau adresate — telefoane primite în ultimele câteva ore. Erau de la niște indivizi cu care nu mai vorbise de ani întregi, de la niște rude de departe și de la colegi de altădată. *Ai încercat să dai de mine aseară...* Nu-și amintea să fi sunat pe cineva. O urmă de groază începu să se strecoare în conștiința sa. Afară, moliciunea nopții se evaporase, iar aerul se făcuse aspru, cu norișori precum peliculele de mizerie de pe suprafața apei. O zi extraordinară, simți Belsey. Un soare slab, de iarnă, licărea palid și totul aducea cumva a copilărie. Un bărbat în cămașă deschidea un supermarket; un măturător de stradă, pe care Belsey îl știa, un columbian de șaizeci de ani, înainta măturând și târșându-și picioarele către stația de metrou. Pe lângă el treceau grăbiți comercianții din centru. Banca, îi veni în minte lui Belsey: ar fi trebuit să-și anuleze cardul. Dar era un gând fără substanță. Nu se simțea îndemnat să-și salveze vechea existență. Era ca și cum fără card nu avea nicio datorie, iar fără datorie, era liber s-o ia la sănătoasa.

Important era să rămână calm.

Belsey netezi hârtia cu infrațiuni pe care o avea pe birou: o bătaie, două spargerii, o persoană dispărută. Își

alcătuia un plan. Departamentul de coordonare notase ceva în dreptul persoanei dispărute cu jumătate de oră în urmă — „de verificat?“ — erau, adică, de părere că cineva ar fi trebuit să arunce o privire, cu toate că disparițiile adulților nu erau treaba poliției și, probabil, atenția le fusese atrasă de adresă: Bishops Avenue. Bishops era cea mai scumpă stradă din toată zona, așadar, una dintre cele mai scumpe din lume. Nimeni nu se prefăcea că dispariția unui bogat era totuna cu cea a unui sărăntoc.

Îndesă un mesaj în biroul sergentului — „Plecat la MisPer“ — și semnă pentru cheile uneia dintre mașinile fără însemne. Apoi coborî, verifică dacă rezervorul conținea suficientă benzină și întoarse mașina către Downshire Hill.

Trei

Conduse fără întreruperi. Când și când, mai trecea câte un Land Rover, cu navetiști scuturându-și țigările pe geamuri. Mai era însă o jumătate de oră până la ieșirea copiilor de la școală, prin urmare traficul era încă fluid. Belsey urcă spre bazinul Whitestone, pe lângă alergătorii matinali, trecu de Spaniard's Inn și viră la stânga, în opulența retrasă a străzii Bishops Avenue.

Ambele părți ale străzii erau mărginite de conace înșirate unul lângă altul, fiecare dându-și în vileag stilul propriu de prost-gust bine securizat. Aici se aflau locuințele unor șeici, prinți și rechini financiari, întinse cam pe un kilometru, din Heath până la o zonă cu gunoaie de pe A1. O femeie se afla pe aleea de acces de la numărul treizeci și șapte, purtând o jachetă peste uniforma roz de menajeră. Era palidă, blondă și fuma iute, trăgând superficial din țigară. Casa din spatele ei se înălța plină de pompă găunoasă. Se lăuda cu două nivele, cărămizi roșii noi, pervazuri albe și coloane la fel de albe de fiecare parte a ușii principale. Copăcei în ghivece negre mărgineau aleea. Un port-drapel alb fără steag trona în centru; o cărare de pietriș roz ducea către gardul de sârmă al unui teren de tenis.

— N-am pus mâna pe nimic, spuse femeia cercetându-i ochii de polițist. Vorbea cu accent polonez, lăsând fumul să se strecoare pe la marginea gurii.

— Cum te cheamă? rosti Belsey.

— Kristina.

— Și faci curat pentru persoana care a dispărut?

— Da.

Trecu pe lângă ea, urcând treptele.

— E cineva înăuntru?

— Nu.

Belsey se zgâi la ferestrele făcute cioburi. Urcă cele patru trepte de piatră netedă și ajunse lângă ușă, însă menajera rămase în spate.

— Locuia singur?

— Da.

— Alarmerle sunt închise complet?

— Da.

Întoarse capul și o văzu așteptând ascultătoare în josul treptelor.

— Când l-ai văzut ultima oară? zise Belsey.

— Nu l-am văzut niciodată.

— Nu l-ai văzut niciodată?

— Nu.

— Și de unde știi că a dispărut?

— A lăsat un bilet.

Ușa se deschise când Belsey o îmbrânci. Holul de la intrare era de mărimea unei biserici mai mici, cu podea de marmură și candelabru. În spate, două șiruri de scări spiralate, mochetate cu roșu, se ridicau din ambele laturi ale unei fântâni înalte, fără apă. Belsey intră. Trupul lui rănit apăru în oglinzile lungi dispuse în părți. Belsey urcă la etajul întâi și verifică trei dormitoare cu mochetă

albă, o baie cu jacuzzi și savoniere ca niște cochilii rotunde de aur. Găsi gel de față făcut din alge japoneze și prosoape împăturite, legate cu o fundă argintie. Nu descoperi nicio urmă de sinucidere. Cele mai multe sinucideri la domiciliu se întâmplau în baie, mai puțin în dormitor. Rezydentul casei nu era acolo. Belsey deschise dulăpior după dulăpior, până ce găsi o pereche de mocasini din piele de șarpe. Își scoase pantofii uzi și-și puse în loc mocasinii. Se potriveau de minune. Pe masa de lângă pat se afla un portofel plin cu carduri pe numele A. Devereux. Nici urmă de bani gheață. Căută și în sertarul alăturat, unde nu găsi decât butoni de cămașă și o geantă de voiaj Harrods. Își puse pantofii în geantă și îi duse jos.

Frigiderul din bucătăria principală avea încastrate un televizor și un radio. Avea un ecran care-ți spunea cât anume aveau să reziste alimentele. În momentul de față pe ecran scria „pui porționat“, deși înăuntru Belsey nu văzu nici urmă de pui. Descoperi, în schimb, o sticlă de șampanie sigilată, niște pâine de casă, brânză, lapte semidegresat și jumătate dintr-un gulaș din cel pentru gătit la microunde. După miros, laptele părea proaspăt. Nu găsi cafea. Puse două felii de pâine în prăjitor și umplu ceainicul. În congelator erau o pungă cu creveți și o sticlă de votcă. De-a dreptul spartan. Se fâțai pe coridorul de la parter, vreme în care apa din ceainic începea să fiarbă, admirând mulțimea de cărți din rafturi și arta modernă de pe pereți. Ramele erau înflorate și aurite, arta — minimalistă și abstractă. Belsey ajunsese la un studio îmbrăcat în lemn de stejar, cu o masă de biliard așezată peste un covor persan. Biletul de sinucigaș se afla pe postavul mesei, scris cu tuș pe o foaie de hârtie cu antet:

Îmi pare rău. Am crezut mult timp că o să fiu în stare s-o țin tot așa, dar nu mai e cazul. M-am simțit, în ultimul an, de parcă s-ar fi stins soarele. Vă rog să nu aveți nicio îndoială că știu ce fac și că așa e cel mai bine. Am încercat să mă asigur că toate hârtiile sunt în regulă, ca să nu mai provoace probleme în plus. Alex Devereux.

Ce politicoș, cugetă Belsey. Nu avea destinatar. Poate era adresată personalului. Și cine semna un bilet de sinucigaș cu numele complet? Hârtia era grea, cu sigla firmei producătoare. Avea imprimată adresa casei de pe Bishops și un motto: „Speranța e Veșnic Vie”. Belsey compară scrisul de mână al lui Devereux cu hârtiile din sertar și văzu că se potrivește. Verifică temperatura apei de la robinetele băii și încuietorile ferestrelor. Când trase ivărul, o ușă de la ultimul etaj se deschise. Ducea pe acoperiș. Belsey ieși și pufni, minunându-se. O piscină infinită, înconjurată de șezlonguri, cu apa vălurindu-se în bătaia ușoară a brizei matinale. Niciun cadavru plutind. Belsey zări, jos, peluza și terenul de tenis, marginile proprietății, terenuri de joc și apoi, dincolo de acestea, cartierul Heath însuși, cu clădirile sale ca niște ramuri zgâriind cerul.

Belsey porni agale, coborând scările către camera de zi, unde începu să-și facă de lucru cu telecomanda unui aparat cu ecran plat. Își întinse unt pe pâine și citi din nou biletul în timp ce mânca. Apoi ieși afară și-și aruncă pantofii distruși pe bancheta din spate a mașinii fără însemne. O găsi pe Kristina rezemată de zid.

— Vreun semn că domnul Devereux ar fi intrat în încurcături? întrebă Belsey.

- Nu.
- De când lucrezi pentru el?
- De două luni.
- Ceva neobișnuit azi în legătură cu casa?
- Nu.
- Lipsește vreun automobil?
- Nu știu.
- În ce domeniu lucra?
- Afaceri.
- Ei, nu mă-nnebuni!

Belsey străbătu proprietatea, ajungând la grădină: furtun, magazie, saci cu îngrășământ, obișnuitele camere de luat vederi și garduri de sârmă. Iarba era încă acoperită cu o pojghiță delicată de brumă, neatinsă. Nimeni nu pretindea că sinucigașii bogați erau aidoma cu săracii, dar nici că se sinucideau din motive diferite.

Menajera îi întinse cheile casei cu un aer solemn, de ceremonie. Poate așa făceau prin locurile de unde venea ea, cugetă Belsey. Poate vedea așa ceva mai mereu.

- Vrei să bei ceva? întrebă Belsey.
- Nu, răspunse ea.

Patru

Belsey conduse până la parcare din Heath. Luaseră mașina de poliție de-acolo. Totul fusese curățat lună, până și sticla spartă.

Luă sfeșnicul și se duse până la templul masonic din Kentish Town. Acesta era găzduit de o casă modestă, din cărămidă roșie, aflată lângă o măcelărie care vindea carne fără chimicale. Ușa era deschisă. Belsey parcă și păși înăuntru. Mirosul de umezeală al coridorului îi trezea amintiri. Mai fusese aici. Cum intrase? Un bărbat pe care nu-l recunoscuse lustruia niște argintărie. Nu făcea parte din poliție, ghici Belsey. Avea un aspect sănătos, purta un pulover cu anchior și capul chel îi lucea.

— Am găsit chestia asta, spuse Belsey punând sfeșnicul între ei. E al dumitale? Masonul se uita perplex.

— Unde l-ați găsit, fir-ar?

— Într-o mașină abandonată.

Bărbatul se scărpină în cap:

— Mersi.

— Presupun că n-ai văzut un telefon mobil pe-aici, pe undeva.

— Un telefon? Nu. Mă tem că nu.

— OK. Mulțumesc.

Belsey aruncă o ultimă privire împrejur. Încercă să analizeze ce camere de luat vederi îi surprinseseră imaginea noaptea trecută, care anume ar fi putut să înregistreze figura șoferului. Nu-și amintea să fi intrat în sediul Lojei, însă ținea minte că se preumblase pe podeaua hașurată. În susul zidului era scris ceva în ebraică, cu litere aurite. Literele ininteligibile păreau să aibă ceva furios. Își aminti că-l puseseră pe gânduri.

— Pot să întreb, spuse, ce-i cu scrisul ăla?

— În ebraică? Zice: „Piatra lepădată de zidari a ajuns în capul unghiului“. Versetul 22 din Psalmul 118.

— Și ce înseamnă?

— Ah, zise omul zâmbind și conducându-l acum pe Belsey afară, în lumina palidă a soarelui. E o poveste lungă.

— Dacă aș vrea să mă înscriu..., zise Belsey.

— Vreți să vă alăturați masonilor?

— M-am tot gândit.

— Aș putea să vă pun în legătură cu un membru. Bărbatul, acum că ieșiseră din templul lui, era indulgent. Cel mai bine ar fi ca, mai întâi, să stați un pic de vorbă. Oamenii au o mulțime de prejudecăți. Treceți pe aici într-o seară.

— Așa o să fac, mulțumesc.

— Eu vă mulțumesc, spuse masonul, pentru sfeșnic. Dacă vreți să aflați mai multe, dați-mi de știre.

Nu-i oferi nicio carte de vizită. Belsey ieși la loc printre dărăpănăturile de pe strada Kentish Town High. Intră în Centrul de Informare Publică și luă un fluturaș pe care se vedea scris „Cum să te descurci cu Falimentul“. Apoi o porni pe lângă canal spre Starbucks. Îi mai rămăsese

mărunțiș exact de-o cafea. Se așeză mai în fundul localului. Citi fluturașul: *Faceți-vă o listă cu cheltuielile de zi cu zi. Fiți sincer.* Întoarse fluturașul pe cealaltă parte și încercă să-și amintească noaptea de dinainte. Trebuie s-o fi pornit spre nord, probabil în căutarea unui păhărel de noapte bună. Își aminti că intrase într-un magazin să-și ia țigări și nu-și mai găsisese portofelul. Asta era la un cvartal de poliția din Kentish Town. Își bău cafeaua, urmărind puhoaiile de turiști cum curg dinspre strada Camden High spre Euston, apoi ieși.

De recepție la poliția din Kentish Town se ocupa un stagiar: ageamiu, de nouăsprezece ani, cu păr blond spălăcit. Belsey îi arătă insigna.

— Nick Belsey, secția Hampstead. Am auzit că v-a dispărut o mașină de patrulare.

— Așa este.

— La ce oră?

— Raportată la 3 și 17 minute dimineața.

— Inspectorul Gower a cerut casetele.

Băiatul cel nou părea nesigur.

— Casetele cu imaginile din parcare?

— Exact. Știi unde sunt păstrate? Memoria de pe hard?

— Da.

Apoi, detectivul Robin Oakley apăru pe fundal și inima lui Belsey se strânse. Belsey fusese coleg cu Oakley la niște cursuri de pregătire; conducea un Nissan GT-R și colecționa arme de arte marțiale. Era un gură-spartă.

— Nick, zise Oakley trăgând cu ochiul la tăieturile lui Belsey. Ce s-a întâmplat cu fața ta?

— A venit cineva aseară să aducă un portofel și un telefon?

— De ce?

— Le-am pierdut pe ale mele, zise Belsey.

Lui Oakley asta i se păru amuzant.

— E pe la vreunu' portofelul lui Nick Belsey? se apucă să strige. Nick, ar putea să fie oriunde. Înțelegi ce-ți zic?

— Nu.

Ageamiul părea nedumerit.

— Mă mai ocup de parcare?

— E-n regulă, zise Belsey, las-o baltă.

— Da' ce-se-ntâmplă în parcare? rosti Oakley.

— Nimic. Ai o țigară?

Ieșiră din clădire și Oakley pescui un pachet de Mayfair din buzunarul de la piept, întinzându-i lui Belsey o țigară.

— Ce mai învârți, nebunule ce ești? zise Oakley.

— M-ai văzut noaptea trecută?

— Jumate din Londra te-a văzut.

— Pe unde eram?

— Ai vorbit cu șeful tău?

— Gower? În ultima vreme, nu.

— Isuse! Oakley se strâmbă, abținându-se să izbucnească în râs. Pe unde-ai nimerit?

— De ce?

— Nick, tre' să vorbești cu șeful.

— OK. Ce-am făcut?

— La un moment dat, erai prin Lorenzo's.

— Isuse Cristoase.

Lorenzo de Medici's era o budă de local, unde se spălau bani din cocaină, pe după stația Euston. Peste zi, era un restaurant italianesc mediocru, dar avea licență pentru desfacere de băuturi pe timp de noapte și un proprietar alcoolic care nu-și putea ține sub control propria marfă. Pereții erau zugrăviți cu copii proaste ale unor

capodopere renaștentiste, iar chiuvetele, de obicei, erau pline de sânge.

— Pe la ce oră eram în Lorenzo's?

— Mai contează?

— Telefonul îl aveam?

— Sunai pe toată lumea, le ziceai să vină la Lorenzo's. O tot țineai că e ziua ta și că ce bine e acolo și că să vină toți.

Oakley rânji și clătină din cap. Își azvârli țigara pe stradă, îl bătu pe Belsey pe braț și intră la loc. Belsey își termină țigara, apoi o porni la pas spre Hampstead. Amintirile îi reveneau: știa acum că avusese cu el sfeșnicul la Lorenzo's, fiindcă încercase să-l vândă. Chiar voia să-și amintească mai multe?

— Ar arăta bine aici, îi spusese proprietarului. Pe mine poți să mă crezi.

Încercase să povestească cuiva că renăscuse:

— Nu dezintoxicare, a fost o retragere spirituală, zisese.

— Retragere din ce? Lupti în vreun război?

Își amintea că ajunsese într-o mașină cu un tip care, spunea el, lucra pentru ministerul de externe și care avea urme de pix pe dosul mâinilor. Își aminti momentul de la care începuse totul, momentul în care cardul nu-i funcționase, când se trezise în holul unui bancomat din Kings Cross, la doi pași de Euston Road, și-și dăduse seama că-și epuizase ultima carte de credit și că următoarea factură de plătit era de-acum soră bună cu îndatorarea infinită. Fusese dat afară, împreună cu un tânăr afgan cu ochi strălucitori, aflat pe punctul de a se însura: azvârlit pe străzi.

— Mie mi s-a refuzat azilul și ție creditul, râsese amar bărbatul. Părea să se fi obișnuit cu ideea. Zicea că-și rezolvase oricum problema cu niște acte false. Stătuseră lângă

fațada nezugrăvită a hotelului Continental, Belsey în costumul lui de detectiv iar afganul într-o geacă de pilot, cu stele și dungi pe spate. Venise în Marea Britanie prin Moscova. Îi plăcea să-și dea părul cu gel și să ajute turistele. Fusese, zicea, ghid turistic la Moscova și prizonier politic în Afganistan. Razele albicioase ale soarelui cădeau peste șirurile de mașini, peste schelele stației St Pancras, peste praful de pe pavaj, peste vitrinele murdare ale magazinelor.

— Azi lucrezi? spusesese afganul.

— Nu, am zi liberă.

— Îmi trebuie un martor, spusesese. Un costum de haine și un martor. Îți dau cincizeci de lire.

— Ce fel de martor?

— La nunta mea.

Mireasa era o slovacă din Edgware, o roșcovană cu răs provocator, cu zece ani mai în vârstă decât el. Schimbaseră jurămintele la primăria din Marleybone, căsătoriți de o femeie australiană cu un suport pentru documente în mână. Belsey încercase după aceea să refuze banii, iar când afganul insistase să-l plătească, se dusese și cumpărase șampanie de ei. Erau într-un bar pentru turiști de lângă Madame Tussaud. Nu avusese de gând să bea. După patru sticle date gata de cei trei, se mutaseră într-o cârciumă aflată dedesubtul unei săli de lectură Christian Science. Acea fusese petrecerea de nuntă. Belsey încercase să scoată bani de pe card — suficient cât să ajungă de închiriat măcar o cameră —, însă era mult prea târziu.

Pe la nouă sau zece, Belsey reușise să ajungă la o întâlnire în memoria unui polițist mort, unul de la unitatea canină, care-l cunoscuse pe taică-său și care murise de curând într-un accident rutier în Franța. Cei de la Secția

canină și unii de la Antidrog se înghesuiseră în Ten Bells, în Waterloo, aproape de locul unde-și dresau câinii; polițai bătrâni, bărbați cu hipertensiune și accent de precupeți. Afară era întuneric, un întuneric impenetrabil, așa i se păruse lui Belsey. Recunoștea oameni din vremea copilăriei, din vremea când taică-său lucra la Investigații. Îmbătrâniseră. Nu-i plăcea să vadă că oameni care nu însemnau nimic pentru el mureau, oameni ale căror nume nici nu le cunoștea măcar.

— Bătrânu' tău era un detectiv criminalist de nota zece, doar că nu se ducea niciodată acasă, înțelegi ce vreau să zic? *Nu, nu înțeleg.* Cineva încerca să vorbească cu el despre tatăl lui. *Ce însemna asta?* Aduseseră și un câine polițist, căruia cineva îi pusese o bandă neagră pe unul dintre picioare.

— Iote-l că plânge.

Răsese toată lumea. Nu plângea nimeni. Apăru apoi superintendentul-șef Northwood, comandantul din Borough, în uniformă de paradă și cu o fotografie înrămată a mortului. Era însoțit de nevastă; Sandra Northwood purta tocuri și avea o coamă de păr blond, platinat. Northwood rosti un discurs.

— Câinii sunt inima poliției.

Cineva spuse: Un om care iubea câinii mai mult decât viața. Belsey ridicase paharul, STÂND pe un scaun. Începuse muzica.

— Asta ar fi vrut și Jim, se declaraseră toți de acord, după care se îmbătară ca porcii.

Apoi urmase dansul cu Sandra Northwood, simțindu-i în brațe trupul moale și cald.

— Oh, îi suflase ea în ureche, chicotind. Îl țin minte pe tatăl tău. Mi-amintesc de tine când erai așa de tânăr.

Și-i atinsese fața de parcă ar fi căutat o cale de întoarcere în trecut. Mâinile îi miroseau a fixativ. Nicholas, chicotise ea, privind fără țintă.

— Te culcai cu ăl bătrân? o întrebă el.

Plătise pentru taxi luând banii din poșeta Sandrei Northwood. Era lângă el. Deci aici locuiește Comandantul din Borough, cugetă Belsey privind o clădire nouă, separată de restul de un șir de boscheți. Pe unde era Comandantul? Luminile erau stinse. Belsey o ajută pe Sandra să intre. Casa era goală. Belsey intră să vadă cum era în casa șefului. Mobila arăta nou-nouță. Parte din ea era ținută sub folii de plastic. Sandra turnă vin pentru amândoi dintr-o sticlă deschisă de pe bufet.

— Soțul meu spune că ești unul dintre cei mai buni.

— Mulțumesc.

— Arătos, exact ca taică-tău.

Sandra adormise pe sofa, iar Belsey urcase la etaj, căscase gura prin băi, dăduse peste uniforma de ceremonii masonice a lui Northwood într-un scrin din dormitor și se îmbrăcase cu ea: șorț, mănuși, guler. Era beat mucii. Își scosese însemnele masonice. Furase cincizeci de lire dintr-una din jachetele lui Northwood, găsisese o cheie etichetată „Reședința Masonică“, urinasese într-un ungher al salonului și se retrăsese.

Cinci

Belsey și inspectorul-șef Gower luară loc într-un birou mărginaș, închizând ușa. Lui Belsey i se păru că stăteau așa de mult, uitându-se unul la celălalt.

— Cum a fost comemorarea de-aseară? începu Gower.

— A fost bine. Foarte reușită.

— Am lucrat cu el pe vremuri. Știa cu adevărat să lucreze cu câinii. Un polițist foarte bun.

— Da.

Gower avea mustață argintie și purta haine de bum-bac deschise la culoare; un detectiv de nădejde, mai degrabă manager decât coordonator. *Am avut o perioadă nasoală în ultima vreme*, asta ar fi trebuit să spună Belsey. Asta ar fi fost potrivit. Însă nu era adevărat, iar el decise-se că strategia lui trebuie să fie sinceritatea. Îi venea să spună: *Am avut o perioadă mișto în ultima vreme*, lucru mai aproape de adevăr și, inevitabil, mai periculos.

— Știi ceva de o mașină de patrulare care a dispărut din Kentish Town?

— Era pe Heath.

— De ce?

— Nu știi, zise Belsey. Dar am impresia că eu sunt de vină. Aș dori să solicit un transfer în afara Londrei.

Gower se holba acum la tăblia biroului, de parcă el ar fi dat de belea, lucru de altfel posibil, iar lui Belsey îi păru rău că un asemenea polițist devotat ajunsese să fie târât în necazurile lui.

— Ești cel mai bun detectiv pe care-l avem, rosti șeful cu voce scăzută.

— Ce-aș vrea, zise Belsey, ar fi să mă transferați din Londra. Cât mai departe cu putință.

Gower îl măsură cu privirea. Belsey se simți puternic, calm. Pe rafturile din birou se vedeau înșiruite cărți despre codul penal, alături de reviste despre păsări. Belsey citi ce scria pe cotoare. Studie fotografiile de familie, dintre care unele erau îndreptate spre vizitator, ca și cum ar fi spus: uite, uite pentru ce ne luptăm noi. Acum douăzeci de ani, Tim Gover fusese caporalul Gower și patrulese pe străzile din Belfast. Asta știa toată lumea. Belsey încercase să-l facă să vorbească despre asta de Crăciun, la un pahar, însă Gower refuzase: „Astea-s deja istorie“. Belsey îl respecta pe Gower, dar avea impresia că-i lipseau resursele ca să se descurce cu situația de față.

Gower își mută privirea de pe chipul lui Belsey către fereastră.

— Ce se întâmplă cu tine?

— Cred că s-ar putea să am o experiență religioasă.

Inspectorul coborî încet bărbia.

— Am, de fapt, impresia supărătoare că nu te interesează, rosti.

— Că am o experiență religioasă?

— Să-ți păstrezi slujba.

— Mi-ar plăcea.

— Sau poate nu-ți pasă de tine suficient.

— Sunt mândru că sunt polițist, spuse Belsey. Dar suna cam prea plin de zel. Nu voia să fie trimis iarăși la consiliere. Oare despre ce-o să mai discute de data asta? se întrebă. Ce mi-ar plăcea, spuse, ce cred eu că mi-ar trebui e o schimbare de peisaj.

Șeful clătină din cap, nu în semn de refuz, ci ca și cum Belsey s-ar fi apucat să citească din scenariul greșit.

— Northwood e cam supărat de la o chestie. Trebuie să știi, înainte de ședință, exact ce-ai făcut.

Am încercat să fac sex cu nevastă-sa. I-am șterpelit cheile de la templul masonic. După ce-am mai băut și-am luat droguri la un bar pe nume Lorenzo's, am furat o mașină de poliție.

De ce?

Pentru o spargere.

Ce-ai furat?

Părea că furasem noaptea însăși. Cu sirena pornită, lumea întregă devenea o urgență, iar noaptea se desfăcea în fața mea. Mașinile se dădeau deoparte. Nimic nu mă stingherea. Moartea nu mă putea atinge.

— Cu tot respectul, domnule, Northwood să mă pupe-n cur.

Gower deschise un sertar, băgă înăuntru o foaie și scoase alta.

— Nu, Belsey. Nu, nu ne pupă în cur Northwood sau oricine altcineva. Nu mai ești în Borough.

— N-am mai fost în Borough de cinci ani.

— Știi la ce mă refer.

Borough fusese primul loc unde activase ca polițist. Se strădui să-și reprime amintirile: pe toate, dar mai ales pe cele plăcute.

— O să propun să iei o perioadă de pauză, spuse inspectorul, indiferent ce s-ar întâmpla.

— Nu vreau să iau o pauză.

Gower desfăcu capacul stiloului și începu să completeze formularul. Poliția avea formulare pentru orice situație pe care ar fi putut-o prezenta existența. Belsey trebuia să completeze un formular pentru domnul Devereux; ditamai casa din care să dispari. Oare ce-i lipsise lui Devereux în viață? Poate, pur și simplu, făcuse suficienți bani și gata, la revedere, misiune îndeplinită. Pe peretele biroului inspectorului-șef erau poze cu păsări. Belsey își odihni ochii pe ele. Și-l imaginează pe Gower, în uniformă militară, stând cu fundul pe o barieră a poliției din Londonderry și urmărind păsările. În cele din urmă, Gower înșurubă la loc capacul stiloului.

— Mi-am petrecut zece ani să scot secția asta din mizerie. N-o să las acum un om și criza lui s-o tragă iarăși în jos.

— Ce vreți să spuneți cu criza?

— Nu ne jucăm aici.

— Eram doar curios ce voiati să ziceți prin cuvântul „criză”.

— Nu se îndoiește nimeni că ești bun, Nick. Dar nu ești așa de bun cât te crezi.

— Nu știți ce cred.

— Nu meriți atât de mult, încât să sufere o secție întreagă de pe urma ta.

— Nici nu credeam așa ceva, spuse Belsey. Gower cercetă formularul. Îi ceru lui Belsey să-l semneze, iar acesta îl semnă fără să se uite.

— Ce-i aia? făcu Gower din bărbie spre cartea din mâna lui Belsey.

— *Creanga de aur.*

- Despre ce-i?
- Despre originile păgâne ale creștinismului, cultură populară, propagarea miturilor.
- Mă gândeam că ar putea fi despre păsări.
- Sunt și păsări. Religii cu păsări.
- Religii cu păsări, oftă inspectorul. Darea de seamă va fi mâine. Or să trimită un reprezentant. O să te rog ca înainte să pui pe hârtie ce s-a întâmplat.
- Pornind de unde?
- De unde a început buclucul.
- Belsey izbucni în râs. Da, cugetă el. *Unde încetează sinceritatea, începe orbirea.* Înțelegea acum logica mărturisirii, care-l făcuse să se minuneze la început, la primul raport făcut într-o cameră de anchetă. Sinceritatea era cel mai simplu lucru de pe lume și cel mai puternic. Știa cu câtă putere era înzestrată aceasta, când toată puterea lui fusese vlăguită de minciuni. Gower avea dreptate; trebuia să reconstruiască traseul care-l adusese aici. Putea s-o facă în stilul unui raport polițienesc.
- Asta-i tot, spuse Gower trăgându-și scaunul.
- Pot să vă întreb ceva? zise Belsey.
- Dă-i drumul.
- Vă place să vă uitați la păsări...
- Da, rosti suspicios Gower.
- Ce faceți după ce le-ați văzut?
- Nimic.
- Nimic?
- Belsey...
- Scrieți ce-ați văzut?
- Ți-ai pierdut controlul, Belsey.
- Ba cred că mi-l mențin foarte bine, rosti Belsey.

Șase

— Își dădea o gaură în coaie. Trag un șut în ușa de la bucătărie și-l văd suit cu un picior în chiuvetă. Te-am văzut venind, zice. Și eu zic, dacă ne-ai văzut venind de ce te-ai apucat să-ți mai bagi? Și el, cică nu știa când o să mai aibă ocazia după aia.

Belsey intră în birou. Colegii lui înlemniră: Derek Rosen, aplecat cât era de lung peste marginea biroului lui Belsey, Rob Trapping cu privirea ațintită și cu un rânjet pe fața lui tânără și proaspăt bărbierită.

— Și după? zise Belsey.

— Și-a scos acul și a început să țâșnească sânge peste tot, zise Rosen desfăcând un tabloid și începând să citească.

— Cum a fost? întrebă Trapping. Avea doar douăzeci și trei de ani, un metru nouăzeci și încă-l încânta ideea de a fi detectiv.

— Nemaipomenit.

— Ne-ar fi prins bine să fii aici ieri, spuse. O înjunghiere lângă Centrul de reintegrare profesională.

— Am auzit.

— A ieșit la iveală că era vorba de băiatul lui Niall Cassidy, Johnny. Zice că te știe din vremurile bune de-altădată.

— Ce drăguț din partea lui să se gândească la mine. Credeam că-i la închisoare, prin Spania.

— S-a-ntors de la un bulău din Baleare, unde a stat doi ani, și l-a înjunghiat pe tipul care l-a turnat. Direct de la aeroport a venit. I-a băgat lama în coapsă.

— Da' ce i-a venit? L-a pocnit răul de avion?

Trapping râse. Telefonul mobil îi sună.

— Zice că-l scoți tu la liman. Ieși din încăpere râzând și vorbind la mobil — „Aici detectivul Trapping.“ Belsey se așează la birou. Niall Cassidy, cugetă el, încă un nume din perioada lui în South London. Era de parcă se stricase ceva — mecanismul acela, care-o fi fost, ce împiedica trecutul și prezentul să se prelingă unul în celălalt. Lucrurile le scăpau de sub control.

— Fiul risipitor, zise Rosen.

— Ziua bună.

— A fost cineva pe-aici care te căuta, de la o companie pe nume Millennium Credit Recovery. Domnul Walls. Ca pe înghețată.

— Ca pe înghețată.

— El era cu replica asta.

— E bună. Nu cunosc niciun domn Walls.

— Nu, se pare că nici el nu te cunoaște.

Rosen reveni la ziarul lui. Belsey contemplă umbra albăstruie de pe maxilarul acestuia, rețeaua fină de vinișoare roșii care începea să-i acopere pielea. Domnul Walls, gândi el; oare ce creditor de-ai lui îi însărcinase pe cei de la Millennium Credit Recovery să-i dea de urmă? Ce să le spună? *Să lăsăm deoparte toate datoriile, mai puțin datoria de a ne iubi unii pe alții; pentru că legea este cea a iubirii de aproape.* Sf. Pavel, protectorul Londrei.

— Ai auzit de Alex Devereux? zise Belsey.

— Cine?

— Stă pe Bishops Avenue. Devereux.

Rosen făcu o figură gânditoare, fără să ridice privirea din ziar.

— Nu, de ce?

— A dispărut.

— Asta nu era o infracțiune ultima dată când am verificat, rânji Rosen. Avea dinții maronii. Dădu la pagina de sport și fața îi redeveni inexpresivă.

Da, nu era o infracțiune, cugetă Belsey. Sute și sute o făceau zi de zi. Trecu numele prin sistemul computerizat al poliției. Era curat. Puse mâna pe telefon și sună la trei morgi, douăsprezece spitale, Poliția fluvială și Arhiva centrală, dar nu obținu niciun indiciu. Belsey îl înscrise pe Devereux la Persoane Dispărute: *MISPER*, suna ca „mister“. Apoi se așeză la birou și privi cum străzile se confundă în întuneric. Puhoiul de dimineață refula acum: navetiști scăpați de corvoada zilnică, copii însoțiți de dădace, cu desene nou-nouțe în mâini. Belsey se zgâi la un raport despre o incendiere în Kilburn, un bărbat de treizeci și cinci de ani care dăduse foc fostei sale școli. Apoi se făcu șase și în cadrul ușii apăru Trapping, cu balonzaidul pe braț.

— Bem ceva, Nick?

— Azi nu, Rob. Am o grămadă pe cap.

Așteptă să rămână singur în birou. Bătu „rușine“ pe calculator și se uită la o poză cu un nazist mort, zăcând într-un pârau, un paznic de lagăr care se sinucisese. După ce se asigură că nu mai e nimeni, Belsey scoase imaginea la imprimantă și o încuie în sertar. Își lăsa capul pe brațe și închise ochii, dorindu-și să se ducă acasă.

Localul Wetherspoons de pe Finchley Road sălășluia la ultimul etaj al unui centru de recreere, deasupra sălii de sport, a magazinului de design interior și a celor șase săli de cinema. Era de o liniște comatoasă. Belsey se lăsă dus de un ascensor, pe lângă arteziene și plante artificiale, către bar. Era mare și scăldat într-o lucire albăstruie, de parcă ar fi încercat să-i oprească pe oameni să-și găsească venele. Belsey se așeză într-un ungher și ascultă un CD care se blocase, fără să-i pese cuiva de asta. Îi plăcea la Wetherspoons. Dădea senzația unei săli de așteptare. Îi plăceau barurile din aeroporturi și din stațiile de tren; locuri fără miros și care nu încercau să însemne ceva, cu clienți cufundați într-o adâncă indiferență și angajați la fel de trecători ca zăpada. În asemenea locuri îți puteai pune gândurile în ordine.

Belsey își cercetă tovarășii de cârciumă: câțiva pensionari, meditănd la mesele lor de o persoană, două cupluri adulterine, angajați arătoși stând de vorbă în polonă și un chef de funcționari pe punct să înceapă. Început deja, ghici Belsey după numărul de pahare goale. Ferestre lungi cât peretele dădeau către cele șase benzi din Finchley Road, de parcă orice priveliște de-acolo ar fi meritat văzută. Belsey băgă mâinile în buzunare și se uită la mașini, întrebându-se dacă prin ce trecea el se putea numi o criză. Se zice că nimeni nu se schimbă decât după ce dă de fund. Își imaginase mereu asta ca pe o izbitoră violență, dar era, poate, ca și cum ai ajunge pe fundul oceanului, unde totul are mai puțină greutate și pare ireal.

Conțopiștii beau de mama focului, pregătindu-se pentru spălarea de creier de la sfârșit de săptămână. Era

joi. Își slăbiseră nodurile la cravate, își descheiaseră cămășile la gât, lăsaseră la casă cardul companiei. Belsey se ridică și se apropie de fata de la bar.

— Pot să pun trei halbe de Stella în cont? întrebă.

— Sigur. Fata îi umplu halbele, îi făcu nota și puse chitanța sub un MasterCard argintiu de pe raftul din spate. Altceva?

Belsey luă un meniu.

— Recomandați acest Platou Urban?

— E foarte popular.

— Iau și eu unul. Și o vodcă tonică, dublă, poate și niște jumări de porc.

— OK.

— Ne scuzați că suntem cam gălăgioși, spuse el în vreme ce ea îi pregătea vodca.

— Pleacă cineva?

— Pleacă unul, vine altul. Toată lumea sărbătorește. Parcă s-ar muta toți pe undeva. De când lucrezi aici?

— De trei săptămâni.

— Și cum ți se pare?

— În regulă.

— E unul dintre locurile mele preferate.

Belsey își bău la bar vodca dublă cu apă tonică, apoi luă la masă halbele și jumările de porc. Simți, preț de o clipă, că-i lipsește telefonul: imposibilitatea de a intra în contact, ca un bruiaj. *Incommunicado*, îi veni în minte. Ce le zisese astă-noapte oamenilor? Își dăduse foc la pălărie, asta cel puțin era clar. Ar fi vrut să sune la bancă mai mult decât să-și contacteze prietenii sau familia. Era o dorință morbidă; nu știa ce-ar fi spus. Banca, măcar, îi cunoștea deja rușinea. Putea să ceară falimentul. Să renască. Și falimentul moral, de asemenea.

Își bău halbele repede și, în timpul ăsta, își scormoni sufletul după sentimentul de eșec, apăsând ușor, cum își apasă coastele victima unei coliziuni. Dar nu dădu peste el. Avea nevoie de somn. Imagini cu refugii de autobuz, stații de tren și intrări de centre comerciale i se perindau prin minte ca o poezioară învățată de mic: suprafețe urbane de dimensiunea unui corp, în care un om putea să zacă fără a fi deranjat.

Veni și platoul: aripi de pui, pâine cu usturoi, cârnați picanți, cartofi natur, nachos, niște smântână și sos de friptură. Se apucă să mănânce cu nădejde.

Mai era, desigur, și soluția cu Irakul. O veche cunoștință de la școala de poliție încercase să-l convingă să vină acolo. Simon Nickels lucra în domeniul securității pentru un contractor privat din Bagdad. Belsey primise un telefon, așa din senin:

— De băut la clubul poliției. Fac cinste. Toți băieții din vechea gardă.

Cine erau băieții ăștia? se întrebase Belsey. Când ajunsese, îl văzuse doar pe Simon, la bar. Își lăsase mustața. Belsey își amintise vag că respectivul leșinase odată în baie, la o petrecere.

— Ar trebui să vii și tu, îi spusese. E soare. Ai trei piscine la alegere.

— Trei, zici.

— Și-ți oferă instructaj cu armele. Niște scule pe cinste. Tot ce-i mai bun.

— Asta nu mă prea atrage.

— E și teren de golf, și cinema, tot ce vrei.

— Am și în Finchley teren de golf și cinema.

Nickels își ștersese mustața de spumă. Pe inelar, în locul verighetii, îi rămăsese o urmă albă.

— Sunt banii băncii. Vezi și tu: joci niște squash, te ții în formă, nu tragi prea mult la măsea, în vreo doi ani ți-ai rezolvat cu ipoteca și ai și bani de facultate pentru copii.

— N-am copii.

— O să ai.

— Am auzit că mai mulți soldați americani se sinucid decât mor în luptă, zisese Belsey.

— Umblă tot felul de vorbe.

— Cu cine te mai vezi cât stai pe-aici?

— Doar cu tine, zisese, doar cu tine.

Asta se întâmplase cu trei săptămâni în urmă. Când fata de la bar se duse să debaraseze mesele, Belsey luă o liră de pe farfurioara pentru bacșiș și se gândi să-l sune pe operatorul de securitate, însă, în schimb, o băgă la jocul mecanic cu fructe și pierdu.

La ora șase era în North Star, urmărind știrile peste umărul unuia dintre alcoolicii locului — alcoolici la sa-cou, de seară —, care vorbea despre sex anal și derivate, iar la știri arătau un tânăr cu piele tuciurie care pășea cu încetinitorul de-a lungul unui gard de sârmă. Omul de afaceri dădea de băut și, când încetă să mai dea, Belsey se mută la Ye Olde Swiss Cottage.

— Am fost pe-aici aseară? întrebă.

— Ai fost, cum să nu.

— Am lăsat vreun telefon?

— Nu.

Cottage era construit ca o casă elvețiană, abandonată în mijlocul a șase benzi cu circulație agitată. Puțini riscau să traverseze pentru a se bucura de farmecul său mohorât, alpin. Însă pubul avea o încăpere separată cu o masă de biliard bună. Belsey jucă două partide, le pierdu pe ambele și o luă din loc când se porni o bătaie. Adelaide,

Enterprise. Nimeri, la un moment dat, la o petrecere aniversară la Camden Holiday Inn. Se simțea fericit aici. Apoi ieși iar. Mergea de minune, în noaptea londoneză, să fii un detectiv amenințat cu pierderea slujbei, care se preface că are treabă, să te miști frumușel de la Kings Arms la The Bull și de acolo la Sports Bar, al cărui karaoke era atât de strident că-i amintea de o tragedie grecească.

— Bagi o cântare, Nick?

— În seara asta, nu.

— Fă cunoștință cu prietena mea: Anne. Nick e detectiv.

— Detectiv!

— Deocamdată.

— Întotdeauna am vrut să cunosc un detectiv.

— N-o să mai fiu multă vreme...

Dar se simțea bine, mergând pe aleile liniștite din Hampstead, unde totul părea bătut cu pietre prețioase și parcă scos din reclamă; casele erau ele însele bijuterii masive, cu mese rustice pe după ferestrele de la demisol. Și alături de el, mereu, ca o fantomă, Heathul; apoi o porni din nou peste țărâna primordială din Heath, printre copaci ce-i păreau aproape familiari, precum fantomele a o mie de prieteni de altădată.

Ajunse pe la jumătatea străzii Bishops Avenue înainte să-și dea seama ce face.

Strada era pustie, cu casele din poveste neluminate în spatele gardurilor, ca și cum o parte a poveștii ținea de faptul că nu trebuia nici măcar să te afli aici, prezent în propria-ți viață. În gherete, pe lângă cele mai mari, paznicii dormeau. Fântânile susurau domol în noapte. Casa

cu numărul treizeci și șapte era retrasă de la drum, înveșmântată în întuneric, jelind. Belsey apăsă pe sonerie. Simți cum umbrele se deplasează, cum fantoma lui Alex Devereux se apropie de interfon, apoi se retrage. Casa însăși părea mai mare, grea de atâta goliciune. Belsey descuie poarta și păși în curte. Urcă treptele și bătu. După o clipă, descuie ușa și se opri în prag, așteptând. Se așeză pe un scaun din hol, lăsându-și ochii să se obișnuiască cu întunericul. Apoi se ridică și se familiariză cu sistemul de alarmă, se asigură că era oprit și închise ușa.

Belsey bâjbâi până la ultimul etaj și deschise ușa către acoperiș. O rază furișă de lună se oglindi în unduirile slabe ale apei din piscină. Părea de consistența siropului. Belsey lăsă să-i cadă hainele pe jos și plonjă înăuntru.

Apa era rece ca gheața. Belsey ieși la suprafață găfâind. Însă era plăcut să-și simtă corpul gol în apa rece. Îl făcea să-și revină. Făcu pluta, ținându-l cu privirea aerul ușor poluat. Era de parcă apa însăși ar fi însemnat sănătate, iar el ar fi plutit prin ea.

Belsey înotă câteva lungimi de bazin, apoi se uscă, se duse la bucătărie, încălzi o supă la cutie și o mâncă cu pâine și brânză în lumina slabă a salonului. Înghiți mâncarea privindu-și silueta reflectată în ecranul televizorului. Apoi se ridică în picioare, deschise ușile de sticlă și ieși. Se aprinse o luminiță de securitate. Plantele și mobilierul de grădină încremeniră, surprinse parcă într-o conspirație nocturnă. O vulpe îi întoarse privirea. *Bună, prietene.* Belsey se lăsă pe vine și vulpea fugi în tufișuri.

Grădina continua până la niște garduri înalte de lemn cu camere de luat vederi la toate colțurile. Belsey se întrebă unde erau ținute înregistrările. Reveni înăuntru, încuie ușa și apoi — asta-l surprinse — își curăță amprente

de pe clanță cu un colț al draperiei. Ce treabă avea aici? Exploră casa, căutând, în tăcerea acesteia, urme rămase după Devereux. Dădu peste o cameră cu nimic în ea în afara unei mese de jucat cărți și a unui pachet de cărți pregătit pentru o pasiență. Belsey încercă să termine jocul, apoi urcă la etaj.

În baie găsi un exemplar din *Eating for Power* și, lângă patul lui Devereux, o carte numită *Secretele organizării timpului*. Ehei, numai ce-ai descoperit un secret al organizării timpului, cugetă Belsey. Se lăsă într-un genunchi și mirosi așternuturile. Adulmecă hainele din șifonier. Nu se vedea nicio fotografie. Poate le luase cu el. Erau camere video în holul principal și în birou, dar nu reuși să găsească tabloul de comandă sau memoria hard. O oglindă acoperea mijlocul peretelui din dreapta al dormitorului. Belsey stătu câțva timp admirând sticla lustruită perfect și reflexia dormitorului în ea, în vreme ce încerca hainele lui Devereux.

Răsturnă pe jos coșul de gunoi din bucătărie și răsfiră conținutul cu piciorul: plicuri cu reclame și cataloage. Niciun ambalaj de alimente. Nici urmă de țesut. Fără ADN. Căută un pașaport prin dormitor și studio, găsi o sticlă de Bells și o cutie cu trabucuri cubaneze, dar niciun act. Exista însă o poză înrămată a Palatului de Iarnă din Sankt Petersburg pe peretele studioului și un model al unui vapor de linie într-o casetă de sticlă lângă fereastră.

M-am simțit, în ultimul an, de parcă s-ar fi stins soarele...

Belsey reveni în salon, se lungi pe covor și lăsă întunericul să-l înconjoare. Deschise televizorul și-și turnă niște coniac dintr-un clondir cu picător aflat pe un dulap.

Deci asta înseamnă bogăție, cugetă. Și, după încă un pahar: e cel mai palpitant lucru pe care l-am făcut vreodată. Telefonul începu să sune. Îl simți ca pe un șoc electric. De jur-împrejur sunau telefoane: un țârâit digital din studio și dinspre parter și, mai slab, din încăperile de deasupra. Belsey se duse în birou și se holbă la telefonul de pe masă și la biletul de sinucigaș de sub el. Ascultă atent, de parcă ar fi putut să-și dea seama după sunet de semnificația apelului. Sună mai mult de un minut, apoi se opri.

Șapte

Belsey se trezi pe dușumea, scăldat într-o lumină cenușie. Deasupra lui era un candelabru care arăta de parcă niște lacrimi pe punct de a cădea ar fi fost înghețate. Ceasul DVD playerului lui Devereux arăta șase și cincisprezece dimineața. Știa unde e. Se rostogoli sub mășuța de cafea și-și acoperi fața cu brațul, însă somnul zburase.

Făcu un duș, apoi se înfășură într-un halat de baie. Halatul avea, aurită, monograma „A.D.“. Hainele sale puțeau, așa că se duse în dormitorul lui Devereux și întinse niște costume pe plapuma umplută cu puf. Lui Devereux îi plăceau griurile pale, bleizerele, cravatele cu stegulețe și iahturi, cămășile galben și roz cu etichete Savile Row. Lui Belsey i se părură hainele unui personaj internațional, un bărbat care se ocupa cu afacerile și nu cu munca. Își alege îmbrăcămintea: costum Armani cenușiu cu o nuanță argintie, o cămașă roz Ralph Lauren și o cravată cu auriu și dungi marinărești. Arăta groaznic și îi plăcea la nebunie. Mânele sacoului îi treceau doar puțin peste încheieturi, iar talia îi venea prea largă, dar haina se potrivea bine cu pantofii din piele de șarpe.

Portofelul lui Devereux se afla încă lângă pat. Belsey îl băgă în buzunar pentru greutate.

Bishops Avenue era pustie. Belsey ieși din casă și sări peste treptele de la intrare. O porni prin Heath spre strada High, unde tocmai se deschideau cafenelele, și încercă mai întâi la Starbucks.

— Îmi dați și mie o cafea? spuse. N-am niciun ban, dar mi-ar plăcea o cafea.

Femeia râse.

— Vrei o cafea?

— Una mică, mersi.

— Nu, spuse ea râzând.

Se duse la o cafenea Costa de lângă stația de metrou.

— Cineva mi-a luat cafeaua, zise și arătă spre o masă goală.

— Ne pare rău, domnule. Îi făcură una proaspătă. Belsey se așează și cercetă conținutul portofelului lui Devereux. Erau o mulțime de carduri pentru hoteluri de lux: Mandarin Oriental Geneva, Ritz Carlton Moscova, Florida Marriott. Devereux colecționase hoteluri, de parcă ar fi fost cunoștințe importante pentru existența sa. Era membru al unui club pe nume Les Ambassadeurs, cu adresă de Mayfair. Folosea un Barclaycard, un AmEx negru, Visa argintiu și Diners Club. Găsi o chitanță pentru o masă luată la Villa Bianca în Hampstead, cu patru zile în urmă. Devereux consumase două pahare de vin și tortellini cu somon. Mai era și un card de fidelitate pentru o cafenea de pe strada High. În cele din urmă, Belsey scose la iveală un vraf de cărți de vizită. Pe ele scria „Alexei Devereux, director, AD Development“. Compania avea un birou în Paris, pe rue de Castiglione, o filială la New York pe Fifth Avenue și o adresă în Londra, în EC4.

- Belsey se întoarce la casă și sună la biroul din Londra.
- AD Development, răspunse o femeie.
 - Pot vorbi cu domnul Devereux? zise Belsey.
 - Mă tem că nu e la birou. Aș putea să-i transmit un mesaj?
 - Nu, rosti Belsey, mulțumesc.
 - Închise și sună la numărul din Paris.
 - Bonjour, răspunse o voce feminină. Belsey închise.

Fiecare bancă are un număr special de contact cu poliția. Belsey sună la numărul special pentru Barclays, își dădu codul și primi legătura cu șeful departamentului de investigații externe.

- Externe, rosti o voce de bărbat.
- Ești Josh Sanders cumva? Aici detectivul de poliție Belsey din Hampstead.
- Nick, cum merge treaba?
- Greu. Aștept un mandat pentru unul dintre conturile voastre. Mă întrebam dacă ai putea grăbi un pic lucrurile. Pot să-ți citesc numărul?
- Dă-i bătaie.

Belsey citi numărul contului lui Devereux. Sanders îl tastă în calculator.

- Domnul A. Devereux?
- Da.
- Nu-i unul dintre clienții noștri foarte activi.
- Când a fost folosit contul ultima oară?
- Acum patru zile: retragere de cincizeci de lire, strada Hampstead High.
- Cât are în cont?
- E pe minus cu două sute.
- E pe minus?

— De acum o săptămână.

Belsey chibzui.

— Ceva datorii deja? spuse.

— Nimic. Are contul abia de două luni.

— Plăți?

— E o cumpărătură pe card, săptămâna trecută: Man's Best Friends.

— Man's Best Friends?

— Sună a magazin de animale de casă. Tranzacție făcută în zona Golders Green. Are vreun sens ceva din asta?

— Cam nimic nu prea are sens acum, zise Belsey. Ai pe-acolo PIN-ul lui?

— Știi doar că nu pot să ți-l dau, Nick.

— Știu, Josh. Am glumit și eu. Mulțam de ajutor.

Se așază la masă, cu unul dintre carduri și o foaie din topul de hârtie al lui Devereux, și începu să exerseze semnătura lui Devereux. Nu era ușor. Alexei Devereux semna cu îmbârligături. Părea că-i o iscălitură din alte vremuri; o semnătură din genul acelor folosite de mărci celebre ca să-ți vândă produse de îngrijire corporală excesiv de scumpe. După zece minute, Belsey reuși să scoată la iveală o semnătură acceptabilă. Găsi niște chei de mașină pe un breloc Porsche în sertarul cu argintărie și se îndreptă spre garaj.

Un SUV Porsche Cayenne se lăfăia într-un garaj îndeajuns de mare cât să încapă cinci mașini. Era masiv și amenințător ca un tanc, iar pe plăcuță era trecut anul 2008. Belsey urcă. Într-un Porsche Cayenne poți sta confortabil. Tabloul de bord conținea un DVD player cu monitor touch-screen și GPS. Aproape nouăzeci de mii de mile la kilometraj, adică mult pentru o mașină veche de abia un an. Belsey apăsă butonul pentru navigație prin

satelit și aruncă o privire peste ultimele drumuri rămase în memorie. Cele mai multe începeau sau se terminau la aeroportul Heathrow. O mare parte aveau de-a face cu hoteluri londoneze din centru. Belsey își dădu seama că vehiculul e închiriat, dar nu pricepea de ce Devereux ar vrea să închirieze o mașină. Verifică în torpedou și găsi un manual, o cârpă de praf și niște ochelari de soare marca Prada.

Ridică ușa garajului cu o apăsare pe un buton din perete. Porțile din față se deschiseră un moment mai târziu.

Belsey conduse spre Camden. Parcă în spatele stației și intră într-un butic cu haine și accesorii de contrabandă, numit Haute Couture, ținut de niște români. Tocmai se deschidea, lucru care-l făcea suspect, însă, în același timp, angajații erau somnoroși și neglijenți. Știa că la magazin te lăsau să plătești cu cardul, fiindcă poliția le cerceta mereu sesizările de fraudă. Mai știa și că sistemul de supraveghere video nu funcționa. După ce se uită cam un minut la ofertă, Belsey alege o curea de piele, o brichetă Zippo și un briceag cu perle pe mâner. Nu trebuia să se lăcomească. Găsi cardul Visa argintiu și-l făcu să alunece din portofelul lui Devereux, trecându-și degetele peste literele în relief ale numelui.

— Aveți și un serviciu de împachetat cadouri?

— Nu.

— OK.

Vânzătoarea cercetă cardul, îl răsuci în mâini, îl trece prin cititor și rămase cu ochii țintă la aparat.

— Spune că ar trebui să contactez emițătorul cardului.

— Serios?

— Da.

— De ce oare? zise Belsey urmărind-o cum își plimbă ochii de la el la telefon și înapoi. Știa ce trebuie să fi fost: sistemul găsisse o neregulă. Poate cardul era nou, Devereux își schimbase adresa ori plecase în străinătate. Ar fi trebuit să aleagă un alt card. Se uită prin magazin și nu văzu pază. O ușă, într-un colț, dădea spre scara de incendiu; ieșirea din spate ducea spre strada Camden High și, de acolo, pe o alee, spre piața aglomerată.

Vânzătoarea ridică din umeri:

— Uneori face așa.

— Bine.

— Aveți vreun act?

Belsey îi arată cartea de vizită și legitimația de membru al clubului.

— O să trebuiască să dau un telefon, spuse fata. Avea lipit de casă un bilețel cu numere folositoare, așa că sună la AmEx și citi codul de securitate împreună cu numele lui Devereux. Belsey își ținu răsuflarea.

— Da, zise fata, e aici chiar acum. Da, bine. Adresându-se lui Belsey: E în regulă.

— Poți să-i întrebî cât credit a mai rămas? zise Belsey.

— Ce credit are? Cincizeci? Mulțumesc, spuse ea și închise. Cincizeci de mii, îi zise.

— Cincizeci?

— Exact.

Belsey alese o felicitare pe care scria „La revedere“ și o cumpără și pe aceea. Apoi conduse până în Squire Mile și parcă în Tower Hill. Se uită la cartea de vizită: AD Development, St Clemens Court, EC4.

O porni la pas prin spatele Monumentului, prin aglomerația de dimineață. Ferestre de la demisol dădeau spre un șir de terminale automate. Pe fiecare clădire se vedeau

oferte de închiriere. Prin City vântul bătea mai rece în ultimele zilele, însă Belsey simți un fior de entuziasm când intră: pietrișul, sticla și piatra de culoarea oaselor; bisericile saxone înfipte în colții finanțelor, stinghere ca niște vapoare trase la țarm. Avusese obiceiul să stea prin bisericile din City, o idee pe care-o preluase de la un dependent de heroină. Exista o organizație ai cărei membri veneau și stăteau în biserici pentru a împiedica să fie închise. Pentru un timp îi plăcuse. Fiecare cu specificul ei — St Botolph din Aldgate: strălucitoare, pașnică; St Mary de pe Hill: nespus de singuratică, de parcă te-ai fi aflat într-o celulă.

Îi luă ceva timp să găsească St Clements Court. O găsi și, după câteva minute, Belsey realizează că un spațiu liber între curtea bisericii și birourile companiei JP Morgan era, de fapt, intrarea pe o alee. Pe-o parte se vedea o placă roasă de vreme, pe care scria: „Aici a trăit în 1784 Desiley Obradovic, eminent literat sârb, primul ministru al educației din Serbia“. Pe peretele opus se vedea o placă la fel de uzată, de metal gravat, cu o mână lipsită de trup, care arăta înspre interiorul mereu umbros al aleii: *Intrarea spre St Clements Court nr. 37-41*.

Un pasaj cam cât să treacă un om se întindea dinspre o latură a bisericii, înghesuit între pietrele de mormânt cufundate adânc de la St Clements, și un zid fără ferestre aparținând de clădirea de birouri adiacentă. Era una dintre acele structuri haotice care făceau ca zona City să arate de parcă ar fi fost făcută din calcar erodat. Belsey trecu pe lângă barierele lăsate și birouri. Încâlceala construcțiilor medievale făcea ca numerele 37–41 să fie reprezentate de o singură ușă neagră într-o fațadă îngustă de cărămizi cafenii, chiar în capătul culoarului. Belsey

se întrebă dacă avusese de-a face cândva cu biserica: un sediu parohial, poate. AD Development nu împărțea cu nimeni altcineva clădirea șuie. Arăta spre lume o fereastră izolată cu plumb, a cărei jumătate de jos era acoperită vetust cu o perdeluță, ca într-un restaurant franțuzesc. Se vedea o singură sonerie din metal, cu o placă de alamă lustruită proaspăt: *AD Development*. Era suficient de lucioasă cât să-i dea voie lui Belsey să-și vadă detaliile propriului chip. Deasupra perdelei strălucea lumina.

Belsey se sui pe zidul împrejmuitor al bisericii și se uită pe deasupra acoperământului ferestrei. Înăuntru se vedea o singură tânără, așezată. Avea un aspect rece, cu taior și tocuri, și scria ceva la un pupitru aflat în partea din față a încăperii. Belsey se dădu jos înainte să-l observe. Își scoase cravata lui Devereux și-și încheie peste sacou nasturii de la pardesiu. Apoi apăasă butonul soneriei.

Ușa se deschise cu un bâzâit. Pătrunse într-un hol cu mobilier aurit, o oglindă mare, înrămată și o masă cu flori pe ea. Ușa laterală de acces în birou era deja deschisă.

— Intrați, zise tânăra.

Intră. Biroul era bine întreținut, emanând farmec vechi și bogăție și sugerând câteva secole confortabile de afaceri făcute cu cap. Avea mobilier cât să încapă patru sau cinci oameni, însă doar fata era acolo. Brunetă și cu un machiaj de însoțitoare de zbor, ce nu reușea să-i ascundă tinerețea. O haină femeiască atârna într-un cuier, lângă trei fișete de culoarea sticlei verzi cu îndoituri, supraviețuitoare poate al celui de-al Doilea Război Mondial. În spate se afla o masă lată, de mahon, cu un scaun capitonat, care părea a fi de epocă. Șemineul fusese umplut cu conuri de pin. Covorul era uzat, iar peretele din spate era acoperit cu draperii verzi.

Fata îl privi întrebătoare. Văzu că era speriată: arăta ca o stagiară.

— Domnul Devereux este? rosti el.

— Nu. Figura fetei arăta ezitare. Sunt asistenta lui. Cu ce vă pot ajuta? Avea o față neobișnuită, cugetă Belsey, nici banală, dar nici tocmai drăguță, cu ochi senini și piele incredibil de albă.

— Știți unde e?

— Nu, spuse ea mototolind în pumn un șervețel Kleenex.

— OK. Când a fost aici ultima oară?

— E vreo problemă?

— Nu, nu cred.

— Cine să-i spun că l-a căutat?

— Nu vă faceți griji.

Se pregătea să plece, când ea zise: Mă scuzați...

— Da?

Se întoarse. Pe fața ei se citea acum și mai multă neliniște.

— Îl cunoașteți pe domnul Devereux?

— De ce?

— Păi sunt un pic îngrijorată. Ar fi trebuit să-l văd. Nu l-am mai văzut de ceva vreme, de fapt.

Belsey își evaluează alternativele.

— Când l-ați văzut ultima oară? spuse.

— Acum două zile.

Belsey intră la loc. Închise ușa biroului și-și trase un scaun.

— Sunt un vechi partener de afaceri, spuse. Poate a adus vorba despre mine. Jack Steel. Îi strânse mâna.

— O, da... poate.

— Și tu ești...

— Sophie.

— Sophie, sunt și eu îngrijorat, ca să fiu sincer. Am primit un telefon săptămâna trecută și a spus... eh, părea supărat. Voia să-mi spună la revedere. Atunci n-am înțeles ce vrea să însemne asta.

— La revedere?

— Rămas-bun. Astăzi ar fi trebuit să vină?

— Întotdeauna vine. Măcar o dată pe zi. Nu știi..., rosti ea cu voce pirită.

— Și celelalte birouri — Paris, New York? Au primit vreo veste de la el?

— Nu.

Se ridică și străbătu spațiul până la pupitru și înapoi, apoi se așează la loc. Înclină coșul de hârtii de la biroul lui Devereux și scoase de-acolo ambalajul unui trabuc și o chitanță de la o cafenea locală.

Fata scoase un sunet.

— Nu știi dacă ar trebui să...

— Când l-ai văzut ultima dată?

— Vineri.

Belsey deschise sertarele. Erau pline cu dosare de carton multicolore. Goli fișele pe birou și căută detalii bancare, coduri de conturi, parole. Ea îl privi ușor îngrozită.

— Ce impresie ți-a făcut? zise Belsey.

— Vineri? Cam cu capul în nori, presupun.

Neatenția: aici stătea pericolul. Să nu devii neatent. Hârțiile nu-l ajutau cine știe ce.

— Ce crezi că-i distrăgea atenția? zise Belsey.

— Zicea ceva gen „am rămas la ultimul milion“. Belsey se strădui să nu zâmbească. Cred că glumea. Adică nu știi, nu m-am gândit prea mult la asta.

Lăasă *Biblia* unde o găsisse, se duse la draperiile din capăt, le trase și văzu că acopereau un perete gol de cărămidă. Le lăasă la loc.

— Afacerile merg bine?

— Din câte-mi pot da seama.

— Vremuri grele.

— Oh, era un om așa de bun.

Fața fetei se boți.

— Ai acces la conturile companiei? întrebă Belsey.

— Nu.

— Cât știi despre acțiunile operaționale?

— Nimic. Eu, adică, plătesc cecuri. Domnul D. se ocupa personal de tranzacțiile mari. Domnul Devereux adică.

— Domnul D.?

— Domnul Devereux.

— Te culcai cu el?

— Făceam ce?

— Dacă te culcai cu el. Dacă făceați sex.

— Nu.

Belsey deschise cel mai de jos fișet. Scoase un dosar și-l goli. Conținea o agendă. Belsey își aruncă ochii înăuntru. Un jurnal de sinucigaș putea să arate într-un anume fel. Era plin de notițe despre săptămâna trecută — nume și ore; pe alocuri, luna trecută, trei sau patru zile ocupate complet — „NY“, „Madrid“. Era și o notație pentru mâine seară: „Club — nouă seară“. Atâta tot. Fără planuri pentru vară, fără planuri pentru primăvară.

— Mâine avea o ieșire în club, zise Belsey.

— A, îl invită mereu tot felul de oameni. Dar el era așa de timid.

— Asta a trecut-o în agendă. Ce-avea de gând?

— Avea?

— Are.

Fata izbucni în plâns. Belsey rupse pagina din agendă. Luă din dosare câte foi putu, în vreme ce ea își sufla nasul, și le îndesă în pardesiu.

— Ce mă fac acum? întrebă fata.

— Ține-te bine, zise Belsey. Din câte-l cunosc pe Alexei, se dă la fund așteptând să ne surprindă pe toți.

Opt

Belsey se întoarce la secția de poliție din Hampstead. Își pune pe birou noul său Zippo și briceagul cu perle pe mâner, admirându-le. Aruncă o privire prin hârtiile furate de la AD Development și decide să le studieze în detaliu mai târziu, când se va putea concentra. Pentru moment, cel puțin, avea încă o slujbă. *Muncește peste zi. Când vine noaptea niciun om nu va trudi.* Avea și mesaje: de la hotelul unde locuia, de la o companie de împrumuturi, de la o fostă, de la un văr de-al doilea pe care nu-l mai văzuse de la o nuntă din 2003: *De ce nu răspunzi la telefon?*

O sună pe fostă:

— Răspund. Doar că nu-l mai am.

— Dar am vorbit cu cineva pe numărul tău.

— Și ce-a zis?

— A zis că nu e tu. Nick, te simți bine? Ai o voce ciudată, altfel.

— Sunt altfel.

— Te simți bine?

Cei mai mulți dintre detectivi erau la o sesiune de pregătire în Endfield. O notificare îi puna în vedere lui

Belsey să fie la cartierul general al Comisiei Disciplinare la ora unu după-amiază. Secția Hempstead rămăsese fără personal, astfel că trebui să întocmească dosarul unui puști de șaisprezece ani prins cu un kilogram de rășină de canabis. După aceea, Belsey luă niște hașiș, își cumpără foițe, se rugă de vreo două țigări și reveni în secție.

Se duse în camera unde se luau declarații de la victimele abuzurilor sexuale, se așeză și începu să fumeze. Era confortabil. Asta era, de fapt, ideea: o sofa, un birou, niște flori uscate, o încăpere ascunsă în spatele unei draperii. Nu mai fumase hașiș de la douăzeci de ani, de când era polițist în uniformă la Borough. *Nu mai ești în Borough*, simțise Gower necesar să sublinieze. Se gândi la așteptările lui de-atunci, la cât de palpitanță era munca de polițist, cât de bine se simțea în echipa cu care lucra. Făceau concursuri ca să stabilească cine putea ajunge mai departe în unele nopți în care erau, se presupunea, de serviciu. Odată lăsase sirenele să urle și ajunsese până la Brighton. Își aminti că se sprijinise de o balustradă, lângă mare, simțind stropii pe față. I se păru că se afla dincolo de tot ce știuse până atunci. Reușise s-o facă în patruzeci și două de minute, pe M23. Dacă era așa de ușor, cugetase, cât putea parcurge într-o noapte? Dar într-o săptămână? În clipa aceea, fiecare celulă din corp vrusese s-o ia la fugă. Și, privind oglinda apei, își spuse că cel mai important lucru de pe lume e să te miști. Dar uitase asta, cum uiți cele mai importante lucruri.

Petrecu cinci minute adunând niște documente pentru o vizită la tribunal de săptămâna viitoare, care știa că nu va avea loc, fiindcă urma să fie plecat pe-atunci. Sistemul de justiție avea să rămână temporar fără un funcționar, însă se va descurca. Belsey băgă în buzunar

notificarea Comisiei. La zece și patruzeci și cinci se întoarse pe Bishops Avenue.

Observă, în drum spre casă, un șir nou de urme de pași, abia vizibil, paralel cu al său. Noroi de pe Heath, mărimea nouă, în vreme ce el purta zece: fără model pe tălpi, niște praf albicios rămas pe lângă talpa stângă, de la încercarea de a străbate curtea prin lateral, pe cărarea de pietriș roz. Vizitatorul trebuie să fi dat ocol clădirii încercând să-și dea seama dacă era cineva înăuntru, apoi se apropiase de sonerie. Belsey se aplecă peste sonerie. Era de metal și numai bună pentru amprente. Se dădu înapoi și se uită spre ferestre. Apoi urcă treptele și intră.

Îndată ce intră, Belsey cercetă corespondența: un meniu de pizza, o scrisoare de la o firmă de deviat apeluri telefonice care oferea servicii îmbunătățite și o mulțime de cataloage: de birotică, echipament sportiv, jucării educaționale pentru copii, suplimente alimentare și geamantane de firmă. Mai primise câteva broșuri despre albirea dinților. Belsey le citi, apoi își cercetă dinții proprii în oglinda din baie. Erau pătați de cafea, iar gingiile păreau pe punctul de a ceda.

Se așeză la biroul lui Devereux, luă un toc-rezervor și câteva foi cu antet (AD Development: *Speranța e Veșnic Vie*) și deșurubă capacul stiloului. Scrise: *Bună, sunt aici* și se uită cum cerneala se impregnează în hârtia groasă. Apoi luă o foaie nouă și-și trecu în capăt numele și data nașterii. Voia să scrie o confesiune. Scrise: *Am fost polițist timp de doisprezece ani*, apoi mintea i se goli.

Casa începea să duhnească rău a carne putrezită. Se făcuse vremea să curețe prin frigider, își spusese Belsey. Încercă să nu se gândească la ce-ar mai fi putut să însemne asta. Mirosul devenea din ce în ce mai greu de suportat.

Belsey se duse la bucătărie, dar nu găsi nimic stricat în frigider, prin dulapuri ori la coș. O singură muscă se târa pe podeaua îmbrăcată în gresie.

Belsey se aplecă s-o privească: o muscă albastră, ieșită recent din găoace, licărind turcoaz. Belsey se puse pe burtă, venind tot mai aproape, până ce-i zări ochii ca niște giuvaiere și zvâcnetul piciorușelor. Avea un presentiment îngrozitor.

Calliphora erythrocephalus. Cioclii naturii. Se sui pe degetele lui Belsey, inspectându-le de semne de viață.

Belsey se ridică lent în picioare și se duse în salon. Alte două muște se învârteau în jurul becului. Veni și o a treia, din hol. Se luă după muște pe scări în sus, iar pe la jumătatea scării acceptă faptul că simțea mirosul unui cadavru.

Venea din dormitor. Își astupă cu mâna gura și nasul, verifică patul, sub pat, șifonierele, dar nu găsi niciun trup.

Ieși pe coridor. Ușa de lângă ducea către o spălătorie cam cât un dormitor obișnuit, cu dulapuri, bare de întins rufe, coșuri, două mașini de spălat și un uscător. Belsey deschise dulapurile și dădu la o parte capacele coșurilor de rufe. Erau goale toate. Camera era mare, însă nu suficient cât să ascundă un corp, și nu înțelegea ce se afla între cele două încăperi care să completeze lungimea culoarului de la primul etaj. Belsey se apropie de peretele din spate și bătu în peretele dintre dormitor și spălătorie. Suna a gol.

Reveni în dormitor. Se uită la peretele din dreapta și la oglinda lungă cât podeaua. Apăsă pe oglindă și aceasta glisă. Apăsă pe partea stângă și oglinda se dădu deoparte, deschizându-se.

În spatele ei se ascundea o încăpere mică. Belsey intră. Un bărbat între două vârste îi întoarse privirea de pe un scaun rotativ, cu gâtlejul despicat și forfotind de viermi. Spațiul era împărțit ca pentru o încăpere de siguranță: fără geamuri, cu încuietori electromagnetice, o linie de telefon sigură și două monitoare pe un birouaș. Avea și o toaletă proprie într-un ungher, precum și o provizie de apă minerală și mâncare la cutie. Sângele ajunsese până pe tavan și pe pereți: picături maronii mărunte se agățaseră acolo unde gravitația nu izbutise să le oprească.

Belsey ieși iarăși din încăpere.

Nu-i venise niciodată rău de la vreun cadavru și n-avea de gând să înceapă acum. Se duse în grădină și se lăsă pe vine respirând aerul proaspăt. Nu era totuși îndeajuns pentru a-i îndepărta mirosul din nări. Luă o eșarfă din șifonierul lui Devereux și făcu niște cafea tare. Bău jumătate, lăsă restul să se răcească și o turnă pe eșarfă, apoi își legă eșarfa împrejurul feței. Mai luă niște mănuși de cauciuc de sub chiuveta din bucătărie și reveni.

Pe lângă izul bolnăvicios de descompunere, se mai simțea și cel aspru, de cupru, al sângelui. Arterele carotide, în zilele bune, pot țâșni până la șase metri înălțime. Sângele cursese la loc pe fața mortului, lăsându-i dâre pe creștet, mânjindu-i piepții cămășii. Ochii bărbatului erau acoperiți cu o peliculă opacă, gălbuie. Era solid, cu păr rărit, de un auriu șters, tăiat scurt; ras proaspăt cu o urmă de barbă post-mortem. Avea o figură impunătoare, ca un împărat din vremurile decadenței, cu nas viguros și gură plină. Avusese curajul să taie adânc și o făcuse cu hotărâre. Belsey nu se putu abține să nu fie impresionat. Lângă mâna sa dreaptă, pe podea, zăcea un brici.

Pe birouașul de dinaintea corpului se afla o broșură subțire: *Aranjamente funerare cu Reflections*, cu motto-ul: „Totul pus la punct“. Pe copertă avea o fotografie cu două lebede, cu gâturile arcuite și capetele plecate, reflectate în apa de sub ele. Conținea prețuri pentru incinerare și înhumare, care ajungeau, în medie, pe la două mii cinci sute de lire, cu dobândă. Se plătea în rate. „E bine să știi că totul e în ordine, fără scăpări, și că familia dumneavoastră va fi scutită de griji în plus.“ Familia, cugetă Belsey. Devereux scrisese un cec valorând două mii două sute de lire din contul lui curent din Marea Britanie, cu dată de acum patru zile, pentru Reflections Ltd.

Unul dintre primele lucruri la care te uiți ca să faci distincția între crimă și sinucidere sunt tăieturile de probă. Să-ți rezezi beregata e un pas major și cei mai mulți nu fac asta dintr-odată. Devereux avea câteva tăieturi — urme scurte și paralele sub urechea stângă. Tăiase adânc la a patra încercare, atât de adânc, încât lama pătrunsesse dincolo de laringe. Dar rezolvase totuși treaba. Alte răni nu mai erau — urme de apărare pe brațe sau palme. Camera de siguranță conținea înregistrările camerelor și un monitor. Pe o etichetă adezivă se vedea scris British Security Technologies. Sistemul de supraveghere era oprit. Belsey îi dădu drumul și verifică înregistrările, dar nu era imprimat nimic. Îl închise la loc, punându-și întrebări. Polițist fiind, învățai că tehnologia de securitate e mult mai adesea cumpărată decât folosită. Dar nu întotdeauna aveai de filmat câteva milioane de lire.

Șterse amprentele sale de pe portofelul lui Devereux și-l puse la loc lângă pat, schimbă lenjeria de pat, găsi

în coșul de gunoi plicurile din ultimele două zile și le băgă în buzunar.

Se duse la secție și-și făcu o ceașcă de ceai, apoi merse la o cabină telefonică din afara secției și sună.

— Alo, sunt managerul curățătoriei din Hampstead. Puteți să-i transmiteți un mesaj detectivului Nick Belsey? Spuneți-i că domnul Devereux tot n-a apărut. Cel care a dispărut din Bishops. Ne-a rugat să-l informăm. Știe el despre ce-i vorba.

Intră înapoi în secție și preluă mesajul, conduse până la Bishops Avenue, intră în casă și chemă o ambulanță prin radio.

— Am un corp aici, zise. Nu. Nu-i cazul să vă grăbiți.

Nouă

Echipajul ambulanței apăru la ora unsprezece, fără sirene: doi bărbați și o femeie, ce se mișcau cu aerul profesional al oamenilor de pe salvare chemați la un cadavru.

— Uau, ziseră când intrară în casă.

Urcară pe scări, încercând să aproximeze cât costa locul.

— Cincisprezece milioane.

— Ba de două ori pe-atât.

Apoi intrară în camera de siguranță.

— Mda, e mort.

— Ați încercat să-l resuscitați? întrebă femeia și izbucniră cu toții în râs.

Nu apăru niciun funcționar, doar legistul, asistentul său și un fotograf. Oamenii de pe salvare se preumblară prin casă făcând poze cu telefoanele mobile. Asistentul legistului li se alătură nu peste mult timp. Nimeni nu se grăbea.

După ce se făcură fotografiile și legistul îl declară mort, echipa înfășură cadavrul în folii de plastic și-l duse la mașina ambulanței cu targa.

- O să fie în morga St Pancras dacă aveți nevoie de el.
- Mulțumesc, spuse Belsey.
- Cine o să-l identifice?
- O să-i caut rubedenii. Nu știu. Locuia singur.
- OK.
- Ar fi trebuit să găsec corpul de prima dată, spuse Belsey. Ar fi trebuit să mă uit mai atent. Clătină din cap. Ambulanța o luă din loc. Un paznic de la casa de peste drum se uită la ea cum pleacă.

Belsey intră din nou în casă și închise ușa. Deschise toate ferestrele și dădu cu deodorant. De ce în camera de siguranță, cugetă el? Însă, uneori, sinucigașilor le place să se ferească, să lase serviciile de urgență să-i găsească și nu cei apropiați. Sau, în absența apropiaților, menajera. Se gândi la întregul aranjament: broșura de la pompe funebre, pragmatismul sfâșietor al cecului.

Belsey sună la cadastru și făcu o verificare a proprietății. Bishops Avenue nr. 37 era deținută de o companie de închirieri numită „Casă pentru Acasă”. Aveau sediul pe strada Hampstead High. „Casă pentru Acasă” se descriau drept niște specialiști în găzduirea VIP-urilor. „Pentru conducători de afaceri și familiile lor; serviciile includ și găsirea unei școli corespunzătoare.” Belsey sună la firmă și dădu peste un bărbat cu o voce suavă, prețioasă.

- Ați închiriat cumva o proprietate de pe Bishops Avenue 37?
- Da?
- Domnului Devereux?
- Nu putem dezvălui detalii. Sunteți de la presă?
- De la poliție. Când a început închirierea?
- Poliția?
- Secția Hampstead.

— Poate că dacă ați vrea să ne faceți o vizită...

Belsey sună la Oficiul de permise și înmatriculări. Porsche-ul, deveni clar, era o mașină de închiriat aparținând unei companii — City Inter-Rent — cu birouri în Heathrow, Marylebone și Croydon.

Lucrurile deveneau și mai nelămurite.

Oficiul zicea că Devereux își obținuse permisul pentru Marea Britanie cu trei luni în urmă. Registrul Comerțului nu avea înregistrată nicio AD Development pe teritoriul Angliei. Telefonul lui Devereux sună. Belsey răspunde. Cel ce sunase rămase mut. Puse telefonul în furcă și acesta sună iarăși. Belsey îl lăasă să sune și începu să se plimbe prin cameră. Se simțea în afara lumii, singur într-o barcă în mijlocul unui lac întins. Nici măcar apelurile telefonice nu mai sunau real. Fiecare țârâit era precum un dat la vâsle, ce-l îndepărta și mai tare de țârm.

Telefonul se opri din sunat. Belsey ridică receptorul și apăasă pe butonul de repetare apel. O femeie răspunde.

— Alo?

— Bună, zise Belsey.

— Tu ești? rosti ea. Se auzi un sunet înfundat, pe jumătate exclamație, pe jumătate suspin. Pe fundal, Belsey auzi zgomot de trafic și râsul cuiva. Închise.

Belsey puse la loc în buzunar portofelul lui Devereux. Căută un testament, o agendă cu adrese, un carnet de cecuri. Se duse apoi în studio, trase draperiile și luă loc la birou, cu hârtiile scoase din biroul AD Development. Erau o sumedenie de solicitări și propuneri; multe acronime: SSI International, NK Trading, Saul Holdings și LV Media, cu toate punând în discuție procente din operațiunea AD Development. O grămadă de lume,

se părea, era dornică să investească în Alexei Devereux. El, la rândul lui, căuta întotdeauna să facă afaceri profitabile. Un teanc de scrisori avea ca subiect solicitări ale sale privind achiziționarea de terenuri în Sharm el Sheikh și Abu Dhabi.

În mare parte dintre documente apărea numele Alexei Devmedenici. Acestea erau îndeosebi hârtii mai vechi: faxuri și corespondență din Rusia; avocați ruși și contabili, care scriseseră uneori în chirilice, alteori în engleză sau franceză.

Pe fundul teancului găsi o pagină de ziar. Era în arabă, mototolită. Belsey se gândi că poate fusese folosită ca să acopere fundul sertarului, apoi văzu că unul dintre articole era înconjurat cu pastă albastră de pix. Articolul avea alături o poză mică și neclară, alb-negru, care înfățișa un arab purtând un costum deschis și strângând mâna unui blond cu ochelari fără rame. Bărbatul blond era mai tânăr. Zâmbeau amândoi. Belsey frecă hârtia între degete. Era de câteva zile. Plie în două pagina și o băgă în portofelul lui Devereux.

Unei persoane îi ia, de obicei, douăsprezece luni până să descopere că i-a fost furată identitatea. Adică pentru cei vii. Dacă asta făcea, dacă-i furase identitatea lui Devereux, atunci avea ceva timp. Belsey adună laolaltă ce avea: hârtiile, cărțile de credit, codul poștal. Se întrebă dacă morții mai pot avea identitate. Simțea totul mai puțin ca pe un furt și mai degrabă ca pe o reîncarnare.

Oficiul de permise îi dăduse o dată de naștere pentru Devereux: 2 februarie 1957. Cincizeci și unu de ani; perioada în care un bărbat își evaluează existența, își imaginează Belsey. Sună la serviciul clienți de la AmEx.

— Am nevoie de un PIN nou, spuse. Testa doar limitele, îşi spuse, încercând să-şi dea seama cât de mult intra-se în pielea lui Devereux. Voia să afle ce-i trebuia dacă alegea să meargă mai departe pe calea asta.

— Sigur, domnule. Îmi puteţi spune data naşterii?

Dădu data naşterii.

— Codul poştal? Îl citi de pe un catalog de grădinărit nedesfăcut.

— Numele de fată al mamei?

— Devmedenici, încercă.

— Nu acesta e numele pe care-l am aici, domnule.

Belsey se întrebă cum avea să facă rost de numele de fată al mamei lui Devereux. Îşi închipui o arhivă încâlcită de documente din era sovietică. I se păruse înduioşător, mereu, uzul numelor de fată ca măsură de siguranţă, această cunoaştere a trecutului mamelor noastre. Acum însă nu-l înduioşa defel.

— Sunt orfan, zise. N-am cunoscut-o pe mama.

Urmă un moment de tăcere.

— Prea bine, domnule. Există vreun nume oarecare pe care ni l-aţi furnizat? O parolă?

— Am uitat.

— Vom avea nevoie de asta înainte de a elibera un nou PIN.

— OK. Închise. Aşteptă cincisprezece minute, apoi sună la Departamentul de fraude bancare din Temple.

— Aţi primit vreo sesizare referitoare la acest card?

— Nu. Doriţi să faceţi una?

— Nu, e-n regulă.

Căută un act de identitate: permis de conducere, certificat de naştere. Din curiozitate, Belsey sună la Brigada Fraude, la poliţia din City şi la Biroul pentru fraude

majore. Îl trecu pe Devereux și compania lui prin bazele lor de date, dar nu știau nimic, nu le păsa și, potrivit spuselor lor, „erau deja destul de ocupați“.

Belsey merse pe jos până la biblioteca publică din Keats Grove. Luă un număr de ordine pentru computere și, când îi veni rândul, se conectă și căută numele Alexei Devereux. Primele rezultate păreau credibile — un articol în rusă din *Khiminskaya Prada* și altul din *Wall Street Journal* pentru care trebuia să plătești. Începea așa: „Din noua serie de oligarhi care s-au înstăpânit peste Rusia, Alexei Devereux e poate cel mai interesant...“ *Eurasian Trade News* îi menționa numele printre cei cinci bărbați care „schimbă fața sectorului de divertisment rusesc“. Nu specifica în ce fel. Mai scria că era un personaj „cunoscut pentru discreția sa“. Mai încolo se spunea că „enigmaticul Alexei Devereux e responsabil personal pentru pomparea a două miliarde de dolari în canalul sportiv TGT, nu foarte înfloritor“. Ziarul *Novaya Sayat* făcea legătura între creșterea unor acțiuni ale Posky International cu discuții despre o eventuală cumpărare de către Devereux. Posky opera în sectorul de divertisment și vânzări cu amănuntul. Articolul era o coloană înaltă de câțiva centimetri, pusă lângă un grafic al evoluției acțiunilor pe 2007. Doar în *Moscow Business Gazette*, datând din octombrie, găsi ceva despre viața lui: „extrem de retras și plin de succes în investiții“, Devereux era unul dintre cei aflați pe „lista de Crăciun“, formată din zece oameni care fuseseră lideri de vânzări la Crăciunul din 1998. Se mai spunea că Devereux se exilase din motive politice, după ce legăturile sale cu politicieni din opoziție începuseră să-i facă viața din ce în ce mai grea în Rusia.

Belsey citi articolul de două ori. Implicația era că se exilase chiar când fusese scris articolul, adică acum zece ani. Avea sedii în Paris, Londra și New York și ar fi fost probabil bine-venit în oricare dintre ele. Însă niciunul nu știa pe unde umbla. Și, mai important pentru cititorii de *Business Gazette*, nimeni nu știa spre ce ținteau afacerile sale.

Cumpără niște deodorant de cameră și se întoarse pe Bishops Avenue. Izul de putrefacție dispăruse aproape complet. Nu se vedea nicio muscă pe nicăieri. Închise refugiul de siguranță și încercă să uite că avusese de-a face cu cadavrul. Era ușor îngrozit de propriile sale acțiuni, însă groaza părea o stare potrivită pentru moment. Se puse pe scaun în studio și cercetă modelul de navă și Palatul de Iarnă, simțind singurătatea exilului. Exilul era o stare: înțelegea asta. Belsey își aruncă ochii prin cameră și simți o persoană care încercase să transforme un loc străin în ceva cât mai asemănător cu acasă. Poate așa se explicau închirierile, maniera asta de comportament fără atașament pentru lucruri.

La ce se gândise oare Devereux, stând în fotoliul lui? Belsey își imaginează o câmpie acoperită de zăpadă, utilaje de fermă, un drum de țară nepietruit. Văzu țărânci vânzând trecătorilor prăjituri cu miere, apoi fabrici cu muncitori musculoși și steaguri. Se apropie de fereastră, apoi se lăsă pe dușumea și se uită țintă la spațiul dintre birou și scaunul de epocă. Ceva licărea pe jos. Belsey se târî sub birou și întinse mâna după obiect. Era un ceas, un Rolex, la prima vedere: de argint, masiv. Purta logoul Rolex, însă limba mare a ceasului nu aluneca, ceea ce îl dădea de gol. Devereux nu-i părea tocmai omul care să aibă de-a face

cu falsuri, dar se părea că Devereux de-acum nu mai era ce fusese cândva. Rămânea totuși un ceas, ticăind ambițios. Pe fața-i argintie avea cinci cadrane și o mulțime de butoane cu care te puteai juca. Până și cele false puteau ajunge la câteva sute bune de lire. Îi plăcea. Unul dintre cadrane arăta fazele lunii.

Și-l puse la mână, se duse în bucătărie și dădu peste un suport cu sticle de vin. Deschise trei și le încercă: un vin de Burgundia, Clos des Lambray Grand Cru; un riesling din 1996, din Alsacia; în cele din urmă, un vin roșu italianesc din Piemont, 1989. Decise că singurul lucru moral pe care-l puteai face cu luxul era să te autodistrugi prin intermediul lui. Bău vinul burgund, aruncând priviri Rolexului de la mână, apoi luă la rând rieslingul. Își făcuse apariția un soare albicios, lipsit de căldură. Belsey își azvârli pantofii din picioare și se așeză pe un șezlong. Se întrebă ce mai urma după lux. Mai ales, cugetă, trebuia să afle mai multe despre gestionarea timpului. Cariera lui fusese un substitut pentru timp, însă cariera i se făcuse țândări în mâini. Nu știa ce-ar fi putut s-o înlocuiască. Voia să stea de vorbă cu Alexei Devereux.

Coborî la parter și sună la morga St Pancras.

— Trimiteti pe cineva la adresa asta, la Monument. Citi adresa companiei. E biroul domnului Devereux din City. E acolo o fată care lucrează pentru el. Ea poate identifica trupul.

— OK.

— Încă nu știe. Fiți blânzi.

— Sigur.

Belsey era de obicei omul pe care-l trimiteau să anunțe, în vremurile când purta uniformă. Căpătase porecla

de Îngerul Morții, fiindcă se oferea voluntar. Cineva trebuia s-o facă, iar colegii îi erau recunoscători. Și avusese parte de o satisfacție foarte morbidă în a îndeplini un lucru ce n-avea cum să meargă bine și pentru care tu nu puteai fi învinovățit. Trecuse ceva de la ultima lui vizită de acel fel. Belsey sună la Casă pentru Acasă.

— Mă interesează proprietatea de pe Bishops Avenue, spuse, de la numărul 37.

— Mă tem că acea proprietate nu este disponibilă pentru moment.

— Locuiește cineva acolo?

— Exact.

— O, ce păcat...

— Mai avem câteva adrese, la fel de prestigioase, în interiorul zonei NW3, domnule.

— Nu, e-n regulă.

Închise. Se simțea mai bine. Avea să mai treacă o vreme până să vină cineva să reclame proprietatea.

Belsey căută prin casă, cercetând totul în amănunt. Nu găsi facturile de întreținere, însă dădu peste o chitanță de la RingCentral („Telefonul dumneavoastră, peste tot“). RingCentral părea să ofere servicii companiilor care aveau nevoie să-și comute apelurile. Belsey își imaginează că era genul de lucru pe care-l făceai când îți mutai sediul sau când rămâneai fără destul personal. Se gândi la Sophie, singură în biroul de la AD Development. Oare un serviciu de deviat apeluri ținea de utilități? Băgă documentul în fax și făcu niște copii, până ce nimeri nuanța potrivită din toner. Luă apoi creionul corector din sertarul de papetărie și acoperi numele. Scoase trei copii fără nume, le puse împăturite frumos în buzunarul jachetei și căută mai departe.

După un minut, Belsey dădu peste aur. Deschise o cutie neagră cu fișe, aflată pe podea în capătul celălalt al studioului. Dosarul conținea corespondență legată de ceva pe nume Proiectul Boadicea și includea un fax de la niște avocați ce reprezentau „Consoțiul de Jocuri din Hong Kong“, privitor la „speranțele noastre de a ajunge la o înțelegere convenabilă pentru ambele părți“.

Propunerea implica un vărsământ financiar împărțit în două: optzeci la sută în contul AD Development și douăzeci într-un cont cu număr de la Banca Austriei. „Vă rugăm să considerați această scrisoare confidențială“, scriaseră.

În spatele fiecărui mare om se află câte un cont anonim. Devereux îl avea pe cel de față în Austria, ceea ce însemna că era, probabil, un Sparbuch. Aceste Sparbuch erau atât de anonime, încât băncile austriece nu mai aveau voie să le deschidă, însă cele mai vechi erau surse de combinații pe piața neagră. Un Sparbuch însemna un depozit făcut fără niciun fel de hârțogărie: o singură înregistrare, o singură parolă, fără corespondență. Îl numeau protecție a averii, iar poliția îl numea un coșmar. Belsey mai scormoni prin cutie și găsi iar contul menționat în corespondența cu o firmă de avocatură pe nume Trent Sacker Myers și cu un birou de contabilitate din Sloane Square. Făcu rost de un număr direct pentru Banca Austriei și le dădu un telefon.

— Guten Tag, răspunse o femeie.

— Guten Tag, spuse Belsey. Vă sun de la Londra. Am un cont la dumneavoastră și trebuie să fac o plată urgentă din el.

— Sigur că da, domnule. Îmi puteți spune parola?

— N-am parola aici. Am numărul de cont.

- Vă trebuie parola, domnule.
- E urgent, mă așteaptă un client.
- Nu pot face asta, domnule.
- Ce-mi trebuie ca să scot banii?
- Numărul de cont, data nașterii și parola.

Belsey închise. Banii erau acolo, îi putea adu-meca. *Goi intrăm în lume și nu luăm nimic din ea cu noi.* Se punea doar problema să se miște atent. *Ultimul milion.* Belsey se gândi la următoarea mișcare, dar apoi văzu cât era ceasul. Avea să întârzie la sfârșitul carierei sale.

Zece

Sediul Comisiei Disciplinare era în High Holborn, într-o clădire de birouri cu pereți de sticlă și cu un Starbucks la parter. Belsey își parcă Porsche-ul Cayenne după colț și intră. Sediul purta o mască neutră; mochete albastre, ferestre mari cât peretele, uși cu cod de acces de un verde pal. Mai fusese odată aici, după ce-i murise un arestat, și nici atunci nu-i plăcuse cine știe ce.

Un recepționist îl privi, verifică ceva și-l trimise pe Belsey, însoțit de un paznic, la etajul întâi. Acesta era un spațiu deschis, cu o mulțime de funcționari civili la calculatoare. Paznicul plecă și spre el se îndreptă un bărbat.

— Nicholas Belsey?

— Bună.

— Frank Sacco. Sunt avocatul dumneavoastră, de la Riggs și Jenkins.

Strânse mâna lui Belsey. Sacco era scund, îmbrăcat într-un costum oliv și pantofi fără șireturi, cu chipul lucindu-i de parcă și-ar fi dat părul cu gel și ar fi continuat apoi să-și dea și pe față. Riggs și Jenkin furnizau toți avocații pentru anchete interne. Însemna că situația lui Belsey ajunsese cunoscută la sindicat.

- Mă bucur să vă cunosc, zise Belsey.
- Există ceva despre care ar trebui să stăm de vorbă?
- Știți multe despre furtul de identitate?
- Nu e specialitatea mea.
- Să intrăm.

Sacco deschise drumul până la un birou de pe colț. Înăuntru se aflau doi bărbați și o femeie — unul dintre bărbați și femeia stăteau la birou cu un dosar, celălalt bărbat era în picioare, privind pe geam. Cel așezat era Barry Gaunt de la CD. Belsey îl recunoscuse pe comisar de la TV, unde vorbise despre ce nu funcționase cum trebuie la revolte, când polițiștii se comportaseră violent. Era prea lat în spate pentru costumul său M&S, și cu o față rozalie ce părea arsă de soare. Bărbatul în picioare era înalt, cu trăsături bolnăvicioase, ca de șobolan. Femeia avea o tunsoare circulară, taior portocaliu și bijuterii făcute manual. Aduseseră deci o consilieră, cugetă Belsey. Din birou aveai parte de-o priveliște cu Kingsway, vechiul tunel de tramvai, și Red Lion Square. În Conway Hall se aduna lume pentru un miting politic — văzuse afișele: *Capitalism în ruine*.

- Vă rog să luați loc.

Belsey și Sacco se așezară pe scaunele neocupate. Consiliera vorbi prima, lucru care nu era niciodată de bun augur.

— Sunt Janet, de la Departamentul pentru sănătate mentală.

- Mă bucur să te cunosc, Janet, zise Belsey.

Bărbatul solid vorbi:

— Barry Gaunt, de la CD. El e Nigel Herring, de la secția din Camden Borough.

Făcu din mână spre lungan. Herring îi evită privirea. Belsey cunoștea numele: câinele de atac al lui Northwood,

ajuns până la rangul de inspector, exclusiv datorită virtuții de a-l pupa în cur pe Northwood. Pe degetul mijlociu purta un inel masonic.

— Înțelegeți situația în care vă aflați? întrebă Gaunt.

— Situația?

— Motivul pentru care sunteți aici.

— Fiindcă am furat și tamponat o mașină de poliție.

— OK, spuse cu blândețe consiliera.

— Superintendentul-șef Northwood dorește o explicație.

— Nu știu dacă am una. Lucrurile se întâmplă, mi-e rușine de ce s-a petrecut și înțeleg că se vor lua măsuri.

— Dar nu-i doar atât, nu? spuse Gaunt.

— Referitor la acea noapte, vreți să spuneți?

— Referitor la tot.

— Referitor la tot, nu. Nu e doar atât. Gaunt părea pe jumătate plictisit, de parcă l-ar fi agasat că fusese luat de la niște revolte serioase și adus la revolta neînsemnată, reprezentată de viața lui Belsey.

— Încotro vă duceați? întrebă el.

— Cred că încercam să ajung în Heath. În sensul ăsta am reușit. M-am trezit în Heath în dimineața următoare. Sunt suspendat?

— Ar trebui să fiți?

— Nu răspunde, zise Sacco.

— Ar fi o suspendare plătită? rosti Belsey.

— Aveți dificultăți financiare? întrebă consiliera.

— Da, zise Belsey. Își băgă mâinile în buzunarele sacoului lui Devereux. Apoi le scoase iar și se uită la ceas. Se gândi: cine ar scăpa un ceas pe jos? Dacă scapi un ceas, îl auzi. Îl ridică. Și, oricum, nu-l scapi, pentru că are curea.

— Vă place munca în poliție? întrebă consiliera.

— Nu mai mult decât ar trebui.

— Ați dori să vorbiți despre ce înseamnă munca asta pentru dumneavoastră?

— Pot să vă întreb ceva despre vise? zise Belsey.

— Să te întreb eu ceva, interveni Herring. Ai intrat sau nu în casa comandantului din Borough în noaptea de 11 februarie?

— Da.

— Cu soția lui? Suna exasperat.

— Asta-i o infracțiune? Cred că jumătate din poli...

— Ai grijă.

— Ai grijă, spuse Sacco.

— Am călcat pe bec, Nigel! Înțelegi ce spun?

— Ți se termină viețile, Belsey.

— Da.

— Da, ce? zise Gaunt.

— Da, am intrat în casă.

— De ce?

— Eram curios.

Herring se întoarse din nou spre fereastră, cu mâinile în buzunare, de parcă ar fi decis soarta lui Belsey după dispunerea marxiștilor de afară, ieșiți să fumeze. Belsey se gândi la spălare de bani. Chiar dacă ar fi căpătat acces la depozitul personal al lui Devereux, n-ar fi reușit să transfere banii în contul lui fără să declanșeze alarma. Schimbările bruște în venituri produceau asta. Transferurile de fonduri de la afaceriști morți produceau asta. Stătuse câteva luni pe la Infracțiuni financiare și știa că există trei stadii a ceea ce se numește „spălare”: plasament, amestec și integrare. Plasarea banilor însemna descoperirea unei căi prin care să introduci bani murdari în lumea diafană a finanțelor. Să-i faci să-și piardă

greutatea. Să găsești o venă. Amestecul însemna pânza pe care o țeseai, mutatul prin companii-paravan, paradisuri fiscale și conturi private, făcând banii de nedetectat pentru al treilea stadiu: integrarea. Fiindcă nimeni nu voia un cec mare de la o companie de carton. Însă, după ce i-ai băgat în circuit, devin legitimi. EC1 era viusul oricărui spălător de bani. Și era doar la jumătate de milă depărtare...

— Northwood spune că ai antecedente, zise Herring. Că ai fost la dezintoxicare.

— A fost un adăpost. Un loc unde să mă relaxez.

— Ce fel de adăpost?

— Rugăciuni, yoga, exerciții. Citeam *Biblia*. Genul ăsta de chestii.

— Asta făceai și cu Sandra Northwood? Citeai *Biblia*?

— Era prea beată pentru așa ceva, zise Belsey.

— Încercați să explicați ce s-a întâmplat, zise consilieră.

— Nu cine știe ce. Îmi cer scuze că am luat mașina. Am trecut printr-o perioadă mai grea.

— Ați băut?

— Sigur că am băut.

— Ați aprecia că aveți o problemă cu alcoolul?

— Nu.

— Alte substanțe?

— Ceai de tei. Dacă aș vrea să lucrez aici, zise Belsey, ar trebui să fiu aproape de pensie? Adică mai în vârstă?

Herring strânse din buze.

— O să ne trebuiască o probă de urină.

— Unde ți-ar plăcea? zise Belsey.

Gaunt deschise un sertar și scoase o fiolă mică, pe care o lăsă pe muchia dinspre Belsey a mesei, de parcă ar

fi încercat să evite o contaminare. Atâta tot avea acolo, în sertar? Se întrebă Belsey. Flacoane pentru urină?

— OK, sigur, zise Belsey. Luă sticluța, o porni spre toa-lete, apoi merse mai departe către lifturi și ieși pe ușa din față.

Unsprezece

O companie pentru afaceri internaționale, sau CAI, poate fi înființată în Antigua în două sau în trei ore, cu tot cu birouri, ba chiar și cu consiliu director furnizat de autorități. Numele nu îți apare pe niciun document, însă poți direcționa bani prin intermediul companiei. Belsey căută în *Paginile Aurii* ale bibliotecii Holborn capitolul referitor la „înființări de companii“ și găsi o reclamă la Ocean:

Ocean Wealth Protection and Private Banking Assistance. Agent de înființare firme instant. Începeți o nouă afacere în 3 până la 5 minute: 32 de lire — paradisuri fiscale și soluții protective.

Ocean avea un birou deschis publicului în Belsize Park, la doar câteva minute de secția de poliție din Hampstead. Belsey cunoștea strada: o paradă de agenții imobiliare, chirurgi plasticieni și magazine de haine. Își imaginase că Ocean se simțea ca acasă acolo. Avea dreptate.

Belsey parcă SUV-ul pe banda marcată, asigurându-se că Ocean putea să-l vadă bine. Ieși, își îndreptă sacoul și sună la ușă.

— Drept înainte pe scări. Vocea avea o notă pozitivă. Belsey urcă scările înguste și ajunse la o ușă ce purta sigla Ocean Ltd.

Biroul era condus de doi bărbați, unul tânăr și celălalt vârstnic, cu computere și cam atât. Cel mai în vârstă arăta ca un soi de fante trecut, cu păr tuns scurt și corp lucrat la sală. Aducea cu un spărgător de bănci, ce încerca să se îmbrace ca un bancher. Cel tânăr purta o cămașă albă cu bretele albastre și cravată legată cu nod gros. Pe perete se vedea o hartă a lumii, cu stegulețe colorate, înfipte într-o sumedenie de insulițe. Un ventilator cu picior alunga fumul de țigară spre o ferestruică cu geamuri duble, de unde rotocoalele se întorceau spre birou. Există și un pupitru pe colț, cu calculator și coșuleț pentru corespondență, și încă unul în mijloc, fără nimic pe el. Lui Belsey i se făcu semn să se așeze la cel gol.

— Cafea?

— Simplă, mersi.

Belsey studie pereții. Atârnau acolo o mulțime de plăcuțe și certificate care-ți spuneau prea puțin în afara faptului că biroul menținea o atmosferă drăguță, la fel și cu zâmbetele, care erau îndeajuns de discrete cât să nu cuprindă și ochii. Bărbatul mai în vârstă îi turnă cafea.

— Cu ce vă putem ajuta?

— Îmi trebuie niște soluții discrete, zise Belsey. Sorbi din cafeaua bună, tare. Cei doi zâmbiră și mai larg. Trebuie să-mi acopăr spatele.

— La ce vă gândeați anume?

— Două companii undeva la adăpost, poate în Antigua, cu directori nominali și registru de tranzacții. Vreau o adresă cu casuță poștală, care să nu poată fi pusă în legătură cu mine, și cont anonim într-un loc de neatins. Dar

vreau ceva suficient de respectabil cât să pot transfera sume medii în Anglia fără să bat la ochi.

Cei doi se lăsară pe spate în scaune, încuviințând. Vârstnicul balansa un stilou între degetele arătătoare.

— Pare că vă pricepeți.

— Îmi trebuie niște prețuri estimative.

— Depinde de jurisdicție. Insulele Virgine Britanice țin de coroană; prețul pornește de la opt sute patruzeci. Jersey e de două ori pe-atât, însă e un centru financiar major. Mai există Dominica, Insulele Seychelles, Anguilla. Toate companiile pe care le vindem păstrează înregistrări de cel puțin trei ani. Dominica e cel mai ieftin loc pe care putem să vi-l prezentăm din toată inima.

— Ce-i pe Dominica?

Bărbatul deschise laptopul.

— V-am putea vinde, de pildă, Dutch Export Import Trading A.G. Operează în Dominica din martie 2005. Sau American Auto Management Corporation, înființată câteva luni mai târziu. Fiecare dintre ele are la pachet o firmă de avocatură pe post de director, astfel că afacerea rămâne confidențială. Aveți putere decizională pentru operarea companiei. Nu vi se cer justificări.

— Și contul bancar?

— Eu unul m-aș duce în Cipru, dar asta ar însemna o mie cinci sute. Altminteri ar mai fi poate St Vincent, care e doar pentru conturi în dolari, dar puteți trimite și primi bani în toate valutele importante. Depozitul minim ar fi de două mii; plătiți depozitul la bancă, nu nouă. E complet anonim, însă cer referințe. E un climat dur pe-acolo. Nu-mi păreți terorist, dar...

— Ar fi și unii care nu cer referințe și depozit minim?

— În Panama.

— Panama?

— Pentru Panama, în esență, ne dați o adresă, pe care o doriți, noi scoatem o chitanță și le-o trimitem prin fax. Și e suficient. Solicită o taxă unică de două sute de dolari pentru administrare.

— Perfect.

— Minunat. Altceva? Vă putem oferi un certificat de solvabilitate pentru nouăzeci și cinci de lire sau un dispeceerat virtual în Dominica, unde puteți primi corespondență și vi se transmit apeluri telefonice. Șaptezeci pe lună. Pentru douăzeci și cinci de lire vă putem oferi până și o ștampilă de cauciuc a companiei.

— La ce e bună?

— E o ștampilă de cauciuc, cu numele companiei pe ea.

— Vreau una.

— OK.

— Cum funcționează serviciul de apeluri?

— Cum doriți. Când cineva sună la compania dumneavoastră, apelul trece pe acolo. Dispeceeratul răspunde și spune că e compania X, cutare e într-o întâlnire și că vă vor transmite mesajul. Sau nu. Vă pot aștepta să sunați dumneavoastră sau să vă trimită mesajele o dată pe săptămână. Îi pot cânta și la mulți ani celui care vă caută, dacă asta vreți. Sună bine, nu? spuse el zâmbind larg.

— Înțeleg. Am o mulțime de bani într-un cont austriac pe care vreau să-i transfer. Cum ar fi mai bine să fac?

— Dominica ar fi în regulă. Putem folosi una dintre companii pentru un cont la Banco Continental de Panama și recurge la un secretariat virtual, ceea ce înseamnă că puteți opera de oriunde din lume fără să vă faceți griji din cauza birocrăției nedorite.

Belsey sorbi din cafea. Simțea, pentru întâia oară, ce trebuie să fi simțit orice infractor care se respectă: posibilitatea de a scăpa; conștiința limitărilor poliției, a limitărilor cooperării internaționale și spațiul liber de dincolo de ele. Privi cerul prin geam. Arăta a mare tropicală, adânc și pur. *Fă-mă mai alb decât neaua*, spunea rugăciunea. *Curățește-mă de păcat.*

— Și la cât ar ajunge în total?

— Pentru cele două companii și contul bancar ar veni, cu totul, șase mii. Sau mai degrabă cinci mii opt sute.

— N-am banii la mine acum.

— Sigur. Reveniți când îi aveți. Totul e pregătit.

Agentul de înființare companii ridică ochii din monitor și zâmbi.

Belsey merse până la o agenție de voiaj vizavi de stația de metrou din Belsize Park. Luă un număr de ordine și așteptă. Ultima dată ieșise din țară într-un weekend, la Palermo, o mișcare spontană făcută cu o agentă imobiliară blondă, care fusese martoră la niște împușcături într-un club. Plecaseră acolo direct de la tribunal. În mai anul trecut fusese asta, singurul lui concediu în cinci ani. Însă ținea minte acele zile pline de promisiuni halucinate, acele locuri de unde Londra părea un vis urât; într-acolo se îndrepta.

Luă o broșură și mângăli pe spate o listă cu țări care n-aveau înțelegeri de extrădare cu Marea Britanie. Fuseseră câteva cazuri când trebuiseră să stabilească anumite contacte cu Libia. Era imposibil; nimeni nu vorbea engleză, nimeni nu răspundea la telefoane. Spre Libia deci...

apoi mai departe. *Îți oferă instrucție cu armamentul. Joci un pic de squash, te menții în formă...*

Îi venise rândul la ghișeu.

— Cât costă un zbor până în Libia? întrebă Belsey.

Femeia verifică pe computer.

— Acum, de la două sute douăzeci de lire, dus, Tripoli. Deplasă ecranul spre el, lăsându-l să vadă.

— Cu taxe incluse?

— Nu.

— Care-i cel mai ieftin zbor pe care îl aveți?

Verificarea dură ceva mai mult.

— Dublin, spuse femeia.

— Îmi trebuie un loc care să fie mai departe decât Dublin.

— Ce-ați zice de Bremen?

— Asta cât costă?

— Patru lire, fără taxe. Probabil douăzeci și opt cu taxe incluse.

— De la Stansted e zborul?

— Exact.

— Cât mai costă trenul spre Stansted?

— Douăzeci și opt dus-întors.

— Doar dus?

— Așteptați, vă rog.

Se roti cu scaunul spre o colegă, apoi se învârti iarăși spre el.

— Nouăsprezece.

Îeși din agenția de voiaj și intră într-o casă de pariuri, Ladbrokes. Se așează la una dintre mesele joase de plastic, luă un buletin pentru pariuri și scrise pe dos: zbor, taxe, tren. Și se simți cuprins de o mulțumire liniștită. Acela era fundul oceanului. Îi trebuiau patruzeci de lire ca să-și înceapă viața din nou.

Belsey cercetă desfășurătorul pentru cursele zilei și se uită la câteva. Mai luă un buletin și trecu pe verso o listă cu posesiunile lui Devereux, apoi, lângă ea, o coloană cu banii pe care credea că i-ar fi putut obține de pe urma lor.

Doisprezece

Nu-și găsi pașaportul la secție. Nu mai ținea minte când îl văzuse ultima oară. Îl folosise, evident, când plecase în Sicilia.

La două jumătate primi un telefon:

— Domnule detectiv Belsey, aici Mike Slater, de la Hamstead and Highgate Express.

— Da?

— Umblă vorba că a fost găsit un corp pe Bishops. O sinucidere. Vreo idee despre ce-i vorba?

Belsey își ținu răsuflarea.

— Niciun fel de idee, Mike. Spune-mi despre ce-i vorba.

— Serios, Nick. Am renunțat să public un articol despre isprăvile tale cele mai recente. Acum îmi trebuie o poveste.

— Un corp nu-i o poveste.

— Ba da, dacă e pe Bishops Avenue.

— O să revin eu, Mike. Și nu mă da la ziar. Apreciez asta.

Belsey închise și-i înjură pe toți asistenții pe ambulanțe și pe toți ziaristii din lume. Slater era editor la *Ham and High*, un bărbat al cărui farmec boțit și aer de

îngrijorare în privința lumii ascundeau o pasiune pentru jurnalism ce făcuse din *Ham and High* unul dintre săptămânalele cele mai respectate în ultimele două decenii. Slater era în termeni prietenești cu Belsey, însă era în stare să miroasă o poveste în zona rezidențială.

Belsey descoperi copiile de fax ale apelurilor deviate ale lui Devereux și băgă unul în copiatorul de la birou, apoi își tastă numele pe calculatorul propriu și imprimă.

Trapping intră.

— Nick.

— Rob. Belsey puse mâna pe foaie și o împături, ascunzând-o.

— Suspectul acela de înjunghiere, Johnny Cassidy, l-ați găsit?

— Încă nu.

— E băiatul lui Niall Cassidy, nu?

— Așa-i.

— Bătrânu' încă mai ține bunuri furate?

— Ei, clar că nu-i șeful comitetului de cartier, făcu Trapping din ochi.

— Tot prin Borough?

— Nu l-ar primi prin alte părți. Erați gard în gard, așa-i, Nick?

— Am trecut de asta.

— Ține-o tot așa, păi cum.

Belsey se uită la ce ieșise din copiator. Era un fals prost. Își apucă grăbit haina și cheile de la Porsche-ul lui Devereux.

Treisprezece

Conduse în direcția sud. Îi trebuia un loc unde să-și plaseze o mulțime de bunuri furate și n-avea de gând să folosească un tăinuitor din North London. Trecu râul pe Blackfriars, simțindu-se de parcă și-ar fi rupt ceva înăuntru. Se prăbușea. Elasticul timpului se rupsesese, iar el se prăbușea înapoi, de-a lungul carierei altădată promițătoare, se prăbușea prin Borough spre Elephant and Castle.

Șofă pe strada Great Suffolk. Peisajul nu se schimba-se. Clădirile în care-și învățase meseria, puburile în care încercase să uite ce învățase. Puburile erau însă, acum, astupate cu scânduri bătute în cuie. Niște dărăpănături încă de la început, supraviețuirea lor păru-se să dea seama despre perpetuarea unui soi de viață încăpățânat și pervers, însă duse erau. The Eagle, o veche bodegă pentru polițai, avea pe toate ferestrele avertismente împotriva încălcării proprietății. Amintirile lui favorite cu el însuși, scăldat în lumina aurie de ambră a berii, fuseseră bătute în cuie. Ultima dată când se aventurase pe străzile astea avusese douăzeci și șase de ani. De doi ani detectiv și încă nemuritor.

Fântâna Dorințelor supraviețuise. Stătea singuratică sub o arcadă de cale ferată, pe o stradă dosnică cu ateliere de mecanică și lăcătușerie. Geamurile din față erau întunecate de postere promițând „Muzică live sâmbăta”. Legendarul „fă-ți curaj” încă se mai vedea, șters, pe perețele înalt de cărămidă.

Păși înăuntru.

Niall Cassidy și gașca lui stăteau împrejurul unei mese cu o farfurioară de tinichea cu filtre de țigară, un tranzistor și un *Racing Post*. Erau hoți de metal — asta cel puțin era afacerea curentă: furau capace de canal și cabluri electrice, care erau topite și vândute peste hotare. Înainte de asta avuseseră de-a face cu importuri minore de amfetamine, și încă mai aveau, din câte știa Belsey. Cei mai mulți acopereau o arie vastă de ocupații infracționale. Lumina bolnăvicioasă a zilei se strecura prin geamurile murdare. Pe un carton scria „Bine ai venit, Johnny”, însă Johnny nu venise. Ce zisese Trapping? Doi ani în Baleare, se întoarce și-l înjunghie pe tipul care l-a turnat. Fântâna fusese jefuită de prilejul de a sărbători.

— Ziua bună, flăcăi, zise Belsey.

— Bellboy², mă băiatule.

— Nick, a trecut ceva vreme.

— Cum e-n țara bogătanilor?

— Miroase mai bine decât aici, zise Belsey.

Bărulețul era mizer. În spate exista o masă de biliard. Sâmbetele, de obicei, se iscau încăierări în fața localului. Cassidy dădu din cap a salut, dar își ținu gura. Arăta ca

² În engl. „bellboy” desemnează un angajat în cadrul hotelurilor care se ocupă cu căratul bagajelor și alte comisioane.

un om care se străduise să se îmbete și eșuase, ca un om cocoșat de greutatea bijuteriilor purtate.

— Am pierdut ceva? rosti Belsey.

— Nimic. Numai rahaturi.

Făcură din ochi și rânjiră cu guri știrbe, trecându-și mâinile peste tatuajele șterse. Belsey primi ceva de băut. Ca prin miracol, proprietarul încă trăia. Harry Thompson era o ruină umană suferind de emfizem. Arăta ca un cadavru, însă nu-și pierduse instinctul de proprietar. Adu-se băuturile lui Belsey cu o înclinare din cap.

— Ca de obicei. Din partea casei.

O halbă de Stella și o dușcă de Jameson. Belsey bău whisky-ul la bar, urmărind gașca cu privirea. Întrerupse o discuție: fără îndoială despre Johnny și suita lui de ghinioane. A conspira înseamnă, literal, a respira împreună. Își amintea toate acele dăți când intrase în Fântână. Când se fuma în draci, pe vremuri, pătrundea în atmosfera formată din norișori gri de Old Holborn³. Acum stăteau în aerul lipsit de fum ca niște pești scoși din apă: Dell Patterson, unul dintre cei șase poștași din Nine Elms băgați la pârnaie vreo câțiva ani pentru falsificare de cărți de credit; Trevor Heart, care se ocupa de țigări fără timbru și motorină; Brendan McCarthy, care abia ce ieșise din Wandsworth după ce făcuse doi ani pentru vătămare corporală, victimă fiind cumnatul lui. Erau indivizi atât de cufundați în ei înșiși, încât în privirea lor se vedea o țară a nimănui, un spațiu fără decor, apoi o cameră în-cuiată cu mobilă îngrămădită în ușă. Creiere terciuite. Iar Wandsworth era, din câte se spunea, un bulău dur. Pe vremuri, Belsey s-ar fi străduit să-l vadă pe Brendan, să

³ Old Holborn — marcă de tutun pentru rulat țigări.

aranjeze o discuție pentru eliberare condiționată. Prin-deai și bârfe de închisoare în felul ăsta, cum să nu, dar cei proaspăt eliberați, fremătând, erau cei pe care trebuia să stai cu ochii.

— Belsey, mă băiatule, trage-ți un scaun.

— Ți-ai luat costum nou, Nicky? întrebă Trevor.

— Numai ce l-am cumpărat.

— Unu' din noi cre' că a făcut vreo boacăna.

— Amândoi, bănuiesc, spuse Belsey trăgându-și un scaun înalt.

— Ce s-a întâmplat?

— Am fost promovat.

— Te-au făcut ce?

— El Presidente. Acu' eu sunt șeful.

— De ce te văd, semeni tot mai mult cu un codoș.

Belsey se așează și, pentru o clipă, se bucură că era din nou în Fântâna Dorințelor. Nu-i plăcea să se gândească la dorințele pe care și le punea pe-aici lumea. Oamenii aruncau mărunțiș în pisoar cu o ironie pe care-i venea greu s-o înghită. Admira suprafețele arse cu țigara și posterele îngălbenite cu atracții turistice din County Kerry. Odată ca niciodată, Fântâna fusese un bar al IRA, un avanpost al rețelei subterane, adăpostite sub Westway. Era încă o crâșmă bună de ascuns. Cei de-ai casei apăreau la unsprezece dimineața: îi vedeai înșiruiți afară, punctuali ca un orologiu, așteptând să li se deschidă celulele. Cu așa o disciplină ați putea să vă țineți de o slujbă ca lumea, le spunea Belsey. Ipocritul.

— Am auzit rahaturile.

— Ce-ați auzit?

— Probleme în North.

— Am auzit că ești anchetat. Nu prea are sens.

— E-o prostie.

— Acuma-i altfel, la Poliția Metropolitană.

— Altă lume. Un polițai cinstit ca tine...

Ce mai umbla vorba, cugetă Belsey. Cassidy rămăse-se tăcut. Acum se ridică cu halba, telefonul, cheile și chiștoacele. Aruncă o privire spre ușă.

— Băgăm o partidă, Niall? zise Belsey.

Cassidy întoarse capul și-i aruncă detectivului o privire grea.

— Dacă zici tu.

Aprinseră luminile în spate și aranjară bilele. Cassidy își aprinse o țigară dintr-un pachet nou de Marlboro Golds și o puse pe muchia mesei, în echilibru, cum făcea ca să aibă noroc. Niciun fel de inspectori n-aveau să-și bage nasul în camera din fund de la Fântână. Nici măcar proprietarul nu făcea asta vreodată. Marginea de lemn era plină de pahare cleioase. Belsey lovi primul și băgă bila cu șase. Cassidy dădu alandala în bile. Belsey era pe cai mari; avea o formă surprinzător de bună, dacă stăteai să te gândești.

— Și el unde-i? zise Belsey.

— Cine?

— Cine crezi?

— Nu știu.

— E fiu-tău. De ce n-a apărut la petrecerea lui de bun venit?

— Nu știu.

— Ce se-aude cu înjunghiatul ăla în față la Biroul forțelor de muncă?

— Habar n-am, Nick.

— Alții au habar.

— Nu i-au pus-o lui în cârcă.

— Pe naiba n-au făcut-o.

Belsey băgă și ultima bilă. Cassidy nu se putea concentra. Își aprinse o țigară nouă de la cea de dinainte, iar Belsey îi privi chipul în lumina jarului. Îi întâlnise fiul o dată sau de două ori. Johnny jucase bine fotbal, încercase să intre la Arsenal și când asta nu ieșise se apucase de lupte în cușcă, într-o echipă care se antrena la sala Legend's, din spatele stației de metrou North Lambeth. Asta până să se ducă în Ibiza și să descopere iubirea. Câteva luni mai târziu o trafica din Olanda. Belsey băgă o monedă de cincizeci de *pence* în masă și aranjă iar bilele.

— Și ce zic? întrebă Cassidy.

— Trei martori.

— Cu nume?

— Cu nume și adresă, Niall. Era trei după amiază, la forțele de muncă. Nu tocmai crima perfectă.

— A glumit și el.

— Al naibii de amuzant. Țin minte ultima dată când mi-a băgat cineva șișu'. Nu mă mai puteam opri din râs. Credeam că mă scap pe mine, Niall, pricepi ce zic?

— Ce vrei?

— Am auzit că a fost un cuțit șmecher. Nu genul de chestie pe care s-o fi avut pe avion. De unde oare o fi făcut rost de așa ceva?

— N-am nimic de zis, Nick. Nu l-am văzut.

— Tu de unde-ți iei țigări?

— Cum?

— Țigările, ce fumezi. *Fumar puede matar*. E-n spaniolă, nu? Înseamnă că fumatul a omorât-o pe maică-ta. Prost obicei, oricare ar fi limba. Fața lui Cassidy se lungi. Pui un pariu pe următorul joc? zise Belsey.

Niall Cassidy își dădu tacul cu cretă. În alte timpuri l-ar fi făcut pe Belsey polițai împuțit și l-ar fi amenințat că-l ia pe sus și pune o gașcă de poponari să-l facă poștă. Însă nu-i mai sufla vânt în pânze. Se întâmplă până și cu cei mai versați.

— Hârțogăraia mă îngrijorează, spuse Belsey. În zilele astea-i totul numai hârțogăraie. Munți întregi. De asta nici nu prea mai apărem pe stradă.

— Știu. Cred că-ți trebuie o vacanță, Nick. Ia uite, ce-i aici?

Scoase din buzunarul din spate un teanc de bancnote murdare și puse pe masă cinci sute de lire în bancnote de cincizeci.

— Cred că o să te descurci s-o iei un pic din loc. Simte-te bine.

Belsey numără banii și i-i înapoie.

— O s-o iau din loc. Dar o să-mi trebuiască mult mai mulți bani afurisiți decât ăștia.

— Cam cât ai vrea?

— Șase mii.

— Nu mă trata ca pe-o pizdă, Nick.

— N-ai auzit ce am de spus. Fiindcă te întreb dacă pot să-ți fac eu ție o favoare.

Nu mai jucau: stăteau cu tacurile sprijinite în pământ. Lumina de deasupra mesei cădea asupra părții de jos a fețelor lor, nu și asupra ochilor. Din bar nu se auzea niciun sunet.

— Bagă o piesă la tonomat, zise Belsey, ceva mai vesel.

Cassidy făcu întocmai. Asta îi spuse lui Belsey că deținea controlul. Tehnici de anchetă, fă-i să coopereze pe chestii mici, dansează cu ei, condu-i. Își dădea seama că Cassidy ajunsese într-o etapă potrivită. Și, în plus, lucrurile

pe care le poți face cuiva sunt nimic în comparație cu cele pe care le poți face familiei.

Muzica începu. *Careless Whisper*.

— Am zis ceva vesel.

— Despre ce-i vorba?

— O să-ți dau un Porsche Cayenne, un televizor cu ecran plat, un DVD player.

— Ce faci?

— Fiindcă ești clientul meu cu numărul un milion, vezi tu, Niall. Și gata, am șters-o de-aici. Îți dau un televizor, video, robot de bucătărie, cuptor cu microunde. Tot ce-i trebuie unei gospodării moderne. Bașca un Porsche, și chestia uimitoare e că la secția din Hampstead i-au răătăcit hârtiile lui Johnny. Am nevoie de șase bătrâne, bani gheață, până mâine seară.

— Șase mii? Isuse, Nicholas, da' ce ai de gând?

— Merg pe vârful picioarelor, Niall. O iau de la-nceput.

Cassidy îl privi lung.

— Sunt în regulă acum. Toată familia mea e-n regulă.

— Știu, zise Belsey, știu. Și eu la fel.

Paisprezece

O notificare potrivit articolului 163 din regulament se afla pe tăvița pentru corespondență: era informat în privința anchetei CD. Nu menționa nicio suspendare. Sub ea găsi un plic din partea celor de la Evaluarea Sănătății Mentale. Belsey se așeză la pupitru, puse mâna pe plicuri și le azvârli la coș. Trapping intră în încăpere cu brațele pline de profiluri vechi de infractori.

— Nick, CD încearcă să dea de tine. Și un avocat de la Riggs. Lăsa dosarele să-i cadă pe birou.

— OK.

— Despre ce-i vorba?

— Vor să mă recruteze. Mă vor ca să conduc o nouă echipă anticorupție. Și cu hârțoagele ce-i?

— Tocmai l-am băgat la arest pe John Cassidy.

— Aici?

— Jos. Amicul nostru Tony face o declarație.

Belsey o apucă blestemând spre celule. Verifică panoul: John Cassidy, numărul cinci. Se duse până la ușa celei și trase vizorul. Johnny stătea pe podea, picior peste picior, cu spatele lipit de perete. Asta îl surprinse pe Belsey. Avea ochii închiși. Părea în formă. Cât timp stătuse în afara

închisorii? O zi în Spania, așteptând zborul, câteva în Londra, fugar. Belsey auzi câteva replici iritate schimbate de avocatul lui Johnny cu sergentul de gardă la capătul coridorului și o porni într-acolo. Avocatul din oficiu era un tip obez, cu piele zgrunțuroasă, pe care Belsey îl știa drept William Balls sau Bill Cel Debil⁴, în funcție de prezența sau absența respectivului. Balls era îmbrăcat cu un costum lucios, albastru închis și duhnea mereu a fum stătut.

— Ofițer Belsey, spuse Balls ochind un reprezentant al autorităților ceva mai rezonabil.

— Șefu’.

— Îl știți pe Tony, așa-i? Tony Nebunul? N-ați spune că o asemenea persoană e un martor de încredere.

— Nu cred că numele lui adevărat e Tony Nebunul. Unde e?

— Așteaptă lângă camera de anchete, răspunse sergentul de gardă.

Belsey îl găsi pe Tony Cutter îngenunchat pe coridor. Tremura ușor. Avea obiceiul să fure cotlete de la magazinul Tesco și să le vândă pe pastile. Psihoza și alcoolismul își disputau întâietatea. Coridorul puțea.

— Nick, spuse acesta luminându-se la față. Fumul de tutun îi pătase o parte a feței și ce-i mai rămăsese din dinți.

— Care-i șpilul, Tony?

— Beam și noi o bere. N-a făcut rău niciunei muște.

Belsey îi cercetă pupilele negre.

— Știu, spuse.

— E dracu’, Nick. Lucrarea lui Dumnezeu.

— Posibil.

⁴ În original *Balls-Up*, care s-ar putea traduce prin termeni depreciativi de genul „varză, terci, talmeș-balmeș”.

Belsey se întoarse la celule. Sergentul custode dispăruse. Balls stătea pe un scaun de plastic, ștergându-și fruntea cu o batistă boțită.

— Hai să ieșim la aer, zise Belsey. Ieșiră în parcare. Tony n-o să fie o problemă, spuse.

— Nu el mă îngrijorează. Au găsit douăzeci de grame de ketamină și-un pistol cu gaze convertit pentru glonț în congelator la prietena lui Johnny. Ea dă-napoi, se spală pe mâini de el.

Belsey oftă.

— De unde-a știut Johnny că a fost turnat?

Avocatul dădu din umeri.

— Nu trebuie să fii savant pentru asta.

— Știa unde să-l găsească.

— Oficiul forțelor de muncă era o șansă destul de bună.

— Susține că poliția i-a scăpat numele informatorului.

— Și așa a fost?

— Nu știu, mă cam îndoiesc. Iese pe cauțiune?

— Încercăm.

— Bătrânu' a fost pe-aici?

— Încă nu.

Belsey se duse la recepție.

— M-am încuiat afară din birou, spuse. Îmi dai și mie cheia universală? Urcă scările, intră la Gower în birou și umblă prin corespondența zilei până ce găsi plicul de la CD. Luă plicul, încuie la loc și aduse înapoi cheia.

Aveau să-l concedieze când hotăra el că trebuie concediat.

Sună la Fântână, dar Niall nu era. Deocamdată nu mai avea ce face. Se întoarse la pas în Bishops Avenue.

Nu mai erau urme de pași. Belsey se dădu în spate, cercetă casa, trecu pe lângă ea de două ori, apoi intră.

Nicăieri ca acasă.

Nu voia să se ducă în camera de siguranță. Dar gândul ăsta nu-i dădea pace. În cele din urmă, pătrunse în încăpere și se postă sub picurii convecși, solidificați, sub dărele de pe pereți ce arătau ca o hartă a râurilor. Se așeză în scaunul rotativ și luă broșura de pompe funebre, privind lebedele. Lebedele își cântau propriul cântec funerar. Nu așa susținea legenda? Nu scoteau un sunet până ce nu erau pe moarte, și atunci începeau. Belsey desprinsese cecul din agrafă și-l băgă în buzunar.

Telefonul sună. Belsey se ridică în picioare. Începu să scoată din priză electrocasnicele. Procedă metodic: DVD player, televizor, cuptor cu microunde, un fier de călcat. Începu apoi să deșurubeze candelabrele. Se simți supravegheat pe geam. Se uită peste drum și văzu că paznicul de cealaltă parte îi întorcea privirea.

Pe Bishops Avenue, Garda Cetățenească avea uniformă, ochelari de soare și permis de port-armă. Belsey traversă drumul. Casa de vizavi de a lui Devereux era construită din marmură roz, după modelul Acropolei. Avea și propriul nume — „Palatul de Vară“. Belsey îi arătă paznicului legitimația.

— De când lucrezi aici? zise Belsey.

— De cinci ani.

— Ești mereu tu de gardă?

— De ce?

Paznicul avea accent israelian și ochi ageri în spatele ochelarilor.

— Anchetăm decesul bărbatului care locuia peste drum. Pe moment, arată a fi sinucidere, dar aş vrea să fii atent la oricine arată suspect.

— OK.

— L-ai văzut vreodată?

— Nu.

— Ai fi observat.

— Exact.

Îşi ridică ochelarii. Avea ochii de culoare deschisă.

— Vehicule care să vină şi să plece?

— Menajeră, grădinari. Asta-i tot.

Urmăriră amândoi cum o motoretă se opreşte pe marginea străzii, cum cel de pe ea se uită pe o hartă şi o ia apoi din loc.

— Şeful tău e acasă? zise Belsey.

Paznicul îi făcu semn să vină la uşa din faţă şi apropie o staţie radio de gură. O sonerie cam scumpă, cugetă Belsey. Proprietarul apăru într-o haină din păr de cămilă şi cu eşarfă de mătase, cu cheile de la maşină în mână. Era îndesat, cu umeri laşi, iar în spatele lui se profilau o mulţime de copilaşi cu cipilici pe cap, care alergau încoace şi-ncolo.

— Am nişte întrebări despre bărbatul care locuia peste drum, spuse Belsey cu insigna la vedere.

— Ce s-a întâmplat?

— A murit.

Vecinul aruncă o privire fugară către cer şi bolborosi ceva în evreieşte. Îşi jucă în palmă cheile de la maşină, dar nu spuse nimic, ci se uită la Belsey, aşteptând să audă ce are acesta de spus.

— Îl cunoşteţi?

— Da. O persoană foarte cultă. Am vorbit cu el doar o dată. M-a invitat pe la el, dar sunt foarte rar în ţară.

- Știați cum îl cheamă?
— Domnul Devereux.
— Ce știți despre el?
— A dus o viață grea.
— Cum așa?
— Toată familia lui, cred, a pierit în Rusia cu mulți ani în urmă.
— A pierit?
— Prin închisori. Nu știu. Oricum, tot ce avea a făcut cu mâna lui. Fiecare bănuț.
— Cum a făcut banii?
— Era antreprenor, nu știu exact detaliile. Dar credea în capitalism, spuse israelianul cu un zâmbet larg, înainte să ajungă la modă pe la ei.
— Când l-ați văzut ultima oară?
— De atunci, de prima dată, nu l-am mai văzut. O întreb pe nevastă-mea, ea vede tot ce-i pe stradă.
Se duse s-o întrebe și reveni.
— Spune că nu l-a văzut niciodată. Pe paznic l-ați întrebat?
— Da.
— Să-mi spuneți dacă vă mai pot ajuta cu ceva.

Belsey se duse pe la magazine și cumpără superglue, bandă adezivă și pudră de talc cu cardul lui Devereux, cerând și o geantă de curier, goală: tot ce-i trebuia pentru o verificare ca la carte a amprentelor. Întors la casă, luă o periută de dinți, o revistă și unul dintre borcanele din frigider. La cursurile de patologie legală aveau obiceiul să spună *sticla e visul oricărui detectiv*. Belsey nu uitase fraza asta niciodată. Luă veioza cu picior din studio și-i acoperi becul cu lipici, apoi îl aprinse și înfășură geanta, cu

obiectele înăuntru, peste capul lămpii. Vaporii de lipici aveau să se prindă de orice urmă de grăsime, apoi puteai presăra un pic de talc și era la fel de bun ca orice rezultat de laborator.

Nimic. Lui Devereux nu-i plăcea să-și folosească degetele. Belsey luă pudra de talc și-o presără peste suprafețe de metal și sticlă, peste reviste, apoi, de curiozitate, luă o lanternă din garaj și începu să analizeze suprafețele de prin casă, prin locurile pe care știa că nu le atinse-se el. Nu găsi nicio amprentă nicăieri.

Belsey se opri în salon, pe gânduri. Poate moartea nu-i ajungea lui Devereux. Poate îi venise să șteargă toate urmele lui din existență, din amintirea lumii. *Am încercat să mă asigur că toate hârtiile sunt în ordine, ca să nu mai provoace probleme în plus.* Marchizul de Sade lăsase și el instrucțiuni în testament: trebuia îngropat în desișurile pădurii de pe proprietatea sa din Malmaison, *și-odată groapa acoperită, peste ea să fie sădiți stejari, astfel ca locul să fie iarăși verde și frunzișul să crească des. Și urmele mormântului meu să dispară de pe fața pământului, după cum am credea că amintirea mea va pieri din mințile tuturor, mai puțin din ale celor, puțini, care, în bunătatea inimii lor, m-au iubit.*

Tâmpenii. Locul fusese curățat cu grijă.

Menajera era un punct de pornire. Belsey sună la trei companii din Hampstead, dar niciuna nu avea vreo Kristina în scripte. Sună la dispeceratul poliției.

— Am nevoie de numărul femeii care a sunat în legătură cu persoana dispărută pe Bishops, joi dimineață.

Le luă trei minute să găsească înregistrarea.

— N-a fost o femeie, a fost un bărbat.

— Îngrijitor?

- Nu.
- Cine era?
- Inspectorul Philip Ridpath.
- Poliția a anunțat dispariția?
- Da.
- Cine e inspectorul Ridpath?
- Un detectiv de la Yard.
- Ce departament?
- De Investigații Financiare.
- Financiare?
- Corect.

Belsey le mulțumi celor de la dispecerat și încercă să sune la Financiar. Răspunse un bărbat cu o voce fonfăită și târăgănată.

- Sergent Midgley la telefon.
- Caut un inspector Philip Ridpath. Mai e încă la birou?
- E aici.
- Îmi puteți face legătura?
- Nu acum.
- De ce?
- Nu preia apeluri.
- Nu preia apeluri?
- Este ocupat.
- Toți suntem ocupați, zise Belsey. Cine dracu' se crede?

Cincisprezece

Belsey conduse mașina pe Victoria, înfruntând traficul orei de vârf, printre clădiri guvernamentale depărtate și reci, înghesuite fără eleganță pe lângă hoteluri ieftine și restaurante pentru turiști. Nu-i plăcuse niciodată zona. Clădirile erau ori ghemuite la pământ, ori mari cât transatlanticele. Oamenii se frășuiau prin spațiile dintre construcțiile publice de parcă ar fi fost slujitorii clădirilor. Belsey viră pe Broadway, spre New Scotland Yard.

Kremlin, așa i se spunea. Însă Roma ar fi fost o analogie mai potrivită. Ca și Roma, era privit cu suspiciune de departamentele-satelit drept un loc unde nu se întâmpla, de fapt, nimic și de care erau toate legate. Pentru cei mai mulți polițiști era un punct nemișcat în centru, astupat de dosare, dosare nesfârșite prinse în angrenaje interminabile. Laturile netede cu ferestre reflectorizante sporeau această impresie. De afară părea întotdeauna gol, dar nu era niciodată așa.

Belsey parcă lângă Christchurch Gardens, suficient de departe ca Porsche-ul să nu fie luat la ochi drept vreo mașină-capcană, își îndreptă freza și cravata în oglinda retrovizoare, apoi se apropie, pășind pe lespezile de ciment

antiterorism, pe lângă gardieni înarmați purtând veste antiglonț.

Toate departamentele funcționărești aveau parte de securitate sporită. Belsey știa că nu avea să fie ușor. Folesau un sistem numit coridor steril — ceea ce însemna că până și lucrătorilor din alte departamente le trebuiau permise ca să poată trece. Se duse la intrarea pentru vizitatori, își dădu numele și secția la biroul de primiri și susținu că are o întâlnire cu Ridpath în privința unui contribuabil plecat din țară. I se dădu o legitimație „de purtat la gât în orice situație“ și fu trimis la etajul patru, unde arătă legitimația ca să treacă de paza Departamentului Delicte economic-contabile, trebuind apoi să-și croiască drum prin Piraterie Filme, Furturi Auto, Infracțiune Informatică, pe coridoare tot mai înguste, cu plante în ghivece înecate în praf, ajungând, într-un târziu, la Financiar. La Yard există vizuini născute din necesitate operațională, care au nevoie de întunecime. Există drumeaguri laterale și tainite în care carierele se sting ori prosperă, departe de lumina zilei.

Folosi iarăși numele lui Ridpath la intrarea în Financiar.

— A spus că e urgent.

— Așteptați. Omul de gardă verifică o listă. Bărbați și femei îmbrăcați normal treceau pe lângă el, aflați la încheierea programului. Știe că veniți?

— Sigur că da.

În cele din urmă, gardianul îl escortă pe Belsey prin departament, trecându-l de ușile închise. Ajunseră la un birou pe care scria Investigații Financiare, iar gardianul bătu la ușă.

— Intră.

Ușa era groasă de treizeci de centimetri. Înăuntru, un bărbat cu păr negru dat cu gel stătea pe un scaun și-și lustruia bocancii puși pe masă. Belsey ghici că acela trebuie să fie Midgley.

— Vizitator pentru inspectorul Ridpath, spuse gardianul.

— Are treabă..., începu Midgley.

— Poate să ia o pauză, rosti Belsey. La celălalt capăt al încăperii era o ușă. Midgley scutură din cap, zâmbind. Belsey trecu pe lângă Midgley și ajunse la ușa lui Ridpath. Bătu și după treizeci de secunde, o voce firavă răspunse:

— Cine-i acolo?

— Alexei Devereux.

Urmă o tăcere lungă. În cele din urmă, ușa se deschise.

În cadrul ușii se afla Ridpath. Avea ochii mici și întunecați, dar nu lipsiți de o scânteiere zeloasă, și își purta mustața bine îngrijită, ca și cum și-ar fi recunoscut o slăbiciune personală. Atrăgea atenția asupra obrazilor bucălați, proaspăt bărbieriți. Părul îi era dat pe spate și pieptănat atent. Însă asupra individului stăruia un aer de neglijență, ca și cum ar fi fost asamblat după niște instrucțiuni greșite. Stătea în ușa unui cabinet fără ferestre, plin de hârtii: teancuri-teancuri pe dușumea, pe dulapuri și pe pupitre. Era de parcă spațiul ce rămânea fusese cioplit cu migală printre dosare, iar cele două substanțe, aerul și hârtia, coabitau într-un echilibru fragil.

— Ce-i? zise.

— Ați sunat în legătură cu un domn Devereux.

— Cine sunteți?

— Detectivul de poliție Nick Belsey.

— Detectiv de poliție? zâmbi el. Își privi asistentul, care-i întoarse zâmbetul.

— Pardon, zise Belsey. Intră în cabinet și închise ușa, lăsându-l pe Midgley de cealaltă parte. Erau doar ei acum, față în față.

— De ce sunteți aici?

— Are de-a face cu Alex Devereux. Sau e posibil să-l știți drept Alexei Devmedenici.

— Nu știu niciun Devereux sau Devmedenici, zise Ridpath întorcându-se spre biroul lui și prăvălindu-se într-un scaun vechi, capitonat. Flutură mâna, cu prudentă ospitalitate, spre un alt scaun, în care Belsey luă loc.

— Dar cu numele ăsta am reușit să ajung la dumneavoastră, zise Belsey.

— Stai..., spuse învârtind niște hârtii. Da, Devereux. Cred că era o anchetă de rutină. Nu-mi mai amintesc exact natura ei. Găsi un dosar și începu să-l frunzărească, apoi păru că se dă bătut.

— Cu ce se ocupă AD Development? rosti Belsey.

— Nu știu. Dacă are de-a face cu Devereux, atunci probabil că n-am știut niciodată. Vorbea cu un accent de Yorkshire abia simțit, ca un om ce își petrecuse o întreagă carieră încercând să scape de el.

— Ați vorbit vreodată cu dânsul?

— Nu.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Cred că mi s-a spus să-l contactez. Nu era acasă, așa că v-am contactat pe dumneavoastră. Sau, mai precis, secția dumneavoastră.

— Când ați încercat asta?

— N-aveți toate informațiile la Hampstead?

Belsey trase un scaun dintr-o latură a camerei, veni lângă birou și se așeză. Era groaznic, cugetă el, că în

secolul douăzeci și unu puteai să-ți dai seama că un bărbat trăiește singur doar după starea gulerului de la cămașă.

— Cine-a spus ceva despre Hampstead?

— Cum adică?

— Ați spus Hampstead.

— Și nu de acolo sunteți?

— Ba da. Dar n-am spus asta.

— Ce vreți să insinuați?

— Credeam că nu vă amintiți nimic despre el.

Se priviră în ochi peste marea de hârtii. Însă investigatorul financiar nu se fâstâcea.

— Țin minte că era în Hampstead. Îmi amintesc acum despre cine e vorba.

Vocea îi devenise și mai scăzută, ochii oțeliți. Ascundea ceva. Belsey presupuse că instrumentau un caz și nu voiau să-și bage nimeni nasul, un caz care implica mult mai multe decât un cadavru într-o casă de lux din Hampstead.

— Arunca în dreapta și-n stânga cu bani, zise Ridpath, și-am vrut doar să-i pun câteva întrebări.

— O să vă trebuiască o placă de spiritism.

Asta îl opri. Băgă foile înapoi în dosar. Apoi oftă. Mișcă grijuliu dosarul în altă parte a pupitrului. În cimitir. Probabil se întâmplă mereu, cugetă Belsey. Moartea me-reu îți înhață omul.

— Hmm, nu pot spune că-s surprins, zise Ridpath.

— De ce?

— Oamenii cu jumătate de milion de lire bani gheață trebuie să fi obținut banii aceia din vreun loc, iar locurile acelea nu le fac întotdeauna bine la sănătate.

— Ce vă faceți să credeți că asta i s-a întâmplat?

— Acum zece zile am primit un Raport de Activitate Suspectă de la o Christie's de pe vechiul Brompton Road. E o casă de licitație.

— Știu ce e Christie's.

— Potrivit raportului, a plătit pentru o pictură cinci sute de mii în bani lichizi. Sunt sigur că așa îi place să acționeze, dar asta înseamnă că ei sunt obligați să mă anunțe pe mine, iar eu să cercetez.

— Știți cine era?

— Nu, îmi făceam doar datoria. Când cineva de sus vrea să mă opresc, de obicei mi se spune.

Poate că detectivul ideal ar trebui să fie pe jumătate inconștient, cugetă Belsey, o rotiță în mașinăria justiției.

— Credeți că moartea lui e suspectă?

— Cred că e cam prea dintr-odată.

— Chiar așa?

— Uite ce, eu mă ocup cu infracțiuni financiare. Muritul nu-i o infracțiune financiară.

Se lăsa pe speteaza scaunului cu satisfacția polițistului care știe că secretul eficienței stă în păstrarea unei doze de mister. Însă lui Belsey îi plăcea de el. Ridpath era lipsit de șarm și Belsey aprecia asta. Îi plăcea de oamenii care nu voiau să fie plăcuți.

— Și ce învârte AD Development?

— Habar n-am, zise Ridpath privind-și ceasul.

— Când ați încercat să-l contactați prima dată?

— Luni. Am încercat luni de două ori și o dată marți. Apoi miercuri seară, după care am sunat la secția dumneavoastră.

— Ce-i în dosar?

— Nimic. Doar raportul inițial.

— Arătați-mi și mie.

Ridpath îl fixă cu privirea.

— Nu.

— De ce?

— Nu aveți autorizația.

Ridpath scoase dintr-un sertar o punguță cu ceva și se ridică. Era o felie veche de pâine ce începea deja să mucegăiască. Porni spre ușă și o deschise. Asistentul său se afla la un metru distanță. Belsey îl urmă pe Ridpath prin birou, pe coridor și de-a lungul coridorului până la o fereastră crăpată vreo zece centimetri, care dădea spre întunecimea râului.

Ridpath presăra firimituri pe pervaz și se uită cum păsările dau năvală. Belsey se întrebă dacă adusesese de acasă firimiturile. Se întrebă dacă măcar ajungea vreodată acasă.

— Nu știu cum ați nimerit aici, dar vă sfătuiesc să rugați pe cineva de la pază să vă scoată afară cu bine. E ca un labirint locul ăsta.

— Da, văd, zise Belsey.

Ridpath se apropie de un automat de cafea și așteptă ceea ce mașina prezenta drept un cappuccino. După ce băutura sosi, începu să mănânce spuma cu o linguriță de plastic. Inspectorul financiar avea obiceiul să-și lingă buzele.

— N-aveți și altceva de făcut? spuse văzând că Belsey era tot acolo. Părea însă mai degrabă curios decât iritat.

— Dacă auziți ceva de Devereux, o să mă anunțați și pe mine? întrebă Belsey.

— Mă cam îndoiesc.

— Și eu la fel.

Șaisprezece

Belsey conduse până la Kings Cross și parcă la câteva străzi de morgă. Pășii cu capul în jos prin întunericul abia lăsat, gândindu-se la ce se afla în dosarul acela și la ce joc juca Ridpath. Se mai gândea că unora le place să folosească bani gheață, chiar și când era vorba de sume cu șase cifre, până și la Christie's. Mai ales la Christie's. Doar de curând casele de licitații informau despre asemenea lucruri, încercând să-și asigure spatele.

Însă gândul cel mai apăsător, cel pe care nu și-l putea scoate din minte nicicum, era că Devereux nu mai reprezenta micuțul său secret. Devereux era în sistem, iar sistemul nu uită niciodată. Sistemul nu știe ce e important, asta însă nu înseamnă că nu i se poate spune ce e neimportant. Veștile nu erau bune. Însemnau că cineva s-ar fi putut interesa în orice clipă — de bani, de cadavru, de casa drăguță din Bishops Avenue.

Trecu de un șir de persoane ce ieșeau din British Library, coti pe strada Camley și, când înălță capul, ajunsese în spatele terminalului Eurostar. Cercetă zona interzisă de după gardul de sârmă, dintre drum și șine. Dacă ar fi putut să sară pe acolo... Probabil că unii o

făceau, și săreau iarăși când trenul încetinea apropiindu-se de Bruxelles. Iar Bruxelles era întocmai ce-i trebuia.

Ajunse la morga și la secția de medicină legală și patologie din St Pancras. O placă fixată de clădirea mică, gotică, anunța mândria numiților John William Dixon și Samuel Richard Lambie de a o fi construit în numele Comitetului sanitar în 1867. Trepte sparte de ciment duceau spre ușă. Dincolo de aceasta se întindeau grădinile St Pancras, pe sub ramuri desfrunzite. Clădirile austere de cărămidă roșie ale vechiului azil dominau scena. Fantomele copiilor sărmani foșneau printre crengile goale ale copacilor și se reflectau în ferestrele înalte, sumbre. Belsey trase o gură bună din aerul nopții înainte de a intra. Întreg locul părea atins de umbra morții — nu de durerea sau groaza acesteia, ci de o straniețe rece, tăcută. Moartea cu un deget la buze. Era, așadar, un loc numai bun de vizitat legistul.

Bătu în geamul murdar al sediului. După o clipă apăru dr. Angela Hawks, în halat alb, clătinând din cap.

— Am închis, Nick.

— Am venit pentru petrecerea de după.

Ea oftă și-l lăasă să intre, apoi încuie iarăși ușa. Era cât pe ce s-o pupe pe obraz, însă ea se feri și pătrunse în lumea sumbră a zidurilor îmbrăcate în lemn și a formaldehidei.

O urmă în morgă, o încăpere mică având o singură masă de oțel, linoleum pe jos, faianță crăpată și spălăciță pe peretele din dreapta și treizeci de ușițe numerotate pe stânga.

Un schelet descărnat, fără mandibulă, se afla întins pe masă.

— Uită-te la tipul ăsta, zise Hawks. Ce-ți inspiră?

Belsey îl studie. Se plimbă în lungul mesei și înapoi: fâșii de cârpă de aceeași culoare cenușie ca smocul de păr, oase cu pete verzi, rămășițe de carne, de culoare cafeniu închis.

— Bărbat. Are leziuni pe oase. Probabil de la sifilis. O tăietură în susul coloanei, provocată de o lamă. Posibil să fi murit fiindcă i s-a tăiat beregata.

— Da, dar când?

— Unde a fost găsit? Întrebă Belsey

— Zona EC2.

— Craniu și dinți pătate cu verde de la reziduuri de cupru, deci a fost îngropat înainte de vremea Monetăriei Regale⁵. Urme pe craniu. Îngropat în ce?

— Plumb.

— De asta mai are ceva păr.

— E roman. Cam pe la 200 e.n., presupunem.

— Și ce l-a readus în lumea celor vii?

— Noul centru comercial din Bishopsgate. Escavaseră deja un cimitir medieval și acum am descoperit că fuse-se pus peste unul roman.

Belsey se uită în orbitele goale ale romanului.

— Să deschid un dosar de caz? Întrebă.

— Sigur.

— Avem tendința să credem că primii o mie de ani sunt vitali într-o anchetă a unei crime, zise Belsey. Are și un nume?

— Hadrian. O să-l îngropăm la loc, dar așteptăm pe cineva care cunoaște ritualurile, riturile romane.

⁵ În engleză Royal Mint; instituția își are originile în secolul al nouălea al erei noastre.

Erau respectuoși cu morții, potrivit recomandărilor Consiliului local; lucru nebăgat în seamă și pentru care nu li se mulțumea. Din acest motiv, lui Belsey îi plăcea de ei.

— A fost legistul să vadă sinuciderea aia pe care v-am trimis-o?

— Azi nu. A avut treabă la un incendiu pe M11.

— E ceva de menționat?

Ea acoperi scheletul romanului cu un cearșaf albastru, verifică o listă și descuie numărul 29, trăgând sertarul cel lung pe rotițele unsuroase. Belsey luă o pereche de mănuși dintr-o cutie stil Kleenex și ajută la dezvelirea lui Alexei Devereux.

Îi răsese o parte din păr ca să verifice craniul. Era și incizia obișnuită, în formă de Y, de pe frunte. Gâtlejul îi fusese cusut și ochii închiși. Era straniu să vadă iarăși corpul, după ce-i uzurpase viața. Belsey se simți împuns de vinovăție. Simțea însă, și mai puternic, o legătură cu mortul. Devereux, prieten vechi, cugetă Belsey. Eu și cu tine.

— Ceva în stomac?

— Niște carne roșie, grasă. Nu mai mâncase de câteva ore. Câțiva mililitri de alcool în sânge, dar nimic ieșit din comun.

— Secretara l-a identificat?

— Da.

— Cum ți s-a părut?

— Supărată. Un pic îngreșoșată. Mi-a vărsat lacrimi pe jos și a zis că nu-i vine să creadă.

— I-a spus domnul D.?

— De ce?

— Așa îi spunea, domnul D.

— Simpatice. Te superi dacă fumez o țigară?

Hawks își lăasă în cuier halatul alb și se urcară pe acoperiș. Sufla vântul. Erau trei fotolii uzate și o scrumieră cu picior. Aprinse două țigări și-i trecu una lui Belsey. În întunericul de dincolo de Kings Cross se puteau desluși brațe hidraulice deplasându-se asupra întinderii de pietriș. Mai aproape de ei se afla canalul Regents, vălurindu-se în negru și oranj, plin ochi cu șalupe-locuință.

— Doamne, ce frumos e, zise Belsey.

— Crezi?

— Ai pornit vreodată o șalupă fără cheie?

— În ultima vreme nu.

— E posibil. Odată am arestat pe cineva pentru asta.

Hawks fuma cu brațele strânse pe piept, cu un cot în palmă, sprijinită de un horn. Părul nisipiu îi cădea ceva mai jos de umeri. Belsey își aminti o petrecere dată în cinstea unui patologist pensionat, când, aflați afară și uitându-se la lună, ea îl luase de braț. Fusese un gest instinctiv și inocent. De aceea poate nici nu inițiase vreo mișcare până ce erau pe punctul să plece, când încercase o abordare stângace. Ce ciudat, să li se spună „mișcări“. Deplasare, ieșire din scenă.

Era acolo o șalupă pe nume *Ducesa*, cu numele scris cu vopsea la proră. Prin geamurile sale se vedea o sufragerie în miniatură, un fotoliu, o sobă veche. Pe punte erau ghivece cu flori. Se profila deodată, clară, o viziune a vieții pe *Ducesa*.

— Am putea să urcăm la bord și să pornim în larg, zise.

— Chiar așa?

— Să urmăm canalul spre Limehouse, să ajungem la Tamisa, apoi, prin Essex, către mare...

— În ce district locuia? întrebă Hawks.

— De ce?

— Dacă nu are rude, atunci consiliul se va ocupa de funeralii.

— Camden, zise Belsey. Dar a lăsat un cec pentru pompe funebre.

— Un cetățean prudent, ce să mai!

Hawks strivi țigara sub talpă. Se întoarseră și se postară de-o parte și de alta a corpului palid.

— Ai terminat? zise ea.

— Mai lasă-mă puțin.

Hawks se așeză pe un taburet lângă bancul lateral.

— La ce te gîndești?

— Ce greșeală fac oamenii când încearcă să-și reteze gâtul?

— E o glumă?

— Poate.

— Nu știi. Ce?

— Își lasă capul pe spate.

— Nu-mi vine să râd.

— Lasă-ți capul pe spate.

Ea făcu întocmai. El se apropie și-i atinse gâtul, trecându-și un deget peste mușchi.

— Aici e platisma, un mușchi fin. Nu-i ușor să treci prin el.

— Poate nici n-a făcut asta.

— L-am găsit cu capul pe spate, zise Belsey.

— Și?

— Ar putea fi o crimă?

— Nu sunt detectiv de poliție. Nu există nimic care să mă ducă cu gândul la o cacealma — sunt tăieturi de încercare, rană cu incizie graduală, nicio altă leziune. Atâta pot să-ți spun.

— Ce știi despre Boadicea?

Medicul patolog îl privi țintă.

— De ce? E implicată și ea?

— S-ar putea să fie.

— Regină a tribului icen. A ars Londra. Se spune că ar fi înmormântată pe Heath.

— E adevărat?

— E adevărat că a dat foc Londrei. Am văzut stratul de cenușă. Pe unde-i îngropată, nu știu. Își privi ceasul. E opt fără un sfert, Nick, de ce fac eu oare lecții de istorie cu tine?

— Încerc să-mi completez educația.

— Încearcă la legist iarăși, mâine. Poate ți-o completează el.

Belsey aruncă mânușile la coș. Se spălară pe mâini împreună, în chiuvetă. Belsey zise:

— Știai că primii legiști aveau ca sarcină să se ducă pe epave și să vadă ce comori erau acolo pentru rege? La asta foloseau.

— N-am știut. Ce vrei să fac cu domnul Devereux?

— Nimic, scapă de el.

Ea își uscă mâinile. Apoi ridică privirea spre Belsey.

— Deocamdată mai ține-l, zise Belsey.

Șaptesprezece

Bravo, echo, lima, sierra, echo, yankee.

India, sierra.

Foxtrot, uniform, Charlie, kilo, echo, delta⁶.

Fără pașaport. Fără bani. Un cadavru cerându-se investigat. Un Porsche Cayenne mânjit cu amprentele lui.

Și un copil de șapte ani și-ar fi putut da seama că treaba nu era roz.

Se porni ploaia, o ploaie răutăcioasă, care nu se grăbea defel, cu stropi mari și grei. *Judecata s-a pogorât și apa pe care plutește arca cu cei salvați a distrus orice altă viață.* Belsey trecu prin Hampstead Village cu mașina. O clipă i se păru că-l urmărește o mașină, dar apoi dispăru. Gândi: de mâine mă fac băiat de treabă. Poate încă putea să accepte suspendarea, să mai stea în concediu medical ceva timp, să se întoarcă fără gălăgie în marginea orașului la un apartament de serviciu și cu un plan de plată a datoriilor. Pentru tot restul vieții. Să se predea datoriilor, să-și măsoare timpul în datorii. Avea nevoie de o cafea.

⁶ Inițialele cuvintelor formează în engleză *Belsey is fucked*, „Belsey e terminat”.

Belsey viră de pe strada Heath spre Church Row, în direcția bisericii St John's. Pictorul Constable era îngropat în curte. Keats avea un bust lângă altar. O biserică din Hampstead. Luminile criptei străluceau. Belsey parcă mașina și-și cercetă ținuta în oglinda retrovizoare. Ieși din mașină, își îndreptă haina, ajunse la treptele de piatră și coborî.

Pereții erau decorați cu picturi făcute de copii. Pe pervazul ferestrei se aflau borcane cu pensule murdare. Scaunele pentru copii erau adunate grămadă și douăzeci de scaune pentru adulți fuseseră așezate astfel încât să formeze un cerc în mijloc, șaisprezece fiind ocupate de bărbați și femei cu priviri meditative sub luminile puternice ale camerei copiilor. Belsey se duse glonț la biscuiți și luă un pumn. Își făcu o ceașcă de cafea tare, instant. Avea să aibă gust de gudron, dar totodată putea să-l și scoată din starea în care era. Văzu un scaun gol și se așeză fără să se uite în jur.

Reuniunea începu la opt.

— Bine ați venit, spuse conducătorul. Numele meu este Darren.

Darren îi salută pe cei cunoscuți și le ură bun venit celor nou-apăruți. Purta ochelari cu rame groase și avea în mână o broșură cu sfaturi de autoajutorare. Un agent imobiliar cu convulsii puternice fu prezentat de soția lui. Era acolo să-l ajute să-și depășească starea. „Orice trebuie, facem“ zicea fără oprire. Adusese prăjitură cu fructe pentru cei din grup și-i oferă din ea lui Belsey. Belsey luă o felie. Lângă agentul imobiliar stătea un băiat sfrijit de optsprezece sau nouăsprezece ani, în uniformă albastru cu portocaliu a unui lanț de supermagazine, apoi un tip mai vârstnic cu un tatuaj înfățișând un tigru pe

un braț și o geacă de pilot sub scaun. Cinci sau șase persoane apărură când întâlnirea tocmai începea. Bețivi de Hampstead: judecători pensionați, un actor bătrân, femei din partidul conservator. Belsey încercă să nu-i privească prea insistent.

O femeie sosi cu întârziere și se așeză pe un scaun vizavi de Belsey. Era cam de vârsta lui. Își trecu mâna prin părul arămiu și se așeză picior peste picior. Avea o fustă minusculă și, la capătul unor picioare nesfârșite, purta tocuri de-o lungime periculoasă. Pe ea o privi fiindcă avea ochi verzi ce păreau să fi plâns de curând, iar când ea îl măsură în treacăt simți că-l trec fiori. Arăta profesionistă, frumoasă și stânjenită, precum cineva care descoperise că-i alcoolic în felul în care descoperi că ți-ai pătat bluza.

— Bună, spuse ea cu voce joasă, îmi cer scuze de întârziere.

Cei din încăpere își mutară privirile spre ea și apoi își întoarseră la loc capetele, bărbații ceva mai rapid decât femeile. Însă nou-sosita cercetă locul îndeaproape cu ochi lucitori și iuți. Privirea ei se intersectă cu a lui Belsey o secundă prea mult. Încercă să-și aducă în memorie victime recente, martori, suspecti, colegi polițiști și avocați. N-o mai văzuse. În viață uiți unele lucruri, însă pe altele, nu.

Când îi veni rândul, femeia spuse că se numește Charlotte și că nu mai băuse de douăzeci și două de ore, după care admise că era vorba, de fapt, despre cinci ore. Vocea îi suna încrezătoare, apoi începu să-i tremure. O luase la vale, spuse, dar de data asta era decisă să facă lucrurile să meargă. Știa că nu poate singură. Se ocupa cu achiziții de haine pentru un magazin de pe bulevard.

Avea treizeci și doi de ani. Toată lumea aplaudă. Belsey îi urmări ochii în căutare de indicii. Machiaj discret, lănțisor simplu de argint, fără verighetă, deși o verighetă nu oprea niciodată nimic, ba chiar făcea mai simple lucrurile uneori.

Belsey spuse, la rândul lui, că se numește Jack și că nu mai băuse de zece ani. Spuse că în noaptea aceea venise fiindcă un prieten de-ai lui se sinucisese. Nu avuse-se de gând să-și fabrice un asemenea personaj și nu prea știa ce-i venise.

Ridică de câteva ori privirea, pe parcursul întâlnirii, și tânăra încă îl privea. Și de fiecare dată se uita în altă parte. Se întrebă dacă ea ar fi avut bani pentru un bilet de avion.

— Ce implică un inventar moral? întrebă coordonatorul grupului. Să ne asigurăm, pentru început, că nu există niciun ungher în sufletul nostru care să rămână umbrat de minciuni și justificări...

În pauză, Belsey se apropie de Charlotte, care stătea în picioare lângă recipientul cu ceai.

— Bun venit, zise.

— Mulțumesc, replică ea, apoi zise: Zece ani. Nu-mi pot imagina cum ar fi să mă abțin de la ceva zece ani.

— Păi nici nu merită să-ți imaginezi, zise Belsey tot numai un zâmbet. Ea își turnă un plic de cafea instant într-un pahar de plastic. Ai făcut pasul cel mai dificil, zise el, venind aici în seara asta.

— Chiar așa?

— Nu.

— Eu sunt Charlotte, spuse ea întinzându-i mâna. Presupun că m-ai auzit deja spunând asta.

— Jack.

Își făcu cafeaua și rămase cu ea în mână, sprijinindu-se cu șoldul de muchia mesei. Suflă ușor în aburii care se ridicau, aruncând ocheade prin încăpere.

— Ești de prin partea locului? îl întreabă.

— Îndeajuns, spuse Belsey.

— Norocul tău.

— Îmi place zona asta.

— Mă simt încurajată când aud că există oameni care și-au menținut controlul atâta timp, zise ea.

— Sigur, zise Belsey și sorbi din cafea. Sincer să fiu, eu credeam că aici e grupul Dependenților Sexuali Anonimi.

— Serios?

— Glumeam.

Ea râse.

— Și e bine așa, treaz?

— Nu, e ca naiba. Și cafeaua e la fel, zise și turnă restul în chiuvetă.

În a doua jumătate a întâlnirii, Charlotte se așeză lângă el. Se citi din cartea Alcoolicilor Anonimi și se porni altă discuție. Însă Belsey își pierduse concentrarea. La final, agentul imobiliar se ridică și povesti grupului despre experiențele de la căminul de copii și cum îi iertase pe cei care îl abuzaseră la fel cum și Dumnezeu îl iertase pe el.

— Ne credem puternici, zicea omul, și apoi, când descoperim că suntem slabi, ne gândim că am dat greș...

Charlotte începu să plângă. Belsey îi cuprinse umerii cu brațul. Urmă o mulțime de vorbărie despre cum s-o ia ușor și să participe la cât mai multe întâlniri. Belsey îi simți în palmă oasele mici ale mâinii.

După aceea, vreo doi membri veniră s-o îmbrățișeze pe Charlotte. Se împărțiră vederi motivaționale și

pliante. Soția agentului imobiliar insistă ca Charlotte să ia ce mai rămăsese din prăjitură. Zise că Dumnezeu o avea în pază. Când se uită iarăși împrejur, Belsey observă că dispăruse.

Ajută la golirea ceainicului, la strâns scaunele și la aranjat băncuțele pentru copii. Belsey se întrebă dacă centrul de zi pentru copii avea cunoștința de activitățile nocturne din încăpere. Își imaginează că scaunele pentru adulți stau înghesuite într-un ungher pe parcursul zilei, ca la o lecție pentru care nu sunt pregătite. Plecă de-acolo tăind-o prin biserică. Avea ceva cioplit în lemn care-i plăcea, cu un vers dintr-un psalm. Imaginea îl arăta pe Cristos printre ciobani. Cuvintele se vedeau deasupra și pe părți. La „El mă duce spre pășuni verzi“, Belsey se gândi la câmpurile de dincolo de M1, mărginite de canale noroioase, peste care se plecau arbori și șiruri de boscheți. Însă la „Mă călăuzește spre ape liniștite“, Belsey își închipui rezervoarele sumbre tronând peste mlaștinile Walthamstow, pe care le răscolise cândva căutând un copil aș rățăcit.

Charlotte stătea singură, așteptând, când ieși din biserică. Era sub un felinar, cu chei în mână. Church Row era gol, iar ploaia se oprise.

— Hei, zise ea.

— Hei. Charlotte.

— Cristoase, ce mai adunătură.

— Acum știi de ce-i anonim.

Ea zâmbi larg. Umerii îi tremurară pe sub pardesiu și se uită împrejur.

— Conduci? întrebă el.

— Probabil că n-ar trebui, zise ea privind-și țintă cheile din mână. O să-mi spui cumva să n-o fac?

— Nu.

— Nu spuneai că stai prin zonă? Întrebă ea, iar ochii îi străluceau.

— Oarecum.

Belsey privi felinarele, fiecare cu o aură împrejur, răs-pândindu-și lumina peste pavajul ud.

— Ce-ar fi să mă lași să-ți fac o cafea ca lumea mai în-tâi, se auzi spunând. Și după aceea te duc acasă.

Optsprezece

Urcară cu mașina pe strada Heath, trecând de gale-riile private și de restaurantele mediteraneene către Whitestone Pond. Era o noapte senină, iar iazul înghețase. Trecură de o dubiță cu burgheri ce deservea comunitatea de bărbați care căutau alți bărbați printre arbori și cotiră pe Spanard's Road.

— Stai pe-aici? zise Charlotte.

Șoseaua era întunecată. Dacă știa zona, știa totodată că mai sus erau doar conace, însă dacă nu, i s-ar fi părut pustiu.

— La un minut mai încolo. Dar putem să ne oprim și-ți plătesc un taxi dacă vrei.

— Nu, e în regulă. Oricum merg în aceeași direcție. E totul așa de frumos. Uitasem cum arată Hampsteadul pe timp de noapte.

— Pe acolo își făcea veacul pe vremuri Dick Turpin, zise. Tâlharul de drumul mare. Pe-atunci aveau copaci-spânzurătoare pe margini de drum, ca să expună corpurile răufăcătorilor executați.

— Foarte drăguț.

El își dădu seama că nu se simțea în largul ei. Dar nu el o pusese să aștepte lângă biserică, la ieșire. Hotărî să ducă o conversație ușoară.

— Felinarele astea vechi sunt toate monumente. Le iubesc. Știi că, odată, existau în Londra zece mii de aprinzători de felinare, când erau cu gaz? Și ieșeau în fiecare noapte la muncă.

— O, ce felinare frumoase.

— Țsta e Hampstead.

Ce se alesese de lampagii? se întrebă Belsey. Și-i imagină văzând pentru prima dată lumina electrică și știind că se sfârșise, începând să pună bani deoparte ca s-o ia din loc, pornind-o către întuneric.

— Așadar, dacă nu ești din zonă, ce căutai la întâlnire? zise el.

— Am avut niște treabă prin zonă.

— Cumpărat de țoale.

— Exact, zise ea, însă fără convingere.

Trecură de Spaniard's Inn, iar el se întrebă care dintre ei încerca să-l ducă de nas pe celălalt. La intersecția următoare viră stânga pe Bishops Avenue.

— Doamne, zise ea rîzând, da' cine ești?

Parcă la câteva case distanță de numărul 37 și se apropiară pe jos. Își țină un ochi ațintit asupra gheretelor de pază de vizavi, iar celălalt pe mașinile parcate, tufele și umbrele dinspre casa lui Devereux. Ajunseră la poartă.

— E OK. Pentru moment locuiesc aici.

— Ce-i asta?

— E greu de explicat.

O călăuzi pe alee până în fața ușii, unde ea rămase tăcută. Bogăția se ivise printre ei ca un râu rece. Deschise ușa.

— Stai singur aici? zise ea când Belsey aprinse luminile de pe hol, făcând să apară scările și fântâna. Totul i se părea țeapăn acum, ca butaforiile de pe un platou de filmare.

— Pe moment.

— Nu te simți singur?

— Mă simt foarte singur. Vrei să aștepți un pic? zise Belsey.

Intră în dormitor și încuie camera de securitate. Acum mirosea cum trebuie. Închise fereastra. Trecu în salon, ascunse sticlele goale, iar pe cea de coniac o strecură pe după canapea.

— Poți intra, o anunță.

Charlotte păși cu șovăială înăuntru și suspină uimită văzând rafturile, covorul și cărțile.

— Așa multe cărți. Și artă.

— Unde să stăm? făcu Belsey.

Ea se așează pe sofa. Nu mai părea atât de deranjată. Făcu să alunece de pe ea haina de iarnă, cu zvâcniri din umeri, iar Belsey îi admiră gâtul palid.

— Ai câine? zise ea.

— Nu, nu cred. De ce?

— E păr de câine pe sofa. Sunt alergică.

— Ia să-l văd.

Îi dădu firul. Îl duse la lampa cu picior și-l cercetă.

— Nu e de câine.

— Ai ceva de băut? Apă adică, sau cafea, zise ea.

Se duse la bucătărie și pregăti cafea, cu gândul la părul de câine. Man's Best Friend. *O cumpărătură la Golders Green. Are vreun sens?* Apoi se gândi la achiziția de modă, cea suspect de atentă la detalii, pe care o invitase acasă. Casa lui de împrumut. Când reveni cu cafelele, Charlotte se plimba printre rafturi.

— Cum de-ai ajuns așa bogat? zise cu o franchețe ca de copil.

— Vrei să știi adevărul?

— Te rog.

Belsey se așeză și sorbi din cafea. Se uită cum tocurile ei lasă adâncituri în covorul gros.

— N-aveam nicio lețcaie. Eram sărac lipit. Și, într-o zi, mi-am spus că gata, mă las de băut. Și, totodată, mi-am spus așa: pentru fiecare pahar pe care nu-l beau o să fac o afacere. Un bănuț în plus. O liră în plus. De fiecare dată când îmi venea să mă autodistrug.

— Chiar așa?

— Da. Mai luă o sorbitură. Devereux avea cafea de calitate, un amestec din Asia de Sud. Și am descoperit că, dacă faci ceva pentru că vrei, pentru că știi că are un scop, te schimbă. Dacă faci din toată inima.

Se așeză din nou lângă el pe sofa și-și luă ceașca.

— Mersi.

— Am fost în armată. M-a învățat multe despre lucrurile care trebuie prețuite. Acum, mare parte din ce fac are legătură cu copiii cu dizabilități.

— La ce ai fost în armată?

— La operațiuni în linia întâi. Ca un fel de cercetaș, trimiteam poziții prin radio pentru avioane.

— Ești credincios?

— De ce? zise Belsey.

— Ei spun că trebuie să-ți pui credința într-o putere aflată deasupra ta. E primul pas.

— Așa zic ei.

— Tu cum faci?

— Nu-i greu să-ți găsești o putere deasupra ta, zise Belsey. Mai greu ar fi să-ți găsești una sub nivelul tău.

Ea cugetă la asta, aruncând iarăși priviri prin încăpere.
— Nu vreau să depășesc măsura, zise, dar cred că ești un tip cu multă putere.

— Sunt bogat și cunosc lume, iar oamenii fac ce le spun, zise Belsey simțindu-se transportat. Asta însă nu e putere. Am avut parte de asta ani întregi și nu m-am putut opri să nu beau, chiar dacă mă distrugea. Banii nu schimbă situația. Încercă să-și amintească ce scria pe pliant. „Nu există problemă pe care băutura să n-o agraveze.“

— Cu excepția sobrietății.

— Așa că încerc să trăiesc cât mai normal.

— Nu cred că ești complet sincer cu mine, spuse ea întorcându-se brusc cu fața spre el.

— În ce privință?

— N-ai fost abstinent zece ani.

— De ce-ai zice asta?

— Fiindcă știu oameni care au făcut-o.

Belsey încuviință din cap. Sorbi din cafea, privind-o.

— Ei bine, Charlotte, zise, dacă-ți arăt și eu că nu te ocupi cu achiziții?

Era acum rândul ei să se încrunte.

— Haide, arată-mi.

— Cât de mult scris implică ce faci?

— De ce?

— Ai o bățatură de la scris la mâna dreaptă.

— Poate țin un jurnal.

— Poate.

— Cu ce mă ocup, atunci?

— Ești ziaristă.

— De unde ai scos asta?

— Bățătura și felul în care ai spus „cunoscut lanț de magazine“. E formulă de ziar, neutră, nimeni nu vorbește

aşa. Şi mi-ai dat minciunile în vileag, dar încă mai eşti aici. Nu eşti de la poliție, altfel ai fi scăpat până acum de urma asta de accent de şcoală particulară. Deci mă gândesc că faci investigații de altă natură. Amușinai după bețivii de Hampstead.

— Şi tu ce căutai acolo?

— Venisem la agăţat.

Ea dădu din cap.

— OK, întrebare de un milion: la care ziar sunt?

— Dacă ghicesc, te dezbraci.

Ea se gândi.

— Şi lenjeria intimă?

— Sigur.

— Dacă greşeşti?

— Mă dezbrac eu.

— Bagă.

— La *Mail*.

Ea îl privi țintă.

— De ce?

— Mi-am dat cu părerea, atât.

— Vreau să-mi spui de ce.

— Am dreptate.

— Mai întâi, spune-mi.

— Hainele, stilul. Vreun amărât are probleme cu băutul și tu vrei să-l prinzi la înghesuială.

Ea zâmbi.

— Te apropii.

— La care eşti?

— *Mail on Sunday*.

El îi aruncă o privire, după care începu să-și deschie cămașa.

— Stai, chicoti ea.

— De ce?

— Așa, zise ea rîzînd.

— Ei, în cazul ăsta... rosti el și scoase coniacul la lumină.

Charlotte aduse pahare din bucătărie și i se alătură lui Belsey pe sofa, azvîrlindu-și pantofii din picioare. Băură o grămadă de coniac.

— Nu-i doar un amărât, zise după al treilea pahar. Și n-are a face doar cu băutura.

— Ce-i, atunci?

— N-ar trebui să-ți spun. Probabil e vecin cu tine sau ceva. Milton Granby, șeful financiar de la Corporation of London, din City.

— Nu-i vecin cu mine.

— Ei, pe el îl căutam.

— De ce?

— L-ai văzut vreodată pe-acolo?

— Probabil nu l-aș recunoaște dacă l-aș vedea.

— Nu l-ar recunoaște prea mulți.

— Dar de ce, dacă nu-i o problemă cu consumul?

— E motivul pentru care bea.

— Continuă.

— Oh, e ca de obicei. Zvonuri despre o ditamai gaura în finanțele din City. Știi ceva despre cartierul City din Londra? E o lume închisă — bătrână, excentrică, mai puternică decât agențiile guvernamentale. Jumătate din timp, lumea asta crede că suntem în secolul al doispelea, iar în cealaltă jumătate, acționează ca un capitalist sălbatic, nemilos. Câteva dintre investițiile lor recente au fost clădite pe finanțări dubioase. E cam jenant, o gaură în contabilitatea proprie a companiei. Milton Granby e unul dintre cei mai puternici oameni din Square Mile și nimeni nu știe de el, și e corupt, asta spuneam. Nu mă

interesează doar să-l prind la înghesuială cu o problemă legată de alcool. N-ar fi trebuit să-ți spun toate astea.

— Buzele-mi sunt pecetluite.

— Adu-le înapoi la sigilat, zise Charlotte. Se aplecă și-i atinse buzele cu ale ei. Apoi se îndreptă de spate și-l privi. Belsey își puna întrebări în privința propriei corupții. Părea un cuvânt așa de solemn. Își rememoră figuri de polițiști șpăgari, oameni dezamăgiți, nu lipsiți de talent, mai duri decât criminalii pe care-i vânau. Aveau, de obicei, câte-o slăbiciune pe undeva, vreo dependență de alcool, mașini rapide sau femei. Și începeau zvonurile: se desfășoară o operație, cineva a fost amprentat și așa mai departe. Apoi, individul dispărea într-o bună zi, transferat la muncă de birou sau pus pe concediu de boală. Mai fusese și cazul lui Neil Tanner, inspector la Stoke Newington, găsit spânzurat într-o ascunzătoare din Dalston înainte să apuce să-l salte. Belsey mai turnă coniac. După încă trei pahare, urcară scările până în dormitor și se așezară pe pat. Ea privi țintă imaginea lui în ușa cu oglindă a camerei de siguranță.

— Treci pe la spatele meu, zise. Ia-mă în brațe. Uită-te la noi. Oricine ar putea crede că ne-am cunoaște, râse Charlotte. Belsey, pe la spate, o strângea la piept, cu brațele mai jos de sâni.

Era beată.

— Îți place s-o faci aici? În fața oglinzii? Să-ți vezi prada pe care ai adus-o în bârlog? Se lăsă pe spate în pat, cu capul spre margine, să poată vedea și mai departe oglinda. El îi desfăcu nasturii de la blugi.

— Ești un om rău.

— Chiar așa?

— Da.

Îi ridică bluza și-o sărută pe burtă.

— De ce?

Ea se ghemui și îi flutură prin fața ochilor o clamă de păr.

— Nu cred că e a ta.

El îi luă clama și se întinse la loc pe pat, întrebându-se în ce mama dracului se băgase.

— O, Jack, țâțâi ea dezaprobator, apoi se strecură în fața lui și începu să-i descheie nasturii cămășii, iar el încetă să mai gândească.

Se privă în oglindă ca niște străini ce se uitau la alți doi străini. După ce terminară, ea închise ochii și el o ținu în brațe, ascultând cum răsuflarea i se domolește. I se potrivea bine în brațe. În cele din urmă, Belsey se desprinse și se duse la baie. Cercetă clama de păr. Se băgă cu capul sub jetul de apă rece de la chiuveță, iar când reveni o găsi înfășurată în plapumă, trecută în lumea viselor. Îi deschise geanta de mână, găsi portofelul și verifică numele de pe cardul bancar: Charlotte J. Kelson. Îl puse la loc în portofel.

Coborî la parter și-și turnă un whisky mare. Se simțea mai bine decât își amintea să se fi simțit în ultima vreme, binevoitor, postcoital. Whisky-ul îl înconjurase cu o aureolă călduță. O vreme stătu și admiră studioul, cu șemineul, biroul de mahon și covorul persan uzat, simțind cum crește în el recunoștința pentru bogați, gardienii frumuseților lumii, transmițându-și casele astea pe cinste și străzile pline de farmec din generație în generație. Avea senzația că bogăția îl făcea un om mai bun.

Belsey cercetă rafturile lui Devereux: biografii ale unor oameni de stat, ghiduri ale Londrei, istorii ale Londrei,

cărți în rusă despre artă și în engleză despre comunism. Odată, Belsey găsisse un teanc de pamflete ale Partidului Comunist în casa unui pensionar decedat, îngălbenite, din anii 1940–1950. *CPGB: Marea Britanie și a Treia Internațională*. Le luase acasă să le citească și se simțise ca și cum ar fi vechi epistole de amor, schimbate între oameni răposați de mult. Cunoștea un singur lucrător de poliție care se declara comunist, un tip de la secția din Borough, care milita pentru dreptul poliției de a face grevă și vindea exemplare din *Socialist Worker* la sfârșit de săptămână. Parcă-i auzea vocea: *Sărăcia nu face parte din viață, Nick. Nimeni nu are de ce să fie sărac.*

Belsey scoase din raft o carte despre cavaleria din Rusia.

Ceasurile îndelungi petrecute în șa erau cele mai fericite și mai pașnice momente ale existenței sale strănii și lipsite de tihnă. Nnicând nu era acceptată cu mai puțină îngrijorare nesiguranța acelei zile și a sorții decât în diminețile când escadronul se aduna la revărsat de zori, iar suflarea răcoroasă a vântului se împletea printre coamele cailor și făcea să fluture panașele.

I-ar fi plăcut să fi fost la cavalerie. Ar fi putut să intre la Poliția călare. Revolte, meciuri de fotbal — acolo se mai găseau în ziua de azi cai. Se gândi la pregătirea sa, pe când era cadet, în domeniul revoltelor urbane, în orașul-fantomă Staffordshire, ținut exclusiv pentru acest scop. Văzu străzile întinzându-se goale, carcasele caselor, magazinelor și barurilor răsunând de răpăitul bastoanelor pe scuturile de plastic. Polițiști mai în vârstă, prieteni de-ai tatălui său, mai vorbeau uneori de grevele minerilor, de Brixton, Broadwater. Erau amintiri care îi legau, cicatrici de bătălie.

Luă din raft *Istoria ilustrată a Londrei* și-și imagină că Devereux o cumpărase după ce sosise aici, încântat de noua lui casă. O pagină fusese îndoită la un colț, apoi îndreptată, însă cartea reținuse semnul și se deschise. Pagina 17.

Boadicea.

Poate cea mai completă distrugere a Londrei a fost provocată de neînfricată regină războinică Boadicea.

Devereux îi subliniase numele. Cartea spunea mai departe:

Boadicea era regina tribului briton al icenilor și a condus o răscoală a triburilor din zonă împotriva forțelor de ocupație ale Imperiului Roman.

Soțul Boadicei, Prasutagus, își împărțise prin testament regatul în două, între fiicele lui și împăratul roman. La moartea sa, totuși, voința i-a fost ignorată. Regatul a fost anexat ca și cum ar fi fost cucerit. Boadicea a fost biciuită, iar fetele sale au fost violate în fața ochilor săi.

În anul 60 sau 61 d. Hr. Boadicea și-a condus la luptă poporul icen. Distrugerea orașului Camulodunum (Colchester) și alungarea unei legiuni romane au dus la eliberarea așezării.

Auzind despre revoltă, guvernatorul roman Suetonius s-a grăbit să ajungă la Londinium (Londra), așezarea comercială veche de douăzeci de ani, care era următoarea țintă a rebelilor. Conchizând că nu avea destui oameni ca s-o apere, Suetonius a evacuat localitatea și a abandonat-o. Londra a fost arsă din temelii.

Boadicea a fost, în cele din urmă, înfrântă în bătălia de la Watling Street. Ca să nu fie prinsă, vajnica regină s-a sinucis otrăvindu-se. Legenda spune că ar fi îngropată pe Hampstead Heath.

Belsey închise cartea. Frunzări paginile, dar observă că nu mai fusese îndoită niciuna și niciun nume subliniat.

Începuse din nou să plouă. Belsey ieși în curte, gândindu-se iarăși la Ridpath, înălțându-și fața spre stropii de ploaie și trezindu-se din beție. Vedea fața lui Deveroux pe masa cu roți de la morgă. Simți că hainele îi devin greoaie și ude. Belsey trecu pe lângă terenul de tenis și ajunsese la gard. Ploaia îndepărtase din frunzele moarte și, în cel mai depărtat ungher, se vedea pământ proaspăt săpat. Doi puiți subțiri fuseseră plantați acolo, la doi metri unul de celălalt. Se ghemui, își băgă mâinile în țărână și scoase bulbii plantați la câțiva centimetri adâncime, în partea din față a stratului. Încă nu dăduseră tulpinile. Pământul era o combinație de cernoziom și un alt soi, o țărână mai deschisă la culoare, argiloasă, care i se lipi lui Belsey de mâini.

Se auzea cineva bocănind cu putere în partea din față a casei. Belsey intră, crezând că e Charlotte. Izbiturile continuau și veneau de la ușa din față: bubuitul unui pumn, tare, de cinci ori. Se auzeau din afara casei.

Belsey îngheță. Studioul era luminat, însă nu și camerele din față. Oare se vedea de pe stradă? Pătrunse pe coridor, unde dădu peste Charlotte, în picioare, înfășurată într-un cearșaf.

— Cine-i? zise ea.

— Nu știu, se auzi șoptind, în vreme ce ea se holba la hainele sale ude.

— Poți să răspunzi dacă vrei.

— Mai bine nu. Nu știu cine e sau ce caută aici.

— Și nu vrei să afli?

— Casa asta poate să atragă atenția asupra ei.

Belsey se duse spre gemulețul securizat încastrat în ușa din față. Văzu un tânăr îmbrăcat pretențios, cu eșarfă de mătase și cu un pardesiu ce părea scump, ținându-și un ziar deasupra capului. Mai văzu luminile de avarie ale unui Audi clipind pe marginea drumului. Bărbatul arunca ocheade neliniștite în susul și-n josul străzii. Purta ochelari fără ramă, pe care ploaia lăsase dăre. Nu arăta ca și cum s-ar fi oprit la casă din întâmplare.

Belsey scoase tăietura din ziarul arab și-o despătură. Se uită la bărbatul blond din stânga pozei, care dădea mâna. Se mai uită o dată pe gemuleț. Ar fi putut să fie același, era greu de spus. Belsey așteptă în camera de zi. Următoarea dată când privi prin gemuleț, bărbatul nu mai era.

Se duse cu bucata de hârtie la biroul lui Devereux și o așeză sub lampa de birou. Cei doi bărbați îl priveau zâmbind cu gura până la urechi. Imaginea fusese un prim-plan, dar, în spatele lor, se vedeau cerul și vârfuri de clădiri, birouri, turla unei biserici. Deci nu erau în Orientul Mijlociu. Aducea cu Londra. Chiar la marginea fotografiei se vedea ceva făcut din piatră, de parcă ar fi pozat în cadrul ușii unei biserici, privind către oraș.

Belsey se lăsă pe spate în scaunul lui Devereux. Posesiunile mortului, operele de artă, corespondența nesolicitată și crengile goale bătând în ferestre păreau să se fi solidarizat momentan pentru a-i transmite ceva, un mesaj pe care nu-l putea auzi, dar pe care trebuia neapărat să-l audă.

Reveni în dormitor și văzu ochii Charlottei licărind în întuneric, albi în întunecime.

— Cine era? zise ea.

— Nimeni, spuse Belsey. Ea închise din nou ochii. Belsey închise ușa cu grijă, se duse în baia principală și-și spălă pământul de pe mâini. Apoi coborî la parter și se întinse pe dușumea, simțindu-se tot mai încolțit de minciunile sale și de cele ale domnului Devereux.

Nouăsprezece

Belsey se trezi devreme. Draperiile erau trase și, prin plasa de siguranță a geamului, văzu crepusculul dimineții. Cercetă sus: Charlotte dormea, cu un picior gol strecurat afară din plapumă. Intră în bucătărie, puse de cafea și încercă să nu-și amintească visele, însă imaginile se ridicau la suprafață: Gower, Northwood, o pădure. Nu erau în uniforme, ci în haine obișnuite, de parcă mintea sa adormită i-ar fi readus la realitate. Erau toți trei undeva în vacanță, mergând undeva. Oare Northwood îl visa pe el? se întrebă Belsey. Și cum se prezenta în visele lui Northwood? Cum avea să apară după ce-o ștergea? Era straniu, cugetă el: partea aceea din existența noastră care se află în visele altora.

Belsey știa acum să se descurce prin bucătărie. Se stabilise acolo. Nu doar că făcuse sex în casă, dar folosise casa ca să-și procure sex. Dacă asta nu mai însemna o formă de proprietate, atunci ce? Azi trebuia să scoată șase mii din vândutul posesiunilor lui Devereux și să se doteze cu infrastructura financiară necesară pentru a-i goli conturile mortului. Avea sentimentul că ceva se afla pe urmele numărului 37 din Bishops Avenue. Ar fi preferat s-o taie

din Anglia până la căderea nopții, însă trebuia să se dea la fund până mâine dimineață. Se îndrăgostise puțin, dar așa ceva se mai întâmpla. Lumea era plină cu femei frumoase. Era la a doua ceașcă de cafea, când auzi o ușă deschizându-se la etaj. Belsey ieși în hol. Charlotte cobora pe șirul curbat de trepte roșii, purtând unul dintre halatele lui Devereux. Avea un zâmbet adormit.

— Cobori pe astea în fiecare dimineață? întrebă ea. Așa mai zic și eu să-ți începi ziua.

— Uneori îmi dau drumul pe balustradă, zise Belsey. Vrei niște cafea?

Ea se îndreptă în direcția lui, iar Belsey nu știa ce să facă. Îl pupă în treacăt pe obraz. Apoi se așează pe un taburet la barul bucătăriei și băură cafea în lumina caldă ce pătrundea prin ferestrele bucătăriei.

— Cum îți e? spuse Belsey.

— Bine. Mai bine decât mi-a fost în ultimul timp. Mi-a plăcut astă-noapte.

— Bine. Vrei ceva de mâncare? Nu știi ce am. Frigiderul derula pe ecran o listă de alimente: lapte, ouă, fructe. Îl deschise. Nu văzu nimic care să aducă a mic dejun.

— Cine e Alexei Devereux? întrebă ea.

Belsey se răsuci. Ținea în mână un catalog de îmbrăcăminte încă sigilat în folie, citind adresa.

— Ocupantul de dinainte, zise Belsey. Unde ai găsit aia?

— Era pe scaun.

— A stat aici înaintea mea. Încă mai primesc cataloage, de tot soiul.

— De asta pe halatul meu apar literele AD?

— A plecat în grabă.

Charlotte ridică o sprânceană, apoi azvârli deoparte catalogul.

— Ce nu-mi spui tu oare?

Belsey se așează de cealaltă parte a barului.

— O grămadă de chestii nu-ți spun, dar nu te știi decât de douăsprezece ore, dintre care mare parte le-am petrecut dormind.

Ea își isprăvi cafeaua și se uită la ceas. Belsey îi privi chipul cât încă mai putea, iar ea râse și-l întrebă la ce se tot holbează.

— Nu-i nimic de mâncare, zise el. Vrei să te conduc înapoi la mașina ta?

— Mașina?

— Cea pe care ai lăsat-o... n-ai avut mașină.

— Am lăsat-o acasă, rânji ea victorioasă.

Belsey o duse acasă. Îi spuse s-o ia pe Archway, prin vălmășagul de pungii și resturi de fast-food ce înconjurau turnul Archway cel negru, către o stradă cu locuințe aflate chiar la ieșirea din Holloway Road.

— Nu-i chiar Bishops Avenue, zise ea.

— Nu, zise el, nu-s prea multe străzi ca aceea.

— Oprește la numărul doisprezece.

El opri mașina, dar ea nu se grăbi să coboare.

— Poate ne mai vedem, zise ea.

— O să ne mai vedem.

— Crezi că o să fii în stare să mă găsești? spuse ea cu ochii licărind.

— Ușor.

Apoi coborî, iar el o urmări cu privirea, dar ea nu se întoarse să se uite.

Ziua începea să se lumineze. Era opt și un sfert, iar Hampsteadul se trezea: antrenori personali începând antrenamentele, grădinari somnoroși în fața dubelor,

plimbători de câini profesioniști, cu ochelari pe ochi și pasul mare. Belsey văzu, cât ai clipi, cum urma să-și amintească totul în exil, când memoria avea să termine cu tăiatul bucăților și să-și atârne în cui șorțul pătat de sânge. Imaginea Hampsteadului dimineața urma să fie o amintire de neșters: taxatori de parcare și copii cu pălărieuțe de pai. Și avea să găsească un lucru de care să-i fie dor, o parte din el rămasă acolo, în urmă. Poate că, gândindu-se la dimineața cu Charlotte, la toată imensa înșelăciune din spatele ei, avea să-și spună: *pe-atunci eram eu însumi mai mult decât oricând. Acum ce mai sunt?*

Petrecu câteva minute dereticând prin casa lui Devereux, spălând ceștile. Apoi sună la *Mail on Sunday* și întrebă dacă Charlotte Kelson lucrează acolo. Lucra. Își aruncă privirea pe geam și, pentru o clipă, își dori un vizitor ce n-avea să se împlinească.

Sună la legist, dr. Karl McIntyre.

— Karl, s-a rezolvat până la urmă cu sinuciderea din Hampstead.

— Nu mai ai nevoie de mine?

— Nu, e-n regulă. Se ocupă Andy Puttock. Puttock era legistul-șef de la Barnet. Se urau unul pe celălalt.

— Andy?

— Da.

— Atunci îl las pe el să se ocupe.

Belsey apucă cecul pentru Reflections Ltd și-l învârti în mâini. I se părea că ușa prin care Devereux părăsise această lume se deschidea și se închidea iarăși, o ușă gli-santă prin care și Belsey încerca să părăsească Londra. Nu se putea hotărî să încaseze cecul. Existau locuri în care ar fi putut s-o facă, dar nu avea de gând să fure înmormântarea cuiva. Se duse la bucătărie să-și facă o cafea, însă

terminase borcanul. Asta părea un semn. O fată în uniformă unei școli private locale trecu încetișor prin fața clădirii cu privirea ațintită asupra conacului, încercând să zărească ceva prin fereastra bucătăriei.

Belsey alunecă în sacoul lui Devereux și ieși. Nu voia s-o urmărească pe fată, dar întâmplarea făcea că mergeau în aceeași direcție, în Hampstead, pe Rosslyn Hill, în direcția South End Green. La intersecția cu strada Pond fata dispăru, iar el se opri la colț, apreciind pentru o ultimă oară dimineața: petice de lumină, camionete de aprovizionare pentru supermarketuri, femei însărcinate.

Și simțea deja că ceva groaznic e pe punctul de a se întâmpla.

Fata reapăru câteva minute mai târziu pe cealaltă parte a străzii. Îi aruncă o privire lui Belsey, merse până la stația de tren Hampstead Heath, se opri și traversă strada în direcția lui. Îi vedea și fața acum. O recunoștea. Oare unde o mai văzuse? Optsprezece ani, cu tocuri și machiată, cu o geantă Chanel brodată și cu o țigară cu filtru alb. Nu părea tocmai o școlăriță după aspect, dar ținea, potrivit uniformei, de liceul din South Hampstead. Se uită la haina de costum, costumul lui Devereux, când puse piciorul pe pavaj. Se holba la haină. Belsey simți că, dinspre moalele capului, i se întind fiori reci către piept și stomac.

— 'Neața, rosti Belsey, cu un zâmbet și o înclinare din cap. Din ce direcție apăruse? Cu siguranță nu din Heath. Belsey se uită la pantofii ei și văzu picuri de rouă, clari și distincți pe lacul pantofilor. Fără noroi, gândi el. Simțea tot mai mult că o recunoaște, creierul lui însă nu voia să execute conexiunea finală. Ceva nu se potrivea. Ea îl privi în ochi pentru o ultimă oară. Apoi își fâțâi fundul către

stradă, unde se năpusti ca o rachetă de avertizare și intră în Starbucks.

— Venti latte cu vanilie, spuse. Pentru acasă.

Prima împușcătură făcu geamul țândări. Belsey auzi sunetul provocat de impactul glonțului și nu împușcătura propriu-zisă, însă era în stare să recunoască vâjâitul unui glonț. Plonjă din instinct cât mai departe de Starbucks, în magazinul de lângă. Apoi se auziră țipete, alte trei focuri în succesiune rapidă, câteva secunde de tăcere, timp în care Belsey se ridică în picioare și o apucă în fugă înapoi spre cafenea. Auzi un al cincilea foc de armă și se ghemui după un autobuz, apoi un al șaselea. Era o carabină ce trăgea de departe, iar plesnetul ascuțit al fiecărui foc răsuna printre clădirile de apartamente de peste Green. Belsey scană strada: oameni care se adăposteau, lume ghemuită pe jos în stația de autobuz, cu mâinile acoperindu-le capetele; nimeni care să aibă pușcă. Vitrina de la Starbucks se prăbuși cu un zgomot ce aducea a ropot de ploaie. Încă două împușcături, seci și clare, asupra magazinului. După un moment de liniște, Belsey începu să se deplaseze, aplecat de spate, și trecu prin spațiul unde se aflase vitrina.

Pe podea zăcea un monitor, împreună cu pungi de cafea răspândite pe lespezi, iar pe o masă răsturnată se vedeau pete de sânge. Alarma țiuia ascuțit și fără rost, acoperind o piesă jazz lentă și sunetul scos de un robinet curgând. O femeie în uniformă Starbucks stătea pitită după tejghea.

— Poliția, spuse Belsey rotindu-și ochii prin magazin ca să se asigure, uitându-se la mobilierul după care s-ar fi putut ascunde cineva. Depărtați-vă de geam. Mergeți în spate.

Femeia de la bar ridică spre el o privire prostită din cauza șocului. Belsey se uită iarăși prin cafenea: o bătrână tremurând într-un ungher, un tânăr din Asia de Est în uniformă Starbucks, cu un braț însângerat. Un client în salopetă albastră îngenuncheat după un fotoliu și școlărița întinsă cu fața în jos pe pragul camerei de depozitare. Probabil că încercase să ajungă acolo, cugetă Belsey. Nu se vedea nicio armă prin preajmă. Nici focuri nu se mai auzeau, doar alarma, jazzul și robinetul, și, peste toate, o tăcere stranie.

Belsey se îndreaptă spre fată. De pe un panou cu inscripția „Creează-ți propria clipă de bunătate“ picura sânge. Gloanțele trecuseră prin panou și loviseră canapelele, rupându-le husele. Umplutura galbenă plutea răspândită prin aer.

Fata încă zvâcnea, cuibărită lângă niște cutii cu paie. Pe unde ar fi trebuit să-i fie umărul drept se afla o adâncitură neagră, însângerată. Cămașa sa de uniformă era mânjită de sânge.

— Nu-ncerca să vorbești, spuse Belsey lăsându-se într-un genunchi lângă ea. Îi desfăcu cămașa și văzu găuri de glonț în abdomen și în piept, ceea ce însemna că nu mai putea să facă nimic. La un lat de palmă de fața lui Belsey, ochii ei, printre dâre de sânge, îl priveau țintă. Îi apăsă pieptul cu amândouă mâinile.

— Nu vorbi.

Asta fiindcă încerca s-o facă. Fata întinse mâna după ceva, dădu peste un șir de pahare de hârtie de pe dușumea și-și strânse pumnul în jurul lor. Apoi deschise iarăși gura și o bulă de sânge vâscos i se formă pe buze și pocni. Închise ochii. Pe post de cuvinte solemne, în vreme ce sângele se prelingea pe bărbia fetei, Belsey nu se

putu gândi decât la vorbele rituale ale detectivului de poliție: *Aveți dreptul să păstrați tăcerea...*

După ce fata muri, Belsey nu făcu decât să-i ia din mână paharele de hârtie, lăsând corpul nemișcat pentru legiști.

Apelă Comandamentul.

— Cod zero, Starbucks South End Green, focuri de armă. Detectiv de poliție Nick Belsey la fața locului, solicit asistență de urgență. Un deces, patru persoane în stare critică.

— Locul faptei e sigur? Întrebă dispecerul.

— Presupun că da.

Procedura cerea să fie trimisă mai întâi echipa de intervenții speciale, iar asta ar fi îngreunat lucrurile. Acum aerul era înțesat cu sunete de sirenă, ce se apropiau dinspre Kentish Town, Camden și Highgate. Pentru moment, însă, scena crimei era a lui. Trecătorii se holbau prin vitrina sfărâmată. Se întrepătrundeau doi bărbați tineri, care se aflau mai aproape de el, și le spuse să-i țină pe toți curioșii de partea cealaltă a spațiului verde. Alături de ei se aflau un bărbat în salopetă de lucru, unul la sacou și o femeie în haine de jogging. Belsey se întoarse spre aceștia.

— Opriți circulația, spuse Belsey. Du-te până în capăt pe strada Pond, iar tu, i se adresă femeii în costum de sport, mergi spre Keats Grove și tu pe Fleet Road, lângă spital, și opriți mașinile. Acum.

Asistenți de ambulanță veneau în fugă dinspre spital, fiindcă auziseră probabil focurile de armă: la etajul superior al parării se vedeau un șir de asistente și pacienți în halate, holbându-se. Primele două vehicule ale poliției sosiră un moment după aceea, la nouă fără zece,

iar șoferii traseră mașinile de-a curmezișul străzii și trotuarului, dând la o parte mesele pliate ale cafenelelor din vecinătate și lădițele cu legume ale magazinelor bio. Gower țâșni dintr-un Volvo la câteva minute după ei, în cămașă și blugi, nebărbierit, și porni cu pași mari spre vitrina făcută cioburi. O fetiță de opt ani, blondă, rămase să se uite de pe bancheta din spate a mașinii, cu o carte ilustrată în mână. Apoi Gower îl văzu pe Belsey, iar Belsey își dădu seama că era plin de sânge.

— Ești rănit?

— Nu.

— Ce s-a întâmplat?

— Cineva a deschis focul asupra cafenelei Starbucks. Părea o pușcă cu lunetă.

— Ai văzut cine-a tras?

— Nu.

— Vreo idee pe unde s-a dus?

— Habar n-am.

Gower dădu un ordin: să nu mai vină alte vehicule până nu apărea Brigada Forțelor Speciale. Belsey făcu un scurt rezumat cu ce știa: opt focuri acum cinci minute, nici urmă de trăgător.

— Să nu pleci de-aici, spuse Gower. Se întoarse spre ceilalți polițiști și ceru să se pună benzi de interdicție, după care începu să țipe la civili să elibereze zona.

Forțele de intervenție apărură cinci minute mai târziu, urmate îndeaproape de cei de la Omucideri și de echipa de la Infracțiuni Agravate. După ce primiră acordul, criminaliștii trecură la treabă. După încă cinci minute, un cort alb acoperea locul precum un airbag umflat după producerea accidentului, iar bărbați și femei în alb marcau zona cu stegulețe numerotate. Criminaliștii se

uitau la cer și vorbeau despre ploaie. Belsey văzu cum este dus de acolo un cadavru în sac.

Își petrecu zece minute relatând ce știa unuia de la Omucideri, doctorul criminalist Joseph Banks.

— N-am văzut să treacă cineva cu mașina. N-am văzut pe nimeni fugind.

— Câte focuri ați auzit?

— Opt. Ca o pușcă de vânătoare.

— Alții spun că zece sau mai multe.

— Nu. Erau ecouri. N-aș spune că mai mult de opt.

— De unde?

— Nu știu. Dar pe fată o voiau.

— Eleva?

— Trei împușcături, una în umăr, două în tors.

— Dacă așa a fost.

— Am văzut cu ochii mei.

— Ce-aveați de gând să faceți azi?

— Să mă duc la muncă, zise Belsey. Îl văzu pe comandantul Northwood cum se dă jos dintr-un BMW blindat gri-metalic, în uniformă, cu chipiu, posomorât. Northwood inspectă scena până ce privirea îi căzu pe Belsey.

— Ce mama dracului cauți aici?

— Îmi aștept ceașca de cappuccino.

Comandantul se holbă la el. Apoi o porni spre locul crimei.

— Îl cunoașteți? zise Banks.

— Suntem apropiați.

— Împărțiți-vă pe echipe. Haideți. O să vă transmitem instrucțiuni prin stație.

Douăzeci

Belsey făcu duș, își puse o cămașă și se așeză la masa lui. La ora unsprezece era programată o adunare generală. Gower citi o listă cu oamenii care să facă parte din echipa de criză și una cu cei care trebuiau să rămână în Rosslyn Hill și să ofere suport de acolo. Belsey nu era repartizat în niciuna dintre grupe.

— Știi ce, îi zise lui Belsey după ce plecară ceilalți, încă aștept să văd ce zic cei de la Comisia Disciplinară, dar cred că ți-ar fi mai bine să te ții departe de povestea asta. Departe de Northwood. Plus că cineva trebuie să aibă grijă de cetate...

Belsey reveni la birourile secției și se așeză la pupitrul, se sprijini de spătar, închise ochii, începu să asculte sirenele și se simți ca pe vremuri, la doisprezece sau treisprezece ani, când îi auzea pe tăică-său și pe prietenii lui, beți la parter. Își petrecuse viața de polițist încercând să descopere cu ce-și făceau de lucru oamenii, bătând noaptea la uși de femei și bărbați și aruncând priviri înăuntru. Nu-i plăcea să fie oprit de la ancheta unei crime. Nu atunci când pe pantofi încă mai avea sângele victimei. Pe pantofii lui Devereux.

Se duse la cantină și dădu drumul la TV: pe Sky News erau imagini cu cortul cel alb, bărbați și femei pe după linia poliției, intervievați, scoțând aburi pe gură. Pe ecran se vedea scris titlul „șoc și confuzie“, iar dedesubt „focuri de armă într-o populată suburbie londoneză“. Fotografii cu fata încă nu apăruseră.

Belsey se gândi la scheme posibile: femeile sunt omorâte de cei care le iubesc. Locurile de muncă sunt atacate de foști angajați. Dacă intri într-o cafenea cu cinci oameni înăuntru, sigur unul datorează altuia bani, iar altul s-a culcat cu nevasta cuiva. Niciuna dintre variante nu părea în regulă. Belsey își rulă în minte evenimentele, așa cum fuseseră înregistrate de creierul lui, folosind tehnicile de vizualizare pe care le utiliza cu martorii. Începu cu dimineața de care se bucurase atât, cu lumina soarelui și cu formele ramurilor pe fundalul cerului. Trecu la detalii: polei pe mijlocul fiecărei lespezi din pavaj; un claxon undeva pe Fleet Road. Apoi îi permise fetei să apară. Și de data asta se uită cu mai multă atenție. Poți să faci asta? Ți stă oare la dispoziție, pentru o explorare ulterioară, orice detaliu al vieții tale? Văzu şuvițele părului ei castaniu închis, broderia neagră a poșetei, o unghie ciuntită la mâna în care ținea țigara. Mâna dreaptă. Fata îl privi pătrunzător și, cu cât se gândea mai mult, cu atât privirea ei devenea mai intensă, mai adâncă, oriunde s-ar fi aflat acum.

O mai văzuse înainte de ziua de azi. O văzuse recent. Când se dusese el la vreo școală sau stătuse de vorbă cu adolescenți?

Tony Cutter apăru la secție și mărturisi crima. Vorbi Belsey cu el.

— Îmi pare rău, Nick, mâinile mele sunt pline de sânge.

— Se-ntâmplă, Tony. Pe unde dormi zilele astea?

— În Pavilionul Alice. Pavilionul Alice era secția psihiatrică a spitalului Royal Free. Tony era client vechi acolo.

— Pari să fi umblat pe străzi în ultima vreme.

— Am fost. Acum mi-au dat un pat la Alice.

— Mai ieftin decât la hostel.

— Mai ieftin decât la hostel! râse Tony. Nu mă duc la niciun hostel.

Belsey îl conduse înapoi la Royal Free.

— Pot să te întreb ceva? zise pe când mergeau.

— Am dat de belea, așa-i Nick?

— Ai muncit vreodată?

— Muncit?

— Ai avut vreodată un serviciu?

— Eram omul bun la toate. Și după aceea, când eram căsătorit, spălam autobuze.

— Ai fost căsătorit?

— Șaptesprezece ani, Nick.

Banda poliției se oprea lângă spital, permițând un culoar îngust prin care treceau ambulanțele, pacienții și vizitatorii. Rămăsese un grup mic de oameni, care priveau echipa de criminaliști: asistente, turiști, pacienți cu perfuzii, dar care fumau; nu era nimic de văzut în afara unei găuri în textura realității și asta îi hipnotiza.

— Mă descurc de aici, zise Tony.

— OK. Plec în concediu o vreme, zise Belsey. Ai griă de tine. Să nu faci necazuri.

— În concediu! Pa, Nick! rânji Tony.

— Pa, Tony.

Tony se făcu nevăzut înăuntru, iar Belsey se uită la ferestrele spitalului. Unde era Pavilionul Alice? Ridică

ochii spre mulțimea de ferestre. Oamenii, câteodată, săreau de pe acoperiș. Câte trei-patru în fiecare an. Se vedeau locurile pe unde trebuiseră să taie copacii și tufele ca să găsească trupurile. Se uită spre acoperiș. Apoi o apucă spre intrarea spitalului.

Intră într-o recepție luminată cu neoane, ce avea un aer neplăcut de autobază, și continuă să meargă spre scările din fund. Urcă zece etaje până la gastroenterologie și pătrunse printr-o ușă de incendiu. Niște trepte de beton, înguste, duceau spre acoperiș.

Belsey se zgribuli de frig și înaintă pe suprafața cu pietriș. Exista un singur loc pe acoperiș unde aveai vedere spre Starbucks, pe după o unitate de aer condiționat, pe o fâșie de bandă izolatoare, lată cât talpa piciorului. De la distanța asta, cortul cel alb avea un aer inocent, ca de circ, iar polițiștii erau cât boabele de mici. Dedesubt se întindea Heathul, haotic ca valurile mării. Pe lângă benzile poliției, câțiva indivizi se îmbulzeau, grăbiți și reci.

Belsey se uită după cartușe goale, urme de pași, mureci de țigară. Dar nu văzu nimic. Totul lucea. Fusese curățat lună.

Belsey se întoarse la secție și sună la dispecerat.

— Unde e echipa de criză?

— Pe St John's, Downshire Hill.

Îi dădură numărul și sună.

— Ați identificat deja fata?

— Jessica Holden, optsprezece ani. La spital au declarat-o moartă.

— Avea ceva la ea?

— Nimic.

— Când e conferința de presă?

— Prima conferință e la zece jumătate. Superintendentul-șef Northwood o susține.

— Northwood?

— Vrea să dea o declarație cât mai rapid.

Belsey se lăsă pe spetează și își aminti panica, oame-nii adăpostindu-se împrejurul lui, nemaștiind unde să se ascundă, fără să-și dea seama unde erau la adăpost și unde expuși. O verifică pe Jessica Holden prin sistemul informatic național al poliției: nimic. La juvenili: nimic. Sună la Poliția de frontieră.

— Aici biroul superintendentului-șef Northwood, zise. Da, presupun că ați auzit... Am identificat victima și voiam o verificare...

Potrivit celor de la Pașapoarte, Jessica Holden făcuse cerere pentru unul nou în urmă cu două zile, la urgență.

— Cu eliberare în patruzeci și opt de ore?

— Exact, domnule. Nefolosit până acum, domnule, îi spuse ofițerul de la Pașapoarte.

— Cât a costat-o?

— Două sute.

— Când a ieșit ultima oară din țară?

— Acum trei ani.

— Și brusc o apucă graba să plece în vacanță.

— Așa se pare, domnule.

Belsey trecu de spital și merse spre locul crimei. Alte dube, cu antene parabolice, se înghesuiau printre patiserii. Simți cum se răspândea povestea, ca un val ce se prăvălea peste capetele tuturor. Nu iese fum fără foc. Dar unde era focul?

Simți o crampă în stomac. De zile întregi nu mai mâncase ca lumea.

Zece treizeci dimineața. Reporterii umpleau Centrul comunitar din Hampstead. Anticariatul fusese scos de acolo și înlocuit cu o mulțime de cabluri și camere de filmat. În față se afla Northwood, de unul singur. Belsey se ținu pe lângă ușă, într-un loc dosnic. Locul era plin ochi, însă suficient de tăcut cât să se audă bâzâitul aparatelor electronice. Se gândi, o clipă, că Charlotte s-ar putea să fie aici. N-o vedea. Gower își drese vocea.

— La opt și un sfert în această dimineață s-a declanșat un incident cu focuri de armă la magazinul Starbucks din South End Green. Un angajat și doi clienți au fost răniți; trei răniți cu totul, unul în stare critică. O tânără a fost declarată moartă la spitalul Royal Free în această dimineață, la nouă treizeci, și pot confirma acum oficial că este vorba despre anchetarea unei crime.

Belsey simți cum excitația se răspândește prin încăperea într-un mod liniștit și profesional; o moarte, o poveste, povestea unei fete moarte.

— Nu vă pot oferi nume înainte de a anunța familiile. Succesiunea evenimentelor este neclară pentru moment, însă se pare că cel puțin cinci focuri au fost trase în magazin din afară. În acest moment investigația se concentrează asupra unei motociclete Mitsubishi, care a fost văzută părăsind zona în acel interval de timp și solicităm ca toți cei care ar fi putut să vadă motocicleta sau altceva care să dea de bănuț să ne contacteze. Cineva, acolo, știe de ce fata asta și-a pierdut viața de dimineață. Ne poate contacta sub garanția celui mai strict anonim.

Spuse numărul de telefon de la Opriți Crimele, numărul echipei de anchetă și invită presa să pună întrebări.

— Știți ce tip de armă s-a folosit?

— Încă nu. Experții noștri în balistică analizează asta chiar acum.

— Celelalte victime sunt bărbați sau femei?

— Un bărbat și o femeie.

— Puteți spune ce vârstă au?

— Deocamdată nu.

— Puteți confirma o posibilă legătură cu împușcăturile de la Chalk Farm de săptămâna trecută?

— Nu, nu pot confirma. E una dintre multele piste pe care le explorăm. Northwood aruncă o privire la ceas și încep să-și desfacă microfonul. Sper să vă pot spune mai multe mâine la ora opt dimineața.

Ignoră restul întrebărilor strigate.

Belsey ieși repede ca să evite îmbulzeala. Cineva îl apucă de braț.

— Nick.

Belsey privi în ochii apoși ai Mirandei Miller de la emisiunea de știri *Live at Five*. O știa de la un bar din Soho pe care obișnuiseră să-l frecventeze amândoi, o bombă atât de jalnică, încât aveau impresia că un detectiv de poliție poate împrumuta un pic de clasă localului. Pe atunci era polițist în uniformă, iar ea, reporter monden pentru *Camden New Journal*.

— Ce dracu' se-ntâmplă? întrebă Miller.

— Habar n-am, dar alea erau rahaturi.

— Îți sunt datoare cu ceva de băut.

— Ce-ar fi să-mi faci bine cu un mic dejun?

Luară niște vodci cu apă tonică la King William. Era unsprezece și erau singuri în tot localul. Belsey puse pe cardul ei și o chiflă. Ieșiră cu paharele în mâini.

— Poți să-mi confirmi că are legătură cu bandele?

— Nu. Dar o să afecteze prețul proprietăților.

— Haide, Nick, zise Miller desfăcând o pudrieră, am auzit că una dintre victime avea doar optsprezece ani.

— De asta-mi placi tu, Miranda, că-mi spui lucruri noi. Numai că fata de la știri e mai drăguță. Încerc să-mi gătesc alt serviciu — poate ceva la TV.

— Northwood o să aibă nevoie de tine la cazul ăsta, zise Miller. I-am spus eu.

— Mersi.

— Am aflat ceva, de la super-șeful în persoană, că au fost trei adolescenți pe biciclete.

— I-a scăpat lui asta?

— Cu gura lui mi-a spus. Un jaf care s-a terminat prost.

— Nu-s adolescenți și nici jaf. Nu are legătură cu ban-dele sau cu ce s-a întâmplat la Chalk Farm.

— Ba după Northwood are.

— Northwood nu știe să ancheteze o crimă. E candidat la postul de adjunct al șefului poliției și crede că totul o să se termine cât ai bate din palme și el o să-și vadă mutra la TV.

— Și n-o să se termine?

— Mie nu mi se pare. Mai bei ceva?

— Am un direct în zece minute. Își cercetă chipul în oglinda minusculă, apoi dinții. Fă-mi un serviciu: transmite-le mesajul obișnuit părinților. Pune-i în legătură cu mine dacă or să fie investigații sau chemări la audieri.

— Cam cât se mai dă zilele astea? zise Belsey.

— Două mii.

— Pentru durerea lor?

— Pentru un interviu. Durerea o vede toată lumea.

— Și eu ce văd?

Miller închise oglinjoara cu un pocnet și pescui o bancnotă de cincizeci din buzunarul taiorului. O puse pe masă, bău vodca tonică și se șterse la gură.

— Știi că Starbucks a solicitat să nu ne referim la afacere ca la „omorul din Starbucks?” rânji ea fără să se amuze. Fără „ucigașul de la Starbucks” sau „victima de la Starbucks”.

— Se mișcă repede. Nu ziceai cândva că ai vrea să vorbești cu producătorul tău să-mi facă și mie o emisiune?

— Știi un tip care filmează urmăririi ale poliției. Pot să vorbesc cu el.

— Ar fi cam așa, zise Belsey luând banii. Viteză mare, dar fără mașini. În schimb, cu toată violența și tamponările.

— Promite-mi că mă anunți dacă găsești vreun suspect. Chiar și unul greșit.

— OK.

— O sursă din poliție își exprimă îndoiala în privința implicării bandelor. Cum sună asta?

— Sună de parcă ți-ai făcut rost de o poveste.

— Sună-mă curând, Nick. Mă faci curioasă.

Celula de criză: biserica St John, Downshire Hill.

Contrastul părea absurd. Strada era una dintre cele mai de soi din Hampstead, cu biserici văruite în alb pe centru: un paradis luxuriant, cu desigur pe după zidurile înalte de cărămidă și ferestrele alungite, care reflectau acum imaginea unui șuvoi de detectivi de la Omucideri.

Comandamentul temporar ocupa biserica. Erau ofițeri de la Secția de infracțiuni deosebit de grave și de la Crimă Organizată, ceea ce însemna că vreunul se prinsese că era posibil să fie opera unui asasin plătit. Mai erau și lucrători de la unitatea specială dedicată bandelor, purtători de cuvânt, șefi de la departamente de investigații

criminalistice. Pe un panou se aflau liste cu ofițerii ce-aveau de vizitat fiecare Starbucks, de chestionat fiecare alergător, plimbător de câini, lăptar și om fără adăpost ce-ar fi putut surprinde cu coada ochiului ceva suspect; se căutau foști angajați și se contactau rubedenii.

— Nick, ce cauți aici? întrebă detectivul sergent Karl Munroe, expert în evadări, care tocmai ieșea la o țigară. Munroe știa unde se duceau oamenii când voiau să scape, cum făceau rost de bani, ce moduri de transport utilizau.

— Karl. A trecut ceva. Unde-a dispărut?

— N-ar trebui să fie departe.

— Au obținut adresa fetei?

— Locuia cu părinții în Frogmal. Atâta știm pe moment.

— Ce zic oamenii?

— E-ncurcată rău, Nick, o să fiu sincer. N-am nimic mai bun decât că o bicicletă roșie a fost văzută apucând-o spre nord în direcția Willow.

— Martori?

— E cineva care a văzut doi bărbați intrând în Starbucks. Altuia i s-a părut că ar fi trei, cu căști de motocicliști. Unul a zis că trăgătorul era negru sau asiatic și că a ieșit prin spate răcnind, posibil în arabă, sau poate rugându-se.

Munroe ridică din sprâncene, descoperi o brichetă prin buzunare și ieși în fața clădirii. Belsey o apucă spre partea din spate a bisericii, unde afișaseră pozele. Aranjaseră o cocină cu posturi telefonice la care răspundeau operatori civili. Telefoanele zbârnâiau. Fetele moarte obțineau asemenea efecte. Dincolo de telefoane se aflau panouri cu fotografii din Starbucks. Într-o parte erau fotografii cu fata. Jessica Holden, gândi Belsey. Și știi, atunci, unde o mai văzuse.

Luă metroul pe ruta de nord până în Bank, ieși la Monument și, trecând de biserica St Clements, ajunse la biroul AD Development.

Luminile erau stinse. Ușile, încuiate. Placa de alamă fusese demontată, lăsând în urmă patru găurele și o suprafață de lemn nevopsită. Un anunț de agenție imobiliară cu „de vânzare“ fusese lipit deasupra ușii. Belsey se ridică pe zidul din curte și aruncă o privire pe deasupra draperiilor în încăperea întunecoasă, nepricepând ce vedea. Biroul era gol; nu doar lipsit de oameni, ci și de mobilă. Se dădu jos, sparse fereastra și pătrunse înăuntru. O alarmă se declanșă.

Dulapurile și sertarele dispăruseră toate, la fel și cuiele pentru pălării, mesele și scaunele. Până și covorul dispăruse, lăsând la iveală dalele vechi de piatră.

Belsey reuși să se cațere înapoi și să iasă la timp pentru a vedea cum pe alee își face apariția o echipă de polițiști metropolitani, vorbind în stații. Belsey își scoase insigna.

— Nu i-am văzut. Am auzit doar alarma și am aruncat o privire — fereastra e spartă. Nu prea văd, oricum, ce-ar fi de luat.

Polițiștii în uniformă se apropiară și băgară prin spărtură o lanternă.

— Probabil copii.

— Era gol de mult?

— De luni întregi. Ca mai toate birourile de pe-aici.

— Proprietarul ar face bine să-și sporească măsurile de siguranță, zise Belsey.

Găsi cartea de vizită a lui Devereux și sună pe numărul de serviciu de la o cabină telefonică aflată la capătul aleii. O femeie tânără rosti:

— AD Development.

— Aș dori să vorbesc cu domnul Devereux.

— Domnul Devereux nu este prezent momentan. Pot să-i transmit un mesaj? Vocea era alertă, cu replici standard.

— Sunteți un serviciu de deviere apeluri?

— Aici e AD Development. Pot să transmit un mesaj?

— Sophie e acolo?

— Nu, domnule.

— Jessica?

— Dacă-mi spuneți mesajul dumneavoastră, ne vom asigura că veți fi contactat de cineva cât mai curând posibil.

— Vreau cu oricine de la birou.

— Mă tem că sunt într-o ședință.

— Sunt de la RingCentral, zise Belsey.

— Aceasta este o linie a AD Development. Vă mai pot ajuta cu ceva?

Belsey închise și sună la numărul de pe afișul agenției imobiliare.

— Da, suntem singurii autorizați pentru tranzacționarea acelei proprietăți.

— De cât timp a rămas neocupată?

— Din iunie anul trecut. Foștilor chiriași le trebuia ceva cu mai mult spațiu, dar e un chilipir, să știți. Cu o istorie foarte distinsă. Doriți să aruncați o privire?

Douăzeci și unu

Frogna Lane făcea legătura între Hampstead Village și Finchley Road. Belsey găsi fără nicio greutate casa victimei. Numărul șaptezeci era ultimul din șirul de locuințe semidecomandate, cu un brâu de pietriș trimițând cu gândul la o boală de piele și cu un polițist fluorescent pe treptele de la intrare.

— Detectiv Belsey, secția Hampstead, zise Belsey arătând insigna. Părinții sunt înăuntru?

— Înăuntru.

— Am fost aici de dimineață. Mi s-a cerut să vorbesc cu ei.

— Mda? zise paznicul ridicând o sprânceană. Bine, dar să știți că nu putem lăsa pe oricine să dea buzna.

Belsey pătrunse într-o scenă suprealistă. Mama făcea curățenie, cu o cârpă de praf în mână. Tatăl stătea într-un fotoliu și se uita în gol. Nu-și ridicară privirile la intrarea lui Belsey. Un polițist de proximitate se afla în curtea interioară, stând cu brațele încrucișate și fumând. Casa era foarte tăcută, înșesată cu hârtii, cu cărți și bibelouri de sticlă prăfuindu-se pe pervazul ferestrei și prin nișe. Belsey o mirosise de când pusese piciorul înăuntru: sărăcia

de Hampstead, cea care roade pe dinăuntru, formând un spațiu găunos, care se umple încet cu obiecte lipsite de valoare, încercând parcă să oprească din implozie întreaga fațadă. Tapetul începea să se jupoaie. Un iz de pudră de talc și de ulei vegetal se îmbibase în pânza mobilierului. Belsey pierduse șirul ocaziilor în care, cercetând presupuse spargeri și amușinând locul, mișcase din loc vreo revistă și dăduse peste plicurile nedeschise, întotdeauna plicurile nedeschise. Și, de obicei, aștepta să vadă ce solicitare depuneau la asigurări înainte de a decide dacă să raporteze o spargere, o fraudă sau niciuna din cele două.

Belsey o porni spre camera de zi, apoi se opri și se întoarse din drum. Urcă în tăcere treptele până la etaj.

Poliția și hoții: și unii, și ceilalți știau să se miște cu ochii închiși printr-un semidecomandat cu etaj. Viața domestică e plină de clișee, atât de multe, încât îți vine să crezi că vreun câmp magnetic invizibil ordonează rămășițele materiale ale unei familii.

Intră în dormitorul fetei moarte, unde nimic nu era cum trebuie.

Postere cu vedete pop pe pereți. Reviste pentru adolescenți. Verifică datele: vechi de un an, de doi. Un caiet, notițe pentru școală. Își trecu un deget peste tăblia mesei de lângă pat și urmări linia formată în praf. Belsey se uită prin șifonier și sertare și descoperi o mulțime de haine vechi, mărci consacrate, dar nimic altceva.

Coborî scările spre camera de zi. Peste tot se vedeau fotografiile cu Jessica: călărind un cal, la un parc de distracții, cu bunicii. Era, se vedea treaba, unicul copil. Belsey luă de pe suportul ei o fotografie înrămată, de școală. Era sigur acum: Jessica fusese Sophie, asistenta lui Alexei Devereux. O puse la loc. Mama deretica mai departe.

— Domnule și dnă Holden, zise Belsey. Soțul ridică o privire inexpresivă. Mă numesc Nick Belsey și sunt detectiv la secția Hampstead. Aș dori să vă pun câteva întrebări.

Le luă un moment să proceseze.

— Vreți un ceai? spuse în cele din urmă tatăl. Ceva de băut?

— Poate ar trebui să bem câte ceva cu toții, zise Belsey.

Turnă câte un pahar pentru fiecare dintr-o sticlă de whisky de pe bufet, aflată lângă o Biblie și o butelcă de porțelan. Mama tremura. Le înmână paharele. Voise oare, la început, să zică ceva? Pacea ultimelor ei clipe; s-a gândit la voi, a respirat sânge gros ca de caramel pe dușumelele din Starbucks. Dădu băutura peste cap, o amestecătură de scotch ieftin. Apoi făcu această afirmație:

— Vreau să știți că s-a stins foarte repede. Probabil că n-a simțit mare lucru.

Nu vorbi nimeni. Niciunul nu se atinsese de pahar. Se așeză.

— Pot să vă întreb câteva lucruri?

După o clipă, femeia răspunse afirmativ cu o înclinare abia zărită a capului.

— Slujba ei, zise Belsey, de când o făcea?

— Nu avea slujbă.

Asta-l luă prin surprindere pe Belsey.

— Nu lucra deloc? zise. Cu jumătate de normă? Ceva de genul?

— Nu, răspunse mama clătinând din cap. Se ducea la școală, rosti femeia cu voce slabă. Doar la școală.

El dădu din cap a încuviințare, cugetând la asta.

— Prieten?

— Nu în ultimul timp. Nimeni de care să știm.

— Ați spus că nu în ultimul timp. Când s-a întâlnit ultima oară cu cineva?

— Era prea tânără pentru băieți, zise mama. N-a fost nimic serios.

— Dar mai ieșea uneori la câte-o petrecere.

— Sigur.

Belsey își umplu iarăși paharul. Își dădu seama că aproape uitase de promisiunea făcută Mirandei Miller.

— Ați vorbit cu vreun reporter?

— Nu vrem să avem nimic de-a face cu reporterii, zise tatăl. Oameni simpli, gândi Belsey.

— Bun. Fiindcă este important s-o faceți cum trebuie. Dacă aveți nevoie să vorbiți cu cineva, pe femeia asta o recomandă poliția. Le întinse cartea de vizită a lui Miller. O declarație publică poate folosi anchetei: stârnește amintiri, apar martori. Cu asta puteți ajunge la Miranda Miller de la Channel Five. Vrea să fie de ajutor.

Mama cercetă cartonașul de parcă acesta ar fi fost capabil să fie mai explicit decât era. Belsey se ridică în picioare. Mânjise puritatea durerii lor și acum era gata să plece. Încă mai avea praf pe degete.

— Vă poate ajuta financiar, spuse într-un târziu. Îl auziră, dar nu ridicară ochii. Belsey continuă să se apropie de ușă. Însă nu terminase.

— Cum era Jessica? întrebă el.

De data asta îl priviră țintă, mama ținând încă între degete cartea de vizită a lui Miller.

— Cum adică?

— Era o fată încrezătoare? Expansivă?

— Era o fată grijulie. Întotdeauna stătea și se gândea.

— Prieteni?

— Da, câțiva.

Însă mama ridicase privirea spre colțul tavanului; vezi asta adesea la anchete. Însemna că se străduia din greu să-și amintească.

— N-a mai fost pe aici în ultima vreme, așa-i? zise Belsey.

Tăcere. Bărbatul își privi soția.

— Venea și pleca, spuse soția.

— Când a fost ultima oară pe-aici?

— Acum câteva săptămâni.

Vocea mamei se înmuie. Era pe punctul să izbucnească în lacrimi.

— Ați spus asta ofițerilor care anchetează?

— Știa că are întotdeauna un loc unde să doarmă, spuse mama. Strânse cârpa în pumn și-și duse pumnul la frunte. Durerea înseamnă întotdeauna vinovăție, cugetă Belsey.

— Avea o mulțime de locuri la dispoziție, spuse.

— Ce vreți să spuneți?

— V-am întrebat dacă ați spus cuiva că fugise de-acasă.

— Dar nu fugise.

Belsey se întoarse din nou spre ei, de data asta gata de plecare.

— Ați vrea? rosti mama fetei.

— Dacă aș vrea ce?

— Să le spuneți.

— Dacă am ocazia.

— Credeți că asta înseamnă ceva? continuă ea de parcă nu l-ar fi auzit. Împușcăturile aveau vreo legătură cu Jessica?

— Nu cred, spuse Belsey.

Iar asta era o minciună.

Douăzeci și doi

Belsey merse până la stația de metrou Hampstead să-și ia un *Evening Standard*. „Împuşcături în Hampstead: o fată ucisă“ anunța titlul. Se duse cu ziarul pe niște străduțe dosnice și se așeză pe o bancă.

„Eleva Jessica Holden din Hampstead a murit în dimineața aceasta în urma unui atac armat, aparent fără motiv, petrecut la o cafenea Starbucks din North West London...“ Belsey citi despre Jessica Holden: „elevă de nota zece pe linie, cu viitorul în față“. Școala era în stare de șoc. Pregăteau ședințe de consiliere. Toată lumea era indignată la maximum. Nu reușiseră însă să afle despre banii pe care-i căpăta sau să știe despre zâmbetul acela care-ți oprea inima în loc. Poza din după-amiaza aceea o arăta pe Jessica Holden în fața unei mici scene, în rochie de seară. Nu era o fotografie prea reușită. Belsey nu-și putu da seama dacă era într-o piesă de teatru la școală sau primea un premiu, însă arăta ceva mai în vârstă decât anii ei.

Construcția solidă, din cărămizi victoriene, a liceului South Hampstead se afla cuibărită după Finchley Road, în capătul unei străzi rezidențiale, care gemea acum

de echipe ale televiziunilor. Stăteau aproape lipiți de porțile școlii, încercând să tragă de limbă orice fată care trecea pe-acolo. Și erau suficient de multe aflate în pauza de prânz care ieșeau să fumeze. Asta însemna că toată lumea avea treburi pe cap și că Belsey putea să intre fără a fi tras de mânecă.

Mirosul de școală îl copleșea mereu: praf, ceară de parchet, iz de mâncare. Coridoarele erau pline cu fete care se holbară la el când trecu. Belsey își croi drum până la biroul directoarei. Ușa era deschisă. Cabinetul nu părea deloc amenințător, cu lucrări de artă de nota zece pe pereți, multe plante și un exemplar din *Evening Standard* pe birou. Directoarea înclină din cap în direcția lui Belsey și continuă să vorbească la telefon; era mai tânără decât se așteptase, însă emana o autoritate greu de trecut cu vederea. Purta un costum bine croit și avea părul aranjat, însă nu era machiată.

— Nu... da... nu, nu considerăm asta ca pe o amenințare pentru școală... Da, vom informa părinții îndată ce vom putea. Mulțumesc.

Lăsă receptorul jos, suspinând. Telefonul începu să sune iar și-l scoase din priză. Belsey își arătă insigna, iar ea dădu din cap ostenită, chemându-l înăuntru.

— Suntem sub asediu, spuse ea.

— O să fiu scurt.

— De unde le vin ideile astea? spuse ea fluturând din mână spre *Standard*. Elevă de nota zece. Clătină din cap.

— De la dumneavoastră? zise Belsey.

— Nu de la mine. Nici de la personalul meu. Mă simt groaznic în legătură cu ce s-a întâmplat și sunt sigură că era absolut încântătoare dacă ajungeai s-o cunoști, dar nu era o elevă de nota zece. Nu în ultima vreme.

Belsey se așează pe un scaun, întrebându-se ce era de înțeles din toate acestea.

— Avea un loc subvenționat, spuse.

— Așa este.

— A venit cu bursă parțială, apoi părinții au intrat în dificultăți. În ultimele douăsprezece luni sau cam așa n-au plătit taxa.

— Da. De unde știți?

— Fiindcă sunt detectiv în Hampstead. Ce altceva mi-ați putea spune despre ea?

— Era îndărătnică, încăpățânată. Una dintre acele fete despre care presupui că-s bine-crescute, fiindcă nu le bagi în seamă, apoi realizezi că fură de prin magazine la fiecare pauză de prânz. Nici extraordinar de bine pregătită, nici groaznică. Dar imposibil de motivat. Singura lucrare de-ale ei pe care am văzut-o a fost un eseu despre Războiul Civil.

— Care?

— Al nostru. Nu știu de ce țin minte asta. Era bun. Ne gândeam, la un moment dat, la o universitate de prestigiu pentru ea. Dar ei nu-i plăcea să fie aici.

— Unde voia să fie?

— Unde ar vrea cineva să fie?

— Nu știu.

— Păi nici ea nu știa.

Belsey avea impresia că s-ar fi putut înțelege bine cu directoarea. I-ar fi plăcut să aibă o asemenea ocazie.

— Știți cumva dacă Jessica lucra? Pe bani, nu la școală.

— Nu. Dar nici la școală nu prea făcea voluntariat. Urma, probabil, să fie exmatriculată.

— Pentru note proaste?

— Pentru absențe. Nu ne pierdem timpul cu chestiile astea.

— Cât de mult lipsea?

— Aveam noroc dacă o vedeam de trei ori pe săptămână. Părinții nu știau pe unde umblă. Săptămâna trecută a fost cel mai rău. Hotărâse că s-a terminat cu școala. De aceea, am impresia că presa e pe alături.

— Cred că aveți dreptate, încuviințată Belsey. Cu ce credeți că se ocupa când nu venea la școală?

— N-am idee. Dar o fată ca asta..., ridică din umeri directoarea.

— Cum adică?

— Conduc deja de jumătate de deceniu o școală pentru adolescente.

— O fată cum?

Directoarea stătu o vreme să-și aleagă cuvintele:

— O fată care crede că să fii adult înseamnă să te încurci cu bărbați mai în vârstă. Ar fi trebuit să muncească din greu. Doar că ea avea impresia că-i prea bună pentru toate astea.

— Școala e pierdere de vreme pentru tineri. Nu așa se zice?

— Nu chiar, zise directoarea băgând din nou telefonul în priză. Acesta sună.

— Le veți spune toate astea și colegilor, sau vă temeți să nu se piardă interesul presei?

— O să transmit mesajul, zise Belsey.

Douăzeci și trei

Belsey merse pe strada Hampstead High până la un butic cu genți de lux. Trecuse pe lângă el de o mie de ori înainte. Acum simțea că e cazul să și intre.

Magazinul era bine luminat și foarte gol. Erau doar Belsey, trei angajați, un gardian și poșetele. Belsey cerceta șirul de genți, fiecare pe pedestalul ei, ca obiectele din muzeu. Văzu geanta Chanel pe care o avusese fata moartă.

— Îmi place asta.

— Da, domnule.

— Cât face?

— O mie șase sute nouăzeci și cinci.

— Puteți renunța la cei nouăzeci și cinci?

— Nu, domnule.

— Glumesc. Vindeți multe din astea?

— Nu prea multe.

Omul de la pază se apropie tiptil, cu o mână pusă peste cealaltă. O dubă *Evening Standard* se opri afară, afișând mare „Teroare în Hampstead“, lepădă un vraf de ziare lângă un debit și un bărbat luă unul fără să se oprească din mers. Belsey admiră scena: metropola vibrând în ritmul fascinației morbide. Asta însemna comunitatea.

Asistentul începuse să îndrepte un șir de portofele. Du-bița *Standard* o luă din loc. Parcase lângă o camionetă pe care scria „New Rock Bible Ministries“, iar pe locul din față stătea un bărbat care purta ochelari de soare și care îl țintuia pe Belsey cu privirea. Belsey îl salută înclinând capul. Șoferul îi răspunse în același fel. Apoi băgă vehi-culul în marșarier și pătrunse în trafic.

— Mulțumesc pentru timpul acordat, zise Belsey pășind spre ușă.

— Noi vă mulțumim, domnule, zise cineva din spate.

Douăzeci și patru

Pentru pauzele de țigară, echipa de la Omucideri pusesese stăpânire pe The Old White Bear, un pub mare cât un timbru poștal aflat în dosul unei străzi rezidențiale. Exista o regulă care spunea „găsește al doilea bar ca distanță”. Nimăni nu-i plăcea să fie văzut cum bea pe lângă sediul temporar al echipei. Iar The Old White Bear era bine mascat. Belsey știa că avea să-i găsească acolo, bărbați și femei așezați la bar sau împrejurul unei singure mese de picnic, cu pardesiele pe ei, fumând în grabă. La bar se puteau servi și rulouri cu șuncă, la baza insignei. Polițiștii păreau storși; mulți veniseră direct de la alte anchete și-și făceau de lucru turnând zahăr în cești de ceai.

— Ne-ai fi de folos în povestea asta, Nick, zise detectivul Tom Swiftly clătînând din cap. Belsey lucrase la prima crimă din cariera lui cu Swiftly, cazul unui pensionar ucis cu o carabină în mallul Elephant and Castle. Lângă el se aflau un ofițer cocârjat, între două vârste și cu tăieturi de la bărbierit, pe care Belsey nu-l recunoscuse, și June Glasgow, ofițer de investigații de la Infrafracțiuni Regionale. Avea păr negru și lung, costum negru, ojă de culoarea prunelor și ochii injectați; fără bijuterii, fără măcar o

verighetă, deși, întâmplător, Belsey știa că e măritată cu un medic. Avea însă grijă să nu emită nicio informație. Devenise un obicei: cu cărțile ascunse.

— Pe ce pistă se merge? zise Belsey.

— Jaf, spuse Swiftley. Stătea cu mâinile în buzunarele pardesiului, iar răsuflarea i se transforma în aburi.

— N-a fost jaf, zise Belsey.

— A zis „ăsta e un jaf“.

— Cine?

— Cel care-a tras. Puștiul ăla.

— Isuse Cristoase, făcu Belsey. Glasgow îi studie expresia feței cu curiozitatea unui bun polițist de investigații. Își aprinse o țigară Silk Cut. La opt dimineața? zise Belsey.

Nimeni n-avu replică. Nu era niciun motiv pentru care să nu poți fi jefuit la opt dimineața. Doar că nimă-nui nu i se întâmplase vreodată.

— Și sistemul de supraveghere?

— Greu de spus.

— Nimic care să sară în ochi, spuse Swiftly.

— Deci apare un puști, din senin, deschide focul în Starbucks și nicio cameră nu surprinde nimic? rosti Belsey clătinând din cap.

— Au fost oameni care au văzut. A zis „deschide casa“.

— Cine spune asta?

— Au mai fost ținte din astea ușoare, spuse Glasgow. KFC... Dar o spuse fără convingere.

— Mai ușoare decât drăcia asta de Starbucks nu se poate, zise Belsey. Ce voia? Briose? Și cam câți bani țin ăia în casă?

— Nu mai mult de o sută, dar el nu știe asta.

— N-a fost niciun puști și nici jaf n-a fost.

— Atunci ce?

— Și de ce ți-ar păsa ție? zise Glasgow.

— De ce mi-ar păsa?

— De ce nu ești repartizat la caz?

— Mă ocup de altele. De unde venea, înainte să intre în Starbucks?

— A fost văzută mai devreme în Hampstead.

— Pe unde?

— Bishops, zise Glasgow. Fumul țigării ei urcă într-o linie verticală, apoi fu spulberat de o gaură de aerisire din fundul bucătăriei barului. Belsey privi fumul și se gândi să-și ia ceva de băut.

— Era cu cineva?

— Nu.

— Ce căuta pe Bishops?

— Se plimba. Nu știm. O să întrebăm mai târziu vecinii.

— Cât de târziu?

— Înainte să se lase întunericul.

— Faceți publică informația asta?

— Întrebă-l pe Northwood.

Belsey se întrebă ce-ar fi înțeleș Charlotte Kelson din toate acestea. Se întrebă ce înțelegeau anchetatorii. Trase o țigară din pachetul lui Glasgow și și-o aprinse cu bri-cheta lui Zippo.

— Nu-i pe drumul ei spre școală, zise Belsey.

Douăzeci și cinci

Cam la o săptămână, pe dealul Heath își făcea apariția un bărbat exhibiționist. Secția de poliție superviza de o vreme cazul. Înainte, nimeni nu se ostenea cu cei care-și expuneau organele genitale, asta până ce se observase că infracțiunile sexuale pe care le comiteau aveau tendința să devină din ce în ce mai grave. Perversiunea e fără leac. Exhibiționistul o făcuse iarăși, de data asta și mai îndrăzneț. Știau cu toții că așa ceva putea să aibă doar un singur sfârșit. Așa că atunci când reveni la secție, lui Belsey i se repartiză chestiunea asta. Biroul era pustiu — cu un mesaj pe pupitru: *Exhibiționistul de pe Heath, 11:30 dimineața.*

Belsey oftă și făcu bucăți mesajul. Parcă cineva plănuise să-l insulte. Poate că era, totuși, o binecuvântare deghizată. Nori grei, plumburii începuseră să se deplaseze către vest. Heathul avea să fie gol când începea ploaia. Putea să se piardă acolo, să-și ia puțin timp de gândire.

Se feri de puhoi stând sub un stejar, adâncit în desigurile din spate de la Spaniard's Road. Reveneau imagini cu ochii fetei moarte, gura arcuindu-i-se pentru a articula un cuvânt. Oare avea de gând să spună un nume?

Văzu carapacea goală din St Clement's Court și o zări pe Charlotte Kelson cu o clamă în mână. După ce se opri ploaia, Belsey se îndreptă spre cabanele grădinarilor. Unul dintre îngrijitorii de pe Heath, Peter Scott, stătea aplecat asupra unui sac cu frunze moarte, lăsându-le să cadă într-o pălălaie de foc. Avea o figură osoasă și sardonică. Pe mâini avea tatuaje, cicatrici de cerneală pe care Belsey le mai văzuse la mulți dintre cei ce executaseră pedepse lungi prin închisori de maximă securitate, însă nu vorbise niciodată cu el despre asta. Fumul se aduna gros și alb printre copacii uzi.

— N-aveți polițiști prin Heath? întrebă Belsey.

— Au zis să te chem pe tine. Tipul ăsta, perversul, e tot ăla.

— De unde știi?

— Toată lumea vorbește despre unghiile lui. Niște unghii lungi, murdare.

— Ar trebui să te faci detectiv.

— Femeia nu mi-a lăsat numele.

Belsey oftă.

— Ce mai faci?

— Mai bine ca niciodată.

Belsey se așeză lângă cabană și-l urmări pe Scott cum lucrează. Făceau adesea așa. Când și ultimul dintre saci se goli, Scott dispăru în cabană. Ieși cinci minute mai târziu cu două căni de ceai și-i întinse una lui Belsey.

— Și cu împușcăturile alea cum e? zise.

— Ai auzit de asta?

— Deja e la radio. Nu te ocupi și tu?

— Eu nu. Ce spun?

— Școlăriță, accident tragic, viitor luminos în față.

— Mi s-a spus să păzesc cetatea.

— Și asta faci?

— Presupun.

Scott se ridică în picioare, se întinse și se uită spre cer.

— Vreau să-ți arăt ceva, îi spuse el.

Porniră spre nord peste Heath. Aerul era clar, curățat de ploaie. Trecură pe lângă Athlone House, conacul de cărămidă roșie ce găzduise sediul de instrucție al Serviciului secret al Aviației în al Doilea Război Mondial. Belsey și-i închipui pe bărbații de acolo, clasele cu table și fotografii aeriene ale orașelor marcate pentru distrugere.

Urcară pe lângă conacul părăginit, ajungând lângă un pâlț de castani din marginea Heathului.

— Uite.

Copacii erau cu toții însemnați cu cruci de un galben fluorescent; genul de semne folosite de drumari.

— Ce-i asta?

— Nu știu. Au apărut acum două săptămâni. Probabil vreun concurs de alergat. Oamenii vin să facă cros, își marchează traseul. Nu cer voie.

— Mai arată-mi.

Îl conduse pe Belsey câteva sute de metri mai încolo, arătându-i arborii însemnați cu x-ul galben.

— Nu-i vorba de alergat, zise Belsey.

— Ei, atunci nu știu ce-i. Continuă în jos, spre heleșteiele din Highgate, și-n cealaltă parte, peste East Heath.

Belsey rupse o bucată de scoarță. Se fărâmița. De asta erau platanii perfecți pentru Londra, îi explicase cândva Scott, fiindcă își leapădă pielea și, odată cu ea, poluarea; era o lecție de învățat. Peste o clipă dădură peste alt grup de cruci galbene.

— Ai anunțat asta? întrebă Belsey.

— Asta și fac, zise grădinarul.

Se auzi un ropot de crengi rupte. Se întoarseră și văzură pe cineva care se mișca printre copaci la câțiva metri mai încolo. Belsey și grădinarul se opriră, iar persoana se făcu nevăzută. Apoi reapăru treizeci sau patruzeci de metri mai încolo, stând neclintită, doar o haină în întunericul copacilor picurători. După care dispăru.

Douăzeci și șase

Sediul echipei de criză își intrase în ritm; nu mai dădea în clocot, ci forfotea potolit. Investigația se deplasa de la epicentru către restul lumii. Belsey se uită după June Glasgow, dar n-o văzu pe nicăieri.

— Știți pe unde pot să dau de detectivul Glasgow?

— A luat o pauză. Încercați la Flask.

Belsey străbătu drumul pe străduțele dosnice. Era patru după-amiază, vremea când, pe timp de iarnă, șoselele de prin apropiere de Heath au o lumină anume, argintie și mov, amintind de culoarea cearcănelor de sub ochii cuiva pe care l-ai iubit și l-ai obosit. Licărirea venea de la iazuri și zăbovea peste Downshire Hill și Flask Walk, făcând frumoasele locuințe să capete o frumusețe și mai sălbatică, înainte de a se dispersa precum fumul.

Glasgow era așezată la masa unei terase aflate la ieșirea din Flask, singură printre radiatoarele de pe terasă, căzută pe gânduri și trăgând din țigară.

— Nick, rosti ea.

— Ce bei?

Ea ridică ceașca drept răspuns. Belsey luă două cafele și ieși cu ceștile pe terasă.

— Am intrat în căcat până-n gât, spuse ea.

Belsey luă o țigară Silk Cut.

— Cam așa arată.

— Northwood vede cazul ca fiind al lui.

— Așa și e.

— Dar nu-i ofițer superior de investigații. N-ar trebui să facă valuri. Ai văzut conferința de presă? Acum avem cincisprezece ziare care bat apa-n piuă despre bandele de cartier.

— Ce piste aveți?

— N-avem. Asta-i faza. Asta ar trebui să ne transmită ceva.

— Cum ar fi?

— Ai dreptate, n-a fost jaf. Dar n-am idee ce-a fost. N-am mai avut de-a face cu ceva de genul ăsta.

— Dar ai niște idei.

— Ceva fără logică, deci n-ar trebui să cercetăm. Poate niște prăjiți.

— Șia arși de droguri se văd de la o poștă. Ai avea martori din Gospel Oak până-n Highgate.

— Psihotic.

— La fel.

— Tu ce idei ai, Nick? zise ea, sătulă de jocuri.

— Un asasinat, zise Belsey.

— Al cui?

— Cine era acolo?

— O femeie de șaptezeci și cinci de ani, care-și vizita sora la spital. O menajeră din Uganda, în drum spre slujbă. Un student coreean, de douăzeci și trei de ani, care lucra de două luni la Starbucks. Managerul, o poloneză chitită să facă lucruri mărețe în managementul de la Starbucks, și o fată de liceu, aflată în locul nepotrivit la

timpul nepotrivit. I-am verificat pe toți. Fără antecedente, fără legături suspecte.

— S-a tras doar asupra unuia dintre ei.

— Asupra fetei? zise ea zgâlțâind o cutie de chibrituri și lăsând-o să cadă. Belsey știa ce gândea: asemenea speculații n-aveau să însemne cine știe ce în fața superiorilor. Un grup de investigatori gălăgioși intrară în salon. Belsey îi privi prin geam. Pe unul, Ken Barber, îl cunoștea.

— Spui că a fost o lovitură adresată Jessicăi, zise Glasgow.

— Nu există nicio cale de a o pune în legătură cu ceva?

— Cu ce?

— Cu probleme, indivizi cu antecedente.

— Nu, spuse Glasgow întorcându-se spre Belsey. Am auzit că ai și tu problemele tale, Nick, zise ea, de parcă asemenea idei i-ar fi venit lui Belsey din cauza propriei stări de spirit.

— Sunt în regulă, zise Belsey.

— Te-am cerut în echipă.

— Și uite-mă.

Ea oftă.

— E ceva în legătură cu fata asta.

— Ce anume?

— O scrisoare în geanta ei.

— Care zice?

— Îmi pare rău.

— Pentru ce?

— E ceva de genul: „N-o pot face. Îmi pare rău“. O scrisoare de despărțire.

— Nu pot să fac ce?

— Nu știi. Nu era adresată nimănui.

— Și urmărești firul ăsta?

— Vorbim cu toți cei care au cunoscut-o. N-am descoperit nicio idilă până acum. Dacă dăm peste o dramă amoroasă, o să urmărim pista asta, dar povestea nu mi se pare opera unui adolescent rănit în dragoste.

— Poate.

— Trebuie să mă duc înapoi. Mersi pentru cafea, Nick.

Pentru sfat nu-i mulțumi. Belsey o urmări cum se îndreaptă spre South End Green, apoi intră în bar și bău ceva cu băieții. Detectivul inspector Ken Barber — cunoscut drept Sweeney Todd⁷ —, un polițist cu pleoape grele și cu o slăbiciune pentru vinul roșu, era cu doi băieți de la Omucideri. Arătau rigizi și iritabili. Era primul lor pahar de când se sunase adunarea. Barber îl ochi pe Belsey și mai ceru un pahar.

— Ați avut baftă cu bicicleta? întrebă Belsey.

— N-a văzut-o nimeni.

— Asta fiindcă nici n-a fost acolo.

— Cum așa? rânji suspicios Barber.

— Știți ceva despre mișcările Jessicai Holden în ultimele zile? rosti Belsey. Pe unde-a umblat ieri?

— Ieri? S-a dus la sală. Acolo au văzut-o ultima oară înainte de Bishops. Atâta știm. Inspectorul turnă merlot în paharul lui Belsey. Hai noroc.

— La ce sală?

— Aia de fițe din capătul străzii Belsize Avenue.

— Ai verificat?

— Am vorbit cu ei. Ziceau că vine acolo de două-trei ori pe săptămână. Se ținea deoparte, din câte spun ceilalți clienți.

⁷ Personaj într-o piesă de teatru de George Pitt, Sweeney Todd este un bărbier care-și ucide clienții.

- Drăguță sală, zise Belsey.
- Are o clientelă foarte mișto.
Bărbații râseră.
- Cine-a fost acolo?
- La sală? Nu știu. De ce? Crezi că are ceva de-a face cu forma fizică? Crezi că a împins pe cineva de pe banda de alergat?
Băieții de la Omucideri râseră. Râse și Belsey.

Douăzeci și șapte

Nu era o sală de forță, ci un club de întreținere corporală — Belsize Health Club — și își scotea în evidență distincția prin numeroase plante de seră extrem de bine îngrijite și prin monitoare pe care se puteau vedea toate canalele prin satelit la care ai fi putut visa. Clădirea se afla într-o fundătură costisitoare. Ventilatoarele împrăștiau mirosul de clor peste pietrele de caldarâm ce duceau către strada High. Calitatea de membru îți asigura absența totală a oricărui individ care dispunea de mai puțin de trei mii pe an pentru întreținerea formei fizice. Cei care aveau banii cu pricina soseau bățoși și grăbiți, după o zi lungă petrecută făcându-i.

— Mă gândesc să devin membru, îi spuse Belsey femeii de la recepție.

— Așteptați o secundă, îi zise aceasta, după care strigă pe cineva pe nume Mark.

Apăru un bărbat, la costum, cu o insignă pe care îi era trecut numele și ținând în mână un dosar cu șină. Îi strânse mâna lui Belsey.

— Vreți să aruncați o privire? întrebă Mark.

— Da, vă rog.

— Urmați-mă, spuse bătându-l pe Belsey pe umăr și îndrumându-l spre sală. Cum vă numiți?

— Nick.

— Nick, am impresia că ți-ar prinde bine ceva relaxare.

— Care aparat e bun pentru așa ceva?

Mark râse.

— Ce anume ați dori să lucrați?

— Aș vrea niște abdominali definiți.

Îi arătă lui Belsey noul echipament și cum anume să vizionezi șapte canale TV cât timp alergai sau mergeai pe bandă. Sălile de sport îl făceau pe Belsey să se gândească la cei care-și bagă în venă. O mulțime de ex-drogați, care se apucau de exerciții ca substitut pentru heroină. Admiră un șir de opt femei și bărbați ce alergau la infinit către propriile imagini reflectate și cugetă la asta. Omul vorbea despre variante de plată.

— Și dacă mai aveți vreo tânără însoțitoare sau ceva de genul, o putem trece în contul dumneavoastră la jumătate de preț.

— Perfect. Pot să fac și eu un duș? Eventual să folosesc sauna?

— Păi, dacă doriți, vă pot face rost de un permis de invitat.

— Ar fi foarte drăguț. Și mai am nevoie de un prosop, zise Belsey.

Luă unul din vestiar, se dezbracă și-și împături hainele. Unii membri aveau dulăpioare de vestiar permanente. Cei noi, ca el, trebuiau să bage o liră, iar el n-avea o liră. Se uită după jetoane uitate, dar căpătă priviri lungi. Intră în saună și inhală mirosul de pin. Un bărbat mățăhălos, fără altceva pe el decât bijuteriile de aur, i se alătură și stătură acolo transpirând.

Belsey rezistă cinci minute. Apoi se lungi pe un șezlong și începu să se uite la bogații care se ștergeau cu prosoapele. Bărbațiiăștia ar fi observat o fată prin zonă, gândi el. Se uită la dulăpioarele de vestiar. Unele aveau numere aurite și câte o plăcuță pe care scria „premium“. Făcu un duș fierbinte și se folosi de gelul și loțiunea de corp aflate la dispoziție, apoi se îmbracă și se duse la recepție.

— Ce facilități au membrii premium?

— E ceea ce vă recomandăm dacă doriți cu adevărat să intrați în formă. Cu premium aveți parte de antrenor personal, cursuri gratuite, două prosoape și un dulap de vestiar doar pentru dumneavoastră.

— Jessica Holden era și ea membru premium?

Le luă o secundă să facă legătura cu numele, apoi părură stânjeniți.

— Ce-i asta?

Belsey scoase legitimația.

— A mai fost pe aici cineva de la poliție în legătură cu Jessica Holden?

— Da.

— Au cerut să-i vadă dulapul?

— Nu.

— Aș dori să văd dulapul Jessicăi Holden.

Luă legitimația din ochii lor. Cei de la recepție îi aruncară priviri uimite. Belsey intră în vestiarul femeilor. Membrii personalului se buluciră pe urma lui.

— E OK, le liniști Belsey pe femeile pe jumătate îmbrăcate. E o anchetă a unei crime. Apoi, întorcându-se spre angajați: Deschideți vestiarul Jessicăi, vă rog.

Găsiră o cheie, se duseră la o încuietoare și o deschiseră. Înăuntru se aflau două rânduri de haine de birou,

două berete, niște seturi de lenjerie intimă, mărcile La Senza și Agent Provocateur, cătușe, punguțe cu lubrifiant, pantofi de lac cu tocuri de cincisprezece centimetri, legături pentru ochi în culorile roz și albastru, un pașaport și un set de cărți de vizită pe care scria că numele ei este Emerald și că știa „ce-ți dorește inima“, cel puțin în perimetrul zonei M25.

— Dați-mi voie să folosesc telefonul, spuse. Îl lăsară să sune de la recepție, iar el îi contactă pe cei din echipa de anchetă.

— V-a contactat vreo agenție să vă spună că Jessica lucrează la ei ca escortă?

— Nu. E adevărat?

Numărul de pe cartea de vizită îl duse la agenția de dame de companie.

— O zi bună, domnule. Ați sunat la Sweetheart Companionship. Cu ce vă pot ajuta?

— Ce locație aveți?

— Căutați o însoțitoare?

— Exact.

— Îmi puteți spune numele?

— Mai întâi, aș dori să vorbesc cu directorul, am niște cerințe neobișnuite. Îmi puteți face legătura?

— În ce privință?

— Cerințele mele?

— Da.

— Fete moarte.

Femeia de la telefon închise.

Belsey verifică site-ul lor de la un internet cafe de pe Finchley Road. Afișa o listă cu cincizeci și trei de fete de diferite naționalități și prețuri, toate capabile sau nu să-ți știe dorințele inimii. Pozau în fotografii profesionale,

făcute cu gust, cu nuditate doar parțială și fețele pe jumătate umbrite. De Jessica nici urmă. Nici de Emerald. Căută adresa agenției și decise să se ducă acolo personal.

Sweetheart avea sediul la al patrulea nivel al unei clădiri înghesuite din Soho, pe strada Poland, cu scări înguste ce treceau pe lângă firme de design și o companie de producție de film. Ușa dădea într-o sală de așteptare cu acoperiș de sticlă, un birou și postere cu staruri din anii '50 pe pereți. O femeie îngrijită, de vârstă mijlocie, se afla în spatele biroului. Era târziu, aproape șase după-amiaza, însă, până la urmă, genul ăsta de industrie n-avea un program standard.

— Am venit să vorbesc cu directorul, spuse Belsey. Ea îi zâmbi, indicându-i un scaun și, după un minut, ușa biroului se deschise și Belsey fu invitat înăuntru.

Personalul din birou era compus dintr-o femeie la costum negru cu pantaloni, ținând în mână un suport de documente, și un bărbat purtând o cămașă de blugi desfăcută la guler, bronzat și cu țcălie cărunță. Femeia îi zâmbi lui Belsey și ieși, închizând ușa. Țcălie zâmbi într-un fel ce aducea cu făcutul din ochi. În birou rămăseră doar bărbați. Acum, totul e între noi doi.

— Freddie Garth, se prezentă scuturând mâna lui Belsey. Ceva de băut?

— Ce beți și dumneavoastră.

Ceru la interfon niște beri și apă. Biroul avea privilegii înspre acoperișurile alandala din Soho, către strada Greek. Pe perete se vedeau fotografiile înrămate cu curse de mașini. Masa de lucru era neagră, scaunele îmbrăcate în piele și, într-un colț, așteptau un suport de lumini pentru fotografie și un ecran alb.

- Așadar, sunt în Londra pentru un timp, încep Belsey.
- Sigur.
- Și aș vrea ceva companie.
- Poate fi un oraș singuratic.
- Chestia e că aș vrea pe cineva suficient de tânără cât să-mi fie fiică, zise Belsey. Bărbatul ridică din umeri.
- De ce nu?
- Care e vârsta celei mai tinere?
- O să aveți ocazia să vă dați seama că toate fetele noastre sunt cât se poate de proaspete.
- Și ce fac?
- Plătiți pentru compania lor. Orice se întâmplă dincolo de asta e între dumneavoastră și fată. Noi nu ne implicăm. Dar cred că veți descoperi că majoritatea sunt foarte dornice. În doi ani n-am primit nicio plângere.
- Să zicem că aș vrea o fată pe nume Emerald.
- Falca lui Garth înțepeni.
- Aici nu lucrează nimeni cu numele ăsta.
- Nu mai lucrează, așa-i?
- Niciodată n-a lucrat.
- Spuneți-mi, când a început? zise Belsey.
- Nu știu despre ce vorbiți.
- Belsey scoase la iveală insigna de polițist.
- Încercați să vă gândiți mai bine.
- Garth închise ochii, apoi îi deschise iarăși. Era iritat. Infrațiuinea e ceva teribil de iritant — să descoperi că ești băgat în ceva ilegal, când de fapt tu nu ești decât un codoș.
- Începutul anului trecut, zise și suspină, așezându-se mai confortabil într-o manieră care transmitea clar că situația reprezenta de-acum o pierdere de vreme pentru el.
- Ei bine, a împlinit optsprezece ani în septembrie.

— Aveți cumva mandat?

— Dar dumneata ai?

— Suntem complet în ordine.

— Nu și dacă e vorba să vindetți fete de șaptesprezece ani.

— Nu mai vorbesc până nu văd mandatul. N-are nimic de-a face cu noi.

— Chestia simpatică e că nici cu mine n-are de-a face. Așadar de ce-aș avea mandat? râse Belsey. N-are de-a face cu dumneata și n-are de-a face cu mine.

Se întrebă pe unde erau berile alea.

— Atunci ați face mai bine să plecați.

— Și, cu toate astea, ați scos-o rapid de pe listă.

Femeia intră cu o tavă pe care se aflau băuturile și le văzu expresia de pe chipuri. Aruncă o privire îngrijorată spre Garth, iar el îi făcu semn cu dosul mâinii să iasă.

— Am scos-o acum cinci săptămâni.

— Mi-ar fi prins bine berea aia.

— Să nu mai lungim lucrurile.

— De ce ați scos-o?

Garth își strânse mâinile pumn, le relaxă apoi și oftă.

— A fost concediată.

— De ce?

— A zis că s-a îndrăgostit.

— Și asta e rău?

— Noi știam ce înseamnă.

— Bun, ce înseamnă?

— Înseamnă că era pe-acolo cineva care avea impresia că o poate obține pe gratis.

Garth avea o lucire rece în privire.

— Poate chiar se îndrăgostise, rosti Belsey.

— Înseamnă că începuse să facă afaceri pe cont propriu. Sigur, poate că era și dragoste. Avem parte de chestii din astea mai des decât v-ați imagina. Nu aduce niciun profit.

— De unde ați știut că se îndrăgostise?

— Nu te mai puteai baza pe ea. Am auzit zvonuri. Nu mai accepta însărcinări.

Biata Jessica, gândi Belsey. La școală nu apărea, muncă, ioc. O față pe placul inimii sale.

— Făcea chestii de secretariat?

— Cum adică?

— Se îmbrăca în secretară? Bătea scrisori?

— S-ar fi îmbrăcat și-n Mickey Mouse dacă erai gros la portofel. Aici nu-i mânăstire de maici.

Belsey plecă bărbia a încuviințare. Se ridică și-și turnă niște apă de la răcitor.

— Se vedea cu un bărbat pe nume Alexei Devereux. Spune-mi ce-i cu el.

— Nu păstrăm date despre clienți.

— Rahat.

Bărbatul ridică din umeri.

— Înregistrări ale plăților țineți?

— Nu vă mint.

Garth își desfăcu mâinile cărnoase, brusc implorator.

— Sunt un om simplu. Câștig și eu o pâine.

— Mai simplu de-atât nu se poate.

— Noi vindem doar o ocazie de relaxare. Cei mai mulți vor doar pe cineva la brațul lor, cineva cu care să ia o cină drăguță, să meargă la un bar.

— Îmi frângi inima.

— Orice altceva e între ei și fete.

Freddy Garth arăta sleit. Belsey îl lăsa în pace.

Douăzeci și opt

Hampsteadul era în stare de șoc. Populația se retrăsese. Bogăția, uneori, aducea cu o boală: izolarea, starea de continuă frică, operația chirurgicală. La asta se gândea Belsey, în timp ce mergea pe stradă. Frunze moarte se târau pe pavajul pustiu, imaculat. Singurii oameni pe care-i văzu erau adolescenți bogați, în mașini parcate, ce slobozeau în noapte aroma dulceagă și grea de marijuana.

Belsey ajunsese pe Bishops Avenue, cu gândul la scrisoarea din poșetă: „Nu pot s-o fac. Îmi pare rău“. Se întâlnea cu cineva, cugetă el. Devereux, încercă să-și imagineze. Știa că se avântă prea departe, se bagă prea mult în povestea cu Devereux. Poliția ar fi putut foarte bine să-l caute deja. *Haide, du-te, gândi. Ieși din asta. Dar să iasă însemna să-i iasă bani.*

O mașină de poliție se afla parcată chiar în capăt la Bishops Avenue, aproape de Heath. Văzu un echipaj de detectivi porniți să ia la întrebări casă cu casă. Trecuseră de cea a lui Devereux. Belsey traversă și se apropie de numărul treizeci și șapte dinspre latura mai îndepărtată.

Descuie ușa din față și se duse în camera de siguranță, unde se așeză pe un scaun, cuprins de fiori. Dădu

drumul la televizor și citi un titlu pe care niciun detectiv n-ar vrea să-l vadă: *Confuzie în privința asaltului de la Starbucks: ipoteza inițială a jafului, pusă la îndoială*. Sfârși de încărcat în Porsche posesiunile lui Devereux. Erau mai multe decât putea să înghesuie, așa că mai făcu un mal-dăr într-un ungher al garajului. În cele din urmă, se duse în birou. Covorul persan părea să aibă ceva valoare. Putea să-l lege de acoperiș. Trase deoparte masa de biliard și scoase covorul. Apoi rămase cu ochii holbați la mocheta de dedesubt.

O pată întunecată, aproape de mărimea unui om, se întindea până la picioare. Belsey se aplecă și frecă între degete fibrele mochetei, apoi luă cheile mașinii.

Cel mai apropiat magazin era pe East Finchley. Fură o sticlă cu apă oxigenată și se întoarse în casă. Puse înălbitorul pe carpeta pătată și așteptă să facă clăbuci. O veche șmecherie de criminalist: apa oxigenată interacționa cu o enzimă numită catalază, descompunându-se în apă și oxigen. Lucru care arăta că era vorba de sânge. Luă un scaun și niște vată și se duse în camera de siguranță. Se urcă pe scaun și frecă sângele uscat de pe tavan cu un smoc de vată. Apoi apucă o pereche de foarfeci și o pungă de plastic din bucătărie și tăie o mostră din carpeta pătată cu sânge. Puse fiecare mostră separat și marcă pungile. Mai întâi, avea să vândă obiectele lui Devereux. Apoi avea să facă o vizită la Centrul de Medicină Criminalistică.

După Hampstead, aspectul mai brutal, dar mai onest din South London îl făcu să se bucure. La Wishing Well era obișnuita debandadă de vineri și în aer plutea un iz de cocaină trasă pe nas de pe rezervoarele arse de țigară

ale toaletelor: bărbați cu cămăși în culori vii și câteva femei dure cuibărite la bar. Belsey îi văzu pe obișnuiții localului într-un ungher, aruncând ocheade spre infractorii de ocazie.

— Pe unde-i Niall? zise Belsey.

— Nu-i aici. Vezi la birou. A spus că o să te-aștepte. Nu-i prea fericit.

Trei ani de favoruri și de întors capul în altă parte îi trebuiseră lui Nick până să vadă „biroul”, o clădire dărăpănată de cărămidă, ce fusese odată un centru de lactate Dairy Crest și care acum se dărâma încet-încet pe după gardurile înalte aflate în colțul unui maidan industrial năpădit de gunoaie, de lângă Elephant and Castle. Zona asta de pârlăoagă fusese abandonată de ani de zile și era hărăzită acum construirii de magazine și de locuințe pentru muncitori, doar că dezvoltatorii privați dăduseră bir cu fugiții, lăsând în urmă doar sârmă ghimpată și o gheretă de portar distrusă. Totul se afla în spatele unor porți uriașe, cu urme de izbituri, pe care se puteau citi avertismente în privința unor câini inexistenți; întuneric bezna, departe de șosea, departe de luminile stradale.

Belsey bătu la porți. Se auzi un scrâșnet de lanțuri pe metal și porțile se deschiseră. Cassidy era singur, un bob de jar de țigară în întunecime. Belsey intră cu mașina în depozit trecând peste noroiul întărit.

„Biroul” lui Niall cuprindea un camion vechi JCB, acoperit cu o prelată și o mulțime de fiare vechi. O lumină abia sesizabilă se strecura prin acoperișul de plastic corodat și plin de pânze de păianjen. În aer stăruia mirosul acru de lapte stricat, iar podeaua de ciment era pătată și pereții păstrau urmele punctelor de alimentare pentru camioanele cu lactate. Fusese loc de adunare

după multe delictе. Era un loc nemaipomenit pentru un măcel.

Belsey lăsa aprinse luminile de poziție și sări din SUV.

— A fost o cădere de comunicații, spuse.

— Îți zic eu că o cădere de comunicații a fost. Ce naiba caută încă la bulău?

— O să fie bine. Ai încredere în mine.

Ochii lui Cassidy fuseseră însă atrași de mașină și de încărcătura acesteia, spre care își îndreptă încrederea. Numai cu SUV-ul avea să-și scoată de șase ori banii. Și asta putea cumpăra câteva minute cu un avocat decent.

— Ai acte pentru ea? întrebă.

— Tu ce crezi?

— Ai zis că sunt și acte.

— Ar fi fost prostesc din partea mea să zic asta.

— Întotdeauna îmi dai de furcă, Nick.

— Asta-i meseria mea, zise Belsey. Scoate plăcuțele de pe Porsche înainte să faci ceva cu el.

Belsey văzu că vehiculul îi convenea. Era ca nou.

— Ai banii?

— Dacă totul e cum trebuie, zise Cassidy.

Începu să mute pe sub prelate obiectele de la Devereux. Belsey îl ajută, încercând să nu se simtă prea rău că lăsa rămășițele vieții elegante a lui Devereux prin cotloanele lăptăriei. Anii de furt de metale decoraseră locul cu o aglomerare haotică de fiare. Peste tot se aflau răspândite obiecte, inclusiv magneți, capace de canal, bucăți de acoperișuri, refugii de autobuz. Erau până și bucăți de gard și decorațiuni de fier de pe la cimitire. Uneori se deslușeau cuvinte săpate pe plăcuțe: *Dulce e somnul celor ce-au trudit; Dragostea e mai puternică decât moartea; În sfârșit, acasă.*

Vindeau metalul în China, sau așa făcuseră, cel puțin, până ce treaba se împuțise. Era o afacere de familie. Cassidy susținea că bunicul său șterpелise bucăți din primul cablu telegrafic. Odată, Niall și banda lui furaseră un pod întreg, lângă Swindon. Și nu fuseseră prinși. Belsey se întrebase mereu cum e posibil să furi un pod. Încerca să-și imagineze asta în noapte, din mașină, să vadă de la distanță totul, în vreme ce se îndrepta spre est, pe M4.

— Am auzit de Starbucks, zise Cassidy.

— Ce părere ai?

— Scârbos. Așa o fată tânără...

Lui Belsey îi plăcuse mereu moralitatea pasională a infractorului. Care se explica, poate, prin teama de a nu fi considerat afară din rândul lumii. Nu, moralitatea se diviza în straturi din ce în ce mai subțiri. Ca bibliile din închisoare, ale căror foi erau smulse pentru rulatul de țigări.

— Trăgătorul avea o pușcă cu lunetă. De unde faci rost de așa ceva? zise Belsey.

— N-a fost unul de-ai noștri.

— Dar de-ai cui?

— Probabil cu contract. Mahări, zise Cassidy.

— De ce?

— E un asasinat. Cineva era băgat în ceva și era o chestie despre care nimeni nu știa nimic.

Belsey culese de pe podea o sticlă prăfuită de lapte. Era acoperită cu pânze de păianjen. O puse la loc.

— Ai auzit vreodată de unul pe nume Alexei Devereux?

— Nu.

Cassidy scoase o sacoșă de plastic din jachetă.

— Mai ai întrebări?

— Cum faci să furi un pod?

— Nu-ți trebuie podul întreg, numai metalul, spuse Cassidy întinzându-i sacoșa.

— Îl topești în Londra?

— Nu eu personal.

Sacoșa era plină cu bancnote uzate de cincizeci și de douăzeci. Belsey numără șase mii în total și și-i îndesă în haină. N-avea nevoie să-i numere iar. Aveau greutatea libertății. Era aproape gata s-o ia din loc.

Douăzeci și nouă

Laboratorul de Investigații pentru Crimă Organizată ocupa două etaje dintr-un bloc masiv de beton, pe Lambeth Road nr. 149: Centrul de analiză criminalistică. Era la o aruncătură de băț de sediul central al poliției, peste râu. Centrul, cum era cunoscut, nu se prezenta în public astfel, dacă nu puneai la socoteală geamurile fumurii și camerele de securitate răsfirate pe zidurile exterioare. Altminteri, arăta ca o parcare multietajată, care fusese invadată de bărbați și de femei în halate albe. Un „149“ uriaș pe gura de aerisire a ventilatorului ținea loc de identificare formală — asta și câte un echipaj de la Forța de Reacție Rapidă, ce aluneca silențios printre rampe.

— Am ceva pentru analiză urgentă.

Paznicul își fixă privirea asupra lui Belsey. Pe o placă se vedea scris „Bun venit la Centrul de analiză criminalistică“ și, dedesubt, „Principiile noastre“. Belsey se uită la Rolexul fals de la mână. N-avea timp să le descopere principiile.

— Trebuie să vorbesc cu laboratoarele, zise Belsey, are legătură cu cazul Jessica Holden.

Asta îl făcu pe paznic să dea un telefon. Gardianul vorbi cu cineva de la Analiză și ofițerul criminalist Isha Sharvani apăru câteva clipe după aceea. Belsey se simți ușurat să vadă o figură familiară.

— Nick, zise ea.

— Isha, am fost trimis cu o urgență. Știu că nu-i foarte cușer. Ai vrea să verifici mostrele astea?

Ea privi pungile cu un scepticism ce friza dezgustul.

— Ce caz?

— Împuşcăturile de la Starbucks. Doar să vezi dacă cele două se potrivesc. Sună-mă la Hampstead. Ai numărul meu.

— Nick, dădu ea ochii peste cap.

Însă Belsey știa că avea să-l ajute.

Belsey o cunoscuse pe Isha Sharvani pe opt iulie 2005. Cu o dimineață înainte fusese într-o descindere anti-drog și ajunsese într-o casă de drogați de pe Adelaide Road, în care descoperise o femeie legată cu cătușe de o chiuvetă. Știuseră că se întâmplase ceva, fiindcă sirenele începuseră să țiuie și să gonească prin Camden spre oraș, una, două, trei, douăzeci — îndeajuns de neobișnuit la ora aceea cu trafic susținut, însoțite de tot soiul de servicii de urgență. Și continuau să curgă, așadar își dăduseră seama că erau și mașini din districtele vecine. Echipa lui Belsey tăiase comunicațiile cu ocazia descinderii și când le dăduseră din nou drumul, prinseseră apeluri din Russell Square și Kings Cross, apoi unele care solicitau ca toate unitățile să se deplaseze înspre Tavistock Square. După care, apelurile începuseră să emită cod roșu.

Știau rutina. Făcuseră exerciții timp de doi ani. Pe Belsey îl fascinaseră. Învățase despre cea de-a doua viață

a clădirilor; planurile autorităților locale pentru cazuri de urgență — centre comerciale ce deveneau puncte de distribuție pentru ajutoare, complexe sportive ce se transformau în spații de cazare pentru mulțimi de până la două mii de oameni; biblioteci publice care căpătau statutul de centre de comunicații; îl fascina existența asta din umbră, o a doua metropolă în spatele Londrei, sub acoperire, ascunsă. Londra avea un lucru teribil ce-i șerpuia prin interior. Și iată-l.

Dependenții de crack⁸ scăpaseră pe moment. Infracțiunile începuseră, brusc, să pară liniștitoare, familiare, parte a unei rutine zilnice, învăluite într-o lumină puternică.

Toate echipajele porniră spre centrul Londrei.

Își începuse dimineața următoare cu Sharvani, adunând mostre de îmbrăcăminte de la membri de vază ai comunității pakistaneze din Camden și transportându-le la Antitero pentru analize. Șefii doriseră ca cineva asiatic, de preferință musulman, să-l însoțească, iar faptul că Sharvani era indiană și hindusă nu păruse să-i deranjeze. Fuseseră câteva săptămâni stranii. Belsey își făcuse prieteni buni la moscheea din Regents Park, bărbați deștepți, care-i cunoșteau pe Platon și pe Nietzsche la fel de bine ca și *Coranul* — descoperise niște iarbă crescută în sere de un grup de adolescenți din Bangladesh și se împrietenise cu Sharvani. Petrecuse mult timp cu cei de la Serviciul de colectare a probelor. Nu se mai întorsese până acum.

Odată, Belsey se plimbase prin parcul Archbishop's, așezat vizavi de centru, apoi pe Lambeth Road către Muzeul Imperial de Război, fostul sediu al spitalului de

⁸ Crack — cocaină cristalizată care se fumează.

nebuni Bethlehem. Puține lucruri din Londra erau atât de perfecte. Își prezentă omagiile la Monumentul Soldatului Sovietic, apoi se strecură într-o văgăună unsuroasă aflată la un cvartal de Elephant. Măturători de stradă, aflați la sfârșit de program, și parcatori de mașini lăncezeau prin cafeneaua îmbâcsită, frecându-și mâinile înmănușate, unii aruncând câte-o privire spre televizorul vechi. O blondă apărea mereu în legătură cu uciderea tragică a Jessicai Holden. Fata asta venise la sediul central al poliției, de unde făcea o solicitare de după un șir de microfoane. „Prietena victimei face un apel“. Se pricepea să plângă. Zicea: *trebuie să știe cineva...* Lăsase flori la Starbucks și se vedea că poartă haine costisitoare. Camera prinsese o imagine cu mesajul de pe flori: *Jess, odihnește-te în pace — se va face dreptate.*

Belsey își luă o cafea și băgă restul primit într-un telefon cu fise din colț. O sună pe Charlotte, dar n-o găsi la redacție. Sună apoi la Channel Five. Miranda Miller era pe teren, însă cei din echipă erau acolo și-l cunoșteau.

- Cine-i tipa blondă? zise Belsey.
- O prietenă.
- Când și-a făcut apariția?
- În după-amiaza asta, mai devreme.
- I-a luat ceva.
- Era în stare de șoc.
- Cred și eu.

Sună la echipa de cercetări penale. Cei de-acolo îi spuseră:

- O cheamă Lucy, a fost pe-aici de două ori. N-are nimic folositor de spus.
- Sunteți siguri?
- Cred că problema ar fi dacă e ea sigură.

Belsey reveni la secția din Hampstead. Biroul era gol. Scoase sertarul din fund al pupitrului său și înghesui punga cu bani în spațiul rezultat, apoi puse sertarul la loc și ieși luând-o pe strada Pond.

Luminile de avertizare pentru inundație erau aprinse în South End Green, proiectând umbre negre — țâșnitoarea gotică din centrul pieței își ațintea umbrele lungi către barul White Horse, ca un ceas lunar. Lumina artificială era captată de toate suprafețele reflectorizante: capace de roți, cioburi de sticlă, băltoace înghețate. O dubă cu însemnul Express Glazing Contractors sta răbdătoare, așteptând ca oroarea să treacă.

Belsey se băgă pe sub banda poliției și dădu mâna cu detectivul sergent Dave Carter.

— A trebuit să-i întoarcem din drum de două ori până acum, spuse Carter arătând din cap către dubă. Carter conducea echipa balistică: bărbați tăcuți, preciși. Oameni ai unghiurilor și ai vitezei. Belsey îl știa pe Carter de la un caz din Camden, de acum un an, de împușcături dintr-o mașină în viteză.

— Nu-i putem lăsa pe cei de la Starbucks să piardă bani, zise Belsey.

— Relații publice proaste.

— Cum merge, Nick?

— Sunt în regulă.

Belsey intră în cort, iar Carter îl urmă. Prin pânza cortului lumina era difuză. Cortul lăsa impresia de sacru, precum templul unui popor nomad. Locul pe unde un glonț pătrunsesese în podea fusese marcat cu un steguleț. Nu mai desenau contururi de corpuri, dar totul fusese lăsat unde căzuse și simțea spațiul în care viața părăsise un trup.

— Cum stă situația? zise Belsey.

— Opt focuri. Primele două au făcut zob fereastra. Unul e în zidul din spate deasupra șervețelelor, altul în spatele mașinii de cafea. Credem că al patrulea l-a atins pe domnul coreean și apoi a lovit-o pe fată. Și alte două proiectile la fel. Unul e înfipt în podea.

— Toate de la aceeași armă?

— Da. Ceva cu țeavă lungă, neplacată cu crom.

— Cam ca pușca unui lunetist.

— Sigur. Poate o armă militară modificată. Propulsie cu gaz, încărcător manual. Gloanțele sunt 7,62 x 54 mm — de obicei calibrul folosit la puști cu lunetă din armată și poliție. Nu prea vezi așa ceva în Vest, doar la fosta Armată Roșie: puști precum Dragunov or VSK.

Belsey se ghemui lângă gaura de glonț din podea. A reîncărcat, se gândi el. A tras șase focuri, apoi s-a simțit îndeajuns de calm și de în siguranță ca să încarce și să tragă din nou.

— Ea trebuie să fi fost pe jos când a fost tras, zise Belsey. Se târa spre depozit.

— Poate.

— Uită-te la traiectorie.

— Poate să fie un ricoșeu.

— Ar conserva un ricoșeu atâta forță?

— Gloanțele sunt lucru curios, zise Carter.

Belsey se ridică. A reîncărcat, dar n-a golit al doilea încărcător, cugetă el. Avea o misiune, și-o executase și-i luase tălpășița. Încercă să-și imagineze cât de necruțător fusese trăgătorul, cât de invulnerabil se simțise. Și știa că Jessica Holden avea să fie în Starbucks în dimineața aceea. Avea informații.

Ieși din scena crimei și se uită iarăși, îndelung, spre spital. Se așează pe banca de lângă țâșnitoarea din centrul

pieței. Ceasul arăta ora opt și cinci. „Club — ora 21“, gândi. Belsey căută în buzunar pagina din agenda lui Devereux și o desfăcu. Se uită la ce era programat pentru seara aceea. Clubul nu ușura prea mult situația. Deschise portofelul lui Devereux și răscoli printre cardurile cu hoteluri până dădu de cardul negru pe care scria *Les Ambassadeurs*, cu o adresă din Mayfair: Hamilton Place nr. 5. Mai scria: *Club și Cazinou privat*.

Belsey luă un metrou până-n Leicester Square și se feri de lumini și de mulțime apucând-o pe străduțele dosnice din Mayfair. Totul licărea negru și pus la patru ace pe sub felinare. Continuă să meargă pe străzi mărginite de anticariate și cabinete de avocați până ce ajunse în umbra rece lăsată de hotelurile din Park Lane.

Les Ambassadeurs era ascuns în crevasa întunecată dintre *Four Seasons* și *Intercontinental*. Împărțea strada întunecată cu o stație de taxi și intrări de serviciu de la hoteluri. Bucătari și cameriste se ghemuiau, fumând, în cavernele industriale. Cazinoul însuși era însă un fragment de eleganță georgiană, sfidătoare în întuneric. Ocupa o casă cu decorațiuni din piatră, proaspăt curățate, și balustrade de fier ce aruncau licăriri. Trei trepte duceau până la ușile de lemn străjuite de un bărbat la costum cu vestă. Pe o plăcuță cenușie scria *Les Ambassadeurs Club*. Belsey își îndreptă cravata și se apropie.

— 'Nă seara, domnule.

— 'Nă seara.

Bărbatul îi deschise ușile. Belsey pătrunse într-un hol prelung, cu pereții îmbrăcați în lemn lucitor și candelabre aurite. Scoase din buzunar cardul de membru al lui Devereux. Semnele care indicau direcția cazinoului îl

trimiseră pe scările ornate până la o ușă grea, dublă. Belsey o împinse și intră.

Interiorul era spațios, dar nu într-atât încât să facă rabat la intimitate: douăzeci de mese de pocher, bacara, blackjack, aflate sub un tavan jos cu corpuri de iluminat din sticlă, cu modele complicate. Tapetul era vinețiu. La cele mai multe mese se aflau bărbați din Orientul Mijlociu. Era și o ruletă într-un separeu cu draperii, ce adăpostea lume mai cosmopolită, est-europeni, chinezi și thailandezi. Ventilatoarele de pe tavan mișcau alene din paletele de lemn. Un bar lung, cu tejghea de cristal, mărginea peretele din stânga. În spate se vedea un restaurant franțuzesc.

O tânără se uită peste cardul lui Belsey. Avea o masă lângă ușă, pe care se afla o agendă îmbrăcată în piele.

— Bună seara, domnule Devereux, zise ea.

— Bună seara.

— Masa dumneavoastră e gata.

— Excelent.

Nu părea să existe vreun indiciu că fata l-ar fi recunoscut sau vreun semn de neliniște. Deci el venea aici, cugetă Belsey, dar se vedea treaba că nu era de-al casei. Se întrebă de câte ori frecventase Devereux localul.

— Ați dori să luați mai întâi masa sau să treceți pe la jocuri? zise ea. Putem păstra masa cât de mult doriți.

Belsey se uită la ceas, întrebându-se dacă ar fi putut obține jetoane de cazinou pe cardul lui Devereux. Hotărî să se abțină de la jocuri de noroc. N-ar fi vrut sub nicio formă ca momentul să fie stricat de un portofel gol. Îi era foame.

— Păi, presupun că dacă masa mă așteaptă, ar trebui să iau cina.

— Desigur.

Traversă cazinoul, trecând de mese. Când fusese ultima oară într-un cazinou? Probabil la Pepita de Aur de pe Shaftesbury Avenue, care era exact pe-atât de elegant pe cât îl arăta numele și plin cu chelneri din Chinatown veniți după serviciu. Aici nu era Pepita de Aur. Între restaurant și bar se afla un tanc cu homari, luminat din jos, ce reflecta umbre marine pe perete. Belsey trecu de ruletă și de homari și intră în restaurant. Era aproape gol, cu fețe de masă din pânză groasă, peste care trona greutatea argintăriei și a sticlăriei. Fiecare masă avea lampa ei. Pe zidul din fund fusese pictată o grădină italiană. Fu întâmpinat de șeful de sală.

— Domnule Devereux.

— Bună seara.

Lui Belsey i se arătă o masă dispusă discret ceva mai departe de restul, unde cineva îi trase un scaun plin de decorațiuni și altcineva aprinse o lumânare. Era la o distanță de la care nu se putea trage cu ochiul, cu un paravan de lemn, ce-l adăpostea de mare parte din restul camerei, dar păstrând totodată o poziție din care se vedea bine cine intră pe ușă. Devereux o alesese, știa asta.

— Mulțumesc, zise Belsey.

— Ceva de băut? sugeră unul dintre ospătari.

Belsey comandă un Laphroaig triplu și spuse că vrea să mai aștepte înainte de a comanda de mâncare. Whisky-ul veni. Bău aruncând priviri împrejur. Barmanul mărunțea gheață într-un shaker. Trei oameni de afaceri americani era adânciți într-o discuție. O femeie ușoară, cu perle la gât, sta la bar sorbind dintr-un Mojito și uitându-se plină de speranță înspre Belsey.

Bău whisky și se uită la ceas. La nouă fix Charlotte Kelson intră.

Belsey lăsă paharul jos. Nu se înșela, era cu siguranță ea. Kelson purta un costum scump, albastru marin, un lanț de aur și era coafată și machiată. Aruncă o privire prin cazinou, cu ochi la fel de pătrunzători și de frumoși cum îi știa, îi spuse ceva fetei de la ușă și înaintă spre restaurant. Americanii ridicară ochii, prostituata aruncă o ocheadă teritorială, barmanul schiță un zâmbet.

Charlotte îl văzu pe Belsey și îngheță.

Se holbău unul la celălalt. După câteva secunde el ridică o mână, iar ea continuă să meargă îndreptându-se spre el cu pași șovăielnici. Ajunse la masă, însă nu se așeză.

— Ce se petrece? rosti ea.

— Tu să-mi spui.

Charlotte aruncă o privire împrejur. Barmanul îi urmărise întâlnindu-se. Se întoarseră amândoi spre el, iar acesta se apucă iarăși de amestecat cocktailul.

— Ia loc, zise Belsey dând cu piciorul într-un scaun. Ea se mai uită în jur încă o dată, apoi se așeză, cu geanta ținută în față.

— De ce ești aici? zise el.

— Așa mi s-a spus.

— De către cine?

— Acum o oră am primit un telefon, care spunea să vin aici. Să spun celor de la ușă că mă văd cu cineva în restaurant.

— Cine te-a sunat?

— Nu și-a dat numele.

— A sunat la redacție?

— Pe mobil.

— Și de ce ți-a spus să vii aici?

— Pentru informații referitoare la crima din Starbucks.

Ventilatorul se învârti. Belsey deveni conștient de muzica emisă de un pian, abia auzită, venind dinspre plante.

— Cu cine te aștepți să te întâlnești?

— Cu cineva pe nume Nick Belsey.

Asta îi tăie respirația. Belsey bău restul de whisky, încercând să-și revină. Cineva știa că avea să se afle în club, ceea ce însemna că știa și că ancheta moartea lui Deve-reux și că văzuse jurnalul. Jessica îl văzuse uitându-se la jurnal. Și la amiază era deja moartă. De ce-ar fi crezut cineva că el ar fi vrut să furnizeze informații nu știa. Poate nici nu credeau asta. În orice caz, asta însemna bucluc. Urmări paletele ventilatoarelor învârtindu-se lent, dar nu simți nicio adiere.

— Ia-ți ceva de băut, spusese el. Să nu dăm prea mult de bănuit.

Charlotte ceru un Pinot Grigio, iar el mai comandă un pahar de whisky. Când ospătarul plecă să le aducă, Belsey zise:

— Ce voce avea tipul ăla?

— Normală.

— Englez?

— Da. Cât am putut să-mi dau seama. Ce se petrece?

— De unde să fi avut numărul tău de telefon?

— Nu știu.

— Tu i-ai luat numărul?

— Nu pot să-ți zic asta. Pentru orice eventualitate. Am datoria să-mi protejez sursele.

— Dar nici nu știi cine e.

— Nu știu cine ești tu.

Sosiră băaturile. Belsey simți că este măsurat din priviri. Barmanul se antrena făcând scheme cu shakerul.

Arabilor li se împărțiseră cărți. Nu se uita nimeni în afară de Charlotte, însă se simțea supravegheat din toate părțile.

— Cine ești? zise Charlotte. De ce mi s-a spus să vin aici?

— Sunt un detectiv sub acoperire.

— Detectiv sub acoperire?

— Lucrez pentru ceva ce se cheamă „echipă fantomă”. N-ar trebui să-ți spun asta, dar mă tem că ai face mai multă gălăgie dacă n-ai ști. Așa că, acum că știi, poți să uiți de asta.

Echipa fantomă era o alegere bună, gândi el — doar existau vreo câteva, care nu se aflau în nicio evidență din motive de securitate. Dacă știa oameni în poliție, aceștia aveau să-i spună doar că echipele există, fără să-i dea detalii.

— Te aștepti să plec de-aici și să mă fac că uit? zise Charlotte.

— Da.

— Vreau să știu ce se întâmplă.

Belsey încuviință din cap. Vedea bine că n-avea s-o poată face să se răzgândească. Era meseria ei și avea senzația că se pricepea la ce face.

— S-ar putea să fie periculos pentru tine, zise.

— E o amenințare?

— Un avertisment. Nu eu o să-ți fac necazuri. Ai spus cuiva despre noaptea trecută?

— Nu.

— Nu te cred. Dar e important să nu mai spui nimănui.

— Nu promit nimic. Ce-i cu echipa asta fantomă?

— Nimic din ce-ai mai auzit.

— Are de-a face cu Alexei Devereux?

Asta îl făcu să se oprească.

— Cum adică?

— M-am documentat. Bishops Avenue 37 e încă închiriată de un domn Alexei Devereux. Nu cred că ești respectivul, așa că aș fi curioasă să știu ce căutai în casă.

— Ce te face să crezi că n-aș fi el?

— E un afacerist rus născut în 1957. Întâmplarea face că am primit o scrisoare despre el acum câteva săptămâni, o petiție de la anumiți membri ai comunității locale, nemulțumiți de conduita lui.

— Ca de exemplu?

— Pariatul la curse. Am dreptate?

Belsey se întrebă și el asta.

— Domnul Devereux e mort, zise. Și-a luat viața duminică. Mai multe nu-ți pot spune. Cât de multe știi despre cursele astea?

— Deocamdată nimic.

— A apărut prin vreun ziar povestea?

— Doar în *Ham and High*, ultimul număr.

Își făcu o notiță mentală: *Hampstead and Highgate Express*. Poate se făcuse vremea să-i întoarcă telefonul lui Mike Slater. Charlotte se uita acum prin cazinou. Lumina i se reflecta în ochi și în bijuterii. Nu dădea senzația că era speriată sau afectată de situație. Părea precaută, însă se simțea în elementul ei. Arăta nemaipomenit.

— De Nick Belsey ăsta ai auzit? întrebă ea, privindu-l într-un fel care i se păru acuzator. Nu se afla într-o poziție avantajoasă, Belsey înțelegea asta. Însă o dorea.

— Nick Belsey? Nu-mi sună cunoscut.

— Atunci ce cauți aici? întrebă ea.

— Sunt aici fiindcă Alexei Devereux ar fi trebuit să fie aici. Era în agenda lui.

Era acum rândul ei să fie uimită.

— Cum să fi fost eu în agendă?

— Nu tu. Altceva, nu știu ce.

Charlotte se gândi la asta.

— Și ce are a face cu împrușcăturile din Starbucks?

Belsey medită un pic și ajunsese la concluzia că-i putea arunca vreo câteva firimituri.

— Jessica Holden a fost damă de companie. Îl cunoștea pe Devereux. Cred că s-au cunoscut bine de tot.

Charlotte îi cercetă fața ca să vadă dacă glumește și, când observă că nu, scoase la iveală un carnet.

— Nu pune nimic pe hârtie, zise Belsey. Nu aici. Ea lăasă carnetul deoparte. Belsey încerca să anticipeze mutările, însă nici măcar nu știa în ce fel de joc intrase.

— O să trebuiască să te rog să te ții deoparte de povestea asta, zise. O zi-două. Până o să fiu în stare să-ți spun mai multe. Dar nu e foarte sigur, pentru niciunul dintre noi.

Ea îi cercetă ochii.

— Ar fi bine să existe o răsplată.

— Dă-mi numărul tău de mobil.

Charlotte rupse o pagină din carnet, îi scrisese numărul și-i făcu vânt spre el pe tăblia mesei.

— În ce rețea ești?

— Vodafone. De ce?

— Unele sunt mai bine protejate decât altele. Trebuie să ne mișcăm cu grijă de-acum, Charlotte. Dă-mi timp o noapte. O să te caut mâine dimineață. Dar nu-mi complica treaba. O să am ceva pentru tine, trebuie doar să mă gândesc cum să ieșim basma curată.

Treizeci

Ea își termină vinul și plecă. Nu putea s-o ia cu el pe unde avea treabă și n-avea de gând s-o îmbie cu cina. Belsey o urmări cum pleacă, apoi se îndreptă spre fata cu lista de rezervări.

— A întrebat cineva de mine cât am stat la masă?

— Nu, domnule.

— Când a fost făcută rezervarea?

— Acum o săptămână.

— A întrebat cineva de mine mai înainte?

— Nu, din câte știu. Și nu e treaba noastră să pălăvrăgim despre membri.

— Bine. Aveți pe undeva un fax?

Aveau telefon și fax în cabinetul membrilor. Belsey sună la dispecerul secției din Hampstead și ceru să-i fie transmis prin fax un formular pentru secțiunea 22. Strict vorbind, îi trebuia gradul de inspector ca să poți face o cerere pentru acces la date despre convorbiri telefonice, însă asta însemna doar să pui numele potrivit pe hârtie. Formularul veni. Belsey îl completează cu numărul de telefon al Charlottei, semnă cu numele lui Gower și-l trimise la baza de date Vodafone. Binecuvântată fie Legea

Atribuțiilor de Investigare, gândi. Era groaznic, Anglia se transforma într-un stat polițienesc. Rezultatul avea să vină la secție mâine. Se întoarse în cazinou și-și mai trecu în cont câteva băuturi, apoi un trabuc.

— Ați avut noroc, domnule?

— Absolut deloc. E vreun loc unde pot fuma?

Lui Belsey i se arătă drumul către un spațiu pe care-l crezu o cameră mărginașă, dar care ducea afară, spre „Zona de Joc pentru Fumători“. Aceasta oferea o selecție de jocuri sub stele: mecanice, ruletă electronică și un copac adevărat. În spate se vedea o cascadă, luminată de spoturi roșii și albastre, prăvălindu-se peste stânci de butaforie. Lumini de culori și mai intense fuseseră strecurate în straturile de flori. Belsey se așeză lângă copac și fumă.

Pe cine trebuia să întâlnești?

Pe cineva numit Nick Belsey.

Pe Nick Belsey îl căuta ea. Și mulți alții. Mulți aveau să-l caute și de-aici încolo. Oare să-i fi urmărit cineva seara trecută? Se gândi la toți cei care aveau un dinte împotriva lui, oameni gen Northwood. Dar era clar că nu era vorba de pică sau de hărțuire. *Pentru informații privind împușcăturile din Starbucks. Văzu fața fetei întinsă pe jos, murind. Văzu biroul unde o întâlnește la început.*

Oamenii se uitau la el.

Fata cu rezervările se afla în ușa ce dădea spre cazinoul dinăuntru, însoțită de un bărbat înalt și solid cu costum cenușiu încheiat la toți nasturii. Ea arătă spre Belsey și spuse ceva. Bărbatul se apropie de Belsey, netezindu-și sacoul.

— Domnul Devereux?

— Da.

— Mașina dumneavoastră e aici, domnule.

O spuse cu o mică plecăciune. Belsey stătu să se gândească.

— Abia începeam să mă relaxez, zise Belsey învârtind trabucul.

— Să-i spun să aștepte, domnule?

— Vorbesc eu cu el.

Belsey stinse trabucul și-l urmă pe manager prin încăperile cu jocuri până în stradă. Un bărbat în uniformă, negru, masiv, stătea acolo bălăngănind în mână un set de chei. Aveau un Mercedes de clasa S, parcat ceva mai încolo, lucind sub felinar. Belsey îl văzu cum trece cu cârpa peste ferestrele întunecate ale mașinii, apoi cum se uită la ceas.

— Ești aici pentru domnul Devereux? zise Belsey.

— Da, domnule, spuse șoferul grăbindu-se să-l întâmpine și, lăsând deoparte cârpa, înșfăcă o pereche de mănuși albe.

— A cerut o mașină?

— Da.

— Când a fost solicitată? zise Belsey.

— Săptămâna trecută.

Șoferul vorbea cu accent nigerian. Avea ochi injecțai și obraji dolofani.

— Te întorci în Hampstead?

— Nu, domnule, decât dacă preferați așa.

— În ce direcție mergi?

— Am o adresă.

— Arată-mi.

Omul se căută în sacou și scoase o foaie de hârtie. Avea un cod poștal pentru Sat Nav⁹, fără adresă. WD5. Pe unde era asta? Undeva prin periferiile metropolitane.

⁹ Sat Nav — dispozitiv de navigație prin satelit.

— Ai mai condus pentru domnul Devereux?

— Nu, domnule.

— Așteaptă aici un minut.

Belsey reveni în club. Își stropi fața cu apă de la robinetele aurite, își aranjă cravata, își trecu o mână prin păr. *De asta era aici; asta voia să spună agenda.* Ieși din nou.

— Hai să mergem, zise.

Belsey se urcă în spate și se cufundă în bancheta de piele. Un raft cu sticle și pahare licări într-o parte. Pe o placă de argint de pe spatele locurilor din față se vedea scris *Prestige*. Pe un teanc de cărți de vizită așezate între scaunele din față se vedea desenată o limuzină. Șoferul urcă și-l studie pe Belsey în oglinda retrovizoare.

— Domnul Devereux?

— Ultima dată când am verificat. Să-i dăm drumul. Își turnă o dușcă zdravănă de vodcă și se afundă în banchetă. Motorul porni și plecară de acolo.

Treizeci și unu

În cincisprezece minute ieșeau din centrul Londrei și o apucau spre nord, pe Finchley Road. Avea senzația că e purtat de mașinăria vieții altcuiva, simțindu-se detașat, curios. Nu era o stare cu totul nefamiliară. Dincolo de geamurile fumurii, lumea părea posomorâtă și săracă. Ieșiră apoi din suburbii, trecură de Egware, rulând la fel de iute.

Unde te duceai tu, Alexei?

Belsey trase deoparte geamul despărțitor, ca să-l poată vedea pe șofer. De oglinda retrovizoare atârna o cruce. Boscheți înalți blocau alte priveliști de-afară, micșorându-se când și când pentru a lăsa la vedere terenuri de golf, parcuri pentru oameni de afaceri, depozite și câte un hotel Premier Inn. Se aflau în Hertfordshire. Belsey observă semne rutiere ce indicau către Porters Wood și St Albans. Apoi ieșiră de pe A1 intrând pe o șosea privată, umbrită de copaci printre care luna își strecura lumina. Un anunț de la răscruce prevenea: „Proprietate particulară. Admiterea doar pe bază de invitație“. Nu explica și la ce anume ai fi putut fi invitat.

— Avem invitație? zise Belsey.

— Dumneavoastră să-mi spuneți, domnule.

— Sigur că avem.

Un minut mai târziu încetiniră: o bucată de gard fusese adusă și pusă de-a curmezișul drumului și patru gardieni în uniformele unei firme de securitate private, însoțiți de alsacieni lucioși în lesă, erau adunați în jurul acestuia. Unul dintre ei rosti „Coborâți toate geamurile, vă rog” și toate geamurile coborâră. Belsey trase în piept aerul nopții, rece și cu iz de conifere. Alt gardian lăsă câinele să amușine pe sub mașină. Se aplecă să vadă actele șoferului și ceru o autorizație de trecere.

— Spune-le că-i domnul Devereux, zise Belsey.

— E domnul Devereux, spuse șoferul.

Gardianul spuse ceva într-o stație și după alte treizeci de secunde reveni, înclinând respectuos din cap. Gardul fu tras deoparte. Făcu semn Mercedesului să treacă și geamurile urcară la loc. La două sute de metri mai încolo, pe alee, trecură de altă pereche de bărbați în jachete bleumarin, cu șepci de baseball pe capete. Belsey tocmai încerca să-și dea seama ce însemna asta, când ajunseră.

Casa se lungea pe jumătate de kilometru: cenușie ca granitul, clasică, cu coloane și cu un drapel așezat strâmb în vârful. Prin ferestre și prin ușile deschise se prelingeau lumini aurii. Merțanul se apropie încet de-a lungul unei alei flancate de fântâni și sculpturi întunecate făcute din arbuști.

— Aici e, zise șoferul.

Un servitor le făcu semn către o zonă de parcare laterală, unde se aflau o mulțime de Mercedesuri și Jaguauri așezate în șiruri ordonate, unele blindate, altele cu plăcuțe diplomatice. Belsey se dădu jos.

— O să stai prin zonă? întrebă el.

— Desigur.

Sui treptele către ușa de la intrare, pe un coridor cu picturi mari pe ambele laturi. Două femei cu păr lung, în bluze, se aflau în fața lui la un pupitru cu hârtii și cu ecusoane cu nume aranjate pe fața de masă imaculată. Portăresele.

— Aveți invitație? întrebă una.

— N-am luat-o cu mine. Sunt domnul Devereux. Alexei Devereux.

Amândouă femeile îl priviră.

— Domnul Devereux?

— Întocmai.

Belsey schiță un zâmbet și-și zăngăni ceasul pe încheietură. Mai în față se auzeau o mulțime de voci, un cvartet de coarde, hohote de râs scump și clinchetele blânde ale unor pahare de șampanie. Una dintre femei își atinse părul, iar prietena ei îi zâmbi cu ochi mari și avizi.

— Domnule Devereux, suntem atât de bucuroși să vă vedem, spuse prima femeie.

— Mă bucur și eu să mă aflu aici.

Știa pe unde e ecusonul lui. Belsey și-l prinse în piept. Viorile se opriră din cântat, fiindcă cineva ținea un discurs.

— Vă rog, cred că veți găsi toate cele de trebuință în sala de bal.

— Mulțumesc.

Belsey trecu de ele și-și scoase ecusonul.

Niște uși imense duceau către o sală unde fu întâmpinat de cei ce serveau cu tăvi pline de șampanie. Belsey luă un pahar. Sala de bal era pe jumătate plină, ceea ce însemna între o sută și două sute de oameni. Pe un banner întins pe tavan scria: „Fondul din City pentru copii“,

iar baloanele aurii și negre, umplute cu heliu, se lipeau de stucaturi și de candelabre. Sub ele, se vedeau grupuri de câte patru sau șase invitați, printre care circulau oameni de securitate suspicioși, cu căști în urechi și cu mâinile la spate. Era greu de catalogat o asemenea adunare: bogați, străini, prea strălucitori pentru politică și prea țepeni ca să se cunoască unii pe alții prea bine; mulți arabi, mulți est-asiatici, câțiva bărbați cu păr alb și cu papioane și femei purtând Christian Louboutin. Un bărbat cu aer prosper, care purta o vestă strâmtă, argintie, vorbea prea aproape de microfon.

— Am putea însă să ne întoarcem către strămoșii noștri în căutarea înțelepciunii și sunt recunoscător, domnule primar, pentru recentul îndemn al domniei voastre din timpul cinei de luna trecută de la Comitetul financiar, unde ați folosit vorbele lui Cicero, spuse acum mai bine de două mii de ani: „Bugetul ar trebui echilibrat, tezaurul ar trebui umplut și datoria publică redusă“.

Belsey îl căută din priviri pe primar, dar nu-l zări. Dădu peste cap șampania și mai luă un pahar, împreună cu o îmbucătură de pâine prăjită cu caviar, pornind mai departe printr-o ușă din celălalt capăt al sălii. Rătăci prin casă, prin încăperi cu dulăpioare de argintărie și portrete de femei purtând mătasuri. Fără prea mult entuziasm, Belsey se gândi să fure ceva. Nu vedea cabluri sau senzori. Un ropot de aplauze se răspândi pe coridoarele lustruite. Reveni în sală, sperând să nimerească pe lângă vreo conversație și să-și dea seama ce era cu această serată la care Devereux considerase nimerit să participe. Atunci se întâmplă inevitabilul.

— Veniți de departe?

— Nu prea, răspunse Belsey.

Cel care-l înghesuise purta uniformă militară cu decorații. Avea părul cărunt și foarte subțire, pieptănat pe spate și lăsând să se vadă un creștet lucitor. Se uită zădărnice la Belsey căutând semne după care să-l identifice.

— În ce fel sunteți implicat în Fondul pentru copii?

— Lucrez pentru AD Development. Abia am sosit de la Sankt Petersburg.

— O, Sankt Petersburgul trebuie să fie nespus de frumos.

— Este.

— Ați mai fost în Londra până acum?

— Am crescut aici.

— Chiar așa?

Asta părușe să-l încânte pe bărbat.

— Ce loc grozav, zise Belsey, pentru Fond.

— A găzduit prizonieri politici, să știți.

— Serios?

— Pe timpul războiului. Aici și la Camberley House.

— Norocoșii.

Un alt bărbat se apropie, cocârjat, cu ochii strălucind de la șampanie. Ofițerul îl apucă de braț.

— Richard, domnul lucrează pentru AD Development, spuse, apoi privi spre Belsey: Pardon, nu v-am reținut numele.

— Jack, spuse Belsey.

— Jack, îi spuse ofițerul prietenului său.

— Jack, spuse și prietenul, Max ne-a povestit totul despre compania dumitale.

Îi strânse mâna lui Belsey.

— El este Sir Richard Green, explică ofițerul.

— Spune-mi Dick, zise Green.

— Am auzit și eu multe despre tine, Dick, spuse Belsey, întrebându-se cine era Max.

— Aș vrea să știi că aveți sprijinul nostru, spuse Sir Richard apucându-l pe Belsey de umăr. Arăta ca un ticălos uns cu toate alifiile.

— Mulțumesc.

— Și ce crezi despre Londra? întrebă el.

— A crescut aici, explică ofițerul.

— Sincer să fiu, mi-a ajuns, spuse Belsey.

— Se zice că dacă te-ai săturat de Londra, te-ai săturat de viață, zâmbi fin Sir Richard.

— M-am săturat de viața în Londra.

— Niciodată să nu locuiești într-un loc pe care-l iubești, proclamă ofițerul. Nu duce decât la dezamăgire. Trăiește într-un loc de care nu-ți pasă. Fata mea stă în Ungaria. Acolo nu-ți cer să-ți placă țara, iar dacă ți-ar plăcea, ar fi puțin dezamăgiți, râse el.

Apăru o fată cu o tavă.

— Mai luați, îi spuse lui Belsey.

— Mersi. Belsey își înlocui paharul gol cu unul plin cu vin alb. Auzi un râs răsunător, nazal și-l văzu, de cealaltă parte a încăperii, pe tipul în vestă argintie — vorbitoarul —, înconjurat de bărbați cu cravate negre, hohotind cu toții.

— Cine-i acela? spuse Belsey.

— Șambelanul Trezoreriei, Milton Granby. Ofițerul coborî vocea. A fost cam stresat în ultima vreme.

Belsey întoarse capul din nou și se uită lung. Așa deci, gândi, ce mai întorsătură: un tip cu o gaură în conturi. Se întrebă ce însemna asta.

— Ce fel de stres? întrebă Belsey.

— A, presiunea funcției publice. Colecționezi artă parcă, e adevărat? Părea că Sir Richard era dornic să schimbe subiectul.

— Nu și în ultima vreme, zise Belsey. Scuze, mă duc să iau o gură de aer.

Coborî scările și intră în zona luminată cu reflectoare, într-o curte interioară pietruită și înălțată, ce dădea spre o pajiște întinsă. Apucă de pe o masă de lângă ușă o sticlă de vin roșu și trei pahare. Știa de unde să facă rost de informații. Ieși la alea din față și dădu colțul clădirii până la intrarea din spate a bucătăriei, unde personalul râdea și fuma.

— Uitați aici, din partea șefului, spuse întinzându-le sticla și paharele. Crede că vă descurcați de minune.

— Mulțam.

— Are careva o țigară?

Unul dintre ei îi dădu o țigară. Se sprijini de piatra cenușie a clădirii.

— Sunt cu un prieten. Nici nu știu de fapt despre ce-i vorba aici.

Îl priviră pe Belsey de parcă el ar fi fost cel ce trebuia să le spună asta.

— Hm, nu-s prea mulți copii pe-aici, spuse într-un târziu o roșcată.

— Și e cam depărțitor de-aici până-n City, completă altcineva, un băiat slăbuț cu bărbuță blondă și ochi cinici.

— Cum adică?

Ridică din umeri.

— Ce-are Milton Granby de-a face cu asta? vru Belsey să știe.

— Se pare că-i place vinul, zise unul.

— Cred că el înseamnă City, sugeră blondul în cele din urmă.

— Iar noi suntem copiii, zise altul.

Râseră, dar nu ca oamenii puși pe distracție.

Belsey se întoarce în grădină. Își imaginează, o clipă, că era Devereux: căutat de toți, înțeles de niciunul, având un moment de singurătate. Ce-ar fi gândit, stând de unul singur acolo? Poate s-ar fi gândit la Milton Granby. *Milton Granby e unul dintre cei mai puternici oameni din Square Mile și nimeni nu știe de el, și e corupt, asta ziceam. Nu mă interesează doar să-l strâng cu ușa în privința unei probleme cu băutura...* Cine-o trimisese pe Charlotte la Les Ambassadeurs? Era sigur că Vodafone avea să fie de ajutor. Voia să știe în ce fel avea petrecerea asta de-a face cu uciderea unei adolescente în South End Green.

Belsey urmă o cărăruie până la un bazin retras, cu fântâni de piatră, o dâră puțin adâncă de apă neagră cu o pagodă așezată ferit la un capăt și vase de piatră cu flori. Se vedeau de-acolo luminile de pe M1. În scurta perioadă în care se culcase cu o profesoară de actorie din Luton fusese cules de multe ori de pe șosea de echipaje ale poliției autostrăzii. Sunt o mulțime de așa-zisi „plimbăreți” pe acolo — emigranți ilegali care-au fost lepădați de traficanți pe la service-urile de pe marginea autostrăzii. Poliția îi găsea umblând pe banda de urgențe, pierduți, nedumeriți, fără un ban.

Își termină țigara, aruncând priviri înspre casa din spate, și hotărî că se făcuse vremea să-l lase pe Devereux să moară. Casa era minunată, însă nu era petrecerea lui. Un bărbat se învârtea agitat pe aleea de acces. Avea păr negru, un sacou bleumarin cu nasturi de aur, era bronzat bine și ținea un telefon lipit de ureche. Belsey îl mai văzuse prin mulțime, pe lângă Granby. În momentul de față avea probleme cu recepția, se uita la telefon, apoi își verifica ceasul. Închise în cele din urmă, se îndreptă spre

cele două femei de la ușă și le vorbi, apoi se întoarse și începu să se holbeze la Belsey.

Belsey ieși din lumină și reveni, umbrit, la adăpostul casei. Toată lumea era în sala de bal în afara unor tipi care fumau pe trepte. Femeile intrau și ieșeau din holul central, adunând genți și blănuri. Belsey se împiedică de Sir Richard pe scări.

— Jack, zise acesta apucându-l de cot.

— Da?

— Tocmai am cunoscut pe cineva care te știe de la Sankt Petersburg. Trebuie să vii și să spui bună seara.

Îl trăgea pe Belsey pe scări, către salonul de primire. Belsey zări un bărbat scund și chel și o femeie voluminoasă purtând o rochie albă încă și mai voluminoasă, așteptând.

— OK, zise. Doar să-mi iau ceva de băut. Vrei ceva?

Scăpă din strânsoarea lui Sir Richard, merse spre bucătărie și, prin ea, către o ferestruică ce dădea în grădină. Sări prin ea și merse către latura casei lângă care erau parcate mașinile.

— Să mergem, îi spuse șoferului.

Pașii cuiva alergând pe pietrișul aleii se apropiau de el. Oaspetele cu sacou și recepție proastă. De aproape se vedea că e un zdrahon de bărbat.

— Cine sunteți? zise bărbatul. Avea o voce groasă, ușor răgușită. Din Europa Centrală sau de Est.

— De ce?

— Domnul Devereux?

— E vreo problemă?

Bărbatul părea nesigur. Belsey se simțea la fel. Hotărî să nu riște:

— Îl reprezint pe domnul Devereux, din partea AD Development, zise Belsey.

— În sfârșit ne întâlnim, rosti bărbatul cu un soi de bucurie întunecată. Sunt Max Kovar.

Hainele de pe Kovar arătau incredibil de scump. Vorbea laconic, de parcă nu i-ar fi plăcut să vorbească deloc și s-ar fi așteptat ca oameni angajați anume să pronunțe cuvintele pentru el. Însă avea priviri înflăcărâte. Belsey avusese impresia că ochii îi sunt lipsiți de viață, dar se uitau prea îndelung și prea insistent. Kovar purta mănuși negre de piele, iar acum și-o scotea pe cea dreaptă.

— Max, în sfârșit, zise Belsey. Își scuturără mâinile viguros, de parcă ar fi pornit vreo mașinărie pe care avea să se îmbarce relația lor. Eu, unul, tocmai mă pregăteam să plec. Îmi pare rău. Scoase portofelul lui Devereux și extrase o carte de vizită. Ai datele de contact? Mă poți suna mâine.

Kovar privi cartonașul cu însemnele AD și se încruntă.

— Ești asistentul lui?

— Exact. Îl ajut să se stabilească în Marea Britanie.

— A, da, făcu Kovar băgând cartea de vizită în buzunar, apoi strigă spre ospătari: Hei, aduceți-ne o sticlă și pahare.

O fată veni cu sticla și paharele și-i servi cu un aer indignat. Kovar o urmări depărtându-se, după aceea se întoarse către Belsey și ridică din sprâncene, apoi turnă în pahare.

— Șeful tău e greu de găsit, spuse Kovar ținând cele două pahare în mâna înmănușată.

— Zice mereu că dacă nu dai de el, probabil e din cauză că nu vrea să vorbească cu tine, râse Belsey. Luă paharul, văzând că zâmbetul îi înghețase lui Kovar pe figură. Glumeam. Domnul D. a auzit numai de bine despre tine.

— Așa?

— Da. Dar să știi că trebuie s-o iau din loc.

— M-ați dat deoparte, spuse Kovar abrupt.

Belsey încercă să-l citească. Nu-și dădea seama de unde e accentul: central-european, cu un ușor aer transatlantic. Un accent de afacerist internațional. Dacă ar fi putut vorbi, conturile anonime, probabil ar fi vorbit ca Max Kovar. Respirația nu arăta să fi băut spirtoase. Avea inel cu sigiliu și afișa aroganța fără ocolișuri a cuiva care era totodată bogat și impozant.

— Poate vorbim un moment, zise Kovar. Hai la o plimbare.

O porniră prin partea ferită a grădinii, dând ocoale încete bazinului. Temperatura scăzuse dramatic. Bazinul prinsese o pojghiță subțire de gheață. Era o noapte senină, cu multe stele. Răsuflările lor se făceau aburi în jurul fețelor.

— Să n-ai încredere în Buckingham, zise Kovar.

Belsey lăsă bărbia în jos.

— Nu crezi c-ar trebui?

— În locul vostru, m-aș debarasa de el. Eu îmi fac afacerile cu grijă. Buckingham e un dobitoc. Am fost dezamăgit să văd că stai de vorbă cu el.

— Ei, mai vorbim cu oamenii, asta nu înseamnă ceva neapărat.

— Îi cunosc jocul.

— Sigur.

— Buckingham n-are scrupule, e un delincent.

— OK.

Merseră până la pagodă și reveniră. Kovar scoase un cuțit din buzunar. Apoi scoase la iveală un trabuc. Tăie capătul trabucului și-l aprinse cu o brichetă de argint. Erau la câteva sute de metri distanță de oricine altcineva. Fumul stăruia, albastru, în aerul rece.

— Stau aici doar pentru câteva zile, zise Kovar. După aia plec.

— Ce păcat.

— Da. Da, este, încuviință acesta. Când ajung prin Londra stau la Lanesborough.

— Sună confortabil.

— A primit domnul Devereux scrisoarea mea?

— Sunt sigur că da. Nu prea se pricepe la corespondență. Sunt sigur că înțelege.

— M-a cam dezamăgit că nu și-a putut găsi timp să se vadă cu mine.

— E foarte ocupat.

— Știi că e un domeniu care mi-e drag.

— Sigur.

— Și unde există atâta loc pentru dezvoltare.

— Da.

— O știm amândoi. O să vedeți că e mai ușor să lucrați cu mine. Îi întinse o carte de vizită și-și feri privirea când o făcu, de parcă ar fi fost stânjenit. Vorbele pluteau în aer. O amenințare, își dădu seama Belsey.

— Să-ți spun un lucru, zise Kovar. Eu mă văd mai întâi ca artist și abia după aceea ca om de afaceri. În privința asta, sunt ca domnul Devereux.

Fața vicleană a lui Kovar arăta mulțumire de sine pentru ce spusese.

— Observ asta la tine, zise Belsey.

— Cred că frumusețea domeniului nostru e că aducem lumii lucruri noi.

— Da.

— Lumea ne zice cartofori. Da. Există oameni care ghicesc cum trebuie. Dar, foarte adesea, ei sunt cei care au determinat rezultatul.

— Cu oameni ca ăștia eu nu joc cărți, zise Belsey.

Kovar îl bătu pe spate cu palma.

— Am încredere în șeful tău. N-am încredere în prea multă lume. Folosiți-vă de criză, zise întorcându-se spre Belsey, parcă așa spuneți voi, nu?

— În fiecare dimineață.

Belsey auzi cum vechea sa cunoștință din Sankt Petersburg se apropia și nu voia să stea locului. Kovar ridică paharul lui, strângându-l, cu articulațiile pumnului albite.

— Pentru Proiectul Boadicea, spuse.

Belsey încercă să-i zărească prin întuneric chipul. Nu-i văzu decât dinții, ce ar fi putut indica un zâmbet sau un rânjat amenințător. Și acea licărire întunecată din privire.

— Pentru Proiectul Boadicea, zise Belsey și ciocniră.

Treizeci și doi

În câteva minute era afară din clădire, înapoi la viteza reconfortantă a Mercedesului cu geamuri fumurii.

— Lasă-mă la secția de poliție din Hampstead, zise Belsey când ajunseră prin apropiere de Golders Green. Șoferul se uită din nou la el, dar nu spuse nimic. Știi unde e, da?

— Da, domnule.

— Hai să-i dăm bătaie.

Noaptea era pustie. Ceața se strecura printre clădirile tăcute de cărămidă din Hampstead, iar chiciura acoperă parbrizele. O mașină cu însemnele în alb și negru ale poliției umbla pe străzile pustii, despicând ceața cu lumina conică a farurilor. Belsey se gândi că erau probabil Andreios și Robinson, tăcuți, gândindu-se fiecare la familia sa. Mercedesul trase în cele din urmă pe Rosslyn Hill și Belsey se uită pe geamurile secției, de verificare. Luminele de la parter erau stinse.

— Intră în cont totul? Spuse.

— Da, intră în cont.

— Mulțumesc, rosti Belsey și se dădu jos, întrebându-se dacă exista obiceiul să li se dea bacșiș șoferilor. Ia asta, spuse oferindu-i ceasul. Ai fost de nota zece.

— Nu, domnule, serios, declină șoferul oferta. Belsey îl urmări cum o ia din loc, apoi își puse ceasul la loc la mână și intră în secție.

Era liniște. Câțiva lucrători civili stăteau la mese în cantină. Când și când lălăia câte ceva din celule. Belsey urcă scările până la birouri. Lăsă luminile stinse și dădu drumul la calculator.

Max Kovar nu avea cazier în țară, însă era semnalat pe o listă internațională, în legătură cu un operator de pariuri la curse care-și împușcase contabilul în Berlin în ajunul Anului Nou, în 2004. Există o anchetă privind tranzacțiile cu proprietăți ale lui Kovar din următorul an, în Madrid, ce implica un oficial local găsit pe fundul piscinei, însă fără punere sub acuzare. În posesia lui Kovar fuseseră găsite șapte pașapoarte falsificate pentru cai, la granița Emiratelor Arabe Unite, pe 23 iunie 2007, însă, fiindcă fusese vorba de armăsari vânduți lui de familia regală Al Nhayan, nu trebuise să plătească nici măcar o amendă.

Belsey încercă la Delicte Internaționale. Nu-i răspunse nimeni la telefon.

Fondul City pentru copii apărea drept organizație filantropică înregistrată. Fusese înființat pentru ajutorarea copiilor sărmani din Square Mile. De asemenea, mai apărea legat de povești cu donatori străini ce-și cumpărau favoruri pe sub mână. Un grup numit Campania pentru o Guvernare Transparentă arăta că fusese înființat într-o perioadă când se desfășuraseră mai multe anchete ce investigau donatori străini anonimi în favoarea lui Granby și a asociațiilor săi. Milton Granby se afla în consiliul director al fondului.

Belsey adună toate informațiile publice pe care le găsi despre Granby. Șambelanul locuia într-o zonă foarte

retrasă din Valea Sănătății. Valea era o enclavă din Hampstead, deosebit de privilegiată, care-și trăgea numele de la faptul că fusese singura porțiune din Londra care reușise să scape de ciumă: Valea Bogăției, cum îi spuneau colegii polițiști. St John era așadar spațiul local pentru întruniri ale Alcoolicilor Anonimi. Charlotte avusese dreptate. Poliția din Hampstead îl avea pe lista de VIP-uri, pentru răspuns rapid în situații de urgență.

Cele mai multe date în privința lui Granby apăreau pe portalul City of London, împreună cu un soi de lecție de istorie britanică. Erau mândri de moștenirea lor, de care nu duceau lipsă defel. *Zona istorică a Londrei, City, este cea mai veche și mai durabilă democrație municipală din lume, precedând instituției Parlamentului. Constituirea sa își are rădăcinile în străvechile drepturi și privilegiile de care se bucurau cetățenii încă de dinainte de cucerirea normandă din 1066. Din perioada medievală până pe vremea Stuartilor, City a fost sursa principală de împrumuturi pentru monarhi, care aveau nevoie de fonduri pentru a-și pune în practică politicile din țară și din străinătate.*

Rechini financiari ce îi împrumutau pe cei care provocau războaie. Asta-ți asigura, peste ani, o deloc neglijabilă autonomie. Site-ul făcea niște încercări de a explica structurile idiosincratice ale administrației din City. Păstrau ceva din structura medievală numită Aldermen, nume derivat de la înțelepții „bătrâni“ ai Londrei saxone. Aceștia avuseseră un Amintitor¹⁰, un perceptor responsabil cu ceremoniile și cu protocolul. Era un nume bun, solemn, cugetă Belsey. Ar fi trebuit mai mulți dinăștia prin Londra. Dar, evident, îl avea pe șambelan.

¹⁰ În engleză „Remembrancer“.

Șambelanul este directorul financiar din City. Este sfătuitorul financiar, contabilul, strângătorul și plătitorul de fonduri și în responsabilitatea sa se află fondurile private și locale din City. În plus, este responsabil pentru investițiile făcute de City, ca și de alte fonduri.

Pe site apărea și CV-ul lui Granby: broker la bursă, având tot soiul de posturi în domeniul investițiilor și o carieră ascendentă în Corporația Londrei, trecând prin diverse ranguri ale ghilladelor din City: îngrijitor de cai, prefect, membru al Preaonoratei Companii a Fabricanților de Cărți de Joc. Timpul liber Milton Granby și-l petrece călătorind, plimbându-se, jucând golf și mergând la teatru. Despre pileală nu apărea o vorbă. *Instituțiile pentru care este responsabil se extind cu mult peste hotarele zonei City și includ Centrul Barbican¹¹, Tribunalul Municipal Central din Old Bailey și zece mii de acri de teren, inclusiv Epping Forest și Hampstead Heath.* Corporația obținuse în proprietate Heathul, se pare, după ce Marele Consiliu al Londrei fusese abolit în 1989.

Granby apărea arareori pe prima pagină a ziarelor. Avusese o asemenea apariție săptămâna trecută, după un interviu făcut de *Times* și prezentat sub titlul „Șeful trezoreriei, îngrijorat de starea finanțelor din City”: „Ne așteaptă o situație deloc roz, dacă nu chiar dramatică. Și activitățile financiare ale Corporației City au fost zbucluite, lucru care a avut un impact major asupra veniturilor noastre. E greu de pus la îndoială că ne vom confrunta cu toții, în perioada următoare, cu un mediu

¹¹ Centrul Barbican, aflat în nordul zonei City, este unul dintre cele mai mari centre culturale din Europa.

financiar extrem de dificil și, totodată, că vom avea de luat decizii la fel de dificile“.

Belsey se întrebă ce decizii lua Granby, în vreme ce mașina îi rula cu viteză în noapte. Singurul nume rămas necercetat era al lui Buckingham. *Să n-ai încredere în Buckingham.* N-avea. În rapoartele locale recente nu apărea niciun Buckingham. Mai exista însă o arhivă întregă la sediul central, iar Belsey era sigur că avea să se scalde în informații. Șaptezeci și nouă de Buckinghami intraseră în atenția poliției în ultimul an doar în Londra. Două sute treisprezece în toată țara. Nu-i stătea în puteri să treacă prin toate dosarele.

Belsey închise calculatorul și părăsi secția. Voia să vadă ceva. Și în perioada asta a nopții îi plăcea cel mai mult să se plimbe.

Trecu de spital și o apucă pe drumeagul abia sesizabil ce urma latura heleșteielor către bezna din Heath. Nu trebuia să vadă ca să știe pe unde merge. Se îndrepta spre nord, șerpuind fără noimă printre copaci. Athlone House apărea la distanță, pe linia orizontului, ca o umbră și mai întunecată a nopții. Apoi trecu de ea. Văzu, în bezna, zâmbetul lui Kovar și auzi vocea șambelanului.

Crucile galbene săreau în ochi, percutante ca niște țipete din mijlocul beznei. Lumina lunii cădea pe ele. Belsey frecă cu degetul mare trunchiul pictat. Încercă să se țină pe urma lor către sud, împiedicându-se în maldărele de frunze uscate, dar se rătăci pe lângă lacul cu bărci. Se lipi cu spatele de un copac, întrebându-se ce sens aveau crucile, apoi dacă nu cumva îi era frig. Știa că pericolul de hipotermie începe după ce trece tremuraturul. Te pătrunde un calm profund. Dispare până și durerea degerăturilor.

Urcă pe la Iveagh Bequest, trecu de grădinile de la Kenwood House și se înapoie pe Bishops Avenue. Strada era pustie, dacă nu puneai la socoteală felinarele vechi. Totul era nemișcat și tăcut. Belsey se apropie de numărul treizeci și șapte dinspre capătul mai îndepărtat al străzii. Curba ușoară a drumului îi oferea adăpost. Putea zări casa înainte să fie zărit; putea vedea dacă sunt mașini parcate, putea vedea ferestrele casei de vizavi și zidurile după care s-ar fi putut tupila cineva. Amintirea privirii stăruitoare a Charlottei Kelson îl făcu să-și revină. Cineva știa că anchetează cazul Devereux. Știa oare că dormise și în patul său?

Părea în regulă, din câte putea să-și dea seama. Belsey deschise ușa încet și păși în hol. Aerul părea să fi fost agitat de o altă prezență. Belsey așteptă în pragul camerei de zi. O fotografie cu un corp fusese lipită de ecranul televizorului. Stătu așa multă vreme, privind-o. Era un trup întins pe o suprafață de ciment, de sex masculin, desfigurat de sânge. Își închipui că identitatea exactă era mai puțin importantă decât aluzia la propria situație.

Belsey luă un cuțit dintr-un sertar din bucătărie. Dădu drumul la sistemul de supraveghere, apoi porni alarma, cu un hohot sec de râs. Se transforma într-un rezident de Hampstead cum scrie la carte.

Merse în cabinetul lui Devereux și căută corespondența cu avocații care reprezentau Hong Kong Gaming Consortium. „Subiect: Proiectul Boadicea.“ *După cum s-a convenit, optzeci de procente se vor plăti direct către AD Development, iar douăzeci de procente în contul a/c K9767 de la Banca Austriei.*

Belsey luă documentele și cuțitul cu el pe canapeaua din camera de zi. Îndreptă canapeaua către ușă. Strânse

cuțitul în pumn și așteptă. În cele din urmă deschise televizorul pe Sky News, iar după încă o jumătate de oră închise ochii.

De ce ți-a zis să vii aici? Pentru informații privind împușcăturile de la Starbucks. Cineva pe nume Nick Belsey... O văzu pe Jessica Holden printre pleoapele întredeschise. Ocupa ecranul întreg și se uita la el. Pentru reporterii devenise de-acum Jessica și atât, acea familiaritate pe care o practicăm cu toții când e vorba de tineri și de morți. Dar era aceeași fotografie de demult; o poză cu casa ei, una cu Starbucksul devastat. O tragică pierdere. Un mister. Hampsteadul era unit în durerea sa.

Treizeci și trei

Belsey se trezi la șase, ținând în mână cuțitul. Se dădu jos din pat și se uită la poza cadavrului, apoi ieși în grădină să respire revărsatul zorilor. Lumina era crepusculară și totul părea cioplit în piatră.

La șase treizeci se duse la frații somalezi, cumpără toate ziarele și le citi la o cafea. Pe prima pagină era o fotografie cu florile lăsate printre cioburi de sticlă. O imagine cu Jessica dintr-o excursie cu clasa, zâmbind cu gura până la urechi. Hotărâseră că preocupările ei erau teatrul și dansul și că își dorise să se facă profesoară. Școala planifica o întrunire specială *in memoriam*. Între timp, studentul coreean ieșise din spital, iar tipului din Uganda i se verificau documentele de emigrație. Polițiștii căutau un tânăr descris ca având aspect asiatic ori nord-african, însă până și tabloidele ezitau în a răspândi așa ceva. Există și un traseu al presupusei motorete folosite pentru părăsirea zonei. Aceasta ar fi trebuit să dea taman peste Belsey. Și nu dăduse.

Pe o latură adăugaseră o coloană cu chestiuni mai personale: *Cum s-a transformat într-un carnaț o dimineață liniștită*. „Sharon Green își ducea cei doi fii la grădiniță,

când a auzit focurile de armă...” Continua cu diverse citate din celebrități locale, manechine pensionate și romancierii ieșiți din trend din zona Hampstead, și toți își imaginau că astfel de lucruri se puteau întâmpla oriunde, numai în zona NW3 ba. „Înfrunzitul Hampstead” trăncăneau întruna ziarele, făcându-te să te întrebi dacă nu cumva aveau și frunzele ceva de-a face cu asta.

Încă nu descoperiseră un mobil. Încă existau coloane roșii ce cuprindeau întâmplări cu victime, nerăbdătoare să reverse ură. Poliția făcuse declarații puternice despre o cultură a „crimelor de onoare” printre bandele din Londra și scosese la iveală un portret-robot dubios al unui bărbat cu piele cenușie, cu maxilare pătrate și cu ochii adânciți în orbite. Cineva desenase portretul-robot al propriilor sale coșmaruri.

Belsey scoase la iveală cartea de vizită a lui Kovar și începu s-o sucească între degete. Max Kovar scria pe ea, fără nevoia de a specifica o ocupație sau o instituție. Kovar păruse foarte dornic să treacă la treabă. Și foarte bogat. Belsey intră în birou și începu să răsfoiască paginile agendei cu contacte. Sună un prieten de la departamentul de informații. Belsey jucase cândva fotbal cu ei. Jucau murdar. Și aveau legături; se jucau cu oameni care nu erau polițiști, descriindu-se drept funcționari în serviciul civil, ceea ce trebuia să însemne, după Belsey, serviciul secret MI5. Dispeceratul departamentului de informații îi dădu legătura cu detectivul sergent Terry Borman.

— Terry, zise Belsey.

— Nick, am încercat să te sun.

— Încă nu mi-am luat telefon nou.

— Avem duminică un meci cu cei de la Moravuri. Avem nevoie de tine.

— Nu prea sunt în formă pentru fotbal zilele astea, Terry.

— Suntem disperați.

— Dacă mi s-ar intersecta drumurile cu un individ pe nume Max Kovar, te-ar interesa?

— Cunosoc numele.

— Cunoști și mai mult de-atât?

— Hai că revin eu cu un telefon.

Se așteptase la asta. Avea să se uite prin dosare, dar, totodată, și să ia temperatura. Când acționau la marginea umbrei cenușii, pe nume Serviciul Secret al Armatei, până și pe oameni ca Terry Borman putea să-i apuce brusc muțenia.

Borman reveni în zece minute.

— Speculant. A făcut milioane pe la sfârșitul anilor 1980 cu investiții în mine, cupru, diamante, aur. Dacă nu obține o înțelegere, o forțează. Au existat sugestii cum că ar fi fost legat cu o serie de răpiri în Peru, când uneia dintre companiile sale i s-a refuzat dreptul de extracție minieră. A apărut într-o anchetă legată de corupție pe Coasta de Fildeș, unde și-a folosit milioanele ca să obțină contracte. Cred că are prin băncile din Monaco o sumă cam cât jumate din PIB-ul țării aceleia. Însă marea lui dragoste sunt caii, Nick. Kovar a stat mult timp prin Anglia umblând după armăsari cu pedigri. Are un conac în Gloucestershire unde-i ține. Nu știu dacă-i ține în conac sau în grajduri...

— Și-acum ce învârte?

— N-am idee. În ultimii doi ani a băgat o groază de capital în noile media și în industria jocurilor.

Belsey găsi numărul de la RingCentral. Sună și dădu numărul de referință al lui Devereux.

— Sunteți domnul Devereux? Întrebă o femeie cu accent de Newcastle.

— Așa este.

— Cu ce vă putem ajuta în dimineața asta?

— Cred că, pentru moment, apelurile către AD Development sunt trecute printr-un serviciu de recepție, corect?

— Corect, domnule.

— Aș dori ca, în loc de asta, să le deviez. Le puteți devia la acest număr? zise Belsey și-i dădu numărul său de la secția din Hampstead. Mulțumesc, spuse.

Găsi și numărul hotelului Lanesborough. Stătu cu ochii la el câteva minute, apoi ridică receptorul. Degetele îi rămaseră suspendate deasupra butoanelor, apoi, în cele din urmă, le apăsă unul câte unul. Răspunse o recepționeră. Belsey se prezentă drept Alexei Devereux și spuse că-l căuta pe Max Kovar, iar ea îi făcu legătura cu apartamentul regal. Belsey îl lăsă să sune o dată, apoi închise.

Câteva momente după aceea telefonul îi sună. Răspunse:

— AD Development, Jack la telefon.

— Max Kovar sunt. Ne-am cunoscut aseară.

— Max, bună dimineața.

— M-ai sunat?

— Nu, nu cred. I-am spus lui Alexei că ne-am întâlnit. Poate a sunat el.

— Domnul Devereux? Bun, acum pot să vorbesc.

— Nu mai e aici. A plecat la cumpărături. Totul e sub presiune aici, cum îți poți imagina — cu Boadicea și tot.

— Da. Spui așadar că ar fi deschis la o discuție pe tema asta?

— O, nu prea. Nu văd de ce. Ăă... deschis la o discuție?

— Da.

— Hmm, nu cred că e posibil. Alexei e un om care face bani, nu poartă conversații. Dar aș vrea să-ți mulțumesc pentru interes. Kovar rămase mut. Belsey îl lăsa să gândească tot ce-i venea în cap în acel moment. O să vorbesc cu el, spuse în cele din urmă. Nu am crezut că vorbești serios.

— Sigur că vorbesc serios, izbucni Kovar, apoi o lăsa mai moale: Da, sunt serios.

— Scuzele mele. Ale noastre. Nu ne mai căuta pe linia asta, te rog, spuse Belsey. Te sunăm noi dacă avem ocazia.

Închise.

Ar fi putut oare să scoată bani nu numai din posesiunile lui Devereux, ci și din reputația acestuia? Kovar era viclean, dar asta-i și trebuia unui escroc de prima mână: un tip deștept, un tip care știe că norocul vine dacă știi să ți-l faci.

Apelă la compania de primire apeluri și le spuse să revină la setările anterioare.

— Desigur, domnule.

Se îndreptă spre fereastră. Un bărbat cu pardesiu scump, care stătea pe o bancă peste drum, îl țintui cu privirea. Belsey avu o viziune a ușii securizate și a bărbatului cu ziar, ferindu-și capul de ploaie, bătând la ușa lui Devereux în miez de noapte. Belsey se holbă la el, iar bărbatul îi întoarse privirea. Nu era deci o urmărire. Belsey nu știa așadar ce anume era.

Luă punga cu bani din sertarul biroului și ieși din secție prin spate. Făcu un drum până la Ocean Wealth Protection. Tocmai deschideau. Spațiul mirosea a cafea proaspătă.

— Intrați, intrați.

Aveau bunăvoința degajată a celor pe cale să încheie o afacere.

— Doriți aceleași aranjamente?

Belsey își struni ambițiile. Cu cinci mii obținut o adresă, două conturi bancare în Panama și o companie numită International Metal Holdings, înregistrată în Republica Dominicană.

— E ca lumea. Cu înregistrări din urmă cu patru ani. Aveți trei directori. Toți sunt ai dumneavoastră ca să începeți activitatea când doriți.

Era suficient pentru moment și-i mai rămânea o mie cu care să-și facă de cap.

— Primiți bani gheață? zise Belsey, iar bărbații râseră. Presupun că știți unde să-i băgați. Ultima replică nu mai stârni niciun zâmbet.

Belsey ieși și merse până la un debit de ziare din Belize Lane. Aveau pe raftul din față cinci ziare arăbești, împreună cu toate cotidienele importante din Europa și America. Compară cu ele tăietura sa — *Al-Ahram*, *Al Arab*, *Asharq Al-Aubat*. Nu se potrivea cu niciunul. Secția Hampstead împărțea câțiva interpreți de arabă cu restul zonei Camden Borough, însă niciunul nu era prin preajmă în dimineața aceea. Exista un agent de poliție de origine iraniană la Kentish Town, însă moscheea era mai aproape.

Belsey merse pe jos până la moscheea din Regent Park. O vizitase prima oară pe 8 iulie 2005, după atentatul cu bombe. Nu fusese o întâlnire între culturi dintre cele mai relaxate, însă ajunsese să-i placă locul și în special imamul, Hamid Farahi.

Văzu, din cadrul ușii, o mare de spinări: bărbați făcând plecăciuni sub cupola imensă a domului. Se descălță de pantofi și așteptă. Rugăciunea se termină și bărbații se răspândiră, ieșind. Belsey intră și-l găsi pe Farahi.

— Salam, spuse.

— Salam, Nicholas.

Își strânseseră mâinile. În roba sa albă, Farahi arăta elegant. Pe Belsey îl surprinsese tinerețea lui. Însă știa să se poarte conform autorității poziției sale.

— Am ceva de tradus pentru tine, spuse Belsey. Dacă ai un minut.

Intrară într-o librărie și centru cultural de lângă corpul principal al moscheii. Belsey scoase tăietura de ziar și i-o întinse. Imamul o ținu la o oarecare distanță, de parcă în acest fel ar fi fost mai sigur.

— E *Al-Hayat*.

— Povestește-mi despre *Al-Hayat*.

— E unul dintre cotidienele mari de limbă arabă: respectat, pro-occidental, deținut de un prinț saudit.

— Vezi multe prin Londra?

— Da. Orice dugheană care vinde ziare arabe o să vândă și *Al-Hayat*. Se tipărește în Europa.

— Și ce scrie în articolul încercuit?

Imamul scoase o pereche de ochelari din *dishdash*¹² și-i desfăcu. Se uită mai îndeaproape și citi: „Hong Kong Gaming și acționarul său principal, Saud International Holdings, consideră sportul o limbă pe care o înțelegem cu toții. Este un model pentru o comunitate

¹² Dishdasha — o haină lungă până la glezne, de obicei de culoare albă, purtată de bărbații din zonele arabe.

globalizată“. Imamul înălță privirea, ridicând o sprânceană.

— O lume de cartofori falimentari.

— O lume de oameni care îmbogățesc compania asta.

— Despre ce proiect vorbesc?

— Niște investiții în Londra. Nu se specifică. Se vorbește doar de „divertismentul și distracția din Marea Britanie“. Un proiect mare cu aștia, AD Development. Înțelegerea a fost făcută sâmbăta trecută. S-au pus de acord în vreo privință.

— Nu spune și care e obiectul?

— Dezvoltare a sectorului de jocuri de noroc din Marea Britanie. Va fi o investiție majoră la Londra. Asta e tot.

— Cine e tipul blond?

Hamid citi din nou articolul.

— Pierce Buckingham. Reprezintă AD Development.

— Pierce Buckingham.

— Exact.

Belsey se uită mai bine.

— Spune și cine e celălalt bărbat?

— Prințul Faisal bin Abdul Aziz, acționarul principal de la Game Consortium.

— Spune și unde e făcută poza?

— Nu.

Belsey studie turla: avea o giruetă strălucitoare în vârf — o săgeată peste un glob. Aceasta se afla pe turla din vârful unui turn pătrat de piatră.

— Când a fost scris articolul?

Hamid se uită în susul bucății de ziar.

— Pe 9 februarie.

— Lunea asta.

— Da.

— Ai auzit de oamenii ăștia vreodată?

— Prințul e strănepotul primului rege al Arabiei Saudite. Nu e un om bun.

— De ce?

— E hoț. Suge banii țării sale, banii statului, și-i folosește în proiecte proprii. Acolo sunt mulți oameni care o duc rău, iar el investește resursele în Europa și America. Ziarul e deținut de vărul lui.

Îi întinse bucata de ziar.

— OK, zise Belsey luând-o. Mersi.

În drum spre secție, Belsey se abătu pe la biblioteca Swiss Cottage. Găsi o carte intitulată *Bisericile din City ale lui Sir Christopher Wren*, scrisă de Paul Jefferson în 1927. Petrecu douăzeci de minute printre oamenii fără adăpost și alți refugiați ai bibliotecii, studiind ilustrații cu turle de biserici, cu pagina din *Al-Hayat* la îndemână alături. Cartea fusese reeditată în 1986, dar pozele arătau ca și cum ar fi fost originale. Multe nu lăsau să se vadă bisericile în întregime. Cele care-o făceau erau de calitate proastă, adesea gravuri sau schițe în tuș. Turla nu era cea de la St Clemens. Și nici vreuna de la St Mary. Nu era niciuna care să semene.

Biblioteca ținea o arhivă cu exemplare din *Ham and High*, numerele lunii trecute așezate pe un raft, iar cele din ultimii cinci ani arhivate într-un dulap din spatele biroului de relații cu publicul. Dădu de numărul de săptămâna trecută și răsfoi paginile până văzu titlul: *Un oligarh nou-venit îi calcă pe bătătură pe cei din partea locului.*

Alexei Devereux este ultimul dintr-un lung șir de miliardari ruși care s-au stabilit în luxoasa zonă Bishops Avenue din Hampstead. Însă cei din zonă și-au exprimat îngrijorarea cu privire la reputația sa. În trecut, Devereux a stârnit controverse

prin politica sa agresivă de achiziții de terenuri, în căutarea unor noi orizonturi pentru extinderea imperiului său bazat pe divertisment și jocuri de noroc. Devereux nu a făcut un secret din dorința sa de a-și lăsa amprenta asupra orașului său preferat. Nu-i lipsesc nici conexiunile politice, care au refuzat toate să comenteze ieri.

Nu trebuie să meargă prea departe ca să ajungă la redacția *Ham and High*. Ocupa jumătate de etaj într-un bloc alb-murdar din anii 1980, chiar de lângă bibliotecă. Belsey intră, zise că venea în vizită la Mike Slater și fu trimis sus.

Biroul lui Slater era haotic. Pereții erau ornați cu articole vechi și diferite anchete, cele mai multe referitoare la corupția consiliului, și câteva diplome pentru cea mai bună acoperire locală: mediu, educație, securitate. Slater arăta nedormit. Mesteca un braț al ramei ochelariilor, iar părul cărunt îi era în dezordine. Masa de lucru gemea de ghivece cu plante și de dosare cartonate. Iar pe moment era acoperit cu un strat suplimentar de informații despre Jessica Holden.

— Te-am cam expediat la telefon ieri, zise Belsey.

Slater dădu din mână arătând că nu-i pasă.

— Totul este iertat. N-ai fi putut nimeri un moment mai bun ca să apari. De cinci ore tot încerc să pun laba pe un detectiv și nu vrea nimeni să vorbească cu mine. E groasă rău, așa-i? Treaba cu împușcăturile. Nu obținem rezultate de la bandele locale, infractori, poliție. Eu cred că-i groasă.

— Posibil. Eu am venit în legătură cu Alexei Devereux. Slater părea nedumerit. Te interesa, zise Belsey. Săptămâna trecută, cel puțin.

— A fost o săptămână liniștită. Am dat de belea?

— De ce?

— De la articolul pe care l-am publicat. Petiția.

— De ce să dai de belea?

— Fiindcă ceva nu e-n regulă cu el.

Belsey se așeză.

— Zi-mi despre el.

— Știam numele, Alexei Devereux. Știam că e unul dintre oligarhi, că-și extindea imperiul. Auzisem zvonuri că era interesat de zona cazinourilor și a jocurilor, că îi plăceau mitele, să „ungă” pe câte unii, zi-i cum vrei. A fost pentru prima dată când am auzit că se mutase la Londra. Părea însă o informație corectă, am verificat și da, stătea pe Bishops. Iar petiția n-am văzut-o decât prea târziu. De poveste s-a ocupat un băiat nou. Eu, unul, nu i-aș fi dat drumul fără să verific cu atenție. Nu și dacă are de-a face cu un tip ca Alexei Devereux.

— După care ai auzit că a murit.

— Păi da, îți imaginezi că m-am simțit cam dezorientat. Mi-a dat cineva de la spital un pont că e mort — că se omorâse. Presupun că avea lucruri mai grave de care să-și facă griji decât *Ham and High*, dar nu pot spune că m-am umplut de bucurie.

— Articolul vorbește de conexiunile politice ale lui Devereux. Cine sunt?

— O grămadă de indivizi de la Externe. Au oferit cu discreție sprijin diplomatic, când era în Rusia. Știe lume din cercurile de pe lângă secretarul de stat și, evident, de prin City. Cu viza pentru SUA l-a sprijinit Milton Granby, trezorierul din City.

— Știi ceva despre asta?

— Nu. Știi că acum doi ani i se respinsese cererea, fiindcă fusese implicat în niște anchete de fraudă. De data

asta, avea numele lui Granby pe cerere și a primit invitația. Știi că Granby îi ajută pe cei care-l ajută. Și, foarte convenabil, sunt o grămadă de căi pe care să-l ajuți pe Milton Granby fără să-ți apară numele în vreun loc inoportun. E un personaj. Nu pot spune că aș ști prea multe de legătura asta cu Devereux.

— Petiția avea de-a face cu cursele.

— Da, cică. Spunea că el are o influență negativă în zonă. Una dintre cele mai vagi chestii pe care le-am văzut.

— Aș vrea să mă uit pe ea.

Slater îl conduse pe Belsey într-o încăpere din spate, plină de cutii cu dosare. Într-un perete exista și un seif. Editorul deschise seiful, scoase un dosar și, după o clipă, extrase faxul. Conținea o listă cu o sută cincizeci de oameni cărora nu le convenea că Devereux se mutase în vecinătate, însă cu prea puține indicații asupra naturii nemulțumirilor. Slater marcaseră lista cu semne de întrebare și cruciulițe.

— Semnul de întrebare înseamnă că respectivul neagă că ar ști ceva despre toată faza.

— Și cruciulițele?

— Cruciulițele înseamnă că respectivii sunt morți de doi sau trei ani.

Belsey aruncă o privire la numărul de pe care fusese trimis faxul și ceva îi aprinse o lumină în memorie.

— Pot să iau asta? zise Belsey.

— Îți fac o copie.

Se întoarseră în birou și folosiră copiatorul din colț.

— Te-a contactat cumva Devereux în legătură cu articolul?

— Nu.

— Și e ciudat?

— Toată afacerea-i ciudată.

— Cunoști cumva un oarecare Pierce Buckingham?

— Băiețuș cu bani. Intermediază investițiile în Europa ale unor companii din Orientul Mijlociu. Un nemernic. De ce?

— Fără motiv.

Belsey luă copia, îi mulțumi lui Slater și o porni spre ușă.

— Nick, zise editorul.

— Ce?

— Tot nu mi-ai spus de ce-ai venit.

— Nu. Apreciez că nu m-ai dat la ziar. Mulțumesc mult.

Belsey se duse pe Bishops Avenue și verifică numărul de fax. Își trimise prin fax o foaie și o compară cu anonimă transmisă la *Ham and High*. Era același număr. De-vereux se denunța singur.

Se duse la fereastră și-l văzu pe Buckingham așteptând afară.

Belsey se lăsă urmărit până la secție. Dacă Buckingham avea de gând să-i facă rău, ar fi făcut-o deja. Și poate că-i trebuia o ocazie să vorbească. Poate Belsey putea să-l întrebe ce mama naibii se petrece. O porni către Roslyn Hill, întrebându-se de ce ar trimite cineva o plângere falsă împotriva lui însuși. Buckingham nu încercă să-l abordeze.

La secție, Belsey verifică toate informațiile disponibile despre Pierce Buckingham. Pe internet erau mai multe decât în dosarele poliției britanice, lucru care nu era lipsit de semnificație. Prima abatere a acestuia fusese când îi rupsesse unui stripper un picior, într-un bar din Tel

Aviv, pe nume Pussycat Lounge. Se folosise, atunci, de imunitatea diplomatică; reprezenta, se pare, o agenție guvernamentală, deși era neclar ce agenție ar fi avut de-a face cu Pussycat Lounge. Tatăl lui era Edward Buckingham, sau lord Buckingham din Tankerness pentru prieteni, fost secretar pe apărare cu atribuții în spionaj. Edward Buckingham se umpluse de bani de pe urma primului război din Golf, din motive ce-ar fi putut avea de-a face cu fondul suveranului din Kuwait. Fiul îi călcase pe urme. Apăreau un șir de incidente diplomatice, zvonuri despre bătaii, accidente de circulație. Anul trecut scăpase ca prin minune de o acuzație de vătămare corporală gravă și posesie de cocaină. Un incident la două săptămâni după aceea, în care-i rupsese degetele unui model porno, ajunsese în instanță, dar se terminase cu bine pentru el.

Telefonul din secție zbârnâia. Belsey evita cât putea să răspundă. Sună de zece ori și, în cele din urmă, Rosen se năpusti, ridică receptorul și mormăi ceva. Trecură câteva secunde și privirile îi alunecară spre Belsey. Acesta le simți. Rosen acoperi receptorul cu mâna lui rece și umedă. Nu spuse nimic, doar se uită fix.

— Ce? făcu Belsey.

— Una Charlotte Kelson la telefon.

Belsey clătină din cap.

— Vrea să aranjeze să stea de vorbă cu un anume Nick Belsey, zise Rosen.

Belsey își trecu un deget peste beregată. Rosen își luă cu lentoare mâna de pe receptor, fără să-și ia ochii de la Belsey.

— Nu-i aici, zise.

Charlotte trebuie să fi spus încă ceva. Rosen mai mormăi o dată și închise.

— Mersi, spuse Belsey. Rosen scutură din cap și se întoarce la integralele lui. Doar atunci își dădu Belsey seama cât de mult și-ar fi dorit, de fapt, să-i audă vocea.

Se uită pe geam. Pierce Buckingham era tot acolo, supraveghind secția. „Infecție dermatologică” — asta era codul pentru supraveghere la cei sub acoperire. Am o infecție dermatologică. Sunt urmărit. Acum simțea și de ce. Îl înțepa în gât. Felul în care erau închiși nasturii pardesiului lui Buckingham părea bizar.

Belsey ieși din secție. Bărbatul se ridică și se luă după el.

Buckingham îl urmări până la Prince of Wales și se opri să aștepte pe cealaltă parte a străzii cât Belsey intră. Localul avea un telefon public așezat discret într-un ungher. Belsey sună la *Mail* și ceru cu Kelson.

— Ce-ai aflat? întrebă.

— Că Nick Belsey e detectiv la secția din Hampstead. Îl cunoști?

— Îți dau eu ceva despre care să scrii, Charlotte. Dar lasă-l pe Belsey deoparte. Asta-i târgul.

— Ești Nick Belsey?

— E o situație foarte complicată.

— Asta înseamnă da. Se pare că a plecat din Borough cu reputația umbrită. Ceva legat de droguri și furt de mașini.

— Furtul de mașini s-a întâmplat doar de două ori. Auzi, Charlotte, povestea de care-ți ziceam are de-a face cu felul în care Milton Granby e implicat în cazul cu împușcăturile din Starbucks.

Își dădu seama că Charlotte nu știa ce să zică.

— Glumești, spuse în cele din urmă.

— Serios.

— Continuă.

— O s-o fac când o să aflu mai multe. Ai încredere în mine, Charlotte.

— Mi-ai promis un subiect. Am senzația că încerci să mă aburești.

— Nu-i abureală. Am ceva. Dar acum, ți-am spus, stai deoparte.

— N-am timp, nu bazându-mă pe promisiunile cuiva a cărui identitate nici n-o cunosc. Dăm numărul la tipar în după-amiaza asta. Nu pot lucra cu tine dacă nu-mi spui cine ești.

— Atunci n-o să lucrezi cu mine.

Belsey puse telefonul în furcă. Pierce Buckingham aștepta afară. Se întoarse la secție și sună la Vodafone.

— Ce naiba se-ntâmplă? Am cerut niște date aseară și încă le aștept...

Poliția era tratată cu deferență de companiile telefonice. Făceau bani buni furnizând informații despre apeluri. În nici zece minute, Belsey ținea în mână douăzeci de foi cu apelurile lui Charlotte Kelson.

Am primit un telefon acum o oră. Zicea să vin aici. Să le spun că mă întâlnesc cu cineva în restaurant.

Se uită la apelurile din noaptea trecută, din jurul orei opt. Nu trebui să se uite prea mult, fiindcă un număr îi atrase atenția. Era propriul său număr de mobil. Încercă să se gândească în ce fel s-ar fi putut petrece o greșeală. Apela numărul și-și auzi vocea. „Ați sunat la telefonul lui Nick Belsey...” Închise și se uită din nou peste foaie.

— A avut cineva treabă cu telefonul meu? zise Belsey încercând să-și mențină un ton firesc în voce. Trapping se opri din tastat.

— Nu de când a venit Paul Lorenzo cu el, zise Rosen.

— Când a venit Lorenzo?

— În dimineața de după micul tău incident. Ți l-a adus înapoi. Zicea ceva cum că i-ai datora un candelabru.

— Și ce-a făcut cu telefonul?

— L-a pus pe biroul tău. Nu l-ai găsit?

— Nu. Belsey închise ochii și căzu pe gânduri. Cine mai era în birou în dimineața aceea?

— Nimeni.

— Ba da, zise el. Ridică receptorul și sună la Informații.

— Nume? îi cerură.

— Millennium Credit Recovery, spuse el.

Căutară vreme de un minut.

— Ce oraș?

— Londra.

— Mă tem că nu văd această companie, domnule.

— Altundeva în Marea Britanie?

— Millennium Credit Recovery? Nu, mă tem că nu. Ar mai fi vreun nume pe care ați dori să-l încercați?

Închise telefonul.

— Cum arăta domnul Walls? se răsuci Belsey către Trapping și Rosen, dar aceștia ridicară din umeri.

— Nu-mi amintesc, zise Rosen. Un bărbat la costum. Cam cât tine de înalt, în jur de patruzeci-cincizeci de ani, nu prea masiv. Ca un tip de la Fisc.

Belsey sună iarăși la Vodafone.

— Am nevoie de un loc de unde s-a dat un telefon aseară la ora opt.

Departamentul de informații îi procesă cererea, reușind să stabilească, cu precizie, sursa apelului pe Bishops Avenue, la numărul 37. Belsey închise ochii.

— Alo? zise funcționarul după o clipă.

— Seara trecută?

— Da.

— Și apelul a fost făcut din interiorul casei?

— Din câte știm noi, domnule.

Lui Belsey îi veniră în minte pozele cu cadavrul, mirosul altcuiva pe hol. În vreme ce huzurea în viața lui Devereux, cineva își făcuse de lucru cu propria lui viață. Și domnul Walls începuse jocul acesta cu patruzeci și opt de ore în urmă. Ce se petrecea? Belsey nu știa de unde să înceapă. Făcu ce făcea în anchetele care se terminau în fundătură, adică puse pe hârtie toate indiciile, mai mult sau mai puțin promițătoare, și-și evaluează șansele de a obține informații. Rămase, în cele din urmă, cu privirea fixată pe un nume: *Milton Granby*.

Sună la biroul trezorerului, unde îi răspunse o voce feminină fadă și cu un accent afectat, care-i spuse că Milton Granby era indisponibil.

— Unde aș putea da de el?

— În ce privință?

— Ceva personal.

— Încercați mâine.

— Ce face astăzi?

— Face o excursie cu copii de școală prin Barbican, pentru Săptămâna Comunității.

— E Săptămâna Comunității?

— Da.

Belsey se duse cu mașina până în Barbican. Ploaia cădea peste marginile labirintului cenușiu. Trecu de Turnul Cromwell, Turnul Shakespeare, căutând printre ascuțiturile dezolante de beton semnele Săptămânii Comunității. Descoperi, într-un târziu, autobuze școlare parcate la Muzeul Londrei și, puțin mai încolo, niște gărzi de corp

și un fotograf de la un ziar local. Dincolo de aceștia se afla grupul lui Granby.

Milton Granby stătea iarăși în mijlocul mulțimii, de data asta formată dintr-o consilieră, interni și o fată cu machiajul. Erau cu toții ocupați, mai puțin Granby, ce părea cam suferind. Fata de la machiaj îi adăuga viață în obraji. Mahmureala îl făcea iritabil. Granby strigă ceva la adjunct și la interni, ceva ce Belsey nu auzi. Copiii de școală se țineau la distanță. Avea să fie interesant, cuge-tă Belsey. Consiliera păși înspre el. Înțelese prea târziu ce se petrecea.

— Ați venit pentru ședința foto? întrebă.

— Sunt detectiv de poliție.

— OK, spuse ea fără să pară tulburată, urmați-mă. Îl conduse prin mulțime până în fața unui panou pe care scria „Să construim împreună“. Credeam că o să fiți în uniformă, rosti.

Belsey se lăasă pozat împreună cu șambelanul și copilașii. Aceștia din urmă erau teribil de gălăgioși, iar șambelanul scrâșnea din dinți. După cinci minute fotograful obținu ce voia. Mulțimea se sparse, blagoslovită cu câteva vorbe înțelepte de-ale lui Milton Granby despre ocaziile din viață, apoi Granby fu chemat de consilieră. În timp ce se îndrepta spre mașini, Belsey îl ajunse din urmă.

— Nick Belsey, detectiv de poliție din Rosslyn Hill.

— E o onoare să vă cunosc, domnule, spuse Granby și scutură mâna lui Belsey cu sinceritatea cuiva ce trebuia să și-o falsifice mai mereu. Belsey se așinu pe lângă el. Poliția este inima zonei City, făcu Granby.

— N-are încotro.

Șambelanul se gândi la asta și-l privi din nou pe Belsey.

— Rosslyn Hill nu-i în City, spuse.

— Aș dori să vorbim despre un bărbat pe nume Alexei Devereux.

De data asta, Granby se opri și-și umbri ochii, protejându-i de lumina crudă a iernii, ca să-l vadă mai bine pe Belsey. Mâinile îi tremurau.

— Ce-i asta?

— Mă îngrijorează că se face vâlvă în jurul dumneavoastră fără să fie cazul.

— Nu v-ar veni să credeți, rosti țepăn Granby.

— Cred că vă pot ajuta.

— Ce doriți?

— Să stăm de vorbă.

Granby se încruntă, apoi făcu semn să plece mașinii care aștepta și le spuse celor ce-l însoțeau să facă la fel, zicând că aveau să se vadă mai târziu la birou. Plecară, aruncând priviri piezișe.

— Ce-i cu Alexei Devereux? zise Granby. Ce se întâmplă?

— Posibil să se fi băgat în bucluc. Înainte s-o facă, voia o viză. A venit la dumneavoastră, mai țineți minte?

— Nu l-am întâlnit niciodată.

— Chiar așa?

— Am încercat să-l întâlnesc. Dacă știți cumva cum să fac, spuneți-mi vă rog. Dar, în ciuda a ceea ce ar putea susține *Ham and High*, am rămas străini până în ziua de azi.

— Dar nu negați că i-ați oferit sprijin.

— E o figură internațională. Am fost fericit să-i încurajez prezența în Londra.

— Răspundeți de multe cereri de viză?

— Nu.

— Ce-ați obținut pentru asta?

— Nimic.

— Cum e cu Fondul pentru copii? Granby își roti privirea împrejur, exasperat. N-a spus Cicero pe undeva să fim drăguți cu detectivii? Acum Granby îl privea țintă, cu ochii mijiiți.

— Nu cred s-o fi făcut. Tremuratul trezorerului se întese.

— Ce-ar fi să bem ceva? zise Belsey. Îmi puteți povesti despre Cicero și să-mi explicați situația, iar eu o să mă asigur că nimeni n-o să vă mai facă probleme în privința asta.

Se strecurară într-un bar îmbrăcat în lemn, un club cu mese în colțul străzii St John, și li se oferi o masă în spate. Angajații păreau să-l știe pe șambelan. Păreau să știe și ce avea să comande. Belsey ceru o vodcă și o cola. Simțea nevoia de cofeină.

— Domnul Devereux e un om de afaceri prosper și foarte respectat, interesat să investească în orașul nostru. E o achiziție. Ar trebui să fim al dracului de recunoscători.

— Cât a dat la Fondul pentru copii?

— Nu trebuie să vă spun asta.

— Spuneți-mi mai bine despre Proiectul Boadicea.

— N-am auzit niciodată de el.

— E motivul pentru care Devereux a venit în Londra. Vă sună cunoscut?

— Nu. Dar dacă aduce bani, atunci îi urez noroc. Ne trebuie niște combinații noi pe-aici. Uite ce, domnule detectiv... Un gin tonic își făcu apariția, iar el ridică paharul și luă o înghițitură înainte ca zuruitul gheții să atragă prea multă atenție. Vocea îi izbucni aspră și joasă. Suntem varză. Varză complet. Ne trebuie niște idei noi, indiferent de unde ar veni.

- Dumneavoastră în special?
- Nu, nu eu în special. Toată lumea.
- Care-i ideea lui Devereux?
- Nu știu. Cine-i sergentul dumneavoastră?
- Cred că l-ați cunoscut pe Devereux.
- Nimeni nu l-a cunoscut pe Devereux. Nu mint. N-am de ce să mint.

Belsey dădu paharul pe gât.

— Fac cinste, zise. Voia să mai cumpere un minut din timpul trezorerului. Devenea interesant. Mai cerură câte un rând și ieșiră pe terasă, unde mesele de picnic erau lipite de perete și umbrelele picurau. Granby își aprinse o țigară. Nu-i oferi și lui Belsey. Dar se mai împlânzise.

— Dacă ar fi după mine, aș umple toate locuințele din oraș cu oameni ca Devereux. Și avem destui pe-acolo. Într-o bună zi or să se oprească din venit și-o să le ducem dorul, o să ne întrebăm unde-au plecat toți banii. Puse o mână pe umărul lui Belsey. Turism, asta înțelege Devereux. Mereu or să fie oameni bogați pe lume și mereu or să vină la Londra dacă li se dă motivul potrivit.

— Cum ar fi?

— Bogații caută senzații tari. Ați văzut Financial Times de azi? Devereux înseamnă afaceri, nu vă puneți cu el. Mă pot baza pe dumneavoastră?

— Cum să nu, zise Belsey. Nu cred că o să se mai pună vreodată cineva cu el.

Treizeci și patru

Belsey își cumpără un *Financial Times* și caută printre știrile locale și internaționale, scanând paginile. Ajunse, în cele din urmă, la informațiile despre companii și bursă.

Acțiunile Hong Kong Gaming sfidează criza: compania cu acționariat saudit Hong Kong Gaming a evitat scăderile din sector, datorită unor zvonuri potrivit cărora urmează să primească sprijinul unor proiecte europene. Vineri, prețul unei acțiuni a companiei a crescut de la 21,39 de lire la 30,45 de lire.

Potrivit Wall Street Journal, HKG, al doilea operator de cazinouri din lume, a realizat un acord informal cu compania europeană de investiții AD Development. Este cunoscut faptul că HKG are privirea ațintită asupra pieței britanice și se află în discuții cu câțiva dezvoltatori pentru un program de investiții ce cuprinde cazinouri, hoteluri și spații de relaxare în Londra, evaluat la 3 miliarde de lire.

Belsey se întoarce în secția de poliție din Hampstead și ceru date la Sistemul de Informații pentru Infrafracțiuni Agravate — un portal de căutare în bazele celor de la Infrafracțiuni Economice și Financiare. Avea acces limitat, însă

solicitările cu grad mare de urgență erau transmise anchetatorilor de grad superior, care s-ar fi putut arăta interesați. Belsey verifică numele AD Development, Alexei Devereux, Hong Kong Gaming. La sfârșit tastă și Proiectul Boadicea. Primi, la câteva minute, un telefon din partea inspectorului Kosta de la Brigada Economice.

— Ce este Proiectul Boadicea?

— Nu știu, mi s-a cerut să aflu. Se întâmplă ceva, se pare.

— Ei bine, nici eu nu știu. Dar aș vrea. Au apărut niște băieți de City să-și bage nasul, întrebând dacă anchetăm asta, dacă investițiile lor sunt în siguranță.

— Care băieți de City?

— Un tip pe care-l cheamă Khan.

— Ajay Khan?

— Îl știi?

— Ce i-ai spus?

— I-am spus că încalcă legea.

— Și el ce-a zis?

— A râs.

St Bartholomew's House era așezată într-un unghi din care sticla sa reflecta pietrele cu nuanțe plumburii ale clădirii Tribunalului Central. Sus, la etajul al douăzecilea, se puteau vedea bărbați și femei cu documente în mâini și lăsându-se pe spate în scaune rotative. Paznicul de la poartă fu suficient de înțelegător cât să facă o legătură telefonică. Apoi îi trecu telefonul.

— Domnul Khan lipsește momentan, zise o femeie.

— Când revine?

— E greu de prevăzut.

— Sigur.

— Ați dori să lăsați un mesaj?

Belsey se uită la ceas.

— E-n regulă.

Ieșind din raza clădirilor, o apucă pe strada Newgate, oprindu-se în fața unei uși înghesuite între The Red Lion și vitrina prăfuită a unui croitor. Ușa dădea drept într-un șir de trepte înguste, care duceau către o altă ușă, printre ale cărei șipci colorate se strecura lumina.

Înăuntrul casei de pariuri se aflau o mână de scaune de plastic și clientela puțină la număr de la mijloc de zi. Unii purtau salopete muncitorești, mai era și un pensionar cu fular și pălărie, dar cei mai mulți arătau de parcă tocmai ar fi ieșit din vreo bancă de investiții. Khan stătea în mijlocul camerei, sprijinit de pupitrul central, în pardesiu lung și costum cu dungulițe, cu un fular gri aruncat peste umăr, cu părul negru pieptănat pe spate și cu ochii fixați pe cursa în desfășurare.

Belsey îl cunoscuse pe Khan pe când acesta opera la un serviciu de telefonie dintr-o corporație și fusese arestat, furios nevoie mare, pentru tranzacții din interior. Belsey îi făcuse lipeala cu un avocat și, în cele din urmă, se renunțase la caz. Timp de vreo doi ani jucaseră când și când câte-o partidă de pocher, laolaltă cu niște fete din City cu voci ascuțite, un editorialist de la *Financial Times* și un traficant de cocaină: o relație intensă purtată la subsolul unei vinării de pe strada Fleet și care se spulberase de îndată ce se lăsaseră lefteri unii pe alții. Khan avea încă o mulțime de prieteni în locuri sus-puse și mai puțin sus-puse; era un depozit de informații ce nu erau destinate întotdeauna depozitării și dacă cineva, pe undeva, făcea o avere pe urma lor, Khan era arareori trecut cu vederea la împărțeală.

Belsey se așeză lângă el și urmări cursa. După ce se termină, vreo doi bărbați făcură ghemotoc tichetele de pariuri și le azvârliră pe jos. Khan luă ziarul pe care-l avea sub braț și-l desfăcu pe pupitru.

— Detectiv de poliție Belsey, spuse. Acu' ce-am mai făcut?

— N-ai făcut revizia la mașină.

— Am vândut mașina.

— Sper că ai scos un preț bun. Aș fi curios să știu cum de o companie pe nume Hong Kong Gaming o duce așa de bine. Khan nu răspunse. Încă se uita în ziar. Mă întreb dacă n-are de-a face cu o chestie pe nume Proiectul Boadicea.

Belsey îi întinse una dintre cărțile de vizită ale lui Devereux. Khan privi cartonașul, apoi îl făcu să dispară cu o mișcare a mâinii, după care răsuci mâna și cartonașul apărui iar. Vreme lungă nu scoase o vorbă. Apoi, când ridică ochii, privi spre restul încăperii, după oameni care s-ar fi putut afla în raza lor auditivă, și abia după aceea spre Belsey.

— Ce știi despre asta?

— Ce-o să-mi spui tu.

Khan se duse la un ghișeu și întinse un bilet de pariuri. Se uită la băiat cum numără două sute de lire în bancnote de douăzeci și le băgă în buzunar.

— Crezi că mă poți ajuta? întrebă Belsey.

— Poate.

— Asta-i destul ca să fac cinste cu un pahar.

— Și dacă ziceam da?

— Ți-l cumpăram chiar eu.

The White Hart era un pub îngust, de secol șaisprezece, de lângă vechiul zid, al cărui succes se bazase pe privilegiu către spânzurători. Sticla unsuroasă mai permitea

încă ocheade către locul unde fuseseră stâlpii, devenit acum un rond în trafic cu o bancă și cu o țâșnitoare modernă. Bărbați și femei la costum se frâsuiau intrând și ieșind, mințind la telefoane mobile, veniți pentru o dușcă și implicați în relații amoroase de birou. Oraș al ascunzătorilor, cugetă Belsey; mai mult decât oricare altul în care fusesse.

— Pe undeva prin lume a-nceput ora de distracție, așa-i? zise Khan ridicând paharul.

— Și pe undeva-i ora închiderii. Cui îi pasă? ciocni Belsey paharul cu cel al finanțistului. Hai noroc.

— Eu sau tu?

— Eu. Zi-mi de Devereux.

— Ce știi de Proiectul Boadicea?

— Că omoară oameni, zise Belsey. Tu ce știi?

— Alexei Devereux are unu' dintre numele alea care-i fac pe oameni să devină entuziaști. S-au întâmplat multe în ultima vreme. O afacere mare pe punct să fie încheiată. Mi s-a cerut să verific, pentru un prieten. N-am obținut niciun rezultat.

— Ce prieten te-a rugat?

— Emmanuel Gilman.

— Băiatul de aur?

— El și nimeni altul.

Belsey jucase cărți cu Gilman. Un manager financiar, prea tânăr, prea isteț și prea charismatic.

— Ce pune la cale?

— Noi căi de a trage țeapă universului? Nu știi? Și oricum, am dat telefoanele obișnuite. Se pare că-i vorba de ceva de-ți lasă gura apă. Totuși, nu știu exact ce-i.

Belsey mai ceru un rând. Limbile celor din City aveau nevoie de udeală. Îl întâlnise pe Emmanuel Gilman de

doar patru sau cinci ori, dar fuseseră niște seri de neuitat. Avu o amintire fulgerătoare cu Gilman plimbându-l prin City, inventând cocktailuri și purtându-l prin istoria Romei. Făcuse studii clasice la Oxford înainte de a se transfera la matematică. Plonjau în câte un bar și dădeau pahare de dușcă, iar el explica despre locul acela că-i un fost templu sau niște băi antice. Era un ghid bun. Se opriseră în față la Royal Exchange și arătase cu degetul la statuia unui bărbat zdrențăros care se uita pe-o foaie de hârtie: *cel mai prestigios punct din Londra, și pe cine comemorează ei? Pe James Henry Greathead, inventatorul Metodei de Săpat Greathead, cu care s-au scobit cavernele Londrei...*

Kahn luă paharul părând că stă pe gânduri, dar se holba în gol.

— Acum două săptămâni Emmanuel îi făcea reclamă la greu lui Devereux. Îi îndruma pe toți într-acolo. Spunea că are un pont.

— Și ai prospectat un pic zona?

— Telefoanele obișnuite. Nimeni nu mai e așa prietenos ca altădată. Credeam că zilele astea sunt dedicate solidarității în comunitate, oftă el. City are nevoie de ajutor, Nick. Ușile se-nchid una câte una.

— Încă nu-i un oraș-fantomă.

— E tot mai fantomatic pe zi ce trece, spuse Khan sorbind o gură bună. Tu, totuși, pari în regulă. Tu mereu pari în regulă.

— Par în regulă?

— Dai mereu impresia că ai lucrurile sub control.

— Isuse! Belsey dădu whisky-ul de dușcă. Zări cu coada ochiului cum intră Buckingham. Inima îi zvâcni.

— Mă gândeam să intru în poliție, spuse Khan.

— E drăguț să te gândești.

— Imunitate la recesiune.

— Îl știi pe tipul care stă cu ochii pe noi?

Buckingham stătea la bar, urmărindu-i în oglinda de după teighea, cu o expresie nouă, de anticipare. Era înarmat? Greu de zis. Belsey îi privi brațele. Nu aducea a om care să poarte o armă, dar nu puteai niciodată să fii sigur.

— Nu l-am văzut în viața mea, zise Khan.

— Se ține după mine de dimineață. Îl cheamă Pierce Buckingham.

— Se uită direct la noi.

— Nu se pricepe la filat. O să plec. El o să se ia după mine. Stai aici. Dacă se întâmplă ceva, sună la *Mail on Sunday*.

— Ți-ai ieșit din mână.

— Mi-a părut bine să te cunosc.

Belsey ieși din bar și văzu cum bărbatul se ridică de pe bancă și se ia după el. Se strecură pe lângă marginea spitalului St Bartholomew's, pe după cochilia înnegrită a vechii piețe, apoi pe lângă Church of the Sepulchre. Tocmai se desfășura o slujbă în cantoneză, la care participa multă lume. Belsey se așeză în grădina memorială Royal Fusiliers; următorul rămase la poartă. Belsey se ridică și ieși în stradă pe altă poartă. Merse repede pe strada Gresham, se piti într-o vinărie și se așeză pe un scaun la bar. O clipă mai târziu intră și Buckingham.

Se așeză direct în spatele lui Belsey, fără să-și ia nimic de băut, holbându-se doar. Torsul umflat nu părea astfel de la arme. Mai degrabă aducea cu o vestă anti-glonț.

Belsey o porni iarăși și continuă așa pe lângă Banca Angliei. Belsey se ținu aproape de zidăria murdară, fără

ferestre. Era ca și cum ar fi mers prin umbra unui imens cavou. Nu mai fugea. Se opri și-și privi următorul reflectat în sticla neagră a unui restaurant japonez. Buckingham aștepta. Belsey își pierdu răbdarea. Cel mai bun fel de-a scăpa de-o „coadă“ e s-o urmărești tu. Belsey se întoarse și-o porni drept spre el. Buckingham dădu înapoi. Dar nici el nu fugea. Lui Belsey i se păru că zărește o urmă de zâmbet. Păși calm pe-o străduță, apoi se afundă și mai mult în labirintul aleilor: Change Alley, Pope's Head Alley, către o bisericuță în ruine. Dinaintea ușii se afla o poartă neagră, legată cu lanțuri. Un indicator anunța că este vorba despre Church of St Edmund, Rege și Martir. Un felinar prăfuit și neaprinș atârna deasupra ușii. Bărbatul împinse poarta atât cât deschizătura dintre lanțuri să-i permită să se strecoare prin ea. Deschise ușa bisericii și pătrunse înăuntru. Belsey îl urmă.

În biserică era întuneric. Frunze moarte acopereau lespezile inscripționate de pe podea. Bărbatul stătea pe o bancă în mijloc. Erau singuri. Era un frig tăios, iar în aer stăruia un iz foarte slab de tămâie și lemn de cedru. Belsey se duse și se așeză lângă el. Priveau amândoi ținută în față, către altar.

— Ce vrei? zise Buckingham.

— Ce vrei? zise și Belsey.

— Vreau să știi ce e real, vorbi primul cu voce tremurătoare. Belsey se întoarse spre el. Lumina strecurată prin geamurile mânjite scotea la iveală niște ochi holbați, o umbră de barbă blondă, pete vagi de sudoare pe gulerul cămășii albe. Cineva care nu mai dăduse pe-acasă de ceva timp. Belsey văzu marginile vestei antiglonț pe sub haina sa.

— A murit? întrebă omul.

— Cine?

— Devereux?

— Da.

Bărbatul se holbă la Belsey.

— Tu ești mort? întrebă.

— Nu știu, răspunse Belsey.

Buckingham hohoti.

— Eu sunt mort?

Așteptă un răspuns și, când acesta nu veni, începu să se ridice în picioare, încă rânjind. Belsey îi puse o mână pe umăr și-l obligă să se așeze la loc pe bancă.

— Vorbește cu mine, zise.

— Să vorbesc cu tine?

Belsey scoase pagina din *Al-Hayat* și o despătură.

— Ce-i asta?

— Nu știu.

— Nu știi?

— Nu mai știu.

— Pari destul de bucuros din cauza asta.

— Bucuros? făcu bărbatul. Da.

Răsuflarea îi mirosea groaznic. Ridică mâna, cu palma în jos, între ei.

— Atinge-mă, zise.

Belsey ezită, apoi îi atinse mâna. Îl surprinse cât de caldă era. Omul îl apucă pe Belsey de degete. Apoi țâșni în picioare și o zbughi dărâmând băncuța, ajunse pe întuneric la uși și trecu prin ele zdruncinându-le.

Belsey rămase încă un minut cu privirea ațintită spre altar. Apoi o apucă înapoi pe coridorul lung, peste frunzișul mort, ieșind în lumina rece a zilei.

Treizeci și cinci

La sediu mirosea a prăjeală. Rosen stătea cu nasul într-o pungă cu pui fript. Când îl văzu pe Belsey, își lăasă prânzul deoparte.

— Cine-i Charlotte Kelson? întrebă. Belsey își privi colegul, gândindu-se la un răspuns. Nu putea citi pe fața lui despre ce e vorba.

— Femeia care-a sunat? Doar o tipă cu care-am fost încurcat. E un pic stânjenitor.

Nu stătuseră niciodată de vorbă despre viața personală. Pe vremuri, Rosen îl mai acoperise de câteva ori la telefon. Odată, când erau în pub la o oră târzie, Rosen întrebuse unde se tunde. Era maximum de intimitate între ei: o fascinantă priveliște de-o clipă, dar atâta tot.

— De ce? zise Belsey.

— Ascultă-ți robotul telefonic.

Belsey îi dădu drumul.

„Nick, aici Chris Starr de la PS Security Consultancy. Știu, a trecut ceva timp. Am o favoare să-ți cer — o jurnalistă, e de prin zona ta — Charlotte Kelson. Mă interesează orice chestii din trecut, bârfe, certuri, controversse.

Știi cum merge treaba. Sună-mă, te așteaptă o sticlă de scotch de douăzeci de ani dacă m-ajuți.“

Belsey se întoarse spre Rosen. Își vedea din nou de mâncare. Niciodată Belsey nu-și dăduse seama dacă nepăsarea acestuia era sau nu simulată.

— Ai primit și tu un mesaj ca ăsta?

— Am primit cu toții.

— Și-ai spus ceva?

— Nu.

Chris Starr era un fost detectiv de la Brigada Aeroportată, care-și dăduse seama că un salariu de polițist n-avea cum să facă față dragostei sale pentru mașini italiene. Așa că se angajase în domeniul privat. Belsey îl întâlnise în treacă la petrecerea aniversară a unei cunoștințe comune. Ieșise din serviciu de doi ani, lucra pentru particulari și părea cea mai sănătoasă persoană de-acolo. Era cu doar câțiva ani mai în vârstă decât Belsey. Venise la Belsey cândva pe parcursul serii. „Ai un minut?“ Ochii îi străluceau. Îl condusesse până la o parcare unde se afla un Alfa Romeo galben.

— Uită-te la asta. Am plătit-o cu bani gheață.

Belsey o privise. Mai că se așteptase ca Starr să-i spună că, dacă apăsați un buton de pe schimbătorul de viteze, ieșeau la iveală niște arme. Starr petrecuse zece minute detaliindu-i particularitățile tehnice ale mașinii, apoi îl strânsese de umăr și-i strecurase o carte de vizită în palmă. *PS Security*.

— PS de la ce vine?

— Private Security.

— Private Security Security?

— Ești isteț, zisese. Am auzit lucruri bune despre tine. Dacă o să ai vreodată chef să schimbi decorul, dă-mi un telefon.

Belsey avea mereu chef să schimbe decorul. Săptămâna următoare se dusesse la biroul firmei, aflat într-o clădire nou construită dintre strada Baker și Edgware Road, și i se făcuse un tur, ocazie cu care i se explicaseră beneficiile financiare și i se dăruise un trabuc. Starr se lăuda cu o încăpere plină de tehnologie de ultimă oră: microfoane ascunse și dispozitive de detectare. Era mândru de ele și de faptul că erau cu mult superioare celor folosite de poliție. Însă investigatorul arăta prea scos ca din cutie. Munca, din câte văzuse Belsey, era mai degrabă din aria domestică: divorțuri, poate câte o anchetă la vreo solicitare de beneficii de la asigurări. Câteva luni mai apoi, PS fusese cercetată pentru legături cu un dezvoltator imobiliar din Essex, căutat pentru tentativă de omor. Starr furnizase protecție și consiliere antisupraveghere și blocase munca unor detectivi ce-ar fi trebuit să-l ancheteze de la început pe antreprenor. Ițele erau încurcate. Starr scăpase de punerea sub acuzație făcând din ochi și dând de băut cu nemiluita, apoi însă s-a renunțat și la acuzațiile împotriva antreprenorului, așa că toată lumea a râs probabil de s-a prăpădit.

Belsey mai puse o dată mesajul, apoi îl șterse. Sună la firma de detectivi particulari.

— Chris, sunt Nick Belsey.

— Nick, cum stă treaba?

— Stă-ntr-o dungă. Tu?

— Mă descurc. Ai primit mesajul?

— Charlotte Kelson.

— E jurnalistă, Nick. Lucrează la *Mail*, dar locuiește pe lângă Archway. Mă întrebam dacă știi ceva despre ea.

— Nu cred. Despre ce-i vorba?

— A început să-și bage nasul unde nu-i fierbe oala. Dar cred că ajungem undeva oricum.

— Cum adică?

— I-am făcut o vizită de dimineață. Poate vrei să le zici băieților să nu se bage, dacă trage cineva țigănul.

— Așa o să fac.

O sună pe mobil pe Charlotte, fără răspuns. Sună și la numărul de serviciu, dar i se spuse că lucra de acasă. Belsey o luă la goană pe scări și sări într-o mașină de poliție. Ajunse în Archway în șapte minute, cu girofar, sirena și claxonând neîntrerupt. Opri sirenele cu un cvartal înainte și parcă vehiculul blocând alte mașini.

În casa lui Kelson toate draperiile erau trase. Ușa din față era crăpată un pic. O combinație proastă. Păși înăuntru, lent și silențios.

Kelson zăcea în susul scărilor. Avea mâinile și picioarele legate la spate, în gură i se îndesase un tricou, dar încerca să se târască pe covor către capătul treptelor. Se străduia să respire.

Belsey urcă în tăcere scările. Charlotte făcu ochii mari. Belsey își duse un deget la buze, îi desfăcu legăturile și-i scoase din gură țesătura de bumbac. Văzu, prin ușa deschisă aflată la capătul coridorului, un bărbat care umbla prin dulăpioarele cu dosare.

Charlotte icni, încercând să tragă aer în piept.

Intrusul întoarse capul. Belsey se năpusti spre el și-l izbi cu pumnul în față. Bărbatul căzu pe spate în cabinetul de lucru și scoase din buzunar un baston pliabil, încercând să-l lovească pe Belsey cu el. Bastonul trecu razant pe lângă umărul lui Belsey, care-l pocni în stomac. Destul cât să-l dărâme, dar nu suficient cât să-l lase lat. Îl izbi pe Belsey în brațe. Cu o lovitură de cot Belsey îi sparse nasul, apoi îl lovi din nou cu pumnul în stomac. Încercă să-l imobilizeze pe intrus, însă brațul drept

nu mai răspundea la comenzi. Bărbatul își regăsi suflul și se aruncă spre perete cu spatele, izbindu-l pe Belsey de acesta. O mai făcu de două ori, până ce Belsey își aduse brațul drept sub bărbia lui și găsi punctul de presiune. Bărbatul se răsuci într-o parte. Belsey îi aplică o directă de stânga și-l nimeri drept în gură. Acum avea parte și de sânge. Îl cuprinse într-o priză de poliție, însă tipul cunoștea și el prizele de poliție și nu era gata să renunțe la luptă. Îl trânti pe Belsey de mai multe ori de perete, răsturnând pe podea mai multe vase și bibelouri de pe un raft. Charlotte ridică o vază și-o sparse de capul atacatorului. Nu-i plăcu defel. Înjură și se întoarse spre ea, încercând s-o croiască cu bastonul. Belsey simți că, mai mult decât orice, detesta să fie înfrânt. Charlotte ținti cu o altă vază spre ceafa lui și i-o aruncă în cap. Intrusul se clătină și căzu în genunchi, apucându-se cu mâinile de cagulă.

— Lasă-l să plece, zise Belsey.

— Să-l las?

Omul ieși pe coridor poticnindu-se și coborî scările către ușă. Belsey îl îndrumă spre direcția corectă cu o lovitură de picior. Îl urmări cum se suie într-un Renault Laguna albastru închis, cu care demară înainte să apuce să vadă numărul.

— Doamne, ce-a fost asta? zise Charlotte.

— Am învins.

Se întoarseră în cabinet. Era o cămăruță cu un birou și rafturi cu dosare și cărți de specialitate. Charlotte se așeză la birou. Belsey îi luă mâinile și se uită la încheieturi, prin locurile pe unde fuseseră legate.

— Să chem poliția? întrebă ea. Charlotte luă mobilul în mână și-l privi cu o uitătură goală, apoi îl lăsă iarăși jos.

Își trecu mâinile peste față și închise ochii, după care îi deschise iar.

— Nu, făcu Belsey. Tipul probabil că-l știe pe numele mic pe ăla care-o să apară.

— De ce?

— E detectiv particular.

Ea încuviință din cap.

— Crezi că are de-a face cu Devereux? Belsey se duse către fișetul spre care se precipitase detectivul. Crezi că are de-a face cu subiectul ăsta?

— Nu prea mulți oameni și-ar ține bijuteriile aici, zise el. Trase un sertar. Ce-ai făcut de-ai reușit să atragi atâta atenție asupra ta?

— Tu cine ești?

— Dacă ți-aș spune că-s Nick Belsey, m-ai crede că cineva a încercat să-mi pună la cale o înscenare?

— Poate. Ai vreun act?

— Doar pe numele lui Alexei Devereux.

— Isuse Cristoase, zise ea dând ochii peste cap.

— Depinde de tine, Charlotte. Ai încredere în mine sau n-ai. Spune-mi cine ți-a telefonat.

— Un telefon anonim. Și mi-a spus despre tine.

— Ce-a spus?

— Să n-am încredere în tine.

— Aceași persoană care ți-a zis să te duci la cazinou?

— Așa cred.

— Cine e?

— Nu știu.

— Cum pare după voce?

— Bărbat, între două vârste, englez. Nu spun că aș avea încredere în el mai mult decât în tine, dar n-am obiceiul să furnizez nimănui informații despre sursele mele.

— Sigur. Nu m-aș aștepta să faci asta. Ai ceva să-mi oblojesc brațul?

— Stai așa.

Se duse până jos. El îi luă mobilul și se uită la apelurile de dimineață, până ce-și văzu propriul număr. Sună și-și auzi vocea: „Aici Nick Belsey. Lăsați, vă rog, un mesaj“.

— Îți îngreunezi situația mai mult decât e cazul, rosti în telefon. N-ar fi trebuit să mă implici. Ține-o tot așa și-o să te articulez. Ești un prost. Du-te-n morții mă-tii.

Închise și așeză la loc telefonul pe masă. Charlotte reveni cu o trusă de prim ajutor.

— Sângerează, zise.

Mâneca de la cămașă i se îmbiba cu sânge. Își scoase cămașa. Rana începea să se umfle. Și gura îi sângera.

Belsey își curăță rana. Mai ciudă îi era de vocea de la telefon, care-i distrugea ca din întâmplare viața.

— Ce-ai mai aflat despre Devereux?

— Am aflat de ce anumiți rezidenți din Hampstead nu l-au vrut de vecin.

— De ce?

— Se ocupă de o grămadă de curse în Afganistan și Rusia. Există îngrijorări legate de sănătatea animalelor. Căii ăia sunt alergați până-și dau sufletul. Sunt și curse unde câștigă cel care rămâne ultimul în picioare. Bani grei, așa se pare. Nu-i domeniul meu.

— Petiția a fost trimisă ziarului de Devereux însuși.

Charlotte se încruntă.

— De ce?

— Nu știu. A inventat totul.

— Nu pricep.

— Nici eu. Poți s-o faci fiindcă vrei ca lumea să afle că ai sosit. Nu știu. Lucrez la asta. Și încă ceva care te-ar putea

interesa: ghici cine a garantat cererea de viză a lui Devereux.

— Cine?

— Amicul tău Milton Granby. Devereux ar fi trebuit să fie la o petrecere pe care-a dat-o aseară — o întâlnire între industriași și finanțiști plini de compasiune. Câteva zile înainte să moară, lui Devereux i s-a susținut, de către Granby, cererea de cetățenie britanică. Cele două ar putea să aibă legătură. Granby neagă că s-ar fi întâlnit vreodată cu el, dar nu se rușinează să admită că-i vrea investiția.

— Ai vorbit cu el?

— Am avut această ocazie.

— Și despre ce-i vorba?

— Ceva numit Proiectul Boadicea. Asta-i tot ce știu. De aceea se afla Devereux în Londra. O să te descurci aici?

Părul îi era încă în dezordine. Părea să se fi rostogolit în pat, lucru care-l făcu să o dorească acolo, pe loc.

— Mă duc la sediu, zise Charlotte. Se pare că am ditamai subiectul acum.

— Ai grijă.

Belsey o conduse până la stația de metrou Archway. Nu știai niciodată când putea să-și mai facă apariția vreun alt tembel. La metrou ea îl sărută pe gură, lucru care-l surprinse. Îl sărută apăsător și el îi răspunse.

— Asta a fost încredere? zise el la despărțire.

— Nu, nu știu sigur ce-a fost.

— Charlotte, vreau să mergi cu mine în vacanță.

— Serios?

— Curând. Repede. Înțelegi ce zic?

— Așa cred. Și unde-o să ne ducem?

— Poate în Orientul Mijlociu.

— Fantastic!

— Vorbesc serios.

O mai țin aproape câteva secunde. Vântul ce bătea dinspre Archway Tower îi cuprinse, aducându-le la picioare pungi de plastic și pagini ponosite de ziar.

— Vreau să pun pe hârtie povestea asta, zise ea. Crezi că mai putem aștepta un pic cu escapada?

— Nu știu, zise Belsey.

Treizeci și șase

Un al doilea serviciu nu suna deloc rău, dacă priveai lucrurile de la distanță. PS Security oferea venituri suplimentare multor detectivi talentați, ca și unor ofițeri superiori, deloc puțini la număr. Lucrau pentru ambasade, persoane cu titluri de noblețe, bănci, o grămadă de corporații rusești și americane, ca și pentru unii indivizi sus-puși care voiau poliție fără să implice poliția. Afacerea mersese de minune în ultimele opt luni. Belsey pătrunse în clădire prin uși ce se deschideau automat, fără zgomot.

Față de când începuseră se vedeau îmbunătățiri. Există acum o recepție cu un logo în spate și o măsută de cafea cu exemplare din FT și *Economist*. Sigla era o imitație stilizată a Justiției în chipul în care apărea în vârf la Old Bailey, cu sabia scoasă. Sunt firme de detectivi particulari care își fac afacerile fără prea multă imaginație și mai sunt și cele care încearcă să-l zăpăcească pe client cu expuneri de tehnologie sofisticată și poze înrămate alb-negru cu capitale europene. De această a doua categorie ținea și Starr. Într-un fel, era mai bine ce se vedea — sugera că spionajul depindea mai degrabă de profesionalism și iscusință decât de bunăvoința câtorva contacte corupte.

— Am venit la Chris, zise Belsey.

— E cu un client chiar acum. Mai durează puțin.

Belsey se așează pe un scaun și luă la frunzărit o broșură. Pe copertă avea o imagine a unui glob în jurul căruia orbitau un laptop și o amprență. Înăuntru se prezenta PS: *o agenție particulară de detectivi și investigații care oferă servicii de top, din chiar inima Londrei, ce operează în zona centrală a capitalei de 25 de ani.*

O minciună.

Detectivii și anchetatorii noștri vor executa orice tip de anchetă, în special în domeniile financiar, infracțional, civil și comercial. Oferim consultații confidențiale la telefon și la birou, fără alte obligații. Veți descoperi că suntem înțelegători și profesioniști.

Serviciile afișate includeau: matrimoniale/domestice, securitate electronică, adopții/părinți naturali, infracțiuni informatice și cercetări criminalistice. Mai existau și câteva domenii secundare, ce necesitau o protecție bazată îndeosebi pe partea fizică: escorte pentru transporturi, gărzi de corp, dădace pentru miliardari ieșiți în oraș.

Belsey lăasă jos broșura și luă în loc *Economist*. După cinci minute, din biroul lui Starr ieși un bărbat în costum bej, roșu la față, cu fâlcile strânse, urmat după o clipă de un al doilea, ce căra o pungă transparentă cu hârtie făcută bucăți. După încă o secundă Starr însuși apărură în ușă, cu gura până la urechi și o mână întinsă.

— Nick, intră.

Starr arăta ca un unchi prosper pe care-l vezi doar la înmormântări, cu păr cărunt și costum albastru. Avea aerul unui prezentator de spectacol; îți plăcea de el mai mult decât aveai încredere și nu voiai nici una, nici

cealaltă. Era clișeul detectivului particular spilkuit și-i dădea fiori lui Belsey.

— Ce pot să fac pentru tine? spuse Starr îndemnându-l pe Belsey să intre și arătându-i un scaun.

— Îmi caut părinții naturali.

— Ca toată lumea, nu? Ai mei îmi datorează trei mii.

— Cum merge afacerea?

— Cu adevărat nemaipomenit. Starr își arată dinții albi. La rădăcina frunții sale se vedea o dâră subțire de sudoare. Își privi ceasul. Ce pot să fac de fapt pentru tine?

— Poți să-mi spui ce legătură aveți voi cu împușcăturile din Starbucks.

Zâmbetul lui Starr încremeni, ca un ciment întărit. Pe birou degetele i se încleșară, de parcă ar fi încercat să nu le bage în beregata lui Belsey.

— Ce te face să crezi că am avea de-a face cu asta?

— Am primit un telefon de la tine cerându-mi informații despre o doamnă absolut inofensivă pe nume Charlotte Kelson. De ce vă interesează persoana ei?

— Pentru că ea e interesată de noi.

— Ea umbla după un tip pe nume Devereux. Am motive să cred că are legătură cu asasinatul din Starbucks.

— Ce știi despre asta?

— Încă mai vrei să mă angajezi? Sunt ieftin.

— Dacă ai vreo informație, aș aprecia dacă ai împărți-o cu noi. Altfel, s-ar putea să ajungi într-o situație foarte stânjenitoare.

— Nu suport situațiile stânjenitoare, zise Belsey. Știu doar că ai devenit foarte defensiv așa, deodată. Am spus și eu la ghici.

— N-avem nimic de-a face cu niciun asasin, spuse strecurând ultimul cuvânt printre dinții din față, cu un sâșait.

— Și-atunci hârțiile pe care tocmai le-ai făcut zdrențe?
Starr se ridică în picioare și-i arătă ușa.

— Dă-te naibii de-aici, Nick. N-am nevoie de tine prin zonă.

Belsey rămase pe scaun. Se uita în tăblia biroului, gânditor.

— Ce-ar fi să-ți spun că ai furnizat informații unui client care, apoi, s-a folosit de informația respectivă ca să ajute pe cineva la executarea unui asasinat? zise. Tu n-ai știut că plănuiau o lovitură, dar nu-i a bună pentru un tip cu atâția prieteni ca tine. Pur și simplu, nu-i a bună.

Starr se așeză iarăși, făcând cu mâna un gest de respingere.

— Rahat, spuse.

— Dar aveai informații despre fată, zise Belsey.

— E treaba noastră despre cine avem informații. A noastră și a clienților noștri.

— Cine-i clientul tău?

— Te credeam mai isteț, Nick. De aia am vrut să te aduc să lucrezi pentru noi. Mă bucur că n-ai avut tupeul să-ți faci apariția.

— Te acoperă Northwood cumva? Îți protejează spatele?

— Aș zice s-o lași mai moale. Toată chestia-i încălțată rău și n-o s-o descâlcești tocmai tu.

— Cine s-a dus la Charlotte Kelson acasă?

— De ce?

— Zi-i că nu știe să dea cu pumnul. Zi-i s-o lase în pace.

— De ce? Te regulezi cu ea?

— Zi-mi tu.

Starr se aplecă înspre el, roșu la față.

— Trage-ți-o cu cine ai chef, Nick. Dar nu te băga. Nu-i ceva care să te preocupe și cu care să te poți descurca.

Belsey îi privi chipul, mâinile, venele dintr-o parte a gâtului și-și dădu brusc seama: lucrurile stăteau cu mult mai rău decât își imaginase.

— Ce se întâmplă aici? spuse.

— Îți pasă?

— Da.

Starr își îndreptă spatele și inspiră profund. Își miji ochii.

— L-am pierdut pe unul dintr-ai noștri, zise.

— Când?

— Acum câteva zile.

Își coborî privirea în covor, furios și rezistând cu greu să-și stăpânească furia.

— Deci, cum vezi, sunt afaceri și afaceri. Înțelegi?

— Înțeleg.

— Ai terminat?

— Nu. Cine era?

— Graham Dougsdale. A lucrat înainte sub acoperire. Era unul dintre cei mai buni oameni ai noștri: un urmăritor, un supraveghetor. El a descoperit unde locuia Devereux ăsta.

— Unde?

— Nu știu. Graham a dispărut în aceeași zi. Dacă l-aș găsi, s-ar putea să-mi spună. Într-un fel sau altul. Îl identificase, făcuse fotografii. Știi cât de greu e să faci rost de fotografii cu tipul ăsta, Alexei Devereux? Am primit un telefon de la Graham la ora două p.m., duminică, spunând că se ține după urme și că a obținut un rezultat. După aia nimic: niciun contact.

— Unde l-ați pierdut?

— Pe undeva prin Hampstead.

Lui Belsey îi veni în minte o porțiune de pământ răvășit într-un colț al grădinii din Bishops Avenue și se

întrebă cam în ce perioadă a anului se plantau îndeobște bulbii de flori.

— De unde provenea apelul?

— Heleșteul Whitestone. Căutăm peste tot: prin Heath, peste tot. O să-l găsim. Și-o să punem mâna pe fotografii.

Suna de parcă ar fi vrut mai degrabă să obțină pozele decât să-l găsească pe investigatorul dispărut.

— Fotografii cu ce?

— Cu Devereux și cu anturajul lui. Vreo întâlnire de afaceri, nu știu. Ceva ce i s-a părut important lui Graham.

— Și de ce împușcăturile din Starbucks?

— Nu știu.

Starr părea sincer.

— Ceva n-a mers cum trebuie.

— Și eu cred.

— Cred că de aceea ți s-a cerut să afli unde avea să fie în dimineața aceea Jessica Holden.

— Așa crezi?

— Poate mă duc la poliție.

— Și cam cât de bine te împaci cu băieții în perioada asta, Nick?

— Adică ce vrea să însemne asta?

— Am auzit chestii despre tine.

— Ce-ai auzit?

— Că ți s-a cam terminat norocul.

— Asta ți-a zis Northwood?

— Cine-ți ține spatele, Nick?

Treizeci și șapte

Belsey conduse până la locuința lui Devereux, se duse în garaj și scoase hârlețul, apoi intră în grădină. Să scapi de cadavre e greu. Lumea vorbește de acid, dar și acidul lasă-n urmă dinți și pietre la bilă. Și de unde acid? Să arzi ceva în Londra era un adevărat coșmar, și n-ajungeai în veci la căldura necesară pentru topirea oaselor, nici măcar cu benzină. Îngropatul însemna doar conservare. Dacă aveai noroc. Mai puțin de jumătate de metru adâncime și sanitarii naturii scot corpul la iveală în mai puțin de o săptămână.

Graham Dougsdale, zilele omului sunt ca iarba, ca florile câmpului...

Belsey trase de unul dintre puieti și acesta ieși din pământ cu totul. Nu fusese bine plantat. Smulse copăceii, azvârli deoparte bulbii de flori și începu să sape. Dădu peste ceva după un minut. Săpase o groapă mică, de doar treizeci de centimetri. Se aplecă și zări, străpungând prin pământul bogat, culoarea de neconfundat a oaselor. Se uită la vârful hârlețului și văzu urme de sânge și fâșii de carne.

Belsey luă din bucătărie un set de saci menajeri și niște mănuși de cauciuc, apoi îngenunche deasupra

mormântului. După un minut de scurmat pământul văzu păr negru și des. Nu prea avea sens — decât dacă detectivul particular fusese îngropat în picioare. Belsey săpă împrejur și părul continuă să iasă la iveală. Își scoase mânușile și pipăi părul. Era aspru. Mai săpă până văzu o coadă. Scosese la iveală un metis de pointer cu dalmațian. Mascul. Mort și țepăn.

Belsey îl lăasă în mormânt. Intră în casă, scoase un sac de sub chiuvetă și-l luă în grădină. Ridică din groapă câinele cu ajutorul hârlețului, îl băgă în sac și-l duse în bucătărie, unde-l așeză pe bar. Aprinse lumina principală. Ochii câinelui erau opaci, încețoșați. Membre rigide. Beregata îi fusese tăiată.

Belsey o sună pe Isha Sharvani.

— Foarte amuzant, Nick, zise ea.

— E-o glumă? A doua mostră de sânge. Ai întrebat dacă e la fel.

— Da, și e?

— Doar dacă victima are coadă și face ham.

— E sânge de câine.

— Nu și pe mostra de covor. Acela-i destul de uman. Cealaltă mostră are însă antigeni canini. N-ai cum să te înșeli.

Belsey depuse câinele la loc în mormânt. Păși în vârful picioarelor pe scări în sus până în camera de siguranță și rămase mult timp acolo, uitându-se la sângele uscat. Simți cum camera se sucește, cum logica lumii se alterează încet-încet. Se așeză la panoul de comandă al sistemului de supraveghere.

Se văzu dormind pe sofaua din camera de zi. Nu se mai uitase la el însuși dormind. Făcuse odată un raid în

camera cuiva și găsisse imagini cu oameni dormind, mii, pe trei memorii de calculator și trebuise să-și dea seama dacă era ceva ilegal în toată povestea. Privi filmul. Se gândi să se închidă pe dinăuntru în camera de siguranță, să bea apa minerală, să mănânce din hrana conservată și să se uite la el cum doarme, așteptând să treacă panica. Apoi ceva apăru pe monitor.

Ceasul arăta 3:32 dimineața. Belsey era lungit pe sofa, acoperit pe jumătate cu o pătură, cu un braț peste față. În încăpere intrase un bărbat.

Belsey se opri și derulă înapoi. Silueta intrase din hol, se dusesse către sofa și-și lăsase umbra peste pieptul și brațul lui Belsey. Nu avea față. Apoi ieșise iar.

Monitorul îți oferea posibilitatea alegerii între opt camere, una în față, una pe hol, cele de la etaj din studio și camera de zi, plus două din grădină.

Camera din hol îl surprinsese intrând pe ușa din față — direct către alarmă, unde tastă codul. Apoi spre studio. Cunoștea locul. Belsey încercă să vadă gâtul siluetei, unde ar fi trebuit să se afle, ca-n poveștile despre stafii, cicatricile. Devereux revenind la viața-i trecută, atingând suprafețele, mobilierul, căutând lucrul acela, oricare ar fi fost, care să-l ajute să scape din purgatoriu și să ajungă în iad.

Umbra stătuse vreme lungă în studio, apoi se ghemuise la pământ. Dispăruse din cadru, fiindcă se târâse pe jos și reapăruse lângă birou. Căutase prin coșul de gunoi și prin șemineu.

Apoi se mai uitase o dată la Belsey și plecase.

Belsey verifică și celelalte înregistrări. Oricine ar fi fost, căuta ceva anume. Probabil purtase mască de latex, hotărî Belsey. Căutase sistematic, prin toate camerele, însă zăbovise mai mult în studio.

Opri înregistrarea, sui scările și refăcu drumul fantomei. Ce căutase? Belsey se ghemui pe dușumea în studio, cum făcuse și stafia, apoi se întinse privind-și încheietura mâinii și întrebându-se cam cât putea să facă un Rolex fals. Îl scoase și căută vreo inscripție gravată, dar nu exista.

Sună telefonul. Îl scoase din priză, apoi îl puse la loc și sună la Continental.

— Aveți un număr de contact pentru Siddiq Sahar? A locuit la hotelul dumneavoastră luna trecută.

Hotelul avea un număr de mobil. Belsey sună și îi răspunse nevasta cea nouă.

— A, da, Nick.

— Mi-l dai pe Siddiq?

Acesta veni la telefon.

— Nick, prietene.

— Am nevoie de acte.

— Vrei acte?

— Un pașaport și o carte de identitate. Plec din țară cât de repede pot.

— Sună nasol, omule. Foarte nasol.

— Am prins și vremuri mai bune.

Urmară câteva momente de tăcere. Apoi, cu o voce mai serioasă, Saddiq spuse:

— Ia două fotografii pentru pașaport și du-te în Green Lanes 320. Întreabă de un bărbat pe nume Hasan Duzgun. Spune-i că te-am trimis eu. O să ai nevoie de o mie cinci sute de lire, bani gheață.

— O mie cinci sute.

— Dacă nu-i acolo, așteaptă până apare. O să-i spun că vii.

Belsey avea nouă sute de lire cu totul, dar era dispus să se târguiască.

De clanul Duzgun auzise. Familia avea legături cu mafia turcă. Activitățile lor din Londra nu țineau cont de simpatii politice; importau heroină de la kurzi și făceau trafic de țigări și alcool cu grecii. În timp ce conducea spre nord, Belsey îi apelă din mașina de poliție pe cei de la Operațiunea Mandolina. Mandolina era echipa de specialiști a lui Haringey, căreia i se dăduse sarcina să monitorizeze comunitățile kurde și turce de când cu niște împușcături de luna trecută. Intră în legătură cu detectivul sergent Simon Walker.

— Hasan Duzgun vinde cumva pașapoarte? se interesă Belsey.

— Da.

— Bune?

— Cât de bune se poate. Proaspete, de la o imprimantă din Wolverhampton. Aprovizionează Triadele¹³.

— Și cam cât ar costa.

— Cam două bătrâne pentru un set complet de acte.

— E sub observație actualmente?

— Nu.

Belsey găsi o cabină foto la stația de metrou din Manor House și trase draperia. *Părinte, am păcătuît*. Arăta fioros, mirajul monocrom al lentilelor îi redusese chipul la o piele lipsită de sânge și o umbră neagră. Un afiș recomanda să nu se zâmbească dacă poza era pentru pașaport. Belsey n-o făcu. Obținu două rânduri de poze, unul cu haina închisă și părul în dezordine, altul fără haină și cu un fundal diferit. Câtă vreme le așteptă, își transferă ultimele nouă sute de lire din punga de plastic într-un

¹³ Triadele — una dintre cele mai puternice organizații criminale din Orientul Îndepărtat.

plic separat. Păstră în buzunar două bilete de douăzeci, singuratice. Scrise pe plic data nașterii și o adresă falsă. Pozele apărură și tăie câte una din fiecare serie. Apoi o apucă pe Seven Sisters către Green Lanes.

La numărul 320 era un club, ce părea să nu aibă nume, cu obloane cafenii trase la ferestre. Înăuntru erau mese, scaune și cam atât. Pe pereți se vedeau poze cu Istanbul.

— Hasan Duzgun e-aici? întrebă Belsey.

O mână de oameni ridicară privirile. Lui Belsey i se arătă, printr-un semn cu capul, o ușă către o cameră dosnică. Încăperea avea mese de joc aranjate în șir, acoperite cu fețe de masă de hârtie și iluminate de becuri fără abajururi. La cea mai depărtată dintre ele sta un bărbat obez, cu o scrumieră plină dinainte. Arătă cu mâna spre scaunul aflat de partea cealaltă a mesei și Belsey se așază. Masa era atât de mică, încât li se atingeau genunchii. Bărbatul ridică două degete grase și, cât ai clipi, pe masă apărură niște păhărele cât degetarele, cu ceai de mentă. Peste ușa ce da spre culoar fu trasă o draperie cenușie.

— Îl cunoști pe Siddiq.

— Așa-i, zise Belsey. Mi-a spus că ai putea să m-ajuti.

— De unde-l cunoști?

— Aș prefera să nu spun.

— E bine?

— E bine. Tocmai s-a însurat. Îmi trebuie un pașaport și un permis de conducere.

Grasul încuviință.

— La ce-ți trebuie actele? Întrebă.

— Le-am pierdut pe-ale mele.

— Cum să nu.

Belsey băgă mâna în sacou, scoase plicul și-l puse pe masă.

— Aici sunt nouă sute. Îți dau restul când văd actele. Duzgun ridică o sprânceană. Le vreau pe numele Alexei Devereux. Pașaport britanic, nu de Honduras sau vreun rahat de pe internet. Ceva care să treacă de scannerul de la aeroport.

Bărbatul ridică din umeri. Nu se uită la plic. Își trecu o mână peste bărbie și puse două cubulețe de zahăr în ceai cu ajutorul unui clește miniatural de aur. Amestecă scoțând clinchete ca de clopoțel. Belsey făcu la fel. Își sorbiră ceaiul în liniște.

— E o țară bună asta, spuse bărbatul.

— E fantastică.

— Pace. Mulți bani.

— Asta-mi place și mie, zise Belsey.

— De unde ești?

— Din Finchley.

— La ce-ți trebuie astea?

— Ai nouă sute de lire pe masă. Nu cred că trebuie să dau un interviu acum.

— Cum ai ajuns aici?

— Din Finchley? Conversația începea să lăncezească. Belsey trebuia să-și facă ieșirea. Un pașaport bun, nu prea nou, spuse, dar valid pentru o perioadă — și un permis de conducere, vechi de zece ani. Vreau să folosești poze diferite pentru ele, zise și se ridică.

— Știi multe despre asta.

— Așa-i. Când pot să le iau?

— Două zile, poate trei.

— Îmi trebuie mâine. Omul se căută în buzunarul de la piept al cămășii și extrase o scobitoare dintr-o cutiuță de

argint. Rezolvă-le până mâine și îți mai dau șapte sute, zise Belsey.

Duzgun analiză oferta.

— Vino mâine după-amiază. Mai devreme de-atât nu pot. Vii aici.

— Mâine după-amiază.

— O să fiu aici, Alexei Devereux. Să vii cu celelalte șapte sute. Îl urmări pe Belsey cum dă să plece. Șapte sute, zise din spatele lui, sau te dau pe mâna poliției. Mă cunosc cu ei. Or să-ți facă neazuri.

Treizeci și opt

Belsey îl sună pe Kovar pe mobil. Speculantul răspunde de la al doilea țâr.

— E sigură linia? zise Belsey.

— Da.

— Ești sigur?

— Absolut.

— S-a întors domnul Devereux. A zis că-i pare rău că nu s-a putut întâlni cu tine alaltăieri seară. Îți trimite salutări.

— Ei bine, spune-i că sunt foarte onorat. E acolo? Pot vorbi cu el?

— E cu cineva. Dar n-a vrut să piardă o clipă. A apărut o ocazie.

Kovar își controlează vocea. Nu era genul care să arate recunoștință ori exuberanță.

— Ei bine, făcu el, după cum am precizat, ar fi și în interesul vostru, și în al meu.

— Da. Asta cel puțin e clar, așa cred.

— Îmi trebuie niște detalii, totuși.

— Ți le trimit. Dar avem nevoie de jucători din liga mare aici, Max. Oameni care nu se tem să acționeze. Mă înțelegi?

- Cred că ne înțelegem unul pe celălalt.
- Hai să ne întâlnim diseară, zise Belsey.
- O să fie și domnul Devereux în persoană?
- Așa sper. Are bilete la operă, dar, de obicei, pleacă la pauză.
- Și o să-mi spună despre ce e vorba?
- Exact.
- Unde vă găsec?
- Barul Rivoli de la Ritz, zise Belsey. Rivoli era un talmeș-balmeș de sticlărie art-deco și decorațiuni aurite. Îi plăcea la nebunie. Stătuse acolo la căldură de nenumărate ori, întrebându-se dacă și-ar fi putut permite ceva de băut. Vrusese dintotdeauna să facă afaceri la Rivoli.
- Îl știi, zise Kovar.
- Ajung acolo la nouă și jumătate.
- Perfect.
- Închise. Începea munca serioasă. Îl sună pe Ajay Khan.
- Îmi trebuie cineva care să-mi dea un indiciu legat de proiectul lui Devereux. Crezi că Emmanuel Gilman ar ști?
- Posibil, nu-s sigur.
- Parcă ziceai că-l interesa Devereux.
- Emmanuel e într-un loc ciudat acum.
- Unde adică?
- Nu-i la birou.
- De ce?
- Am încercat să-l sun săptămâna trecută și am dat peste un mesaj care spunea că nu mai fac tranzacții.
- S-au oprit?
- Au lichidat afacerea, totul e bani gheață acum. Și-a adunat oamenii luni la șase dimineața și le-a spus să

vândă tot. A zis că s-a terminat. Au vândut cu patru miliarde în pierdere, au rămas cu două și gata.

- Ce mai zi! Încă mai stă în Docklands?
- Din câte știu. Fii blând cu tipul ăsta, Nick.
- Cu Emmanuel? Ce vrea să însemne asta?
- Înseamnă că nu știu peste ce poți să dai.

Treizeci și nouă

Belsey fusese odată la Emmanuel Gilman, după o partidă prelungită. Dockland părăsise pe-atunci mai impresionant, artificialitatea sa rece se potrivise cu dispoziția lui de ora cinci dimineața. Belsey pășea acum prin Canada Water, care avea aceeași răceală, dar nu și același farmec. Resturi ale docurilor comerciale încă subzistau, dar cea mai mare parte dintre ele fuseseră demolate. După trei decenii locul încă arăta ca după bombardamente: încremenit, tăcut, pustiu. Soarele licărea peste porțiunile de râu ținute prizoniere, în vreme ce depozitele modificate priveau fără țintă dinspre Rotherhithe. Clădiri nefârșite, înghesuite lângă desfătarea misterioasă a apei. Printre plantele sădite cu grijă se zăreau o puzderie de anunțuri. „Din pricina actelor de continuu vandalism, pe toți copacii din vecinătate a fost aplicată unsoare biodegradabilă.“

Belsey se întrebă peste ce avea să dea. Băiețaș de aur, așa-i spusese Khan. De aur, dar totodată băiat: neatins, neprihănit. Nimănui nu-i plăcea să joace cărți cu Gilman, fiindcă îl dorea în fund de asta. Câștiga o mie de la Belsey și Khan, după care insista să-i toace pe droguri. Avea un

șarm teribil, care te ducea cu gândul la imortalitate și-ți promitea că poți trage și tu cu ochiul la ea. La Oxford excelase, însă își petrecuse mare parte din timp realizând site-uri cu farse despre farfurii zburătoare și teorii ale conspirației, cu ajutorul cărora obținea informații despre cei ușor de sugestionat, pe care le vindea companiilor. Intra-se într-un fond de investiții cu o lună înainte de licență, se lăsase de școală și își stabilise reședința în Docklands câteva săptămâni mai târziu. La un an după, conducea propriul său fond de investiții. Dar păruse întotdeauna speriat de propriul talent, nepăsător, unul dintre acei oameni care posedă totul, dar nu se posedă pe ei înșiși.

Clădirea lui se numea Sand Wharf. Păstrase un scripete vechi de fier, vopsit în roșu, lângă intrarea în parcare subterană. Belsey își lăsă mașina de poliție deasupra. Un portar îi făcu semn spre lifturile acoperite de oglinzi. Belsey luă unul până la etajul zece și bătu la ușă. Cinci zăvoare trebuiră deschise ca să poată pătrunde în apartamentul de lux.

— Isuse, intră, Nick.

Gilman purta bluză de jogging, pantaloni scurți și adidași. Peste umeri își aruncase un prosop și transpira din belșug. Îl conduse pe Belsey într-o încăpere unde, pe dușumelele goale, se afla doar un aparat de vâslit și un Kalașnikov aruncat pe sofa de piele neagră. Cam atât. Jaluzelele erau trase.

Gilman se prăvăli la loc pe sofa, cu arma în poală.

— Ce-i? zise Belsey. A început sezonul de vânătoare?

— E o bucată de istorie, spuse Gilman mângâind țeava cu degetele lungi și subțiri. Ai folosit vreodată așa ceva?

— Pot să văd și eu?

Belsey i-o luă din mâini.

— A fost în Armata Roșie, zise Gilman. Războiul sovieto-afgan, revolta talibanilor. În oțelul ăsta stă o lecție de istorie.

— De unde o ai?

— Nu pot să-ți spun.

Belsey încercă să-și imagineze lanțul traficantilor; poate că arma fusese adusă de căraușii de cocaină, principala legătură pe care o avea City cu zona subterană, dacă nu țineai seama de spălările de bani. Poate erau niște întreprinzători ce făceau afaceri înfloritoare vânzând arme AK-47 unor manageri deziluzionați, precum coreenii aceia ce apar cu cutii cu umbrele când începe ploaia. Belsey scoase încercătorul și-i înapoie arma.

— Niciodată nu stau în aceeași cameră cu un bancher și o armă de asalt încărcată. Una dintre puținele mele reguli.

— Eu nu sunt bancher.

— Te cam apropii.

— Am un dulap pentru ea, zise Gilman, nu poți să mă arestezi.

Belsey își trase o pernă și se așeză.

— Nu te arestez, îți limitez accesul.

— Ce te aduce aici? Cauți vreo petrecere?

— Sunt cu treburi, Emmanuel.

Nu păru să înregistreze asta.

— Unde eram? În clubul grecesc. Ai pus numele meu unui cocktail, mai ții minte?

— Sigur.

— Ce s-a ales de fata aia cu care dansai?

— Ce s-a ales de slujba ta? Aud că ți-ai pierdut-o.

— Rahat. Eu eram slujba. M-am pierdut.

— Ai vândut tot.

— Jocul se terminase. Tot ce era sfânt fusese profanat, tot ce era solid se risipise în aer.

Aținti arma către peretele de sticlă ce dădea spre terasa de pe acoperiș.

— Sau în investiții noi? insinuă Belsey.

— Ce vrei să spui?

Telefonul lui Gilman sună. Se uită la el și-l închise.

— Sunt curios unde s-a dus totul.

— Unde s-a dus ce?

— Ce-a mai rămas.

— Și eu la fel. Gilman luă telefonul și-i frecă ecranul cu degetul mare, încercând parcă să facă să apară un mesaj pe care-l aștepta. Ai auzit de practica potlatch, Nick? Triburi ostile — e o tradiție din lumea întregă, dar mai ales printre nativii americani — au adunări în care încearcă să-și impresioneze rivalii distrugând darurile cele mai extravagante la care se pot gândi. E un mod de a-și exprima onoarea. Poate fi orice, de la piei de animale până la arderea satului propriu și uciderea tuturor sclavilor. Acesta e darul.

— Nu-s toți bani gheață, nu? zise Belsey. O parte au fost reinvestiți.

— Ce te face să spui asta?

— Fiindcă tu nu vrei bani.

— Ce vreau atunci?

— Vrei să pariezi.

Gilman se ridică în picioare și puse arma la locul ei. Se duse la frigider, îl deschise, apoi reveni și se așează. Nu părea în apele lui.

— Scriu o carte, zise. Istoria războiului și a consumului de substanțe. Argumentul meu e că e imposibil să înțelegi istoria războiului fără să înțelegi drogurile. Și nu-i vorba

doar de războaiele recente. Alexandru cel Mare și trupele lui erau mereu cu picioarele moi. Erau bețivi. Au cucerit lumea cunoscută și probabil nici nu țineau minte. Aztecii beau pulque în zilele de dinainte de bătălie, o bere făcută din cactus. Sciții, cei mai înfricoșători ticăloși din istorie, aveau o problemă mare de tot cu iarba. Nu glumesc. Optzeci la sută dintre polițiștii afgani sunt dependenți de heroină. Istoria e o mahmureală. Asta-ncerc să spun. Vreau s-o citești când e gata, Nick, și să-mi spui ce părere ai.

— Sună bine. Știi vreo carte și despre Alexei Devereux?

Belsey simți cum privirea calmă a lui Gilman se înalță o fracțiune de grad.

— Ce-i cu ea?

— Mi-ar plăcea să citesc așa ceva.

— Ai spus că ești aici cu treabă. E anchetat cumva?

— Dacă o companie pe nume AD Development ar fi cercetată, cât de tare ai fi expus?

— De ce crezi că m-ar interesa compania asta?

— Fiindcă știi ce-i cu ea. Și să-i cunoști înseamnă să-i iubești, nu-i așa?

— Devereux e viitorul. Toți iubesc viitorul.

— Cum arată?

— Nick, Isuse Cristoase. Un băiețuș de aur. Așa i-ai zis. Ai spart paharul și l-ai mâncat ori ți-ai dat foc la ochi sau ceva. Își lăsa capul pe spate, hohotind. Și după aceea unde ne-am dus?

Belsey își amintea unde se duseseră. Cunoscură un crupier bulgar și merseseră cu mașina în Surbiton, unde acesta știa pe cineva cu o grămadă de Diazepam și o căruță de Trihexifenidil, un antispastic pentru bolnavii de Parkinson, care avea efect euforic în doza potrivită. Belsey îl urmărise pe directorul fondului de investiții intrând în

biroul său la șase și un sfert dimineața, ager ca briciul, și se întrebase pe ce drum putea s-o apuce un asemenea om. Se ridică și mișcă o vergelușă de la jaluzele.

— Nu face asta, zise Gilman.

Se vedea, peste apă, centrul comercial Surrey Quais și, dincolo de râul cenușiu, priveliștea se întindea până în Millwall. Se zbătea să-și merite purcoiul de bani. Ce vedeai cu adevărat aducea însă mai degrabă cu un orașel de jucărie, cu fantome localnice străbătând piețe pustii. Lumina scădea.

— Nu-mi poți zice nimic despre Devereux fiindcă te-ai spălat pe mâini de acțiunile AD știind că era falimentară și că toată chestia era pe punctul să se ducă de râpă. Am vorbit cu un amic de la Finanțe, care zice c-ai tras țeapă în dreapta și-n stânga, ba chiar că tu însuși i-ai lovit sub centură.

Gilman râse.

— Ești bun, Nick. Preferatul meu. Dar ceva îl distrăgea. Deschise televizorul, îi tăie sonorul și se așeză la fereastră lângă Belsey, uitându-se la partea din spate a centrului comercial. Telefonul îi sună și-l dezactivă.

— Așa zic Finanțele?

— Povestește-mi despre Proiectul Boadicea. Toată lumea e cu el pe buze, așa-i?

— Așa să fie?

— Chiar așa, zise Belsey. În Pitcher and Piano nu te mai puteai învăța de el, în toalete pe la All Bar One, peste tot numai discuții despre Devereux și noul lui proiect. Belsey descuie ușa către terasă și ieși. Bătu în geam: Sticla asta e cumva antiglonț?

— Nu vrei să vii încoace? zise Gilman. Era o epavă. Belsey încercă să evalueze situația. Intră și trase fereastra.

— De ce ți-e frică?

— Auzi, Nick, tu ai ceva la tine?

— La mine?

— Mi s-au terminat rezervele. Îi luă o clipă lui Belsey până să înțeleagă. Trecuse ceva de când fusese întrebat ultima oară așa ceva. Gilman se duse la un sertar. Belsey îl urmări cum scoate ceva ce aducea cu o cutie mică și neagră de tinichea. Bani de droguri pentru situații de urgență. Pot plăti, zise Gilman.

— Ce s-a întâmplat cu legăturile tale?

— E sezon prost. Și mi-am cam tăiat punțile.

— Poate reușesc ceva.

— Poți?

— Dacă vrei să stăm de vorbă.

— Stau. N-am mai vorbit atâta de secole. E nemaipomenit.

Belsey se așeză iarăși.

— L-ai cunoscut?

— Pe cine?

— Pe Devereux.

— Nimeni nu l-a cunoscut.

— Ce fel de om e?

— Devereux spune că jocurile de noroc sunt heroina secolului douăzeci și unu. Cred că visează să aibă câte un cazino în fiecare metropolă. Are o mulțime de site-uri pentru pariuri în Turkmenistan. Organizează curse de cai în deșerturi, noaptea, în mine vechi, în câmpuri de maci, pe orice fel de teren. Una dintre ideile sale a fost să țină cursele de cai de-a lungul conductelor de gaz. Cursele le filmează și le transmite în rețea. Mai era și un proiect în Londra, unul mare. Un tip pe nume Pierce Buckingham încerca să adune bani pentru el. Asta am auzit. Strângea laolaltă oamenii potriviți.

— El cine e?

— Un intermediar. Un băiat de mingi. Cu câțiva ani în urmă s-a proțăpît în rolul de consilier financiar pentru oameni cu bani, ce-și doresc și ei o bucățică din tortul londonez. E mereu într-un local din Mayfair, zis Les Ambassadeurs; se consideră un seducător; se crede de neatin.

— Pentru ce strângea Pierce Buckingham bani?

— Nu știu. Dar am auzit că o companie franceză își pregătea intrarea. Dacă Pierce nu strângea bani de avans, întreaga chestie urma să se mute în Franța. Așa că s-a străduit. S-a dus pe la vechii săi prieteni de la Hong Kong Gaming Consortium; fiindcă ăștia, sincer să fiu, puteau să-ngroape cinci miliarde în noroi fără să observe că s-au dus.

— Să zicem că aș avea nevoie să-i dau cuiva detalii despre proiectul lui Devereux. Ce fel de chestii i-aș spune?

— Habar n-am. Pierce a fost foarte precaut cu asta.

— Și a adunat banii?

— Banii erau deja adunați. Se cheamă HKG Consortium și e sac fără fund. Anul trecut a fost cumpărat de prințul Faisal bin Abdul Aziz. Respectivul se ocupă de Saud International Holdings, principalul fond guvernamental de investiții. I-a făcut cadou nevestii două avioane de vânătoare, apoi, cu ce i-a mai rămas prin buzunar, și-a construit cea mai scumpă casă din Riad. Buckingham a negociat pentru el cumpărarea cazinoului Dream City din Macao, când i-a venit chef prințului să intre pe piața jocurilor de noroc. E singurul loc din China unde poți juca, imaginează-ți. Buckingham a mai aranjat și preluarea unui consorțiu italian, Gioco Digitale. Asta a fost doar începutul, de fapt. Au privirile ațintite asupra Londrei.

Prințul Faisal crede că Londra e locul. Și mai crede că Buckingham e omul lui, fiindcă are ochi albaștri și e negru-n cerul gurii.

— Și ce căuta cu Devereux?

— N-am idee, Nick. Obține investiții. Cred că-i vorba despre proprietăți, sport sau un pic din amândouă. Probabil în Londra, dar nu neapărat.

Gilman gemu și se întinse.

— De ce nu răspunzi la telefon?

— Cam cât crezi că poți obține?

— Să presupunem că mi-ai zice unde stă Pierce Buckingham.

— Asta-i ușor, zise Gilman și mâzgăli o adresă pe spatele unei reviste cu profil imobiliar, rupse bucata de copertă și i-o dădu lui Belsey. Queen's Gate Mews nr. 4, o stradă în zona SW7.

Băgă adresa în buzunar și păși spre fereastră pentru o ultimă oară. Încercă să-și închipuie cum era să gonești singur, noaptea, prin deșert.

— Cam de cât ai vrea? zise Belsey.

— Oricât. Tot. Cât poți găsi.

O voce rosti: *Pleacă din Londra. Ia uitate, o oglindă destul de mare cât să te scufunzi în ea.* Cine știe, poate s-ar fi putut face jocheu.

— O să văd ce pot rezolva, zise Belsey. Ieși din apartament și așteptă liftul. Gilman ieși și aruncă o privire pe coridor. Strigă după Belsey:

— Ai dreptate. Am vrut să pariez. Să-mi spui ce găsești. Te rog, Nick, da? Băiețuș de aur, râse. A fost tare asta. Ce mai noapte a fost.

Ascensorul sosi și Belsey se urcă în el.

Patruzeci

Belsey ajunse în Kensington în douăzeci de minute. Pierce Buckingham avea un bârlog de burlac pe o stradă mică, foarte scumpă, aproape de parcul Kensington. Căsuța de la numărul patru avea luminile aprinse și geamurile bine aburite. Belsey bătu, dar fără răspuns. Prin geamuri nu zărea nimic. Împinse ușa. Se deschise, lăsând aburii să se vălătucescă afară.

Intră în casă încetișor. Locul era umed peste tot. Pătrunse tiptil în camera de zi. Cineva sfâșiasc scaunele, zdrențuise covorul și golise toate dulapurile într-un mal-dăr mare de obiecte de firmă. O imitație de tonomat Wurlitzer zăcea pe jos, făcută bucăți. Un ecran de pânză pentru proiector fusese tras și rupt în două. De sculpturile abstracte în metal atârnavă picuri de condens și la fel pe televizorul plat de pe perete.

Buckingham nu era. Părea să nu mai fi dat pe-acasă de ceva vreme.

Belsey păși peste vrafurile de haine, intrând într-o saună din spate. Dușul era pornit, ușa saunei era deschisă și gresia fusese smulsă de pe pereți.

Urcă la etaj în dormitor, unde găsi multe cioburi de sticlă și o duhoare de nitrat de amidon. Patul era imens, circular, cearșafurile negre de mătase se aflau pe podea, salteaua trasă la perete și spintecată într-o parte. Belsey găsi pe fața de pernă și pe saltea câteva fire lungi de păr blond. Sertarele de la măsuță și de la dulapul dintr-o laterală a dormitorului fuseseră golite pe jos, lăsând să se verse contraceptive și flacoane de farmacie. O carte cu copertă cartonată căzuse pe lângă pat.

Belsey o ridică. *Regatul. O istorie a Casei Regale Saud.* Avea o copertă cu ornamentații complicate, poleite cu aur. Pe prima pagină se afla o dedicație: „Stimatului nostru prieten, cu binecuvântări pentru viitor“. Pe jumătate băgată între pagini, se afla o fotografie de 15 pe 10 centimetri înfățișând un bărbat cu mâinile pe după gâtul unor adolescente. Stăteau într-un separeu îmbrăcat în piele roșie, iar dinainte li se întindea o masă plină de sticle și pahare. Lui Belsey îi luă o clipă să-l recunoască pe Buckingham: rânjind, bărbierit, de cealaltă parte a crizei, de orice fel ar fi fost, care-l făcuse să-l pândască pe Belsey, îmbrăcat cu vestă antiglonț. La dreapta lui Buckingham se afla Jessica Holden, într-o rochie argintie de seară fără bretele; cealaltă era blonda care se jeluisse la TV, într-o rochie neagră de licra, cu o mână pe după umărul lui Buckingham. Jessica zâmbea fără să-și arate dinții. Blonda și-i arăta. Amândouă stăteau picior peste picior.

Se va face dreptate, scria pe bilețelul de la flori. Belsey o sună pe Miranda Miller de la un telefon fără fir găsit pe podeaua dormitorului.

- Ai intrat în legătură cu prietena Jessicăi, fata blondă?
- Nu. Adică da, dar printr-un agent.
- Un agent?

— Încearcă să se târguiască pentru o sumă cu cinci cifre.
Acum s-a dus la Sky.

— Așadar a depășit șocul.

— E ceva cu ea, Nick. Ceilalți copii de la școală nu-și amintesc ca ele să fi fost prea apropiate. Nici măcar nu e în același an. Cred că inventează.

Patruzeci și unu

Isha Sharvani îl conduse prin laboratorul ei către secțiunea fotografică. Secțiunea avea două încăperi între laboratorul de toxicologie și cel de analiză dentară; una dintre încăperi avea un proiector. Shirvani micșoră luminile și introduse poza în computer. După câteva secunde aceasta apărură pe un ecran cât peretele, mărită cât să ocupe toată suprafața și împărțită în segmente de o rețea subțire de linii roșii.

— Acolo în spate e o cascadă? zise Sharvani.

— Da, o cascadă.

— Într-un bar?

— E un cazinou. Se numește Les Ambassadeurs.

— Aia din stânga e Jessica Holden.

— Așa aș zice, făcu Belsey.

— Ce-i asta?

— Posibil să fie motivul pentru care a fost împușcată.

— Și bărbatul?

— Se numește Pierce Buckingham. Mărește pe ochelarii lui.

— De ce? zise ea și dădu zoom. Pe ochelari era multă luminositățe, de la aparatele de jocuri mecanice.

— Reflectat în ei, zise Belsey.

— Ce-i acolo?

— Cel care face poza, cine-o fi el. Ea mări și mai mult. Vezi conturul?

— Văd o formă. Uite, poți să vezi același lucru și pe paharul de vin.

— Mărește la maximum acolo.

Ea umplu ecranul cu paharul de vin. Forma pâcloasă a unui bărbat ridicând un aparat foto se vedea destul de clar. Altceva nu se mai zărea.

— Pot să o măresc și mai mult, spuse Sharvani, dar nu pot să scot o față care nu-i acolo. Cine te gândești c-ar fi?

— Un tip, Alexei Devereux. Și el e mort.

— Ei, uite o amintire plină de veselie.

Belsey scoase tăietura din *Al-Hayat* și înlocui fotografia cu fragmentul de ziar. Apăru pe ecran.

— Același tip, spuse ea.

— Da. Poți să-mi spui ceva?

— Fotografia e făcută din interior. Un portal lat de biserică. Poate de catedrală.

— Apropie-te mai mult de clădirile de pe fundal. Vreau să știu unde sunt.

Turla apăru, deasupra pietrei vechi, înnegrite.

— O recunoști? întrebă ea.

— Nu.

Belsey se așeză la calculator. Site-ul Sweetheart Companionship avea o mulțime de blonde, o mulțime de fete de prin orașele ucrainene și lituaniene. Toate frumusețile fostei lumi comuniste intraseră în pâine în Londra. Și apoi o văzu: Lucinda, „trandafirul nostru englezesc“.

Sharvani se uită peste umărul lui.

— Cauți o parteneră pentru diseară?

— Tocmai am dat peste una.

Sună la Sweetheart de pe telefonul din laborator și i se răspunde după un singur apel.

— Bună ziua, domnule. Sweetheart Companionship.

— Bună. Am văzut o fată pe site-ul vostru cu care mi-ar plăcea să-mi stabilesc o întâlnire.

— Da, domnule, care anume?

— Lucinda.

— Mă tem că Lucinda nu este disponibilă astăzi.

— Plătesc bine.

— Nu este posibil. Vă pot recomanda o altă fată, foarte asemănătoare?

— Un trandafir englezesc?

— Da, domnule.

Belsey închise. Și, brusc, se iscă iadul pe pământ. Auzi Brigada de Intervenție cum demarează jos în parcare, cum încep sirenele, telefoanele, cum oamenii încep să alerge pe coridor. Sharvani primi un telefon și-și puse ja-cheta, înșfăcând de pe pupitru o trusă de investigație pentru omucideri.

— Ce se petrece? zise Belsey.

— A-nceput balul. Trebuie să plec.

Belsey ieși din birou.

— Ce e?

— Încă cineva împușcat.

— Unde?

— EC4.

Belsey dădu drumul la sirena mașinii și se alătură convoiului, urmând Brigada de Intervenție peste Podul Londrei până în City. Se opriră la Monument și țâșni afa-ră. Un Audi decapotabil abandonat se afla la baza lui, șui,

cu geamul din stânga-față făcut țândări și portiera din partea șoferului deschisă. Dar nu asta atrăgea atenția.

Întinseșeră o bandă chiar pe lângă St Clements, de parcă biserica însăși ar fi fost un cadavru. Însă către alea de lângă ea alerga personalul serviciilor de urgență. La Monument se formase un grupuleț de oameni, de cealaltă parte a benzii în roșu și alb a poliției. Pe pavaj erau întinse instrumente de paramedic — vată, bandaje, o foaie argintie izolantă. Două mașini de poliție vărsaseră afară șase gardieni în uniformă care supravegheau locul, în vreme ce doi erau la radio — „nu, nu se vede...” — și sirenele continuau să se apropie. Un elicopter sanitar își emitea huruitul peste Square Mile.

Acțiunea însă se petrecea în întunericul din St Clements Court.

— Înapoi, vă rugăm, țipă cineva.

Belsey îi arată insigna. Buckingham zăcea în drum, lângă ușa fără nume a unui birou gol, încă având pe el pardesiul scump și fularul de mătase, însă cu partea dreaptă a feței lipsă.

— Să-l acopere cineva, ordonă un sergent de la poliția din City, ce tocmai apăruse. Benzile fuseseră întinse în mai multe locuri, la diferite distanțe, iar civilii scoși din arie.

Porni spre mașină. Un al doilea glonț străpunsese acoperișul decapotabil. Văzu ce mai rămăsese din ochelari, contorsionat pe lângă pedale. Belsey lungi gâtul și trecu cu privirea peste ferestre, acoperișuri și vârfuri: gargui, statui, figuri ilustre ale Industriei și Comerțului, blazoane; părea că toată istoria plutea în aerul de deasupra lui, pietrificată.

Patruzeci și doi

Belsey o apucă spre Soho cu mașina, încercând să-și anihileze simțurile, dar fără a reuși. O sticlă se sparse în fața unui bar dosnic și toată lumea izbucni în chiote. Două mașini se tamponară la intersecția dintre Shaftesbury Avenue și Cambridge Circus și toată lumea izbucni în chiote. Nici nu știa pentru ce erau chiotele: pentru că se spărsese sticla, din cauza tăcerii, sau pentru că, în general, le plăcea să vadă distrugere. O masă gălăgioasă de oameni se deplasa între baruri și taverne, turiștii mărșăluind către teatre și spectacole de striptease, localnicii agitați de droguri și de cele zece ore de exces alcoolic pe care le aveau în spate. Altă sticlă spartă, alte chiote. Indivizi cu creierii prăjiți de crack hoinăreau prin mulțime, heroinomani se adunau în spatele magazinelor alimentare. O femeie zăcea ghemuită în poziție fetală pe treapta unui Russell and Bromley, aparent moartă, flancată de cozi la bancomate, de parcă oamenii ar fi dorit să-i cinstească memoria.

Recepționista încercă să-l oprească pe Belsey să pătrundă în birourile Sweetheart.

— Am închis.

El își propti un picior în ușă. Luminile principale erau stinse. Lumina venea de sub ușa biroului lui Freddie Garth.

— Ai uitat ceva aprins.

Îi arătă cu degetul și trecu pe lângă ea când întoarse capul să vadă. Recepționista dădu fuga la telefon și-l ridică pentru a transmite o avertizare, dar n-avea cum s-o facă la timp.

Belsey deschise ușa. Garth era singur și scotea foi dintr-un dosar.

— Sunt ocupat, zise Garth.

— Atunci o să deranjez. Scuze, zise Belsey și luă loc.

— Ce poștești?

— Să vorbesc cu Lucinda.

— Nu.

Belsey se aplecă peste tăblia mesei, luă receptorul, apăsă pe speaker și formă numărul.

— Channel Five, departamentul știri, se auzi în telefon.

Belsey se lăsă mai aproape de microfon.

— Miranda e acolo?

— Vă dau legătura.

— Hei, Nick, răsună vocea Mirandei.

Garth își lăsă mâna peste întrerupător.

— Stă în North West London, zise. Deschise un dosar, citi o adresă și-l închise iarăși.

— Mulțumesc pentru cooperare, rosti Belsey.

Adresa scotea la iveală o bucățică drăguță de suburbie lângă cimitirul Highgate: o casă vopsită în alb, cu poartă. Era ora opt și geamurile se vedeau strălucind pe după grilaje, lăsând să cadă scânteii colorate peste Toyota

nouă de pe aleea de acces spre garaj. Avea să fie distractiv, cugetă Belsey.

La ușă răspunse un bărbat. Avea păr cărunt și arăta ca și cum s-ar fi ținut în formă jucând golf.

— E vreo Lucinda pe aici?

— Nu e nimeni pe nume Lucinda. Pe fata mea o cheamă Lucy.

— Cred că ea e.

— Nu-i acasă. Pot să vă ajut cu ceva? Aruncă o privire pe lângă Belsey către SUV. Belsey îi arată legitimația.

— Nu aveți de ce să vă faceți griji. Pot să intru?

Bărbatul îl conduse într-o casă foarte curată, cu sofa-le roz și crem și cu un șemineu electric pâlpâitor.

— Are legătură cu Jessica? Spuse.

— Da.

— Lucy își dorește să fi putut face mai mult. A fost foarte dificil pentru ea. Pentru noi toți.

— Știu, știu. Vi se pare crud, probabil. Aș fi vrut doar să verific cu ea câteva informații noi.

Belsey admiră sofalele roz și felul în care se asortau fotoliile cu pernele lor. Pe toți pereții se aflau poze lucioase, profesioniste cu Lucy, iar pe servanță un exemplar din *Jurnalul Britanic al Îngrijirii Dentare*.

— V-aș putea ruga să-mi oferiți un ceai? zise Belsey. Am umblat toată ziua.

— Sigur.

Belsey așteptă ca bărbatul să dispară într-o bucătărie nou utilată, apoi urcă la etaj. Nu-i trebui mult să găsească încăperea. Un perete plin de poze, ceva jucării pe pat, niște manuale vechi de școală, haine pe jos. Deschise și fonierul, trase sertarul de lângă pat: pilule contraceptive, o agendă, o broșură a unei clinici de chirurgie plastică.

Belsey răsfoi agenda, apoi o puse la loc. Coborî, iar ceaiul sosi o clipă mai târziu.

— Oare când o să-și mai revină societatea asta? întrebă dentistul.

— Mda, zise Belsey, când?

Se gândi la asta, un moment, ca la recăpătarea cunoștinței. El își venise în fire într-o dimineață, pe Heath, și acum era aici. Oare cum avea să se poarte societatea când își venea în fire?

— Cartierul se schimbă. Puștii ăștia, cu bande, cu droguri... Acum douăzeci de ani am cumpărat casa asta și zona era considerată sigură. Lucy a avut de suferit cel mai tare. Maică-sa e bolnavă de îngrijorare.

Belsey se lăsă pe sofaua roz. Privi imaginile ușor pornografice cu Lucy Weiner: în costum de balet, în costum de dans. Nimeni nu crede că amenințarea sălășluiește chiar în casa lui. Nici când e vorba de el însuși. Nici când își ciomăgește familia până la moarte.

— Întotdeauna au fost omorâți oameni, zise.

— Dar nu atât de mulți, și nu de copii, de puști.

— Poate.

— Mă gândesc la grija cu care am crescut-o pe Lucy și mă întreb: părinții aceia, mamele acelea la ce se gândesc oare?

Lucy intră pe ușă la opt treizeci și-și plimbă privirile de la Belsey la tatăl ei și înapoi.

— E polițist, spuse tatăl.

Ea păru iritată.

— Nu mai știi nimic în plus.

— Ba cred că s-ar putea să știi, rosti Belsey. Mă interesează anturajul Jessicăi. Anturajul ei amoros. M-am gândit să încerc cu cineva de la voi.

Lucy era puțin înspăimântată acum. Se întoarse să cerceteze chipul tatălui său, dar nu văzu pe el decât binecuvântarea ignoranței.

— Să vorbim mai bine doar noi doi? sugeră Belsey.

Părea o idee bună. Merseră la ea în cameră.

— Ce vrei? zise ea.

— Stai jos, zise Belsey închizând ușa. Ea se așeză pe marginea patului. Vreau să stăm de vorbă. Ai vreodată clienți care-ți spun asta? Că vor doar să stea de vorbă?

— Nu înțeleg la ce te referi.

— Tu la ce te-ai referit când ai turnat o groază de gogoși la poliție?

— Ce i-ai spus tatii?

— Că ești o curviștină criminală. Ce le-ai spus celor de la Sky?

— Du-te naibii. Nu-ți pasă ție de Jessica.

— Nu?

— Sunteți toți niște incompetenți. Dădu să-și întoarcă fața, dar nu foarte eficient. El se așeză lângă ea pe pat și-i dădu fotografia de la cazinou.

— Aș vrea să-mi spui despre asta — noapte aceea, tipul ăsta.

Ea stătu ceva vreme să se uite.

— Îl cheamă Pierce, spuse într-un târziu.

— Cu ce se ocupă Pierce?

— E om de afaceri. Foarte bogat.

— De unde știi? Îl cunoști bine?

— Nu l-am văzut decât în noaptea aceea.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Eram cu toții la un fel de club, un cazinou pe nume Les Ambassadeurs.

— Care toți?

— Eu, Jess, Alexei.

Îi trebui o secundă să se prindă.

— Te-ai întâlnit cu Alexei Devereux? zise Belsey.

— Da.

Era bizar că tocmai în dormitorul acestei adolescente să găsească, în sfârșit, o persoană care-l văzuse cu ochii ei; să simtă că se apropie de cineva despre care aproape nu mai credea că a existat.

— Când a fost asta?

— Miercurea trecută.

— Și el cum era?

— Liniștit.

— Îi plăcea să aibă două fete alături?

— Nu. Nu știu la ce-i trebuiau. După aceea ne-am văzut cu Pierce și am stat cu el majoritatea timpului, iar el cu Jessica.

— Erau apropiați Devereux și Jessica?

— Se iubeau, spuse ea coborând privirea spre covor.

— Și Alexei cu Pierce? Se știa bine?

— Nu. Abia se cunoscuseră în seara aceea.

— Chiar așa?

— Chiar așa ce?

— S-au întâlnit iac-așa și s-au apucat de vorbit?

— Așa cred.

— Pe ce subiect?

— Afaceri. Pe noi nu ne-au lăsat să ascultăm.

— Nu crezi că poate Devereux știa că Pierce Buckingham avea să fie acolo?

— Poate. Pierce zicea că stă mult pe-acolo. Îi plăcea să joace blackjack și un joc cu zaruri.

— El te-a plătit?

— Domnul Devereux plătea.

— Și Pierce știa că lucrezi?

Ea ridică din umeri. Existau locuri, își dădu el seama, în care toată lumea lucra într-un fel sau altul.

— Ce-ți mai aduci aminte despre Pierce Buckingham?

— Avea mâini reci, zise ea, părând deodată foarte tânără și rătăcită. Belsey se ridică de pe pat și-și trase un scaun de la o masă de toaletă. Se aplecă spre ea, dar fără să se apropie prea tare.

— Cred că pot să aflu ce s-a întâmplat, de ce a murit prietena ta, dar trebuie să-mi spui tot ce știi.

Ea băgă mâna sub saltea și scoase un meniu. Villa Bianca. I-l întinse.

— Ai fost acolo?

— Eu nu, ei au fost. Jessica mi l-a dat.

— Un meniu.

— Uită-te pe spate.

Belsey îl întoarse. Pe verso cineva scrisese câteva rânduri cu un stilou scump; Belsey recunoscuse scrisul din biuletul de sinucigaș.

Dragă Jessie, m-ai făcut nespus de fericit. Știu că nu-ți pot zice totul și asta te supără. Spui că nu ne știm unul pe altul. Dar înseamnă oare dragostea, întotdeauna, să cunoști pe cineva? Poate că poți iubi un om fără să-l cunoști deloc. Ar fi posibil? Dulcea mea Jessica, micuța mea luptătoare și vișătoare — orice s-ar întâmpla, cred că ne cunoaștem de-acum.

Era semnat „A“, cu un „pupic“ înainte.

— Ți l-a dat în caz că...?

— În caz că se întâmpla ceva rău.

Belsey citi rândurile din nou. Folosise și el stiloul acela. Se întrebă în ce măsură era Jessica luptătoare și visătoare. Poate pentru Devereux. Meniul era al acelei zile,

duminică, 8 februarie. Specialitatea zilei era tortellini cu somon.

— Cred că ar fi vrut să ne ajuți să aflăm cine a făcut-o, zise el.

— Asta-i tot ce știu.

— Ce-ți mai amintești despre Alexei Devereux?

— Nu suporta să fie fotografiat. A șters din aparat toate pozele în care apărea și el.

— De ce oare?

— Nu știu. Arăta decent.

— Cum vorbea?

— Nu prea mult.

— Și accentul?

— Suna mai degrabă francezesc. Greu de zis, abia dacă deschidea gura. Nu-i plăcea să vorbească. Spunea că engleza lui nu era prea bună.

— Aici, pe meniu, e în regulă.

Ea se gândi puțin.

— Cred că da.

— A adus vorba despre vreun proiect?

— Nu știu. Erau încântați de ceva. Au cerut șampanie la gheață.

— De ce?

— Apăruse ceva, o ocazie, pronunță ea cuvântul de parcă l-ar fi învățat pe de rost.

— Crezi că ocazia asta a omorât-o pe Jessica?

— Era îngrijorată să nu se întâmple ceva. Știa.

— Ce știa?

Lucy scutură din cap, părând golită de orice în afara confuziei.

— Te aprecia, îi spuse Belsey. Își cumpăra aceleași haine.

— Da.

— Era o puștoaică liniștită. Te avea doar pe tine. Apoi apare domnul Devereux și vede în ea tot ce-și dorea ea să vadă.

— Nu era liniștită. Nu în interior.

— Atunci cum?

Lucy își căută cuvintele.

— Era tristă. Îl întâlnise... și el era așa de drăguț. Așa de prosper. Ar fi trebuit să vezi cât o schimbase. Voiau să fugă în lume împreună.

Era prosper. Asta nu-i aducea lui Belsey nicio informație în plus. Pe lume există oameni despre care se spune că-s prosperi și oameni despre care se spune că-s bogați. Nu sunt prea mulți printre ei despre care să se spună că ar fi și de treabă.

— De ce-o faci?

— Ce?

— Angajamentele astea la agenție.

— Am luat un an de pauză înainte de facultate.

Belsey râse. Se simțea rău pentru asta, dar nu se putu abține.

— Ditamai pauza, spuse.

— Am nevoie de bani.

Auzi pașii a doi oameni care urcau scările.

— Dar tu ce-ți dorești? Se uită la ea. Văzu doar o fetișcană ce-și pierduse prietena, sau cel mai apropiat lucru de așa ceva; văzu că e singură pe lumea asta, cu casă drăguță, prea multe haine și un milion de bărbați gata să dea bani ca să se culce cu ea.

— Și unde voiau să fugă? spuse el.

— Nu știu. Cât mai departe, așa zicea Jess. Dar nu se putea hotărî.

— Dacă să plece sau nu cu el.

— Da.

Pe Belsey îl duse gândul la scrisoarea din poșetă. La pașaportul lăsat în vestiar. Ea se hotărâse. Nu observase, dar Lucy începuse să plângă. Tatăl deschise ușa.

— Ce se petrece? zise. Mama apăru lângă el, strângând la piept un cățeluș alb.

— Lucy? zise. Puișor?

Mama avea dinți frumoși. Toată familia avea dinți frumoși.

Patruzeci și trei

Străbătu drumul înapoi, prin traficul de sâmbătă seara, ca să se vadă la Ritz cu Kovar. Pe Piccadilly se năpusti într-un magazin Waterstone's, unde găsi un album lucios, pe a cărui copertă cartonată se afla o imagine cu Biserica Sângelui din St Petersburg. Rupse eticheta de siguranță, apoi se duse la casă și ceru un stilou. Semnă numele lui Devereux pe coperta interioară — „Pentru Max Kovar“ — și plecă cu albumul la subsuoară.

Detalii. Un escroc se bazează pe detalii, pe subconștient.

Ajunse la hotel cu cinci minute mai devreme. Clientela se schimba, la Rivoli, din turiști ce luau cina în rechini de bar localnici. Lipsa splendidă de gust era la fel cum și-o amintea. O sună pe Charlotte de la telefonul dinăuntru.

— Hei, Charlotte.

— Credeam că m-ai uitat.

— Te țin minte, zise Belsey. Ți-am adus un cadou. Îl cheamă Pierce Buckingham și a murit în EC4 în după-amiaza asta.

— Nu trebuia s-o faci.

— N-au făcut vâlvă, deci simte-te privilegiată.

— Auzisem că au fost împușcături în City. N-au dat nume. Asta era tot ce știam.

— Și nici n-ai să afli altceva, decât de la mine. Pierce Buckingham, ăsta-i numele. Dar să te miști repede, fiindcă or să încerce să-ți închidă gura. Buckingham are de-a face cu investitori de la HKG Consortium. Miercurea trecută bea cu Devereux. Restul spațiilor goale le completezi tu. Belsey îl văzu pe Kovar intrând. Charlotte, ascultă-mă, zise. Fă-mi un serviciu, te rog, și sună înapoi la numărul ăsta în trei minute, spune că e Alexei Devereux.

— Ce?

— Mi-ai face un favor imens. Gata, trebuie să plec, zise Belsey.

— Stai un...

Belsey închise și spuse la bar că aștepta un telefon. Kovar se așezase într-un separeu din spate. Belsey i se alătură.

— Ești punctual, spuse. Își strânseseră mâinile. Kovar venise singur — cel puțin în bar. Belsey zări câteva costume negre în holul de afară. Uite, zise întinzându-i albumul și urmărindu-l cum citește dedicația.

— E foarte drăguț din partea lui.

— Au fost niște încurcături, zise Belsey aruncând prin bar o otheadă care, spera, arăta ca un amestec de precauție și nerăbdare.

— Ce fel?

— O să vezi, s-ar putea să lucreze în favoarea ta.

— Cum așa?

Belsey îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Ce ne-ai spus despre Buckingham, ei bine, am acționat în consecință.

- Ce s-a întâmplat?
- Aveai dreptate. Și acum am vrea să te răsplătim cu o propunere.
- Ca de exemplu?
- Barmanul se apropie.
- Sunteți căutat la telefon, domnule. De cineva numit Alexei Devereux.
- O, zise Belsey aruncând o privire la ceas. Mă scuzi un pic? îi spuse lui Kovar. Mesajul avu un efect electrizant asupra speculatorului, care-i permise lui Belsey să se ridice. Belsey vorbi de la bar.
- Ce-i asta? zise Charlotte.
- Cred că ești o femeie deosebită, spuse Belsey, apoi închise și reveni. Ei, veștile bune sunt că-i place opera. Kovar dădu din cap. Veștile proaste sunt că asta înseamnă că n-o să ajungă diseară.
- Kovar, dată fiind situația, primi bine vestea.
- Propunerea, zise.
- Ce propunere?
- Când a sunat domnul Devereux spuneai de o propunere.
- Șaptezeci la sută. Atâta era și partea lui Buckingham. Partea HKG. Șaptezeci de procente, ale tale dacă le vrei.
- Șaptezeci la sută din ce?
- Belsey își dădu ochii peste cap.
- Isuse Cristoase, Max. Mi-a spus mie domnul Devereux că ești dur, dar îmi pui răbdarea la încercare.
- Uite ce, zise Kovar. Înainte să bag bani într-un proiect, trebuie să-l adulmec. Pricepi? Adulmec investiția. O ating, o gust. De aceea călătoresc. De aceea sunt aici.
- Întârzie-ți zborul. Îți dau ceva mâine și poți să guști sau să faci ce vrei. Îți iau altă cameră dacă ai nevoie. Poți

folosi unul dintre avioanele noastre dacă ai probleme cu data călătoriei.

— Să-mi amân zborul? Poți să-mi dai câteva amănunte referitoare la ce să mă aștept mâine?

— Chiar nu știi? zise Belsey.

— Nu.

— Nu pot vorbi aici despre asta. O să fii mâine în Londra?

— Presupun că n-am încotro.

Kovar era exasperat. Avea expresia cuiva care nu fusese niciodată dus cu zăhărelul. El era acum cel care umbla după ceva și acesta era cel mai bun fel de a-i aminti unui om că are nevoie de ceva. Când cineva se vede umblând după un lucru i-e greu să creadă că se înșală.

— Ascultă-mă, Max. O să-ți dau un sfat, fiindcă te plac și cred că ești un partener bun de afaceri. Buckingham era un escroc, dar îl făcea pe domnul Devereux să se simtă iubit. Înțelegi la ce mă refer?

— Cred că da.

— Perioada în care poți să-ți arăți iubirea se micșorează tot mai mult. S-ar putea să plecăm din oraș în următoarele douăzeci și patru de ore.

— Înțeleg.

— Așa că pregătește-te pentru o înmânare rapidă. Asta dacă ar fi ceva ce-ai vrea să-i dăruiești domnului Devereux. Și nu-ți bate prea mult capul cu ce se vorbește pe la știri.

— Despre ce?

— Despre moartea lui Pierce Buckingham.

Kovar arăta ușor uimit. Belsey îi strânse mâna și se strecură afară din separeu, ieși din bar și se întoarse către Piccadilly.

Poliția din City avea două divizii teritoriale, cu baze la Snow Hill și Bishopsgate, și un cartier general pe strada Wood, pe lângă Guildhall. Erau independenți de Poliția Metropolitană și relațiile erau nu neapărat prietenești. Când intrase pentru prima dată într-o secție din City, un inspector cu păr alb îi dăduse lui Belsey un bobârnac în insigna de la Metropolitană: *până și regina are nevoie de permisiune ca să intre în City...* Regina, totuși, n-avea de rezolvat o crimă.

Împușcăturile se apropiau cel mai mult, geografic, de strada Wood, iar pe strada Wood era baza de la Fraude și IT. Belsey ghici că acolo avea să-i găsească. Intră în biroul central de interogatorii. Detectivii secției, înghesuți la geamul de plexiglas, vorbeau între ei că li se ceruse să-l ajute pe inspectorul-șef Walker în cazul atacului armat.

— E într-o întâlnire urgentă cu cei de la administrație, de sus, explică polițistul de serviciu. Puteți aștepta în birou.

Clătinară din cap a lehamite și urcară. Belsey dădu o tură în jurul clădirii, cumpără un dosar plic și reveni agitându-și insigna.

— Nick Belsey, pentru inspectorul-șef Walker.

— Nu primește pe nimeni momentan. Toată lumea așteaptă în birou.

— OK.

Ușa bâzâi și el păși pe scări.

Biroul era deja îmbâcsit, iar tensiunea plutea în aer. Treisprezece bărbați și femei stăteau pe scaune sau în picioare, inspectori, sergenți, detectivi, așteptând în spațiul de lucru cu publicul. Se sprijineau de birouri sau măsurau încăperea cu pasul, strângând pahare de carton cu cafea, cu toții cu un ochi la sala de ședințe. O mulțime de

cămăși de un alb strălucitor sub șiruri de lumini foarte strălucitoare, așteptând toate să se apuce de lucru.

— Unde e șeful? zise Belsey. Cineva arătă cu capul spre ușa închisă. Belsey se îndreptă spre ea.

— Eu n-aș face asta în locul tău, rosti un detectiv sergent cu mustață și accent de South London, lovind capătul unei țigări Belson neaprinse de pachetul ei.

— Așteptăm toți aici.

Al doilea bărbat era un inspector lungan, cărunt și cu brațe lungi, despre care Belsey știa vag că e de la Spălări de Bani.

Belsey rămase în mijlocul încăperii, exasperat.

— Ce mama dracului se întâmplă aici?

Se duse și-și turnă o cafea.

— Ești de la Omucideri?

— Operațiunea Fortăreața, Brigada Infracțiuni Armate din City.

— Walker e înăuntru cu ștabii. Ni s-a zis să stăm pe poziții.

Ceva în privința lui Buckingham declanșase o alarmă silențioasă. Din câte spuneau cei ce așteptau, doi tipi de la Poliția Militară, un funcționar civil și câțiva ofițeri din Brigada Specială se închiseseră în sala de ședințe; se impuse o interdicție totală de comunicare cu presa, lăsând pe dinafară o mulțime de detectivi de elită, care își treceau vremea schimbând ipoteze între ei.

— Nu poate fi Buckingham, zise Belsey.

— Ar cam fi timpul, mormăi cineva.

— Buck Năbădăiosu'? râse alt ofițer. Eu am zis mereu că-și sapă singur groapa.

— Il major. Așa-i zic în Elveția și pe Insulele Cayman. Magicianul. Până la urmă, nu-i așa de magic, se pare.

— Am avut de-a face cu el prin 2003, zise altul. Atunci învârtea bani din diamante. Nu-i nimic magic în asta. Nu l-am putut atinge din cauza contractelor cu guvernul francez. Era blindat.

— Și mașina-capcană din Geneva, din iunie anul trecut: aia era clar lucrarea lui. L-a omorât pe judecătorul cu care colaboram la caz și pe un procuror. Mai aveam două zile și puneam mâna pe conturile lui Buckingham.

— Sunt toți o apă și-un pământ.

— De asta stăm aici pe linie moartă, nu?

Telefonul sună. Inspectorul cel înalt de la Spălări de Bani ridică receptorul, apoi se întoarce spre ceilalți:

— E Năbădăiosu', acum s-a clarificat, anunță el.

— Ehei, n-o să verse nimeni lacrimi.

— Ba eu da, zise un sergent. O să fie un nenorocit de coșmar.

Luă o brichetă și ieși.

Ferestrele biroului dădeau spre Guildhall, care se ținea bine pentru un simbol vechi din secolul al cincisprezecelea. Cândva, acolo fusese locul unui amfiteatru roman, așa că înconjuraseră vechile ruine cu un cerc negru, de parcă ar fi fost un loc al crimei. Acum arăta ca o primărie medievală gigantică, ceea ce și era, cu toate că administrația din City se mutase în clădiri mai moderne dinspre nord, lăsând sălile de banchet libere spre a fi închiriate pentru petreceri corporatiste.

O inspectoare de la secția Snow Hill apucă un dosar și începu să-l răsfoiască.

— Consilier financiar, pufni ea. Ce nume drăguț i-au pus.

— Contabilul ridicat în slăvi al unei elite de infractori.

— Oare în câte dracu' borcane cu dulceață și-o fi băgat degetele?

Își transmiseră unii altora biografia lui Buckingham: multe afaceri în Africa de Vest, Egipt și, în cele din urmă, în Emirate, unde fusese pus pentru prima oară în legătură cu Hong Kong Gaming Consortium. Sergentul cu mustața reveni în încăpere, strângându-și telefonul în pumn.

— Putem să și plecăm acasă. Americanii sunt pe drum.

— Or să ne ia cazul.

— Eu mă descurc și fără ore suplimentare.

Din câte spunea sergentul, veneau încoace bărbați și femei de la biroul FBI din Londra. Zvonul deveni și mai plauzibil când inspectoarea din Snow Hill vorbi:

— Am primit o cerere de la Comisia de Securitate Economică a SUA acum patru zile, în care spuneau că există un investitor îngrijorat, care crede că Buckingham are niște planuri nu prea curate în Londra. În următoarea zi cei de la Comisie sună iar, zicând că treaba a fost luată din cârca lor și că am face bine să uităm că am auzit de așa ceva. Buck luase legătura cu anumiți prieteni din est. Asociați de bază.

— Poate ăștia au zburat încoace, spuse inspectorul cel lungan. Am prieteni în Brigada Specială. Au informații că au fost opt zboruri private spre Londra sâmbăta trecută. Jucători sus-puși. Nimeni nu știe cine erau, dar reieșea că Pierce Buckingham a fost organizatorul petrecerii.

— Pot să văd și eu dosarul? îi spuse Belsey femeii din Snow Hill.

— Nu-i cine știe ce în el, spuse aceasta.

Belsey răsfoi printre note și formulare. Găsi un memo de la un anume locotenent Stephen Maynard, de la Comisia de Securitate Economică, ce răspundea unei plângeri făcute de un investitor texan, care-și exprima „profunda îngrijorare“ în privința unei înțelegeri între HGC

și AD Development. Mai era și un alt memo privitor la un cont de la Austrian Sparbuch, care se poate să fi fost țeava pe care se pompaseră o mulțime de biștari. Înapoie dosarul.

Nimeni, deocamdată, nu se atingea de telefoane. Sala de ședințe rămânea închisă. Belsey scoase poza lui Buckingham din buzunarul hainei și o privi.

În cele din urmă, ușa se deschise și inspectorul-șef păși afară, palid, agitat.

— Poate cineva să-mi spună de ce se grăbea așa de tare Pierce Buckingham, la sfârșitul săptămânii trecute, să scoată treizeci și opt de milioane de lire în douăzeci și patru de ore?

Patruzeci și patru

Treizeci și opt de milioane. Belsey părăsi biroul și merse pe coridor până la un birou gol. Ridică receptorul telefonului și formă 9 pentru o conexiune externă, apoi sună la Banca Austriei. Aruncă o privire prin birou: un panou cu bănci de investiții și proprietăți corporatiste, o listă cu nume și Rapoarte de Activitate Suspectă aflate în derulare. Era la Infrațțiuni Economice. Râse. Banca îi răspunse de la primul apel.

— Guten Tag, zise Belsey.

— Guten Abend. Numărul contului, domnule?

De data asta era un bărbat. Belsey dădu numărul. Nu simțea, cu toată harababura asta, că face ceva necugetat. Ce-ar putea da mai puțin de bănuțit, gândi el, decât un telefon la o bancă austriacă de la un birou de investigat delict economic? Și încă dintr-unul în care nu știa nici-meni că fusese?

— Sunteți domnul Devereux? zise bărbatul.

— Așa este.

— Îmi puteți da parola?

— Jessica, zise Belsey. Spuse cuvântul pe litere și așteptă.

— Mulțumesc, așteptați un moment. I se tăie răsuflarea. Caut detaliile contului dumneavoastră, zise omul.

Belsey simți că-l înțeapă inima. Mânerul ușii se răsucii. Intrară patru ofițeri și, văzându-le uităturile încrunțate, închise.

— Soția nu se bucură deloc, zise Belsey.

Belsey conduse înspre North London, cu inima buindu-i în piept. Ce parolă cretină. Oamenii cred că obsesiile sunt cea mai secretă parte a lor. Dar sunt la fel cu toții. Nimic nu iese în evidență mai tare ca un secret. Învățai asta ca detectiv. Te preocupai, în schimb, de cele lumești, de marca de țigări pe care o fuma cineva, de felul în care le plăcea cafeaua, de drumul pe care se duceau la muncă; lucruri la care nu se gândeau.

Ajuns acasă la Devereux, Belsey sună iar la Banca Austriei.

— Da, domnule.

— Aș dori să fac un transfer către un cont de companie de la Banco Continental de Panama.

— Ce sumă?

— Totul. În tranșe de mai puțin de zece mii, câte una pe zi până când se golește contul.

— Intenționați să virati mai întâi o sumă în contul de la Banca Austriei?

— Nu. De ce?

— Aveți în cont, la momentul de față, un dolar și douăzeci de cenți.

— Un dolar douăzeci?

— Da, domnule.

Belsey închise și-și turnă ceva de băut.

Sediul Comisiei de Securitate Economică era în Atlanta. Acolo era ora patru după-amiaza. Belsey se gândi la memo-ul lor și se întrebă ce știau despre contul de la Sparbuch. După ce sună vreo zece minute pe la diferite departamente din SUA, i se făcu legătura cu Biroul de Afaceri Internaționale și auzi vocea locotenentului Stephen Maynard.

— Isuse, da, Devereux, ce dracu' se întâmplă?

— Cred că pot să fiu de ajutor, zise Belsey. Ce anchetați?

— Am primit o pistă de la o persoană care a fost abordată sugerându-i-se să investească în AD Development. E cineva foarte influent, care ar dori să nu i se pomenească numele. I s-a părut că ceva nu-i tocmai în regulă, așa că am fost de acord să verific compania. Până să apuc, dispăruse.

— Cum adică dispăruse?

— Extragerea din conturi a început luni la ora șapte, trei conturi pe numele AD Development au fost închise, golite în alte opt companii fantomă din Antigua, cu retrageri în numerar de jumătate de milion. A deschis după aceea două conturi noi și a împărțit banii între ele. După care le-a închis; am putut urmări doar jumătate din bani, care, în două zile, au fost trecuți prin opt companii offshore din Insulele Cayman. Una dintre ele a folosit-o ca să cumpere douăzeci și șapte de firme-fantomă, din Luxemburg până în statul Delaware. Aici s-a pierdut urma tranzațiilor. Știi ceva despre tipul ăsta?

— A murit duminica trecută.

— Ei bine, a fost ocupat în iad.

Suma fusese ascunsă până la ultimul bănuț. Cineva mult mai șmecher decât Belsey îl jupuisese pe Devereux.

- Ați verificat activitățile din Londra?
 - Nu, am verificat în Uniunea Europeană și nu am găsit nimic.
 - A fost un Raport de Activitate Suspectă, de la un Christie's din Londra, din 29 ianuarie.
 - Nu există niciun raport, am verificat.
 - Nimic. Cinci sute de mii bani gheață.
 - Eu n-am găsit nimic. Mă zbat aici și nu obțin nicio colaborare. Spun că-i una dintre cele mai mari fraude pe care le-am văzut și nu mă bagă nimeni în seamă.
- Belsey închise și sună la sediul central al poliției. Răspunse un ofițer din tura de noapte de la Investigații Fraude, care putu fi convins cu greu să verifice rapoartele. După cinci minute confirmă că nu exista niciun Raport de Activitate Suspectă. Nu mai existaseră de opt luni suspițiuni care să aibă de-a face cu Christie's.

Patruzeci și cinci

Belsey dădu peste ultima sticlă de vodcă din frigiderul lui Devereux. Se duse în studio, în fața petei de sânge, și se puse pe băut. Niciun raport așadar; atunci de-a ce naiba se jucase Ridpath? După care nu-i mai pășă defel. Înălță paharul în cinstea lui Pierre Smirnoff, prieten și tovarăș vechi. Telefonul suna neîntrerupt și Belsey răspunse.

— Ce se întâmplă acolo? zise un bărbat.

— E dată-n mă-sa, zise Belsey. Complet.

— Cine-i acolo?

— Dar cine-i acolo? întrebă Belsey.

— Cine crezi? Ce se întâmplă?

Belsey închise, apoi răspunse la un nou apel, o secundă mai târziu.

— Domnul Devereux? spuse o altă voce.

— La telefon.

— Nimic din ce ai promis nu a fost cum ai spus.

Vocea se lupta cu limba engleză, cu e-urile și i-urile. Era hispanic sau poate chiar chinez. Furios, lucru care n-ajuta defel.

— Așa e viața, prietene, zise Belsey. C'est la vie, c'est la vida.

— Absolut nimic. Acum mulți oameni sunt nefericiți.

— Mulți oameni sunt mereu nefericiți, zise Belsey. Puse receptorul pe tăblia biroului.

— Alo? se auzea din telefon. Nu te pune cu mine...

Belsey se întinse pe dușumea și închise ochii. Când îi deschise, în cadrul ușii se afla un bărbat.

Patruzeci și șase

— Era deschis.

Detectivul inspector Philip Ridpath se opri cu piciorul ridicat. Îi trebui o secundă până să recunoască persoana întinsă pe covor.

— Detectiv Belsey, zise.

— Detectiv inspector Ridpath, zise Belsey ridicându-se. N-avea cum să facă asta cu eleganță. Ridpath stătea cu mâinile înfipte în buzunarele pardesiului. Părea cam nedormit. Se holbă la Belsey, apoi la receptorul de pe birou, de unde blestemele curgeau încă: mori, ticălosul dracului..., apoi înapoi către hol, spre Bishops Avenue, iar expresia i se schimbă treptat din bănuitoare în îngrijorată.

— Bun venit, zise Belsey.

Ridpath trecu pragul studioului precum un preot care pătrunde într-un bordel. Își aruncă privirea peste rafturi, privi pata de sânge, apoi se întoarse prin hol spre camera de zi. Belsey puse telefonul la loc în furcă și-l urmă. Ridpath împunse cu vârful piciorului o sticlă căzută pe jos.

— Pare că a ieșit din scenă cu tămbălău, zise Belsey.

— Cum ai intrat? zise Ridpath.

— Cu cheia.

— Ai mandat?

— Nu.

Inspectorul se strâmbă.

— Ai atins ceva?

— Nu prea, zise Belsey. Ce te aduce aici?

Ridpath merse spre ușile de sticlă și încercă mânerul.

— Ce-ai aflat despre el?

— Că avea o casă faină și cam atât, din câte îmi dau seama. Îi plăcea ca prosoapele să-i fie legate cu funde.

Belsey se așeză la o măsuță înaltă și încercă să se trezească din beție. Îl văzu pe inspector dând ture pe la parter. Ridpath scoase o pereche de mănuși de latex, și le puse și începu să deschidă ușile. La fiecare ușă învârtea mânerul, se oprea, apoi deschidea ușa. După care se oprea în prag și se uita îndelung.

Belsey îl urmări cu privirea cum urcă la etaj. Se duse la ușa din față, luă corespondența și o desfăcu discret: jumătate erau pliante, restul facturi și solicitări de plată de la firme de închiriat mașini, de la firme de închiriat case, de la firme de închiriat costume. Băgă plicurile în buzunar și se luă după Ridpath pe scări. Îl găsi îngenuncheat la marginea patului lui Devereux, ca un copil la rugăciunea de seară. Se ridică țeapăn, cu brațele încordate și porni către baie, unde aruncă o privire peste sticlulele cu loțiune după ras, apoi lovi cu pumnul în perete.

— Te simți bine? întrebă Belsey.

— Da.

Belsey se întoarse în camera de zi, gândindu-se dacă s-o ia sau nu la sănătoasa. Să fugă și să nu se mai oprească. Ridpath îl chemă.

— Uită-te la asta.

Belsey îl găsi în garaj, lângă grămada de electrocasnice rămase acolo.

— Se spune că nu le poți lua cu tine în groapă, zise Belsey.

— Cineva a încercat să dea atacul.

— Egiptenii obișnuiau să încarce mortul cu obiecte, să aibă în călătorie.

— El nu era egiptean. Și nu e nicio mașină, spuse inspectorul rotindu-se pe călcâie. Tu ce treabă ai pe-aici?

— Ce-i Proiectul Boadicea?

— Ce știi despre asta?

— Știi că o să vorbești cu mine despre el la un pahar și despre motivul pentru care lucrezi la un caz în secret și falsifici rapoarte; poți să-mi spui de ce nu știe nimeni că lucrezi la asta și de ce urmărești un om care-a murit. După aia te las în pace.

Ridpath arboră o expresie de virtute sfidătoare.

— Nu beau în timpul serviciului, spuse.

— Poate că aici greșești.

Patruzeci și șapte

Miezul nopții, în zona NW3, nu-ți oferea cine știe ce opțiuni pentru un pahar băut în liniște. Belsey deschise drumul spre un bar de la subsol, pe nume Lately's, un local de agățat pentru divorțați, de pe West End Lane, cu o deschizătură în ușă prin care îți era evaluată eligibilitatea. Detectivii arătau ori bogați, ori disperați probabil, fiindcă ușa li se deschise și li se făcu semn din cap să urce scările.

Clubul de noapte era întunecat și aproape gol. Niște mese mici se înghesuiau în jurul unui ring de dans cât să încapă doi oameni, trei dacă îți plăcea să experimentezi. Separeuri lipicioase, având lămpi cu ultraviolete, se înșirau pe marginea încăperii. Spoturile luminau fotografiile îndoite cu petrecăreți din alte seri, cu brațele pe după mijlocul fostului proprietar, un scoțian tatuat, căruia-i tăia-se gâtul o cocotă masculină pe la sfârșitul anilor 1990.

Ridpath cercetă locul.

— E sigur să vorbim aici?

— E cam singurul lucru sigur pe care-l poți face.

Belsey aduse niște beri cam piperate la preț și-l lăasă pe inspector cu gândurile lui. Când vorbi, Ridpath încă

privea spre ringul pustiu de dans, cu ochii încețoșați de amintiri.

— Vrei să știi de ce-l mai urmăresc încă pe Alexei Devereux? Fiindcă mi-a distrus viața.

— Cum?

— Am citit toate rapoartele despre Devereux, toate informațiile. Nu doar ale noastre, ci și cele din Paris, Roma și ce firimituri a lăsat Washingtonul să-i scape. Îți spun asta fiindcă vreau să știi că Devereux mă preocupă de mult.

— OK. Și ce știi?

— Cu ce să încep?

— Cu începutul.

În privirea lui Ridpath se aprinse o licărire răutăcioasă, ca și cum i s-ar fi dat în sfârșit ocazia să-și spună placa; de parcă ar fi avut în mână o chintă și toți ceilalți ar fi crezut că merge la cacealma.

— Născut Alex Devmedenici, Odessa, 12 mai 1957. Părinții erau loiali partidului de guvernământ. Loialitatea nu le-a fost răsplătită. Au fost uciși de poliția secretă în 1963, după un proces public. Erau, după toate relatările, devotați cauzei. Dar au fost, se vede treaba, cam prea entuziaști la ședințele de partid. Loialiști sacrificați în numele stalinismului.

A devenit, sub numele de Alexei Devminsky, unul dintre ideologii tineri. La șaisprezece ani scria discursuri pentru comuniștii locali, foarte reușite, cotate a fi de primă mână în cadrul propagandei. Însă a dat de probleme, fiindcă a organizat jocuri de noroc ilegale în comunitatea muncitorească. Făceau concursuri de șobolani. La șaptesprezece ani a scăpat dintr-o școală de corecție din Leningrad și a reușit să ajungă ilegal în Amsterdam. A început să-și facă cunoștințe în comunitatea bancară, a

lucrat la o tipografie, și-a schimbat numele în Devereux. A devenit antreprenor.

Pe Belsey îl preocupa obsesia pe care o citea în ochii lui Ridpath. Părea deconectat de la propria-i viață și trăind, de la distanță, prin Devereux.

— Toți cei care l-au cunoscut — fie în Paris, Praga sau Amsterdam — vorbeau despre șarmul său. În gura lui Ridpath cuvântul suna lipicios. Avea maniere elegante; s-a culcat, se pare, cu câteva soții ai liderilor de afaceri locali. Poate de aceea a părăsit brusc și Parisul, și Praga. S-a întors în Rusia în 1992. Se spune că, aflat în străinătate, ar fi finanțat perestroika. Dar a ajuns fix la pomana porcului. Știi ceva despre oligarhi? Despre vânzarea efectelor militare ale Rusiei?

— Știu că au fost niște chilipiruri pe-acolo.

— Al doilea complex militar al lumii a fost împărțit între patru sau cinci indivizi care s-a întâmplat să aibă și bani, și relații la momentul oportun. Dmitri Rubrov a obținut o grămadă de uraniu, Vladimir Atsliev armamentul greu. Devereux a cerut facilitățile sportive.

— Facilitățile sportive, zise Belsey. Ridpath sorbi din bere și se linse pe buze.

— Sute de săli ale Armatei Roșii, terenuri de sport, echipament. Asta a vrut el. Lumea l-a crezut nebun. Apoi a cumpărat reflectoare. Armata avea o mulțime; le folosise mai întâi la studiourile de film după revoluție, apoi la asediul Leningradului ca să-i orbească pe naziști, după aceea în Afganistan. Luminau creste întregi de munți. Le-a cumpărat. Nimeni n-avea habar de ce.

— Păi de ce?

— Și-a dat seama că la o cursă n-ai nevoie de nimeni în afara jocheilor, cailor și aparatului de filmat. Însemna că

putea să facă noaptea cursele și să transmită imagini în direct în Emiratele Arabe, Hong Kong, Mumbai. Cunoștea oameni care aveau nevoie să spele bani — bani din speculații cu terenuri, din tranzacții iscusite cu gaze naturale — și a folosit cursele astea. Primul lui partener a fost tribul irochezilor din statul New York. Au construit un hipodrom pentru el în rezervația lor. A cumpărat, în 2007, un petic din deșertul Margow din Afganistan destinat construirii unui mall, unui spațiu pentru curse și unui cazinou. Atunci și-a căpătat reputația de capitalist sălbatic. Statele Unite încă mai plătesc ca să controleze terenul acela. Anul trecut a făcut un cazinou pe locul unui vechi puț de minereuri metalice de lângă Detroit, pe care l-a cumpărat de la Bethlehem Steel cu un cent.

— Și în ce fel ți-a distrus asta viața?

Ridpath oftă și trase o dușcă bună de bere. Apoi zise:

— Îți investigam tranzacțiile. Cândva. Acum doi ani. N-am făcut mereu ce fac acum. Eram șeful secției internaționale. În calitatea asta l-am cunoscut.

— Te-ai întâlnit cu el?

— L-am anchetat. Din câte știu, sunt singurul ofițer din Marea Britanie care a făcut-o, posibil singurul din Europa. Eram în unitatea de Extradări și Asistență Internațională. A fost în Londra într-un weekend în primăvara lui 2007 și mi s-a cerut să-i fac o vizită discretă. După două luni am primit sarcina de a-i coordona arestarea pe motiv de evaziune fiscală și furt. Trebuia să aterizeze la aeroportul din City cu un avion particular și aveam pregătită o echipă de patruzeci de oameni care-l așteptau. Planificarea a durat două săptămâni. Însă Devereux a aterizat, în schimb, la Biggin Hill. La aeroportul din City a trimis o momeală — o echipă de gimnaste. O săptămână

mai târziu acuzațiile au fost retrase. Nu știu de ce, dar am niște presupuneri și cele mai multe nu duc nicăieri. Ca urmare a aceluși episod, am fost mutat de la departament. Pe o linie secundară, cum se spune. Nu există linii secundare. Am primit o carte de vizită de la Devereux, care-mi ura succes la noua slujbă.

— Cum era?

— În afară de a fi ticălos? Cel mai șarmant personaj pe care l-ai cunoscut. O enigmă. După ce l-ai întâlnit, nici nu mai ești sigur că s-a întâmplat cu adevărat. Inspectorul se opri, de parcă ar fi încercat să se hotărăască. Apoi, acum două săptămâni, am aflat că s-a întors aici. Voiam să știu ce se petrece.

— Și ce-ai aflat?

— Nimic.

Belsey înțelegea mai bine, acum, situația inspectorului. Toți detectivii știu că poți intra într-o anchetă și să te blochezi. Uneori, din senin, un caz în care nu credeai că ești așa de implicat începe să-și întindă tentaculele — în casa ta, în patul tău, în vise. La școala de poliție, înainte de orice exercițiu, unul dintre instructori avea obiceiul să spună: când ai terminat, oprește-te. Era singura lui glumă și cel mai bun sfat pe care-l căpătase vreodată Belsey.

— Te-ai gândit vreodată să te răzbuni? întrebă Belsey.

— Cum adică?

— Să-i tai gâtul, poate?

Ridpath se holbă la el.

— Sugerezi că aș fi implicat în moartea domnului Devereux?

— N-am spus asta. Dar presupun că aș putea.

— Sunt ofițer de poliție.

Belsey hohoti. Ridpath, cu jumătate de voce, mormăi:

— Nu sunt ca tine.

— Asta ce vrea să zică?

— Cum să spun? Îndrăzneț.

— Se-ntâmplă să vedem oameni răi cum scapă. E frustrant.

— Dacă scapă, e fiindcă nu ne-am instrumentat bine cazul.

— Căcat. E fiindcă sunt bogați. Fiindcă ne iau la șuturi. Scapă basma curată unul ca Devereux și scapi de griji multă lume, fiindcă n-o să-l mai aduci în fața niciunei justiții.

Ridpath se îndreaptă de spate.

— M-a făcut să-mi pierd slujba. N-o să-mi pierd și libertatea, și demnitatea din cauza lui. Nu asta e ideea mea despre justiție.

— Ai vreun alibi?

— Uite ce...

— Linștește-te. Nu vorbeam serios.

Însă inspectorul se pornise.

— Tu ce căutai acolo? Ce mama dracului căutai în casă? Explică-te.

— Poate fac și eu o anchetă pe cont propriu, zise Belsey. Ridpath pufni. Ce treburi avea Devereux prin Londra?

— N-am mai apucat să aflu.

— Nu era doar în exil, zise Belsey. A venit cu un plan aici.

— Zicea mereu că iubește Anglia, peisajele rurale englezești.

— Sigur, și simțul umorului.

— Simțul umorului, libertatea politică.

— N-a venit el pentru simțul umorului. A apărut, s-a mutat rapid, mai că nu și-a luat mobilă de-a gata de la IKEA. S-a dat pe lângă Corporation of London, care a părut să agreeze ideea unui nou prieten miliardar. A venit în Londra dintr-un motiv anume. Cred că și în Hampstead s-a stabilit dintr-un motiv anume.

Belsey văzu în ochii lui Ridpath un soi de curiozitate amestecată cu respect șovăielnic. Acum treceau la lucruri serioase.

— Cred că ai dreptate, zise Ridpath.

— Cât de alunecos e Devereux?

— E isteț. Dar se ține de cuvânt, recunosc anevoie Ridpath.

— Așa zic toți.

— Mi-a spus că-i place să se țină de cuvânt și că de aceea vorbește așa de puțin: e mai ușor să te ții de promisiunile pe care nu le faci. Dar are un cod de conduită personală. Asta-l face diferit de restul.

— Devereux s-a întâlnit cu un tip pe nume Pierce Buckingham la un cazinou numit Les Ambassadeurs, săptămâna trecută. Era bârlogul lui Buckingham, și Devereux capătase calitatea de membru. Apare acolo, de fapt, cu două fete, și i-o pasează lui Buckingham pe una dintre ele în timp ce sărbătoresc o nouă ocazie de afaceri. În următoarele câteva zile Buckingham strânge o groază de bani pentru Devereux. Buckingham e un intermediar, se mișcă între investitori cu reputație proastă și investiții cu șanse bune de succes.

— Devereux e onest. Asta nu înseamnă cu nu-i tăios ca un brici. Nu lasă să-i scape ocaziile.

— Pare că și le fabrică singur.

— Exact.

— Pierce Buckingham e dus dintre cei vii. La fel și una dintre fetele care erau acolo în seara aceea, fata lui Devereux. O chema Jessica Holden. Poate ai auzit ceva de ea.

— Fata de la Starbucks?

— Cred că asta o să-i scrie pe mormânt. Îi știi pe unii numiți PS Security?

— Îl știi pe Chris Starr de când era la Brigada Aeropurtată.

— Îl supravegheau pe Devereux. Bănuiala mea e că o făceau pentru niște tipi care au împins o groază de bani înspre Rusia. Acum banii au dispărut și la fel și unul dintre detectivii lor. Îl urmărea pe Devereux în Hampstead și făcea poze. Am vorbit ieri cu Chris, la agenție. Nici urmă de el sau de prețioasele fotografii. Ceva n-a mers bine. Sângele de pe lângă Devereux era de la un câine, ceea ce mă face să cred că sinuciderea e o făcătură. Devereux a fost ucis din cauza Proiectului Boadicea. Mi-ar fi de folos să știu ce era.

— De ce?

— Asta mă privește.

Ridpath stătu să digere cele aflate. Belsey văzu cum rumează noutățile.

— Era ca un copil, zise Ridpath, se juca cu lucrurile ca să-și dea seama cum să le distrugă. Se juca și cu Londra. Nu știu ce e Proiectul Boadicea, oftă Ridpath. Dar se întâmplă ceva, chiar acum. Ceva i-a supraviețuit.

— Cum ar fi?

— Cineva și-a făcut de lucru cu bunurile lui Devereux. Un golănaș, unul John Cassidy, ridicat astă-noapte fiindcă își încălcase termenii eliberării condiționate, a fost găsit într-un Porsche Cayenne ce aparținea unei companii de închirieri; mașina fusese închiriată ultima dată unui

domn A. Devereux. Nu cred că știa ceva despre mașină, dar altcineva trebuie să fi știut. Ar putea fi cineva care folosește cărțile de credit ale lui Devereux. Posibil să fie un furt de identitate oarecare, dar au furat identitatea care nu trebuie și știu probabil mai multe acum decât ar fi sănătos pentru ei.

— Ai ceva informații despre asta?

— Prin locurile unde sunt folosite cardurile ar trebui să fie camere de filmat.

— Altceva?

— Ieri, un tip pe nume Max Kovar încă mai vorbea cu diverși despre o ocazie ce avea de-a face cu Devereux, ceva despre care spunea că auzise în ultimele douăzeci și patru de ore.

Belsey simți că-i îngheață inima în piept. Mai adânc, gândi, tot mai adânc în pericol. Simți teamă și, dincolo de teamă, o fascinație morbidă pentru situația grea în care se afla.

— Cum se poate? zise.

— E ca și cum ideea de Devereux e prea plină de forță ca să moară. Dar am văzut cadavrul. M-am dus la morgă. El e.

— Ai fost la morgă?

— N-am avut încotro. După ce-ai venit la mine și mi-ai spus. Trebuia să fiu sigur că e el cu adevărat.

Un prim cuplu intră în ringul de dans. Belsey se uită la ceas. Unu fără un sfert. Când ridică ochii, văzu că Ridpath se holbează la Rolexul fals. Un gând teribil îi trecu prin minte. Văzuse oare Ridpath ceasul pe mâna lui Devereux? Știa ceva despre el? Era un ceas care atrăgea atenția. Belsey avu o viziune cu Ridpath și Devereux într-un birou gol de anchetă, cu ceasul drept singurul

obiect care atrăgea privirea, cu Devereux hipnotizându-l cu ceasul.

— Foarte bătător la ochi, zise Ridpath holbându-se la butoane. Știi măcar ce fac toate cheștiile alea?

— Nu-mi pasă. Îmi place să-i simt greutatea. Mi l-a făcut cadou tata.

— Bun.

Ridpath întoarse capul, ațintindu-și privirea asupra ringului. Belsey își spuse că devenea paranoic.

— Vrei să dansezi? zise Belsey.

— Aș vrea în altă parte.

— Nu mai e deschis nicăieri.

— Bei whisky? întrebă Ridpath.

— Am auzit de așa ceva. Nu m-ar deranja să fac o încercare.

— Cred că am o sticlă pe undeva.

— La tine?

— Nu stau departe.

— Atunci ce mai așteptăm?

Ține-ți dușmanii aproape, cugetă Belsey în vreme ce mergeau. Ține-i beți. Mergeau în tăcere către Kilburn. Trecură niște mașini cu sirene și cei doi le aruncară uitături în lehamite, de polițiști ieșiți din tură. Nu se oboseau să converseze.

Locuința lui Ridpath era în colțul unei terase joase, de cărămidă roșie. Un Volvo ruginea în fața unei grădini în care plantele crescuseră în neștire. Pe holul de la intrare se aflau o bicicletă și un coș cu pantofi bărbățești. Îl conduse pe Belsey în camera de zi și-i făcu semn către o sofa cu arcuri uzate. Mai erau un televizor vechi și o mulțime de hârtii — de la muncă — plus cărți de legislație

financiară deschise prin jur. Ridpath se aplecă și aprinse o veioză de pe podea, de lângă unul dintre mormane. Belsey văzu, prin cadrul unei uși din capătul camerei, o bucătărie ce nu mai fusese primenită de prin anii 1970, o chiuvetă gemând de vase murdare și alte foi pe masă.

Ridpath deschise un sertar și scoase o sticlă de scotch, pe jumătate învelită în hârtie de ambalat, dintre un set de porțelanuri și niște jocuri de societate. Oare cu cine juca el jocuri de societate? Se duse să-și ia ochelarii. Belsey puse mâna pe sticlă. Văzu, prins de învelitoarea sticlei, un bilet de la colegii de la Fraude: „Mult noroc, Philip“. Nu existau căi secundare, cugetă Belsey. Ridpath reveni, umplu paharele și se puse într-un fotoliu ce se cufundă sub el când se așează.

— Am stat mult timp întrebându-mă ce avea Devereux, începu Ridpath. Până mi-am dat seama că era vorba de discreția însăși. Asta le vinde altora. De aceea nu l-ai întâlnit niciodată. El îi spune resursa ultimă. Când o să se termine petrolul încă o să mai avem secrete.

— Și ce-o să facem cu ele?

— Nu știu.

Belsey îl privi pe inspectorul financiar. Se gândi la bărbații care au prea mult timp la dispoziție. Dracul le dă de lucru, dar la fel și îngerii dreptății. Băură. Ridpath făcu o grimasă.

— Voiai niște gheață la băutură? întrebă.

— Ai așa ceva?

— Nu.

— Atunci nu vreau.

Ridpath mai sorbi câteva guri mari, de data asta bine sprijinit de brațele fotoliului.

— Știi ce-a spus cândva un mare explorator? Să ai o aventură e semn de incompetență.

— Cunosoc senzația.

— Devereu n-ar fi stârnit niciodată violența asta. Violența este eșecul infracțiunii, asta mi-a spus. Crima este semnul incapacității absolute.

— Spunea el asta?

— Nu doar mie. Era o zicală de-a lui.

Își terminară ce aveau în pahar și stătură așa un timp. Mai era destul în sticlă. Însă Ridpath nu era relaxat. Belsey îl văzu strângând paharul în pumn.

— La ce te gândești? zise Belsey.

— La fată.

— La Jessica?

— Da. E o schimbare a modului de operare.

— Poate. Crezi că el s-a omorât de inimă rea?

— De ce nu?

— Chiar, de ce nu?

— Până și miliardarii o fac uneori.

— Da.

Belsey umplu iarăși paharele.

— Mulțumesc. Ridpath începu să-l învârtă pe al lui, privind lung sticla. Mă tot întreb: de ce fata aceea? Dintre toate femeile pe care le-ar fi putut avea.

— Tocmai fiindcă ea era o nimeni, zise Belsey. O fetișcană de optsprezece ani. Material nou-nouț. Poate așa putea să aibă senzația că e tânăr din nou. Poate se simțea așa. Nimeni nu neagă că un futai cu o tipă de optsprezece ani face minuni. Ridpath ridică privirea de pe pahar. Poate chiar credea că ea îl iubește, zise Belsey.

— Nu crezi că dragostea era reciprocă?

— Habar n-am dacă era reciprocă. Spun doar că dacă era așa, nu era din întâmplare. Inspectorul se gândi la asta. Nu era domeniul lui. Ea umbla după bărbați cu bani, după un stil de viață luxos, explică Belsey. Probabil credea că așa avea să se împlinească, să aibă parte de mai multă viață, din astea. Poate că ei i se părea că merită tot ce avea el să-i ofere. Poate că avea și dreptate.

Mult timp niciunul nu mai scoase o vorbă.

— Tratezi oamenii cu dispreț, spuse în cele din urmă Ridpath.

— N-am tratat pe nimeni cu dispreț. Am văzut-o. Părea o fată de treabă.

— Ai văzut-o?

— Eram acolo, prin apropiere, când au început împușcăturile.

Ridpath se lăsă pe spate privindu-l țintă pe Belsey. Acesta din urmă speră că nu era vorba de vreo bănuială.

— A spus ceva?

— Venti Latte cu vanilie. Nu mie.

— Deci spui că-i treabă de profesionist.

— Au trecut patruzeci și opt de ore și nimeni nu știe de unde să înceapă. N-ai parte de așa ceva decât dacă ești destul de profesionist. Focuri de armă în centrul Londrei, de două ori. Cred că avem de-a face cu o figură internațională, care n-a mai lucrat poate în Anglia, dar care costă. Cineva a primit o sumă frumușică să se răzbune pe Devereux pentru ceva, angajat de oameni prosperi, cu mâini îngrijite impecabil, care i-au oferit resursele și informațiile necesare ca să poată acționa. Ridpath încuviință. Belsey nu era sigur dacă îi era prieten, dușman sau amândouă. Ai luat urma cărților de credit? întrebă.

— Am cerut filmări de la camere. I-am contactat pe cei de la Fraude cu carduri.

— Când or să-i dea drumul?

— Curând.

— Cât de curând? rosti Belsey.

— Îndată ce-i conving că problema e serioasă. Ar trebui să vorbim mâine cu consiliul din Camden pentru înregistrări. Există niște persoane care încep să înțeleagă ce înseamnă să folosești identitatea cuiva ca Alexei Devereux.

Belsey se ridică, simțind cum adrenalina îi zguduie mușchii. Se uită la rafturi, unde văzu, pe după volumele de legislație, și niște discuri vechi. Beatles și Big Band. Nu-i plăcea să se gândească la faptul că le asculta un om singur.

— Ai spus că și Kovar avea impresia că Devereux încă mai face afaceri, zise Belsey.

— Așa este.

— Despre el ce știi?

— Kovar? Ne apare destul de des pe radar.

— Spune-mi mai multe. Are, nu-i așa, acces la o căruță de bani.

— Kovar e alunecos. Dacă aș fi Devereux, n-aș vrea să am nimic de-a face cu el. Nici nu sunt sigur că Devereux a avut vreodată de-a face.

— Ce crezi că ar da Kovar pentru o halcă din proiectul londonez? Ca să meargă treaba, vreau să zic.

— Ca să meargă treaba? Nu știu. De ce? Ridpath zâmbi strâmb. Orice i-ar trece prin cap, presupun. Kovar și Alexei Devereux? Aici nu-i o problemă de bani.

Se ridică și îndreptă o telecomandă către televizor. Deschise pe știri. „Focuri de armă în City“, cu o filmare a bisericii St Clements și o poză veche cu Buckingham pe un iaht. „Epidemie mortală de împușcături“, mai apărea

pe ecran. Apoi, o fotografie a lui Northwood de la Crăciunul trecut, închinând un pahar cu ministrul de interne, și interviuri cu familii care criticau poliția.

Ridpath îl închise. Ieși din cameră și se întoarse după o clipă cu o pătură pe care o azvârli pe canapea.

— Poți să rămâi aici dacă vrei. Mâine dimineată putem să ne ducem la Fraude pe card și să vedem dacă ne ajută cu consiliul.

Ospitalitatea neașteptată îl luă pe Belsey prin surprindere. La fel și propunerea.

— OK, zise Belsey. Nu era sigur cum anume, dar simțea că are șanse mai mari să-l oprească pe Ridpath să pună mâna pe imagini dacă rămânea cu el. Se închipui ștergând din greșeală un disc sau aruncându-l în vreo văgăună.

— Mă scol la cinci, zise Ridpath retrăgându-se. Nu prea dorm cine știe ce.

Belsey așteptă, ascultând pașii inspectorului urcând scările, apoi susuratul unui robinet, închiderea unei uși, scârțâitul arcurilor de la pat. Așteptă cinci minute, până i se păru că aude sforăituri, apoi se duse pe vârful picioarelor la bucătărie, ridică receptorul pus pe perete și trase ușa cu grijă. Sună la apartamentul lui Kovar.

— Știu că e târziu.

— Ba deloc, spuse Kovar curățându-și gâtul de flegmă. Belsey vorbi repede, lucru care era bun. Vorbi ca un om aflat într-o casă cu cineva pe care nu voia să-l trezească, în felul în care își închipuia că vorbesc oamenii foarte puternici. Am văzut știrile.

Pentru prima dată, vocea lui Kovar suna altfel decât imperativ.

— Ai avut dreptate în privința lui, zise Belsey. Nu ne-a adus decât bătaie de cap.

— Sper că nu v-am creat ție și domnului Devereux vreo complicație.

— E-o lume plină de complicații, Max. Nu trebuie să le provoci, sunt pur și simplu acolo. Belsey auzea camera în care era Kovar, carpeta de pluș, lemnul. Auzea cum se ridică fumul de țigară și un ticăit lent venind de la ceva mare și vechi. Motivul pentru care te sun la ora asta, zise Belsey, e pentru că mi-am dat seama că ai putea avea nevoie de niște indicații mai precise legate despre ce am vrea de la tine.

Kovar tuși.

— Cred că e cel mai bine să fim cinstiți unii cu alții, spuse. Vocea îi era aspră.

— Tocmai am vorbit cu Alexei și i-am spus cât de discret ești în comparație cu Pierce Buckingham. Fiindcă acum au apărut și sensibilități pe lângă complicații și sensibilitățile astea ne costă.

— Sunt sigur, zise Kovar.

— O să fiu direct. Domnului D. îi plac mult cadourile.

— Știu, zise Kovar cu grijă.

— Ceva care să-l mai calmeze după ultimele zile.

— Și eu am nevoile mele.

— Sigur.

— Dacă știu că lucrurile progresează, o să mă asigur că domnul Devereux nu se va simți neapreciat.

— E-un fel bun de a vedea situația, Max. Acum vorbim în ore, nu în zile. E bine să știi asta. Te sun mâine dimineață ca să finalizăm tranzacția.

— O să-mi trebuiască detaliile acelea, spuse Kovar.

— Sigur.

— Dacă totul e în ordine, cadoul va fi gata.

— Excelent.

— Noapte bună, Jack.

Belsey se întoarce în camera de zi, se întinse pe canapea, cu inima bubuind, și începu să privească luminile de la faruri, ce treceau pe tavan, gândindu-se la lucrurile care puteau fi cumpărate cu bani. Se întrebă ce făcea oare Charlotte Kelson și și-o închipui dormind. Abia o cunoștea, însă știa cum arată când doarme. Dragostea înseamnă oare, întotdeauna, să cunoști pe cineva? Ce bilet ciudat fusese și acela. Încercă să-și amintească meniul de la Villa Bianca, apoi conținutul stomacului lui Devereux. Simțea că misterul e ca zăpada, straturi peste straturi. N-ar fi crezut că avea să doarmă, însă whisky-ul trebuie că-și făcuse treaba, fiindcă, la un moment dat, se trezi. Ușa era deschisă. Nu-l observase pe Ridpath intrând în cameră. Belsey văzu silueta inspectorului, foarte vagă, apropiindu-se. Ridpath înainta spre el tiptil, apoi atinse mormanul făcut de hainele lui de pe covor și, în cele din urmă, atinse pătura. Așadar, gândi Belsey, asta era faza. Nu era prima oară când i se întâmpla. Însă Ridpath nu era genul lui.

Belsey se strădui să facă zgomot răsucindu-se în pat, prefăcându-se că a fost deranjat, însă nu cu totul trezit. Era destul să-și tragă cearșaful mai bine pe el, să pretindă că era pe punctul de a se trezi, ba chiar să joace un pic de teatru. Ridpath dădu înapoi. După încă o clipă ușa se închise la loc, iar Belsey aproape simți că i se face milă de el.

Deci asta era, cugetă Belsey. Sapi prin straturile de mister, delincvență și obsesie și te alegi cu cineva care încearcă să atingă pielea altcuiva. Un pic de căldură, un moment de contact, înfășurate într-o mulțime de dificultăți și de griji.

Nu se mai culcă. Cândva între trei și patru se ridică din pat, se îmbracă repede și se strecură afară pe ușă.

Patruzeci și opt

Merse înspre South End Green, intră la spital și se apropie de capela multiconfesională, la fel de goală ca întotdeauna. Credința redusă la esențial arăta ca sala de așteptare a unui dentist scump: pereți de culoarea magnoliei și plante artificiale în vase albe. O singură treaptă mochetată ducea către un altar de lemn de culoarea bronzului artificial. Belsey îngenunche pe treaptă lipindu-și fruntea de lemnul laminat, apoi pași în spatele altarului și dormi câteva ore.

Îl trezi sunetul clopotelor din afara spitalului, ca o alarmă lentă. Era duminică dimineață și clopotele băteau cu sunet plin și vibrant. Era, poate, ultima oară când avea să se trezească în Londra. Rămase așa, ghemuit în spatele altarului capelei de la spital, întrebându-se unde avea să doarmă în acea noapte.

Ieși din spital, băgă mâna în teancul de ziare al unui vânzător, luă unul și parcurse știrile. Fără numele lui Pierce Buckingham, dar cu titlul „Împușcături în City“ și o poză cu Monumentul înfășurat într-o rețea de benzi roșii-albe. Buckingham era numit „finanțist independent“, ceea ce era destul de bine. Belsey ghici că nu reușiseră să

țină totul sub capac, chiar dacă încercaseră din răspuțeri. Doar *Mail on Sunday* aruncase titlul: „Poliția: Împușcăturile au legătură“ la un articol semnat de Charlotte Kelson. Îl făcea cu ou și cu oțet pe Northwood: „Din puțul gândirii“: *ucigașul ne „scapă printre degete“*, potrivit unui ofițer superior.

Belsey merse pe jos până la secția din Hampstead. Inspectorul-șef Gower stătea la pupitrul lui Belsey. Deschisese sertarele și adunase conținutul acestora pe masă.

— Ce-i asta? zise Gower agitând o captură de pagină de pe internet.

— E un paznic nazist care tocmai s-a sinucis. Ce se petrece?

— Vor să te duci în strada Wood, zise Gower.

— De ce?

— Pentru împușcăturile de ieri. Ai auzit de asta?

— Am aruncat un ochi pe deschiderile de ziar.

— E un individ numit Pierce Buckingham. S-a făcut legătura între el și un bărbat care a murit recent în Hampstead, Alex Devereux. Arăta ca cineva trezit de șefi la trei dimineața și care n-avea să se întindă prea curând la loc în pat. Cred că tu te-ai ocupat de corp.

— Așa este.

Gower aruncă o uitătură spre tavan, apoi continuă să așeze obiectele.

— Așadar, mi s-a spus că totul o să explodeze în următoarele câteva ore și vor să stea de vorbă cu tine.

— OK.

— Vreo veste de la Disciplinar?

— Am primit un telefon de la Nigel Herring. A spus că sprijină poziția mea și că face tot ce poate ca să mă țină pe post.

— OK, făcu Gower, părând absent la ce i se spusese. Vor să iei cu tine și toate documentele relevante. Înghesui un teanc de hârtii la loc în sertarul lui Belsey și se sprijini de speteaza scaunului, frecându-și sprânceana.

— Nick?

— Da, domnule.

— Am trecut noi ceva cu vederea? Există vreun motiv de bănuială?

— A fost o sinucidere clară. Sunt sigur că și legistul a fost de acord. O să verific.

Luă o mașină de poliție și conduse până pe Bishops Avenue. Pe marginile drumului era plin de poliție. Experți criminaliști îmbrăcați în alb scoteau obiecte din casă și băgau înăuntru echipament de colectare a probelor. Văzu, în pungile cu probe, câteva sticle goale de vin. Acționează și continuă să meargă spre East Finchley. Încă mai avea patruzeci de lire. Putea ajunge undeva cu banii aceia. Apoi se gândi la Kovar, care aștepta lângă telefon, cu o valiză conținând un milion de lire.

Belsey sună pe strada Wood de la metroul din East Finchley.

— Aici Nick Belsey. Cred că voi ați să vorbiți cu mine.

— Da. Știți ceva despre Alexei Devereux.

— Foarte puține. Am găsit corpul, atâta tot.

— Puteți veni încoace?

Belsey încercă să-i analizeze vocea. Era bărbat. Părea rezonabil, nebănuitor; inteligent chiar. Dacă ar fi avut vreo probă care să-l implice, l-ar fi săltat de pe stradă, n-ar fi jucat șarade. Dar avea să se lămurească repede.

— Vreți să vin azi? spuse Belsey.

— Imediat. Credem că acest caz de sinucidere are de-a face cu ceva numit Proiectul Boadicea.

— Așa?

— Și la fel și bărbatul care a fost ucis astă noapte.

— Oh, făcu Belsey.

— Am descoperit niște lucruri noi și foarte interesante despre acest proiect.

— Ce e?

— Când puteți veni? Vă trimitem o mașină?

Belsey spuse că vine singur. Conduse către strada Wood prin zona pustie City. Își puse cap la cap povestea pe care avea s-o spună. Era cea a unui detectiv care găsi-se un cadavru; care simțise că ceva nu era tocmai în regulă, dar nu cercetase mai mult. Spera ca niciunul dintre polițiștii de noaptea trecută să nu fie prin preajmă ca să-l recunoască. Dacă se ajungea la asta, era gata s-o tullească.

Văzu, în biroul de la Anchete Speciale, doar cinci persoane. Unul, un tânăr detectiv în pantaloni groși de bum-bac și bluză de polo, fusese la locul crimei. Dar nu fuse-se foarte atent ieri, iar acum vorbea la telefon.

Cel cu care discutase Belsey, inspectorul-șef Malcolm Gray, avea cam treizeci și cinci de ani. Arăta vioi și foarte flexibil. Colega lui, inspector Deborah Mullins, era scundă, focoasă și purta un taior cu dungulițe.

— Mulțumim că ați venit, îi spuseră. Îi strânseseră mâna și-l conduseră într-una dintre sălile de ședințe care fuse-seră atât de îmbâcsite cu zece ore mai devreme. Se făcu-se curat și se aerisise. Belsey își imaginase că încăperea era lipsită de geamuri, însă exista unul dublu, murdar, care dădea spre strada îngustă ce ducea spre Guildhall. O masă lăcuită, ovală ocupa centrul încăperii, plină ochi cu

cópii de dosare, plus un exemplar împăturit din *Mail on Sunday*. Aveau o hartă a zonei EC4 pe un panou de prezentare, cu un X pentru cadavru. Dedesubt era o tablă albă cu un nume: Pierce Buckingham, într-o învâlmășeală de indivizi și corporații asociate cu Hong Kong Gaming Consortium. Pe partea dreaptă era o înșiruire de ore, de la două dimineața din ziua de dinainte până la ora morții — cu locurile pe unde se știa că ajunsese, telefoane, adrese, incluzând contacte vizuale la secția de poliție din Hampstead, ca și unul în apropiere de biserica St Edmund's. Belsey îi simți atingerea mâinii. Sunt mort?

Pe un alt suport, așteptând să fie umplut cu date, se afla un nume: Alexei Devereux.

Devereux avea calendarul său propriu. Trecuseră acolo câteva dintre afacerile sale: TGT, Polsky — dar munca era în desfășurare. În sfârșit, la capătul celălalt al încăperii, se aflau niște foi lipite cu bandă adezivă, ce conțineau o listă cu detalii ale unor zboruri: ore, țări de proveniență și hoteluri din Londra: Sheraton, Park Lane Hilton, Grosvenor. Toate convergeau spre data de 7, duminică, în dreptul căreia pusese un semn roșu de întrebare.

Gray deschise o agendă.

— Spuneți-mi tot ce știți despre Alexei Devereux, zise.

Belsey începu cu raportarea dispariției. Spuse că cercetase proprietatea inițial, fusese chemat înapoi, găsisese camera de siguranță. Le oferii ceva din cercetările sale pe internet și articolul din *Ham and High*, ca să nu pară c-o face pe ignorantul. Nu spuse nimic despre raportul lui Ridpath, petiția falsă și Milton Granby.

— Ce ați găsit în locuință? întrebă Gray.

Belsey se gândi cum să scape cu fața curată. Le spuse. Nu pomeni de „o viziune a lui însuși, doar că mai

bun“ și nici de „o scăpare din fundătura falimentară care devenise viața mea“.

— Ceva v-a făcut să aveți bănuieli?

— Bogăția, faptul că se ascunsese, biletul. Erau și niște documente despre un proiect. Polițiștii îl priveau atent. Nu mai țin minte numele. Cred că l-ați menționat la telefon. Mai aruncă o privire pe panou și pe table.

— Boadicea, spuse Gray. Alexei Devereux și Pierce Buckingham s-au întâlnit duminica trecută, pe 7, în legătură cu Proiectul Boadicea. Acesta este, făcu Gray un gest în spate către datele zborurilor. A9C-BI e numărul de înregistrare din Bahrein pentru un avion Gulfstream 200 care îi aparține prințului Faisal bin Abdul Aziz, șeful grupului de investiții Saud International Holdings; B-KZB e un Learjet înregistrat în Hong Kong și folosit de Young-Jin Choi, miliardar, magnat al cazinourilor și coleg ocazional cu prințul. Au fost în jur de opt avioane particulare care au aterizat în Farnborough duminică dimineața. Opt dintre cei mai bogați oameni ai lumii au zburat în sud-est. Credem că au evitat în mod deliberat aeroporturile din Londra, ca să nu atragă atenția: printre călători se numărau doi șefi executivi de site-uri de jocuri, un bine-cunoscut arhitect și multă pază. Credem că au fost întâmpinați de Pierce Buckingham în persoană. Ce scria în documente? Cele pe care le-ați găsit în casa lui Devereux?

— Erau pe biroul lui Devereux. Ceva despre un consorțiu de jocuri. Gray aruncă o privire spre colega sa. Despre ce-i vorba? întrebă Belsey.

— O mare parte dintre acești oameni au legături cu Hong Kong Gaming Consortium. S-au adunat la o întâlnire. Arată către semnul de întrebare. Nu știm unde sau

de ce, dar s-a întâmplat duminica trecută, după-amiază. Ceva a ieșit la iveală și asta a însemnat că doi dintre cei prezenți au murit și mulți alții au încetat să mai răspundă la telefon.

— Cam care ar fi ipoteza dumneavoastră? zise Belsey.

Se băgă Mullins:

— Ceva s-a încurcat. Pierce Buckingham a început să zumzăie încolo și-ncoace ca o muscă de gunoi. Pe mobilul lui apar trei sute de apeluri către numere deținute de diferite servicii de deviere apeluri. Încercăm să obținem numele clientului. După care, a sunat o mulțime de oameni fără vreo funcție oficială în reședințe private din Riad, Beijing și Monaco, toți nerăbdători să audă despre proiectul în care-și investiseră banii. Suntem presați de ștabii aștia și de companiile lor să renunțăm complet la ancheta asta.

— Cine sunt?

— Mulți care se dau la fund, oameni care spun că n-au auzit în viața lor de Buckingham sau Devereux. Jumătate susțin că nici de ei înșiși n-au auzit. Au fost multe telefoane către anumiți avocați și o liniște generală. Toți au încremenit, așa că am impresia că adusesse o groază de investitori în proiectul ăsta Boadicea, și nimeni nu voia să știe cât de complicat era. Acum a reieșit că e cu adevărat complicat și oamenii s-au apucat de scris numere mari pe cecuri și de plecat în vacanță.

— Există martori la împușcături?

— N-a fost văzut nimeni înarmat.

— La oră de vârf în EC4? Ce fel de glonț?

— De 7,62 mm. Detectivii mai schimbare o privire. Belsey își dădu seama la ce se gândeau: regula numărul unu în investigarea unei crime — „să nu spui că-i vorba de un

criminal în serie“. De fapt, mulți dintre cei care au ucis vor ucide din nou, din diferite motive. Și, parțial, pentru că după prima crimă totul devine altfel. Nu însemna că te și apuca să vinzi drepturile cinematografice.

— E aceeași poveste ca la Starbucks, spuse Belsey.

Gray și Mullins erau un cuplu simpatic pentru un coșmar polițienesc. Regula numărul doi: nu spune lunetist, nu spune nebun. Nu introduce un element de dezordine care poate pune un oraș pașnic pe picior de război. Granițele sunt foarte vagi.

— Să ne întoarcem la Alexei Devereux, spuse Gray strângând din buze. Buckingham a numit asta o ocazie pe care-o ai o dată în viață. Se pare că a entuziasmat niște lume.

— Sunt sigur. Belsey se ridică și se apropie de panou. Nu-l opriră. Ce-i asta? întrebă.

— Putem să ne dăm seama cine a mai auzit de întâlnirea asta fiindcă înregistrările telefonice oferite de Serviciul de informații al poliției din Milano duc la persoane din domeniul IT, care au ajutat HGC să înființeze snaakeeyes.com și site-ul Lucky Ghost. Mai avem de-a face cu persoane din zona arhitecturii și a construcțiilor, care au lucrat cu Consorțiul în Dubai și Detroit. Încercăm să ajungem la arhitectul Renzo Piano, care și-a trimis doi oameni, și la un inginer constructor de la o companie din Marea Britanie, numită Logan-Vesser.

— Deci construia ceva.

— Ceva mare. Acțiunile HGC au crescut cu două sute de procente în ultima săptămână. Liderul Logan-Vesser Group Construction, Gerald Logan, era în vacanță în Maldive. A zburat acolo special. Potrivit Unității Speciale, a vizitat Londra pe 17 februarie, a stat la Grosvenor,

s-a regulat cu trei dansatoare, a cheltuit nouă mii de lire pe crose de golf și s-a întâlnit cu Buckingham. Voia să intre și el în proiect. Nimeni nu știe care e proiectul. În ziua următoare compania lui comandă două mii opt sute de metri cubi de ciment și două sute de tone de sticlă.

— Isuse.

— Nu știi ce-a zis Buckingham, dar sume serioase de bani au fost transferate în orele următoare.

— Transferate unde?

— Către Devereux.

— Unde a avut loc întâlnirea?

— N-am reușit să aflăm. Au vorbit codat la telefon, ceea ce sugerează o anume precauție. Ne-ar putea fi de ajutor dacă am găsi locul. Ar fi un pas, naibii, în direcția cea bună. Gray își frecă fața cu palmele. Deborah Mullins se aplecă în față.

— Buckingham a folosit întâlnirea asta ca să adune treizeci și opt de milioane în trei zile. Credem că nu voia să repare acoperișul bisericii cu ei. A reușit să strângă treizeci și opt de milioane numai cu un așezat în jurul unei mese. Dumnezeu știe ce-ar fi urmat.

Începură să bată clopote, clopote cacofonice de la St Paul, sunând a metal ce se prăbușește pe scări la nesfârșit. Clopotele băteau furioase, amestecându-și sunetele, iar zgomotele zilei de odihnă și anxietatea acesteia acopereau pustiul din Square Mile. Își chemau parcă enoriașii de altădată și spumegau de furie simțind că aceștia lipseau.

Belsey privi pe fereastră. Atât de aproape și atât de departe. Încercă să se gândească la diverse povești pe care să i le livreze lui Kovar, întrebându-se dacă nu înnebunise cu totul nevrând să renunțe. Se holbă la zidul de beton

necizelat, din 1960, al bibliotecii Whitehall și la piatra cenușie din care era făcută St Lawrence Jewry. Oare se auzeau și clopotele de acolo? Sunetele păreau să vină dinspre toate bisericile din City, să urle unele la altele precum câinii. Belsey își aținti privirea asupra clopotniței de la St Lawrence, înălțându-se pe deasupra betonului ca un catarg la orizont. Se uită lung la girueta aurită, absolut nemișcată, indicând estul. Simți că inima îi bate tare. Verifică baza turlei ce lega clopotnița înnegrită de giruetă.

— Aș fi vrut să vă fi putut ajuta mai mult, spuse fără să-și poată lua ochii de la privediște. Ar trebui să plec acum, zise.

— Păstrăm legătura, zise Grey. Belsey nu mai auzi restul. Împărți liftul până jos cu un grup de detectivi din City. Unul avea un exemplar din *Mail*.

— Lunetist în Londra, spuse cu o notă de exasperare în voce.

— Știi ce-o să facă Northwood acum? zise altul.

— Ce?

— Detașamentul special de prevenire a crimelor.

Toată lumea râse.

— El și ștabii.

— Îi place la sânul lui Kirsty.

— Cui nu i-ar plăcea?

— Fiindcă-i un terminat, de aia.

Patruzeci și nouă

O străduță numită Aleea Iubirii se întindea de lângă secția de poliție către Guildhall. Era înțesată cu mașini de poliție și dube pentru revolte urbane. Belsey merse pe ea înainte, intră în curte la Guildhall și începu să se uite în sus la turlă. Aici fuseseră. Se răsuci pe călcâie. În spațele lui văzu deschisă ușa sălii de banchete și angajațiducând înăuntru mese și scaune.

Belsey merse către intrarea în Guildhall și se întoarse să se uite la St Lawrence. Aici era. Aproape că văzu, dincolo de biserică, sala de ședințe în care Gray și Mullins își puneau întrebări în privința acesteia. Cercetă cu privirea arcada gotică a ușii, apoi coridorul de dincolo. Era vast. Ferestre pătate de sticlă ocupau, în ambele capete, spațiul pereților. O lumină trandafirie cădea peste bărbații și femeile care aranjau cele cincizeci sau șaiszeci de mese sub adăpostul acoperișului arcuit de piatră. Prin zonă erau monumente dedicate lui Nelson, Wellington, Churchill, oameni care-și săpaseră numele în istorie. O biserică fără Dumnezeu, care avea City drept patron spiritual. Sigur c-o făcuse, cugetă Belsey. Sigur că ticălosul îi adusese aici.

Un bărbat elegant, cu păr alb, fin se apropiase de el, încheștându-și mâinile ca și cum și-ar fi cerut scuze.

— Mă tem că am închis.

— E OK. Mă uitam doar ca să-mi fac o idee despre mărime.

— O, v-ar interesa să închiriați?

— Da. Mi s-a cerut să aranjez o ceremonie pentru o bancă locală.

— Păi... desigur. Cam câte persoane?

— Puține. Nouă sau zece.

Bărbatul schiță o expresie curioasă.

— Nu oferim de obicei servicii pentru grupuri atât de mici.

— Dacă este imposibil...

— Nu e imposibil, spuse bărbatul, încă încruntat. Mda, presupun că n-ați vrea sala mare. Dar se va trece prin ea.

— Da.

— Sala mare găzduiește, an de an, banchetul lordului primar. Aici membrii familiei regale și oaspeții de stat au fost serviți timp de sute de ani. Îl conduse pe Belsey prin spate.

— Dar aveți și ceva mai mic.

— Da, există criptele. Coborâra pe treptele uzate de piatră până în cripta de est, cea mai mare criptă medievală din Londra.

Era pustie, posomorâtă. Belsey se opri în centru și se întoarse cu spatele. Jos, spațiul era dominat de o pădure de coloane boltite, lăsându-ți impresia că stai printre niște fântâni de piatră. Zidurile erau de fortăreață medievală. Cele câteva ferestruici ale criptei erau ascunse în alcovuri adânci.

Ce mai loc ca să furi treizeci și opt de milioane!

— Cam cât ar costa?

— Mda, pentru timpul nopții costă patru mii trei sute. Asta între patru și unsprezece noaptea.

— Dacă aș vrea întreg locul?

— Pentru nouă oameni?

— Da.

— Treizeci și două de mii, rosti bărbatul. Înghiți în sec, părând că, brusc, îl strânge gulerul cămășii. Belsey îi arăta insigna.

— Cred că ați primit niște oameni aici duminica trecută și aș vrea tare mult să aflu detalii. A fost închiriat de o persoană, pentru un grup mic de oameni, dar de fapt voia locul doar pentru el. Probabil încă așteptați să vă parvină banii.

Bărbatul, brusc, simți nevoia să iasă din nou la lumină. Îl conduse pe Belsey către un colț mai liniștit al sălii mari. Împrejur se învârtea lume care verifica luminile și sistemul de amplificare.

— Cine erau?

— Să-mi spuneți dumneavoastră.

— Nici eu nu știu mai multe, exceptând faptul că erau figuri importante din City și din străinătate.

Belsey zâmbi fără să vrea.

— Ce v-a făcut să aveți impresia asta?

— Păi așa și erau, nu?

— Unii, poate. Cine a lucrat duminica trecută? zise Belsey. Cineva dintre ei?

— Nu.

— Vreau să vorbesc cu cineva care a fost acolo, care a văzut întrunirea.

— Trebuie să înțelegeți că avem și unii clienți de prestigiu. Trebuie să respectăm confidențialitatea.

Belsey citi ceva în atitudinea lui agitată. Recunoștea vinovăția când o vedea.

— Cât v-au plătit pentru confidențialitate? zise Belsey.

Bărbatul părea întors pe dos. Belsey se decise să-i ușureze situația.

— Știți cu cât se pedepsește complicitatea la terorism?

— Terorism?

— A intrat cineva în concediu medical în ultimele zile? zise Belsey ceva mai tare. Mâncărimi de piele? Dificultăți respiratorii?

Câțiva din angajați întoarseră capul spre ei.

— Urmați-mă, spuse bărbatul, care-i arată lui Belsey intrarea într-un birou lateral, îmbrăcat în lemn, cu pupitru de scris și cu un ceas vechi.

— Cine erau? întrebă bărbatul.

— Ce au făcut?

— Nu ni s-a dat voie să ne uităm. Nu știm nimic. Au venit niște oameni cu o zi înainte să facă verificări de securitate. Erau înarmați. Au acoperit oglinzile, au sigilat ferestrele, au pus paravane.

— Cei care au servit la masă trebuie să fi văzut.

— Și-au adus oamenii lor. Au adus gărzi de corp și șoferi. N-am știut cât de neobișnuit avea să fie până în ultima săptămână, când m-au contactat cu aceste cereri.

— Dar când s-a făcut rezervarea?

— Acum trei luni.

— Sub ce nume?

— Societatea Boadicea.

Trei luni, socoti Belsey. Plănuise totul de la început. Matematic. Cine era oare? S-o faci repede, să-ți cunoști țintele ca pe buzunarele tale și să lași situația să se prăbușească în juru-ți, în vreme ce pleci liniștit cu treizeci și opt de milioane.

— Societatea Boadicea. Ați auzit de ei înainte?

— Nu, dar...

— Nu vă deranjează defel ca prestigioșii clienți să folosească pseudonime.

— N-am avut idee.

— Era cineva șef la Societatea Boadicea?

— Cel care conducea a apărut cu două ore înainte de ceilalți. Organizatorul. A venit devreme și apoi a plecat.

— A lăsat vreun nume?

— Nu.

— Și ce organiza, mai exact?

— Avea nevoie de o masă mare, nu știu de ce. A cerut cea mai mare masă pe care o aveam.

— Cât de mare?

— Cât jumătate din criptă. A trebuit să punem unele lângă altele șase dintre cele mai mari mese ale noastre.

— Dar nu știți pentru ce?

— Nu.

— Pot să văd detaliile plății?

Bărbatul scoase un formular de închiriere cu adresa de la sediul ocupat fraudulos de AD Development și cu numărul la care răspundea Centrul de apeluri din Newcastle. Mai avea, de asemenea, și numărul de la un cont Barclay golit.

— Cum e cu parcare? întrebă Belsey.

— De ce?

— Toți oamenii ăștia de pază trebuie să fi avut nevoie de vehicule.

— Nu trebuie decât să te înregistrezi; avem propria noastră parcare.

— Atunci aveți date despre vehicule. Aș vrea să văd numerele de pe plăcuțe, permisele.

Scoase un dosar dintr-un fișet. Îi dădu foaia lui Belsey de parcă abia ar fi așteptat să scape de ea. Poate i se părea că e contaminată. Conținea detalii pentru zece vehicule, inclusiv o dubă blindată și trei motorete. Aducea întocmai cu o escortă.

Cincizeci

Belsey verifică numerele de înmatriculare și reieși că mașinile aparțin de PS Security.

Paza armată era un departament al PS. Belsey se duse la sediul central al companiei, în centrul orașului. Auzi busculadă în biroul lui Starr încă dinainte să fi ajuns la recepție. Era o voce de femeie la mijloc și, după o secundă, recunoscuse vocea ca fiind a Charlottei Kelson.

— Să nu mă ameninți, zicea.

— E un avertisment, nu o amenințare, spunea Starr. Dacă te-ai fi ostenit să stai de vorbă cu propriul tău redactor-șef, ai fi știut că nu suntem genul de oameni cu care să te pui. Țsta nu-i scandal cu vedete.

— Atunci ce-i?

Ușa de la biroul lui Starr era deschisă. Recepționista sta la pupitrul ei, arătând neajutorată. Belsey îi făcu cu ochiul și intră.

— Charlotte, zise.

— Nick.

Se afla în mijlocul camerei, cu un reportofon în mână și gata de luptă. Starr stătea după birou sprijinit în pumni. Un avocat specialist în calomnii, pe care-l recunoscuse de

la TV, se afla lângă el, arătând de parcă n-ar fi avut decât de profitat de pe urma scenei.

— Lasă-mă o secundă singur, îi ceru Belsey Charlottei.

— Ce-i asta? întrebă ea. Însă chipul cel mai bănuitor era cel al lui Starr.

— Vrei să ne spui ce-i asta, Nick? zise Starr.

— O secundă, Charlotte, te rog frumos, făcu Belsey.

Ea văzu ceva în privirea lui și se retrase către recepție.

— Prietenoși cu presa, zise Starr.

— Ați asigurat o escortă pentru niște VIP-uri, duminica trecută.

— Și ce dacă?

— Spune-mi pe unde au umblat și-ți iau ziaristii din cârcă. S-ar putea să pot afla și ce s-a ales de Graham Dougdale.

— Unde s-a dus?

— Vreau să știu încotro au mers gărzile.

Starr dădu un telefon, părând ușurat că Belsey nu voia decât asta. Vorbi un minut la telefon — cu voce prea scăzută ca Belsey să-l poată auzi — trăgând de fir până în dreptul jaluzelelor, unde își lipi capul de geam. Apoi închise.

— N-au fost VIP-uri, zise.

— Atunci cine?

— Un soi de machetă. Ceva mare, nu știu ce.

— Unde s-au dus?

— Înapoi la birourile Logan-Vesser Construction. De acolo au plecat și acolo s-au întors. W1. Îi dădu o adresă pe Cavendish Square.

— Mersi.

— Unde e Graham?

— Dă-mi o oră, te sun.

— Să nu mă duci cu vorba, Nick.

Belsey ieși.

— Vino după mine, îi spuse Charlottei.

Intrară în mașina de poliție a lui Belsey.

— Încotro mergem? zise Charlotte.

— La birourile Logan-Vesser Construction.

Belsey conduse spre adresa din Cavendish Square.

— L-am verificat pe tipul ăsta, Pierce Buckingham, spuse Charlotte. Un ticălos de mâna întâi, cu o istorie lungă și întunecată. Ultima dată a fost văzut încercând să extragă fonduri saudite din Hong Kong Gaming Consortium. HGC i-a angajat pe cei de la PS Security. Am căpătat asta de la un inspector-șef care e implicat în ancheta uciderii lui Buckingham. Buckingham credea că are o înțelegere cu Corporation of London, dar aceștia neagă totul. Între timp, cineva a căpătat acces la corespondența dintre Buckingham și Alexei Devereux, privitoare la ceva numit de ei actul 1871.

— Ce-i asta?

— Păi ori e Declarația Drepturilor Omului americană, ori o lege de-a reginei Victoria, care atribuia părți mari din Hampstead Societății Orășenești a Meseriilor. Îngrijorătoare este clauza: aceștia garantau păstrarea pentru totdeauna a frumuseții naturale a zonei și promiteau că vor avea grijă ca și viitorii proprietari să facă la fel.

— Și ce spune Devereux?

— Spune că n-ar fi o problemă. Că știe asta datorită avocaților care lucrează pentru Milton Granby, o firmă numită Charlton and Doubret, care a trimis un fax confidențial, în care sunt subliniate scăpările legii.

— Ai vorbit cu ei?

— Nici nu recunosc să fi auzit măcar de Alexei Devereux.
— Faxul a fost trimis de la aparatul ăsta? zise Belsey și-i întinse copiile făcute la mașinăria lui Devereux.

— Da.

— Spun și avocații adevărul o dată în viață.

— Ce se întâmplă?

— A avut loc o întrunire, zise Belsey, unde, la final, s-au oferit treizeci și opt de milioane de lire.

— Pentru ce?

— Cred că suntem pe punct să aflăm.

Trecură, prin Tottenham Court Road, către Fitzrovia, un spațiu costisitor de birouri, aflat în umbra unor magazine mari. Logan-Vesser erau adăpostiți de o clădire înaltă, numită Freshwater House. Nicio fereastră nu era luminată. Exista o zonă de primire decorată modern, cu acvariu, masă de fotbal și frigider cu răcoritoare. Paznicul moțăia.

— Am auzit că a avut loc o spargere, spuse Belsey arătând insigna.

— Unde? întrebă paznicul încruntându-se și ridicându-se în picioare.

— La etajul unu. Nu dumneavoastră ați apelat? Cineva cu un cuțit?

Paznicul se încruntă:

— Nu.

— Stați aici, mergem să aruncăm o privire.

Belsey începu să urce scările, cu Charlotte după el. Descoperi ușile însemnate cu numele Logan-Vesser Group. Ridică un coș de gunoi greu, cu pedală de oțel, și izbi încuietoarea până ce lemnul începu să se facă așchii, apoi o lovi cu piciorul. Alarma începu să țiuie. Intră și aprinse luminile.

Modelul la scară ocupa cea mai mare parte a biroului. Bazinele îl dădură de gol. Lui Belsey îi luă un pic să recunoască detaliile copacilor și parkingului în pantă, fiindcă un teren de curse făcea bucle împrejurul a ceea ce fusese North Heath, iar acum era un palat al jocurilor. Structura centrală se înălța din subterane precum un sicriu alungit de sticlă, stratificată pe amândouă laturile, iar dincolo de hipodrom, spre vest, se aflau un nou lac artificial, o parcare și un cinema. Siluete mici se îngheșuiau în spațiul verde, unele îndreptându-se către cazinou, altele plimbând câini, așezându-se la o gustare sau înălțând zmeie.

— Uau, făcu Charlotte cu răsuflarea tăiată.

Belsey căută printre panourile de desen și calculatoarele Apple. Deschise un sertar și-i vărsă conținutul pe dușumea. Apoi luă altul la rând. Căută prin sulurile cu planuri și hărți până ce dădu peste câteva referitoare la designul cazinoului, pe care le îndesă în buzunarul hainei.

— Să mergem.

Ieșiră în fugă, trecând pe lângă paznic. Aerul de afară era molcom și nemișcat. Zgomotele din Tottenham Court Road și strada Oxford reușeau cumva să nu ajungă la piața din spate.

— Acum încotro?

— Am ceva de făcut, spuse Belsey. Cred că ai destul ca să te poți ocupa de subiect. S-ar putea s-o iau din loc repede. Înspre altă parte.

— OK.

— Crezi că o să mă poți găsi?

Îi luă mâna și o privi în lumina de la recepție. Un punct roșu de lumină scânteie ca un licurici peste gâtul

ei palid și îi urcă pe obraz, pe tâmplă. Belsey crezu că e de la paznic, se uită în spate și nu-l văzu. Deveni atent. Apoi un strigăt îi cutremură întregul trup.

— Jos, spuse, și ușile de la recepție se făcură țândări.

Cincizeci și unu

Belsey o acoperi, apoi se târără până la mașinile parcate, interpunându-le între ei și direcția din care venise împușcătura. Simțea însă sânge pe palme și nu credea să fie al său. Charlotte începu să țipe, ceea ce era un semn bun. Plămânii ei erau intacti.

Următorul glonț nimeri în mașini. Ploaie de cioburi. Alte urlete.

— Charlotte?

— Da.

— Unde te-a lovit?

— În brațul stâng.

Își schimbă poziția ca să-i poată vedea chipul: n-avea răni la cap, însă pe bluză i se întinsese o dâră de sânge. Glonțul mușcase din brațul stâng și-i zgâriase toracele. Luă eșarfa ei și o strânse ca pe o compresă, apoi i-o fixă de corp cu mânecile pardesiului ei. Se trăsese, mai mult ca sigur, dintr-o clădire vecină, de pe acoperișul uneia dintre clădirile de birouri. Nu se vedea nicio mișcare.

— Stai nemișcată.

— Sunt bine.

— Nu te ridica. Nu încerca să te duci nicăieri.

— De ce?

— Fiindcă încă suntem vii.

Se târî înapoi la recepție.

— Cheamă o salvare, îi spuse paznicului, care se afla lungit la podea. Dar chiar atunci o motoretă-ambulanță frână puternic la câțiva metri distanță. Probabil cineva sunase la urgență. Paramedicul se dădu jos cu o trusă de prim ajutor în pumnul înmănușat.

— E acolo, zise Belsey. Dar de ce nu-și scosese casca? Se întrebă. Și ce duce în spate? Deschise trusa, scoase o armă și o ridică la nivelul feței.

Belsey se năpusti către bărbat. Greșeala e, întotdeauna, să dai înapoi. Se apropie, iar cel cu arma se sperie și trase. Vitrina frigorifică se făcu zob. Belsey intră înăuntru la adăpost, abătându-i atenția de la Charlotte. Luă de pe zid un stingător. Bărbatul cu arma era aproape acum, la doar vreun metru. Belsey ținti către vizorul căștii și dădu drumul jetului. Funcționa. Omul cu pistolul trase sălbatic, orbește, apoi se retrase către drum. Belsey îi arse un șut la rinichi și tipul căzu, însă nu lăsă arma, încercând cu disperare să-și șteargă spuma de pe vizor. Se ridică și înălță arma. Belsey i-o zbură din mână. Dar bărbatul tot nu fugea. La spate îi atârna pușca cu lunetă, așadar ce voia? Belsey se afla între el și ambulanța-motoretă. Vrea motoreta, cugetă Belsey.

Se auzea zgomot de sirene, tot mai aproape. Lunetistul încremeni preț de o zecime de secundă. Ascultă sunele sirenelor, apoi o rupse la fugă în direcția opusă, smulgându-și casca, dar prea târziu pentru ca Belsey să-i zărească fața.

La ce-i trebuia motoreta?

Belsey găsi pistolul asasinului pe bordură, un bătrân Browning BDM, care trecuse prin destule la viața lui. Îl ridică folosind o bucată de ziar, ținti încuietorea de la cutia de bagaje a motoretei și trase. Cutia se desfăcu. Belsey privi înăuntru ei și văzu de ce omul cu arma devenise agitat — conținea un costum și o cămașă, muniție de rezervă, o insignă de conferință prinsă cu o fundă și un card al unei camere de la Royal National Hotel.

Belsey se asigură că Charlotte era bine și o băgă înăuntru. Era palidă, dar îi rămăsese destulă furie interioară cât s-o țină alertă. Belsey așteptă până ce adevăratele sirene de ambulanță se auziră. Nu voia să fie prin zonă când apăreau serviciile de urgență.

— Fă-mi o favoare, Charlotte, zise. Nu spune nimănui că am fost aici.

Ea dădu ochii peste cap, exasperată. Belsey o sărută.

Cincizeci și doi

Royal National era un labirint de muncitori ilegali și coridoare anonime, cum ieșai din Russell Square. Un hotel bun pentru un asasin. Pe ecusonul de conferință al lunetistului scria „A Noua Conferință Națională de Cercetare în Domeniul HIV“. Belsey și-o puse și intră. Hotelul era umed, tot numai lemnărie de 1970 și textile de 1980, totul scăldat într-o lumină gălbejită, de subterană. Trecu de recepție și ajunse la ascensoare. Ascensoarele mergeau cu carduri. Cel al asasinului funcționa. În ascensor se aflau postere cu opțiuni de mic dejun și spectacole din West End. Belsey urcă până la opt, apoi coborî iar la recepție.

Pe ecusonul recepționistei scria „Tara“.

— Tara, bună seara.

— Bună seara.

— Mai e un delegat aici, pentru conferința HIV, spuse Belsey.

— Da.

— Ai putea să-i spui că dr. Steel e aici?

— Îți știți numele?

— Nu și pe cel de familie, mă tem.

— Așteptați. Intră într-o încăpere dosnică și se consultă cu cineva, apoi petrecu un minut răsfoind un volum gros. Pe dr. Schapiro îl căutați? spuse.

— Chiar pe el.

Recepționista ridică un telefon și formă numărul unei camere. Belsey îi urmări degetele, care formaseră 561. Așteptă un moment, apoi, fără să închidă, spuse „nu răspunde“. Belsey își privi ceasul.

— Poate a plecat deja.

— Vreți să mai încerc?

— Nu, e în regulă. Aș putea să folosesc toaleta?

I se arată locul toaletei, dincolo de lifturi. Trecu de lifturi, o luă pe scări și urcă până la etajul cinci. Găsi camera 561 și bătu. Niciun răspuns. Băgă cardul în încuietore. Încuietorea se deschise. Belsey numără până la cinci și lovi ușa cu piciorul.

Camera era pustie, patul făcut, trei folii pentru costume întinse pe singurul scaun și o valiză deschisă în fața lor. Mirosea a fum stătut. Mai erau, lângă pat, o scrumieră de hotel și o cutie cu mânuși chirurgicale. Doar scrumiera părea să fi fost folosită. Mănușile îi sugeră că n-avea să găsească amprente prea ușor. Baia era impecabilă, cu sigiliu pe toaletă și prosoape nedesfăcute. Belsey căută prin locurile obișnuite, întoarse pe dos salteaua, dădu la o parte capacul de la rezervor. Se întinse pe pat și se uită îndelung la o crăpătură foarte subțire de pe tavan, ca o fisură în lavabil, doar că se întindea peste marginea găurii de ventilație. Se ridică în picioare pe pat, împunse orificiul de ventilație și grilajul acestuia căzu.

Găsi, în spațiul gol, o lunetă telescopică, o trusă de curățat puști, curele, un amortizor improvizat dintr-o țea-

vă de PVC, o pungă de plastic conținând opt încărcătoare și cheia de la un seif de hotel.

Belsey luă cheia și o pungă pentru deșeuri sanitare și se întoarse la recepție. Se postă la intrarea în Big Ben Bar, așteptând ca Tara să-și părăsească pupitrul. Deasupra barului, pe un ecran, apărea *Finanțistul ucis*: „*Intermediarul playboy*“. Autoritățile: *Evitați Square Mile*. Primarul spunea ceva unei mulțimi. Apoi, pe bandă, începu să pâlpeie „Ultima oră: alte focuri de armă au fost auzite lângă Oxford Circus“. Încă nu ajunseseră acolo cu aparatele de filmat. Apăru și Northwood, iar Belsey putu să-l audă spunând, foarte slab:

— ... dacă aceste incidente sunt opera unei singure persoane și, în acest moment, e vorba despre un mare „dacă“ ...

Tara ieși din tură și fu înlocuită de un bărbat înalt, pe al cărui ecuson scria „Chibuzor“. Belsey porni spre el.

— Chibuzor.

— Bună seara, domnule.

— Aș putea să schimb ora apelului de dimineață? L-aș vrea la nouă mâine. Camera 561.

— Da, domnule.

— Și micul dejun în cameră. Opțiunea continentală.

— OK, spuse recepționistul notându-și. S-a rezolvat.

Belsey lăsa pe pupitru cheia de la cutia cu valori.

— Pot să iau ceva din cutia mea?

— Sigur.

În cutie găsi pașaportul doctorului Schapiro. Belsey îl luă de margine și-l lăsa să cadă în punga de hârtie.

Cincizeci și trei

La Crimă Organizată găsi șapte posibilități: șapte bărbați, toți cu amprente identice, cu toții suspecți de asasinat.

Agentul de la computer era tânăr, ieșit nu de mult din școală. Când apărură rezultatele, păru un pic zguduit.

— De unde aveți asta? întrebă.

— De ce?

— Nu apare în evidențe în Marea Britanie, dar am intrat în baza de date a Interpolului și am găsit treizeci și șapte de mandate diferite.

— Cine e?

— Aveți de ales: Aleksander Boskovic, Niko Picassi, Nathan Risboro, Carel Dupont. Primele trei pseudonime apăreau în legătură cu o serie de crime de-a lungul coastei Amalfi, între 1995 și 1997. Carel Dupont corespunde aceleiași descrieri, e căutat pentru uciderea judecătoarei elevetiene Carla Pinto în Ajunul Crăciunului 1996. N-a fost găsit. Elvețienii cred că este doar pseudonimul cuiva de origine croată, având legături cu niște asasinat executate în vreme ce călătorea cu pașapoarte belgiene pe numele Christof Segers, Jens Thomas, Jean-Paul Claessens.

Crimele au fost în Paris, Marsilia și Stockholm. Poliția franceză îi spune Le Chasseur, Vânătorul.

— Simpatic, zise Belsey.

— După armele și tacticile preferate, anchetatorii elvețieni și italieni consideră că are antrenament militar și probabil experiență într-un batalion de lunetiști în timpul Războiului din Bosnia. Au reușit să stabilească faptul că e vorba de Milan Balic, un trăgător de elită, care a ajutat la cucerirea câtorva orașe din Herțegovina înainte să înceapă lucrul ca liber-profesionist, îndeosebi contracte pentru mafia din Napoli. Mai de curând a ucis un ambasador nigerian și un bancher egiptean ieșit din grațiile prințului Faisal bin Abdul Aziz.

Apoi intrase, se pare, pe statul de plată al celor de la HGC. Pe banii prințului venise, sub identitatea lui Christian Le Febvre, la Macao, unde fusese implicat în uciderea unor rivali ai Consorțiului, găsiți morți într-o baie publică din marginea sudică a zonei autonome.

— Asasinatele aveau de-a face cu Dream City Casino? întrebă Belsey.

— Întocmai.

Belsey dădu niște telefoane. Nu exista nicio conferință de cercetare în domeniul HIV, fusese o acoperire pentru cererea unei vize. Sună la Urgențe. Charlotte Kelson fusese dusă la spitalul Charing Cross.

Cincizeci și patru

Nimeni din sau de pe lângă Centrul de expertize criminalistice nu știa unde ar putea Belsey să dea de o agenție de voiaj. Găsi, într-un târziu, o firmă ce vindea pachete de vacanță pe Kennington Road, cu grilaje de protecție la geamuri și cu un panou pe care scria Victory Holidays. Înăuntru erau postere cu plaje albe și două angajate cu bronz artificial.

— Am nevoie de un zbor pentru diseară, spuse Belsey. Cel mai ieftin.

— Oriunde?

— În limitele bunului-simț.

Fetele râseră. Pe tastatura computerului se auzi un ro-pot de unghii date cu oja.

— Salonic, spuse agenta.

Belsey se gândi la opțiune. Grecia era în UE, ceea ce însemna că nu avea limită în privința sumei în lichidități pe care-o putea lua cu el. Însemna trafic intens și verificări superficiale; o destinație care nu da de bănuț, chiar și pentru o ruină umană fără bagaje.

— Când pleacă? Întrebă.

— La 10:30 seara, din Stansted. Air Berlin.

Avea o hartă pusă sub sticlă pe birou, pe care-i arăta, cu vârful pixului, sudul Greciei. Avea să meargă. Putea să intre în Turcia prin Kipoli. Știa despre trecerea graniței din rapoartele de securitate: îi interesau drogurile ce veneau către vest și nu indivizii ce se îndreptau spre est. Autostrada E90 se transforma în D110 în Turcia și putea merge pe ea până la Istanbul. Era ușor să-și piardă urma acolo, să se descurce cu vizele, să-și țină capul la cutie într-o cameră ieftină pentru un timp. Cu ceva noroc, avea să facă rost de banii cu care să se poată da la fund. De acolo, putea ajunge în sud, la Ankara, iar de acolo putea lua autobuzul spre est, către punctul de trecere de la Habur, către Ninive. Ninive, pentru numele lui Dumnezeu.

— Stațiuni bune, spuse ea. Un pic cam răcoare, totuși, în perioada asta din an.

— Cât face în total?

— Aveți bagaje?

— Nu.

— Treizeci și două de lire.

— Îl iau.

Cât de curând avea să fie dat în urmărire generală: aeroporturi, porturi, stații feroviare internaționale. Simțea că granițele se închid. Avea probabil douăzeci și patru de ore înainte ca sistemul să intre în funcțiune. Zborul era în șase ore.

Cumpără un bilet și-l sună pe Kovar.

— Vino la Casa Comunelor, St Stephen's Gate, la șapte seara.

— Casa Comunelor?

— O știi?

— O să fiu acolo, spuse Kovar.

Belsey închirie o mașină Prestige pe contul lui Devereux, pentru aceeași oră.

— Vreau una dintre limuzine, ceru el. Ceva spațios. Să mă luați din Millbanks, de la Victoria Tower Gardens, la șapte. Lângă Parlament, cât de aproape posibil de zona unde nu au acces mașinile.

Cincizeci și cinci

Trei sute de minute și numărătoarea continua.

Belsey cumpără flori de la o florărie de lângă gura stației Embankment cu ultimele șase lire care-i rămăseseră. Își croi drum prin mulțime până la spitalul Charing Cross. Weekendul își atinsese apogeul, iar victimele fuseseră culese de pe câmpul de luptă. Păși printre cupluri pline de sânge, printre accidentați, răniți de cioburi și oameni încremeniți. Trecu pe lângă niște ziarști care așteptau vești de la doctori.

Un agent în uniformă se afla la ușa salonului în care era Charlotte. Îl privi cercetător pe Belsey. Nu-l cunoștea. Belsey fu măsurat de sus până jos: față, degete, talie, plus o privire stânjenită asupra buchetului.

— Îmi pare rău, amice, spuse polițistul ridicând o mână.

— Sunt un prieten.

— Nu se pot face vizite în momentul acesta. Ea oricum doarme.

— Se simte bine?

— Nu pot da nicio informație.

— Dar astea? spuse Belsey întinzând florile.

— Nu.

Belsey se uită pe lângă el, printr-o ferestruică cu jaluzele. Zări niște așternuturi de pat. Nimic altceva. Ieși, dădu florile unei bătrâne cu tuburi în gât și sună la sediul central al poliției.

— Ce secție se ocupă cu împușcăturile din Cavendish Square?

— West End Central.

— Dați-mi legătura.

Cei din West End Central răspunseră imediat.

— Aici detectiv Nick Belsey de la secția Hampstead. Am fost prezent în Cavendish Square când au fost trase focurile de armă. Am informații despre vinovat.

— Ați fost prezent?

— Da. Eram cu victima, Charlotte Kelson.

— Cine e acolo?

— Belsey, detectiv din Hampstead.

— Puteți veni încoace?

— Da.

— Cât mai rapid cu putință?

Parcursese drumul în mai puțin de cincisprezece minute și fu condus într-o încăpere în care se aflau trei bărbați ce păreau să aștepte: un detectiv inspector cu o cămașă pătată strânsă pe burdihan, un agent roșcovan cu față de om rău și un tip mai tânăr într-un sacou caramel. Belsey le adulmecă sudoarea: stăteau în camera aceea de ceva timp. Dar nu se vedea nici urmă de investigație. Încăperea era slab luminată; unul dintre neoaie se dusesse și mare parte a luminii venea de la o veioză de birou. După o clipă, Belsey îl recunoscuse pe cel tânăr: era Nigel Herring.

— Ce-i asta? zise Belsey.

— Ia loc.

— Am un nume, spuse. Cel care a tras.

— Un nume.

Aveau cu toții expresii opace. Inspectorul râse. Roșcovanul închise ușa și începu să se holbeze la Belsey.

— Ai un nume, cum să nu, bolborosi el.

— Hai s-o facem fără bătaie de cap, Nick, sugeră inspectorul. Avea ochii ageri ai celor de la Speciale. Belsey își roti privirea peste talmeș-balmeșul de câni, scrumiere, hârțoage, rânjete. Apoi îl studie pe Nigel Herring.

— Stai jos, spuse Herring.

Tânărul agent puse pe umărul lui Belsey o mână cărnoasă și-l obligă să se lase în scaunul de plastic.

— Nick Belsey, ești arestat pentru tentativă de omor asupra Charlottei Kelson.

— Of, ce Dumnezeu!

— Spune-ne ce se petrece, spuse detectivul inspector.

— Dacă vreți să mă scoateți vinovat, o să vă trebuiască mai mult de-atât.

Herring aruncă pe masă o fotografie a Jessicăi Holden. Apăsă cu degetul mare asupra feței ei.

— O știi?

— Sigur.

— Ai ceva de spus despre moartea ei?

— Că ancheta e un rahat în ploaie.

Cei trei dădură din cap și schimbară priviri. Încercau să-i cânte în strună.

— O fi, spuse Herring. Când ai fost ultima oară pe Bishops Avenue?

Se jucau cu el? Voiau să-l scoată țap ispășitor? Nici nu știa ce preferă. Nimic nu arăta foarte roz din scaunul de plastic al camerei de anchetă.

— De ce? rosti.

— Răspunde la întrebare.

— Nu comentez.

— Ai fost la adresa asta vreodată, la Bishops Avenue nr. 37?

— Am fost trimis în legătură cu o persoană dispărută.

— Ai vorbit cu fata vreodată înainte de ziua în care a murit?

— Nu comentez.

Herring scoase o fotografie cu Belsey și Charlotte în Archway. Arăta ca făcută cu un teleobiectiv.

— Făcea o anchetă cu tine, Nick.

— Și asta e un fel de a pune problema, spuse agentul. Ceilalți doi hohotiră.

— Și acum biata fată e la spital.

— Te-a anchetat pe tine și cum naiba ai de-a face cu toate astea. Văd de ce ai fost atât de sfios.

— Un paznic ne-a dat descrierea ta.

— Să te întâlnești cu o doamnă și să nu-i spui cum te cheamă, țâțâi agentul. Ce tupeu.

— Să faci rost de numărul ei și apoi să-i minți operatorul telefonic ca să accesezi informații confidentiale.

— Asta înseamnă dragoste, Nick.

— Ia uite aici. Herring făcu vânt pe tăblia biroului unei fotografii scoase la imprimantă: Belsey într-un grup de elevi, cu Milton Granby.

— Și aici. Belsey ridică ochii la timp ca să vadă pumnul venind. Îi aparținea roșcovanului. Îl nimeri în plină față și-i întunecă vederea pentru o clipă. Acum în birou se hohotea zgomotos.

— Un cadou de la prieteni, spuse roșcovanul cu față de borfaș și-l lovi încă o dată.

— Du-te-n mă-ta, spuse Belsey.

— O, nu! Mai bine mă părăști la Comisia de Disciplină.

Alte râsete. Belsey încercă să gândească. Parcă vedea că n-avea să se termine curând și nu credea că-l așteptau lucruri prea distractive.

— A dat o declarație împotriva ta, a zis Herring.

— Ultima dată când am văzut-o nu dădea prea multe declarații, spuse Belsey. Își trecu limba peste buze și simți gust de sânge și flegmă.

— Unde apari tu mor oameni, spuse ofițerul cel mai mare în grad. Te acuzăm de tentativă de omor, conspirație în scop de jaf, conspirație în scop de fraudă și obstrucționarea procesului de justiție.

— Ai vrea un avocat anume? zise inspectorul.

— Sau ce-ar fi, mai bine, să ne explici? se înclină Herring spre el.

— N-am nimic de adăugat, spuse Belsey.

— Dar despre astea? zâmbi Herring disprețuitor, întinzând pe masă alte fotografii cu Charlotte Kelson plecând de acasă și de la serviciu.

— E drăguță, spuse roșcovanul. Golane, i-ai tras-o?

— Dobotocule.

Roșcovanul se apropie și-i trase o palmă peste ureche de început să-i țiuie. Aveau deci de gând s-o facă pe durii în continuare. La asta te puteai aștepta în West End Central.

— Te-am întrebat ceva, spuse.

— Dacă ți-aș trage-o? zise Belsey. Asta era întrebarea?

— Ești o rușine.

— Și tu oi fi o mândrie a poliției, rosti Belsey. Oare care dintre ei avea cheia? Roșcovanul avea niște chei pe un șir. Belsey scoase un ghemotoc de șervețele din buzunar și-și șterse nasul.

— Ați uitat ceva, spuse. Nu mi-ați citit drepturile.

Polițiștii rânjiră. Belsey își înfășură șervețelele împrejurul încheieturii. Inspectorul se ridică de pe scaun.

— Nu trebuie să spui nimic, dar ar putea să-ți afecteze apărarea dacă nu menționezi la anchetă ceva ce ar putea fi în avantajul tău la judecată. Tot ce spui poate fi folosit ca probă. Ai înțeles?

— N-ar trebui să-mi puneți cătușele?

— Haide, Nick, zise Herring.

— Puneți-mi-le.

Agentul se îndreptă către Belsey, întinzând mâna după cătușele de la brâu. Belsey azvârli pe podea lampa de birou. Se aplecă, ridică becul spart, își înfipse o mână în părul agentului și-i apăsă tare, cu cealaltă, sticla de carnea moale de sub bărbie. Roșcovanul scoase un horcăit. Herring și inspectorul înlemniră.

— Înapoi sau îi iau gâtul, făcu Belsey.

— Să nu faci vreo prostie, spuse detectivul inspector.

Belsey folosi combinația de strânsoare și presiune a sticlei ca să-l miște pe agent către ușă. Nu se mai zbătea. Belsey trase un picior în clanță și porni pe coridor târându-și ostaticul după el.

— Deschide în spate, răcni Belsey apropiindu-se de biroul de primiri. De pe cot i se prelingea sânge. Îl ținu pe polițist precum un salvamar ce înoată cu un înecat, înaintând spre ușa de la ieșire, apoi ajunse în parcare și-și luă mâna din părul acestuia ca să poată desprinde cheile din șirag.

Îi dăduse un brânci, așa că era cam năucit. Cheile aveau un logo Mazda pe breloc. În parcare era o Mazda MX-5. Belsey intră în mașină, porni motorul și trecu peste barieră.

Pe Chandos Way se uită în oglinda retrovizoare și le văzu fețele. Mâna cu care învârtea volanul îi era scaldată în sânge.

Două sute douăzeci de minute.

Cincizeci și șase

Conduse cu viteză până în Hampstead. Aveau să trimită o notificare cu numele lui, inclusiv apeluri la toate echipajele, dar asta nu însemna că secțiile aveau să știe până la următoarea adunare generală. Se baza pe blocajele din sistem și avu dreptate.

Polițistul Craig Marshall, de la primiri, înclină capul și-i zâmbi.

— Nick.

— Craig.

— Cum merg lucrurile?

— Ca unse.

Belsey urcă la etajul doi, trecu de Biroul de Sprijin Comunitar și intră într-o încăpere folosită pentru depozitarea probelor. Își trecu numele pe listă. De gardă era Drakeley.

— Totu' bine, barosane?

— Foarte bine, mersi.

Belsey intră, deschise seiful, scoase zece grame de ketamină, un kil de hașiș și un pistol Sig-Sauer P220. Le îndesă prin buzunarele pardesiului. Nu reuși să găsească

bani deloc. Într-un dulap separat, în lateral, erau gloanțe pentru Sig. Le lăsă să cadă în buzunare și ieși.

— Să-ți fie de bine, Nick.

— Ne mai vedem.

Se duse în zona de birouri, care era goală. Deci asta avea să fie, cugetă el, un la revedere tăcut. Ridică telefonul de pe biroul lui Rosen și-l sună pe Duzgun.

— Sunt Alexei Devereux. E gata comanda mea?

— Gata. Ai banii?

Belsey îl apelă pe Emmanuel Gilman și, după zece apeluri, telefonul intră pe căsuța vocală.

— Ai baftă, zise Belsey. Am ceva pentru tine. Îmi trebuie șapte sute în bani gheață, și să știi că e chilipir.

Când să coboare treptele, dădu peste Trapping.

— Nick.

— Rob. Tre' să fug.

— Am un nume pentru atacul de joi, spuse Trapping.

— Bună treabă, Rob.

— Tot ce ține de afacerea din Halifax e la tine pe birou. Până acum, Patrick Dent a oferit cinci alibiuri. Au sunat și procurorii...

— Sunt cam pe fugă în momentul ăsta.

Trapping se încruntă.

— Te simți bine?

— În regulă. Doar că trebuie s-o iau din loc.

— Ai un pic de timp să semnezi formularele?

— Sigur.

Belsey urcă din nou la etaj și semnă formularele. Îi făcu din ochi lui Trapping și-l atinse pe braț. Ce-ar fi vrut să spună? La revedere. Nu te obișnuiești cu ideea că ești

polițist. Stăvilește-ți așteptările. În cele din urmă or să ți-o tragă.

Kings Cross, la est de City Road, Commercial Road, către Docklands. La un semafor pe roșu își încarcă pistolul. Miroși unsoare de armă și praf de pușcă, folosită în ultima săptămână. Îl puse la loc în buzunarul hainei și continuă să-și croiască drum printre zigurele de marmură falsă din Canary Wharf.

La interfonul lui Gilman, niciun răspuns. Belsey intră după un alt locatar și urcă la ultimul etaj. Ușa lui Gilman era deschisă. Belsey scoase arma.

— Emmanuel?

Tăcerea e altfel când ai o armă în mână. Pare mai țeapănă, mai aspră. Sângele trecuse de ușa camerei de zi și se prelingea pe hol.

Gilman zăcea cu fața în sus în cameră, cu AK-ul pe piept. La câțiva centimetri de mâna dreaptă se afla telefonul mobil. Corpul nu înțepenise cu totul încă. Belsey îi scoase șosetele și le trase pe mâinile lui. Încercă să nu se uite la capul finanțistului. Ridică mobilul și porni mesageria.

— Ai baftă, își auzi propria voce. Șterse mesajul și puse mobilul la loc.

Aruncă drogurile la toaletă și luă toți banii din cutie. Păreau a fi cam o mie de lire. Era pe punctul să se îndrepte spre ieșire, când se întoarse și luă iar mobilul. Rămăsese un mesaj neascultat. Îi dădu drumul.

— Emmanuel, nu-i a bună, zise un bărbat cu accent american de pe coasta de est. Am făcut niște cercetări și n-a mai fost în Londra din anii 1990. Hotelul spune că Devereux a fost pe insulă în ultimele șase luni. Nu investește în nimic și nu-i știe pe cei de la Hong Kong Gaming

Consortium. Avocații lui au venit încoace alaltăieri și-s gata să se așeze pe capul oricui spune altceva. E-ntr-un scaun cu rotile, Emmanuel. S-a dedicat protejării mediului. Viața marină. Nu știu cu cine ai vorbit tu...

Belsey numără banii în lift, la coborâre, și văzu că are nouă sute șazeci de lire.

O apucă către estul Londrei, străbătu Hackney și ajunsese în Green Lanes. Bătrânii adunați în încăperea din față a clubului priveau un TV înălțat într-un colț: *Lunetistul din Londra stârnește panică*. Tocmai se dădeau știrile. Buletinul revenea mereu la o hartă făcută pe computer, cu patru cruci la locul celor patru crime: Starbucks, St Clement's, Cavendish Square, Bishops Avenue.

— Uite aici, spuse Belsey și-i dădu douăzeci de lire unui bărbat cu șorț. Hasan este?

I se arătă din cap ușa către camera din spate. Nu se schimbase. Grasul era la masa lui. Pașaportul se afla pe masă, cu permisul de conducere strecurat în interior.

— Mă cam grăbesc, spuse Belsey. Lăsa cele șapte sute de lire pe masă și trase pașaportul spre el. Era britanic, datat cu câteva luni în urmă, un detaliu drăguț. Verifică permisul și poza de la pașaport și puse holograma în lumină. Erau în regulă. Existau în China fabrici întregi dedicate producției de holograme pentru piața neagră. I-ar fi plăcut, într-o bună zi, să ajungă prin acele locuri. Era unul dintre cele mai bune falsuri pe care le văzuse.

— Bună treabă, mersi.

Era pe punctul să plece, când Duzgun spuse:

— Stai jos.

— Nu pot să mai rămân.

— Am ceva ce te-ar putea interesa.

— Chiar așa?

— De lucru.

— Lucru?

— Dacă vrei să lucrezi, spuse Duzgun. Îți fac rost de slujbă bună, salariu minim.

— Pe moment, nu caut de lucru, spuse Belsey. Mulțumesc.

— Patron bun.

— Nu am nevoie, spuse Belsey. Poate mă întorc altădată.

Lăsa Mazda pe lângă râu, cu pistolul în torpedou, și se întoarse către Parlament. Westminsterul era extrem de tensionat, obsedat de lunetiști. Văzu șiruri nesfârșite de gardieni ce opreau vehicule și-i mânau pe turiști. Protestatarii de peste stradă de Camera Comunelor erau împărăștiați, corturile întoarse pe dos într-o învâlmășeală de poze cu copii arși și drapele palestinieniene. Belsey își arătă legitimația de polițist ofițerilor aflați la poarta Bisericii St Stephens și pătrunse în capelă. Poposi o clipă în holul umed, admirându-și noul pașaport. Singura lui problemă era că arăta prea nou. Îl îndoii, îl apăsă și-l smotoci un pic. Apoi păși spre intrare și-l văzu pe Kovar după porți.

— Max, strigă Belsey, dorind să obțină maximum de efect. Kovar ridică privirea. Belsey ieși din Parlament mulțumindu-i polițistului de gardă. Îl apucă pe Kovar cu ambele mâini.

— Cancelarul poate s-o țină la nesfârșit, spuse. Îmi pare rău că te-am făcut să aștepti. Putem să ne plimbăm un pic?

— Sper că nu te-am făcut să-ți scurtezi întâlnirea.

— Am aranjat totul. Acum nu mai au decât să bea șampania. Alexei i-a fermecat complet. E un om periculos.

Belsey îl purtă pe Kovar prin fața Parlamentului, către Millbank.

— Deci ai informațiile despre Proiectul Boadicea?

— Sigur, spuse Belsey vag. Dar am stat să mă gândesc dacă ar fi cinstit față de tine, Max. Suma de bani care e la mijloc e deșănțată. Odată ce oamenii află că așa ceva e lucru sigur, încep să se agite ca nebunii. Îl avem acum și pe cancelar de partea noastră și mai punem și noi jumătate de miliard. Domnul D. spune că un asemenea proiect înseamnă viitorul. Și ce aș putea să-i spun? N-a mai pierdut bani până acum și nu-s eu genul să mă apuc să-i zic că o să fie altfel de data asta. Însă un cazinou în Hampstead Heath...

— În Hampstead Heath?

Limuzina era chiar unde ar fi trebuit să fie, așteptând la intrarea către Victoria Tower Gardens. Ba chiar trimisese același șofer.

— Bună seara, domnule.

— Am ajuns, spuse Belsey. Ai vrea să intri, te rog? O să fie mai simplu.

Îi deschise portiera lui Kovar și urcară. Erau două seturi de locuri dispuse față în față, cu o masă lucioasă între locurile din fiecare șir. Se strecurară în despărțitura din spate.

— Urăsc chestiile astea, rosti Belsey. Dar sunt folositoare dacă vrei să lucrezi. Alexei numește asta biroul lui portabil. Scoase din haină planurile și le întinse pe masă: o hartă cu noul aspect al Heathului și o schiță a structurii centrale, văzută de sus și transversal.

— Uite-l. Proiectul Boadicea, spuse, lăsându-l pe Kovar să-și hrănească privirea. Primarul e disperat după el, City

e disperat după el. Am primit niște scutiri fiscale care mă fac să roșesc. Oamenii vorbesc acum de Hackney Marshes, de Clapham Common. Stau și mă gândesc, oare chiar e adevărat? Belsey turnă câte un păhărel de coniac. Kovar privea lacom planurile, fără să-și poată stăpâni un zâmbet. Dacă ăsta e începutul, atunci e doar la început, spuse Belsey. Începutul începutului. Se uită pe geam. Erau urmăriți de doi bărbați cu salopete pătate de vopsea, ce se opriseră la îngrăditura parcării. Hai să dăm o tură, zise Belsey.

Intrară în trafic și Belsey se gândi că-l văzuse, parcă, pe unul dintre bărbații aceia ridicând ceva către gură. Stai calm, își spuse. Când ai potul, termină jocul.

— În Detroit — ai văzut ce-am reușit acolo? Eu, personal, am făcut jumătate de milion în prima lună după ce-am investit. Cu ce-avem aici sperăm la o cotă de piață de șaizeci la sută. Sau, mai degrabă, optzeci. O mașină de bani, îmi vine amețea când mă gândesc.

Se apropiară de palatul Buckingham și opriră la trecerea unui grup de turiști care făceau poze. Șoferul claxonă.

— Spune-mi, zise Belsey, de ce vin oamenii ăștia aici să facă poze?

— N-am înțeles niciodată, mormăi Kovar.

— E din cauză că n-au altceva mai bun de făcut. Au terminat cumpărăturile, spectacolul nu începe decât pe la opt. De ce se duc oamenii s-o vadă pe Mona Lisa când sunt în Paris? Fiindcă habar n-au ce altceva ar putea face. Cum știe și domnul D., Londra a ajuns stațiune acum.

— Da.

Belsey aruncă o privire în oglindă.

— De când se ține după noi Fordul ăla Mondeo? îl întrebă pe șofer.

— Nu știi, domnule.

Se ținea în urmă; un șofer, un pasager în spate. Era însă greu să-ți dai seama, în traficul din Londra, că ești filat.

— Fă stânga pe Constitution Hill, îi zise Belsey șoferului. Nu semnaliza.

— Pardon, domnule?

— Virează aici. Nu semnaliza.

— Dar nu se poate face la stânga.

— De aceea și vreau să faci asta.

Schimbară direcția brusc pe lângă memorialul reginei Victoria, tăind fața unei mulțimi de șoferi furioși, și continuă spre Constitution Hill.

— Acum mergi mai departe spre Hyde Park Corner. Și dă-i bătaie.

— E vreo problemă? spuse Kovar smulgându-se de deasupra planurilor.

— Nu, nicio problemă. Cum ți se pare?

— Cred că-i foarte impresionant, spuse Kovar.

La sensul giratoriu din Hyde Park Corner, Belsey îi spuse șoferului să dea două ture împrejur. Scăpaseră de Mondeo, se părea. Văzu prin parbriz monumentul lui preferat din Londra, dedicat animalelor ucise în război, izolat pe insula sa din mijlocul traficului.

— Am o presimțire bună, spuse Belsey lăsându-se să alunece mai jos pe banchetă. La mine se întâmplă rar așa ceva. Mai sunt niște oameni cu care aș vrea să te întâlnești: băieții de la IT, parlamentarii. I-am spus lui Devereux cum mă simt. Suntem oameni care se bazează pe instinct.

- Pot acoperi cât acoperea și Hong Kong Gaming.
- Asta înseamnă șaptezeci de procente.
- Nicio problemă.

Un Ford Fiesta argintiu opri în spatele lor, cu doi bărbați care se străduiau să nu se uite la limuzină, dar încercând totodată să nu privească nimic altceva.

— Du-ne înapoi în piața Parlamentului, spuse Belsey.

— Și ce urmează mai departe?

— Păi avem de ajuns la Stansted în două ore. Domnul D. vrea să vii până la Sankt Petersburg în următoarele zile, să punem la punct chestiuni de detaliu. Dar știu că nu i-ar plăcea să se ducă acasă cu mâna goală. Am zis că aș putea lua cadoul tău la Stansted.

Bagă, bagă mare. Îl vedea pe Kovar pe gânduri. Vedea cum Fiesta se apropie, în vreme ce înaintau printre lumini către Whitehall. O echipă de supraveghere, era sigur acum. Belsey își întipări numărul mașinii în minte.

— E oare aeroportul cel mai potrivit loc? întrebă Kovar.

— Singura schemă care merge. O să fie sigur, ne ocupăm de asta. Trebuie să aduci cadoul la Stansted diseară, la zece fără un sfert, și de restul mă ocup eu. Nouă patruzeci și cinci fix, în fața terminalului principal. O să fiu acolo.

— Pare în regulă.

— E în regulă. O s-o faci.

— OK. Cobor aici.

— Oprește, îi spuse Belsey șoferului.

Kovar îi dădu mâna și ieși. Belsey îl urmări traversând strada înapoi spre Parlament.

— Stai un pic.

Lângă Westminster Abbey erau doi bărbați ce comunicau prin stații. Se uitară după Kovar cum trece drumul și continuă să meargă spre Millbank, de unde luă un taxi. Atunci cei doi se suiră într-o Toyota Avensis neagră, virară brusc în ac de păr și se luară după el.

Cincizeci și șapte

Belsey verifică numărul mașinii. Folosi telefonul din limuzină și sună la Biroul de Coordonare. Ei se asigurau că operațiunile poliției nu se izbeau cap în cap. Plăcuța ieși drept SCD10: unitate sub acoperire.

— De-ai noștri?

— De-ai noștri.

— Cine a dat drumul operațiunii?

— Are de-a face cu lunetistul. Northwood are impresia că știe cum să-l prindă, și asta implică urmărirea țintei sale.

— De ce?

— Nu știu. Toată lumea-i în Vauxhall și face planuri peste planuri. Sentimentul general e că n-au prea mult timp la dispoziție.

Belsey lovi de două ori cu pumnul, tare, în banchetă.

— Unde a auzit Northwood despre Max Kovar?

— De la un inspector de la Financiar.

— Philip Ridpath?

— Nu-i știu numele. A început să vorbească despre Kovar ieri.

Belsey începu să înjure. Vauxhall însemna Citadel Place, cartierul general al Agenției pentru Combaterea Crimei Organizate. Putea ajunge acolo în cinci minute, dar cu ce rezultat în afară de a fi arestat din nou?

— Ce departamente solicită Northwood? se interesă Belsey.

— Suport Operațional, Intervenție Rapidă, C019¹⁴, Teritorial. Le-a tăiat zilele libere. Crede că e ultima șansă.

Belsey izbi telefonul în furcă. Chemau toate brigăzile din South East ce dețineau arme și vehicule. Ridică iar telefonul, sună la biroul lui Ridpath și dădu peste Midgley.

— E pe picior de plecare, răspunse polițistul cu o voce târăgănată.

— Spune-i că sunt Nick Belsey. Trebuie să știe ceva în legătură cu diseară.

— Serios, a plecat deja.

— Spune-i să înceteze supravegherea lui Max Kovar. Operațiunea n-o să iasă.

— OK, o să-i transmit. Mulțumesc.

— Unde se duce?

— Poate e ceva secret.

— Se duce la Crimă Organizată.

— Și dac-ar fi așa?

— Spune-i să mai aștepte.

— Să mai aștepte?

Belsey lăasă limuzina în parcare la Whitehall, să fie văzută de urmăritori, și se întoarse pe jos până la Mazda.

¹⁴ C019 — Central Operations Specialist Firearms Command: departament din cadrul Poliției Metropolitane londoneze, care asigură suport armat.

Conduse cele patru cvartale până la New Scotland Yard și-l prinse pe Ridpath chiar când inspectorul pleca, strângând dosare la piept, îndreptându-se către un taxi.

— Ceva noroc cu camerele de luat vederi? se interesă Belsey.

— Nimic. Am văzut însă un buletin cu numele tău pe el, ești dat în urmărire.

— Mi s-a înscenat ceva. Toată chestia e un mare rahat. Suntem jucați pe degete.

— Nu știi care-i situația ta, dar eu cred că pot să-l găsesc pe lunetist.

— Toată povestea e o fraudă.

— Nu, aveai dreptate în privința Corporation of London. Vând zona Heath. HGC voiau să se combine cu Devereux, dar acum Max Kovar e pregătit să-și plătească intrarea.

— Nu vinde nimeni Heathul.

Ajunseră la taxi. Ridpath îl țintui cu privirea.

— De ce-a stat Kovar la telefon toată ziua, aranjând să fie trimise cadouri?

Belsey simți banii, simți că inima sa tânjește după bani.

— Nu știi, zise.

— Sunt pentru Devereux. Kovar crede că-i trimite ceva lui Devereux.

— Kovar e o glumă, spuse Belsey. N-are nimic de-a face cu Alexei Devereux. Devereux e stabilit pe o insulă undeva și salvează viața marină. Al nostru Devereux, cel din Bishops Avenue, a fost un fals. Un escroc care s-a folosit de noi. Toată povestea a fost teatru pur: petiția, zvonurile despre Milton Granby, companiile franceze ce concu-
rau pentru contract. Mai că a reușit să scape cu treizeci și

opt de milioane în cap și i-a lăsat să se bată între ei, doar că i-a pus cineva cuțitul la gât. Ar fi trebuit să fie escrocheria perfectă, pusă la cale și terminată în trei săptămâni.

— Nu chiar perfectă.

— Ce vrei să zici?

— Fata.

Ridpath se urcă în taxi. Belsey ocoli mașina și intră pe cealaltă parte.

— OK, zise Belsey. Nu chiar perfectă.

— Nu porni, îi spuse Ridpath șoferului, el nu vine cu noi.

— Ba da.

Șoferul porni. Merseră pe strada Victoria și intrară pe Vauxhall Bridge Road.

— Încă există un criminal în libertate, spuse Ridpath cu privirea ațintită drept înaintea. Belsey simți forța teribilă a omului obișnuit căruia i se oferă ocazia, care simte justiția în mâinile sale.

— Kovar n-are de-a face cu lunetistul, spuse Belsey.

— Deci cu cine se întâlnește Kovar? Cui îi transmite cadoul?

— Nu știu.

— O să-l atragă pe lunetist. O să ne ducă la el.

— Nu.

— Altă șansă nu avem.

— Și o să pui mâna pe el în următoarele ore? Indiferent pe unde-ar apărea? E nebunie curată. E ca și cum ai instiga la o baie de sânge.

— Acum sau niciodată.

— Pentru ce? Nu cred că înțelegi, dar nimic din toate astea nu e real, spuse Belsey.

— Jessica Holden a fost reală, zise Ridpath fără să-și întoarcă fața spre Belsey. Acesta încercă să-i vadă expresia. O să-l găsec pe cel care-a omorât-o, oricine ar fi. Erau la semafoare, așteptând să traverseze Millbank spre podul Lambeth, cu șirul nesfârșit de vehicule în trafic și, dincolo de ele, cu clădirile de birouri profilându-se palid pe malurile râului. Ridpath privea în gol. Semafoarele se făcură galbene și, în lumina lor, Belsey citi în ochii inspectorului o durere adâncă.

— Oprește taxiul, zise Belsey.

Cincizeci și opt

Se feri de mașinile ce veneau deplasându-se pe pavaj în zigzag, alergă pe Horseferry Road și apucă un vraf de cutii goale de carton de lângă un debit de ziare. La următoarea intersecție văzu o vestă fluorescentă atârând de un semn ce marca un drum în construcție și o luă și pe aceea. Continuă apoi să alerge spre New Scotland Yard.

Un vehicul de îngrijire peisagistică fusese parcat vizavi de intrarea principală. Aveau să fie suficiente produse inflamabile acolo. Belsey scoase bricheta Zippo și dădu foc cutiilor de carton. Sparse luneta dubei și le aruncă înăuntru.

Un moment nu se văzu decât fum, apoi ceva se aprinse vuind. Treizeci de secunde mai târziu mașina era înghițită de flăcări. Paznicii de la intrarea în New Scotland Yard dădură fuga într-acolo, apoi se întoarseră să dea alarma. Belsey își puse vesta.

— Toată lumea afară, răcni intrând la recepție. Polițiști și civili începură să se reverse în afara porților. Înaintă printre ei. Evacuați clădirea, spuse cu insigna scoasă. Alergă pe scări până la etajul patru, trecu de Fraude Cecuri și Infracțiuni IT, ajungând la Financiar. Midgley tocmai își îmbrăca haina. Belsey trecu mai departe către biroul lui Ridpath și încercă ușa. Era încuiată.

— Aveți cheile de la biroul inspectorului? întrebă.

— Da. Aveți permisiunea să intrați?

— Da.

— Nu prea cred. Poate că e vreo poză cu dumneata acolo. Dumneata, cu cardul de credit al altcuiva?

Belsey se duse la biroul polițistului, trase sertarele și le goli pe dușumea.

— Ce faci? făcu Midgley întinzându-se după telefon, și atunci Belsey îl lovi cu pumnul în față, lăsându-l pe jos, inconștient. Belsey îi luă cheile și descuie biroul lui Ridpath. Intră și închise ușa. Imaginile de pe cameră cu el însuși folosind cardurile lui Devereux se aflau pe birou într-un plic alb, pe care se vedea imprimat „Consiliul Camden“. Belsey băgă pozele în buzunar și cercetă biroul. În sertarul cel mai de sus dădu peste un vraf de fotocopii uzate: Doar pentru Biroul de Informații Infracțiuni Speciale: Pierce Buckingham. Conținea rapoarte informative complete despre Buckingham pe ultimii șapte ani, prinse de un text scos la imprimantă de pe site-ul *Moscow Business Gazette*: „Din fericire, Devereux și-a stabilit baze la Paris, Londra și New York și ar fi probabil bine-venit în oricare dintre ele...“

În vârful teancului era un e-mail imprimat de la Chris Starr: „Vă apreciez grija. Din păcate, din motive operaționale, nu pot divulga informații privind echipamentele folosite de PS Security pe parcursul operațiunilor sale...“. Era prins de fragmente de text de pe site-uri de spionaj, pagini rupte din cataloage despre camere ascunse, minicamere, camere în brichete, bijuterii și recipiente false de băuturi.

Belsey sună PS Security de pe telefonul lui Ridpath. Starr părea încordat.

— Nick?

— Când anume a dispărut Graham Dougsdale?

— Sâmbătă, în jur de trei după-amiaza.

— Are cam un metru șaptezeci, lat în spate, păr rărit.

— Exact.

— E la morga din Kings Cross, identificat drept Alexei Devereux. E acolo de câteva zile, Chris. Îmi pare rău.

Belsey lăsă receptorul din mână. Alarma de incendiu încă se auzea. În ușa lui Ridpath se auzi o izbitură. Se uită la Rolexul său fals. Nouăzeci de minute ca să ajungă la aeroport. Totul ieșea de minune, doar că îl freca la icre o echipă de supraveghere. Apoi se mai uită o dată la ceas.

Foarte țișător. Măcar știi ce fac chestiile alea?

Văzu silueta surprinsă de camere deplasându-se prin casă, umblând prin studio, apoi văzu aceeași siluetă privind-l de sus, atingând pătura. M-a ademenit acolo, cugetă Belsey. Încerca să ia ceasul înapoi.

Belsey se uită îndelung la ceas, la limbile false de Rolex, la steluțe și butoane. Și-l scoase, apoi îl desfăcu.

Lentila se găsea, cât o gămălie, în litera „o” din cuvântul „Rolex”. Cu un buton se făceau poze și cu altul se putea filma. Un al treilea, dacă-l desfăceai, scotea la iveală un port USB.

Nu era ceasul lui Devereux. Era al celor de la PS Security.

Belsey se năpusti afară, sărind peste Midgley, țâșni pe scări și năvăli afară pe la intrarea din spate.

Căută un internet cafe. Primul loc cu acces la un computer pe care-l găsi se dovedi a fi în fundul unei dughene de mărunțișuri ce făcea reclamă la reparații de laptopuri și transferuri de bani, și care avea în dotare șase monitoare și un copiator. Funcționa. Proprietarul avea o

cutie cu cabluri și adaptoare, iar al doilea pe care-l încercară conectă ceasul cu memoria computerului. În încăperea mai erau doi oameni care comunicau video la distanță și o gașcă de puști de școală, care ascultau sonerii de telefon. Ceasul îi făcu să se îmbulzească.

— Cât costă ăsta? întrebare copiii, adunați în jurul lui Belsey.

— Poate filma?

Încetară să zâmbescă atunci când pe monitor apărură imaginile.

Era, fără îndoială, o filmare din timpul unei urmăriri, făcută în grabă din diferite unghiuri, niciunul foarte apropiat. Imaginile arătau un bărbat de vârstă mijlocie și o fată de optsprezece ani îmbrățișați, umbriți de mașini parcate, spionați prin geamul unui restaurant, părșind localul și sărutându-se.

Imaginile, datate, erau de duminica trecută. Cuplul fusese urmărit până la casa din Bishops Avenue și fotografiat din nou la ieșire după încă o oră, apoi Dougsdale pătrunsesse înăuntru. Erau fotografiile cu camera de zi, cu dormitorul și, în cele din urmă, cu cabinetul. Apoi nu mai era nicio fotografie.

Belsey derulă înapoi până la sărut. Cuplul stătea în fața SUV-ului închiriat și a ferestrelor din față de la Villa Bianca. Ridpath îi ținea fetei paltonul și fața ei era înălțată, ochii închiși, amândoi cu ochii închiși, arătând de parcă ar fi știut că avea să fie ultima oară.

Belsey își făcu o copie. Apoi intră pe zborul lui și se înregistrează online. Alesse un loc la fereastră, își imprimă permisul de imbarcare, apoi își sfășie căptușeala hainei și lăsă ceasul să alunece înăuntru.

Cincizeci și nouă

Citadel Place își căpătase numele¹⁵ nu fără motiv, fiindcă era o clădire urâtă de beton din anii 1980 dintr-o zonă industrială de pe malul râului, toată numai porți negre și puncte de control cu grilaje. Belsey se apropie cu grijă. Mașinile vâjâiau intrând și ieșind, pe lângă depozite dărăpănate și sârmă ghimpată ruginită. Astăzi erau parcate și în stradă: cu și fără însemnele poliției, toate sub ochii a patru paznici și a cincisprezece camere de luat vederi. Belsey recunoscuse BMW-ul argintiu al lui Northwood.

Probabil că încercau să înjghebe vreun plan, stând la vreo masă în Centrul Operativ. Le trebuiau oameni care să acționeze în următoarele treizeci de minute. Sub nicio formă n-ar fi reușit să intre neobservat. Dacă cineva umbla cu poza lui, gata să-l înhațe, atunci erau cei de la Infracțiuni Agravate. Probabil că-i luaseră urma la Yard și acum măturau întreaga zonă dimprejur.

Se duse la pub.

The Rose ocupa un ungher în partea dinspre stradă ce da spre râu. Belsey intra. În spatele barului erau un

¹⁵ Citadel înseamnă „fortăreață” în engleză.

bărbat ce aranja pahare și un client: un băiat de zece ani, tuns periută, băgând în cutia jocului mecanic banii altcuiva. Când pe un pod din apropiere trecu un tren, întreg localul se zgudui.

— 'ziua, spuse Belsey. Descoperi un telefon lângă toalete și verifică dacă funcționează. Scaunele din fund se aflau lângă un geam care dădea spre intrarea spațiului industrial. De acolo se putea totodată vedea și orice persoană care intra în bar, fără a fi vizibil tu însuși pe loc. În colț era o ușă ce dădea spre terasă, formată din două containere de gunoi, un parasolar și câteva butoiașe goale. Belsey ieși. Terasa era un pic mai înaltă decât el. Se ridică pe butoiașe. De cealaltă parte văzu un șir de spații de depozitare sub arcada căii ferate, care înaintau către zona rezidențială Lambeth. Era o cale de scăpare.

Își cumpără un pahar de Guinness și sorbi. Apoi dădu un telefon.

— ACCO¹⁶, răspunse un bărbat.

— Sunteți Agenția pentru Combaterea Crimei Organizate?

— Da.

— Aveți oameni adunați la o întrunire în acest moment, cred. Trebuie să vorbesc cu unul dintre ei foarte urgent. Numele lui e inspector Ridpath, de la Investigații Financiare. Îmi puteți face legătura cu sala de ședințe?

— Cine să spun că îl caută?

— Cineva cu care vrea să vorbească neapărat.

Vocea dispăru o clipă, apoi reveni.

— Sunt în ședință. Nu primește telefoane.

Belsey stătu puțin pe gânduri.

¹⁶ În engl. SOCA — Serious Organised Crime Agency.

- Spune-i inspectorului că e tigrlul lui de zăpadă.
- Tigrlul cum?
- Spune-i, o să înțeleagă.

Apelul se întrerupse. Crezu că i se închisese, dar la telefon se auzi Ridpath. I se făcuse legătura.

— Da?

Vocea îi era absolut netulburată.

— Ieși din clădire, zise Belsey, apoi închise. Belsey scoase fotografia cu sărutul și o privi cu admirație. O poză bună. Dougsdale trebuie să fi stat la o cafenea din partea opusă. Jucându-se cu ceasul. Barmanul dispăru în spate, iar Belsey îl chemă la el pe băiatul de la aparat.

— O să iasă un bărbat din parcul industrial de peste drum. Dă-i asta, spuse întinzându-i foaia scoasă la imprimantă. Spune-i că prietenul lui îl așteaptă aici. Belsey flutură o bancnotă de douăzeci, apoi scoase una de zece. Uite, îți dau banii ăștia înainte, restul după.

Băiatul luă banii și se uită la ei, apoi la Belsey.

— Care-i poanta?

— N-ai să mai faci tu bani așa ușor niciodată. Da sau nu?

Băiatul luă poza, bancnota de zece și ieși. Belsey urmări pe fereastră scena. Ridpath ieși din comandamentul celor de la Crimă Organizată. Rămase pe stradă, singur, rotindu-și privirea între capătul înfundat al străzii și râu. Îl văzu apoi pe copil și foaia din mâna acestuia. Băiatul îi dădu poza, arată cu degetul în spate, spre bar. Ridpath se uită înspre pub, apoi privi fotografia.

Belsey se depărtă de fereastră. Tânărul pasionat de jocuri reveni și Belsey îi dădu restul de bani.

— Du-te să-i cheltui în altă parte.

Băiatul plecă rapid. Un moment mai târziu intră Ridpath. Se uită prin jur, îl văzu pe Belsey și se îndreptă spre el. Rămaseră un moment așa, privind-se doar.

— Tare simpatic ești, ticălos dat naibii, zise Belsey într-un târziu, cu un ton în care se ghicea un soi de respect adânc.

— Ce vrei?

— Să-i oprești.

— Nu pot.

— Northwood poate. Zi că vrei să pui stop deocamdată. Zi că-i de rahat ceva, că nu-i cum trebuie.

— Vreau să se facă dreptate.

— Vrei dreptate? A murit din cauza ta, tâmpitul.

Ridpath se aruncă asupra lui Belsey. Nu era prea bun luptător. Sfârși prin a-i pune o mână pe față, în vreme ce cu cealaltă îl apucă de guler. Belsey era pregătit să suporte.

— N-am omorât-o eu, spuse inspectorul cu voce slabă. Doar știi. Știi cine a făcut-o.

— Dă-mi drumul, zise Belsey. Oprește urmărirea lui Kovar. Lasă-l să ajungă unde are treabă, apoi fă ce vrei. Mai e o alternativă la asta și nu-i deloc drăguță.

Ridpath îi dădu drumul.

— Când te vezi cu el?

— Într-o oră.

— N-o s-o faci.

— Ba da.

— Dă-mi aparatul.

— Oprește operațiunea. Spune că s-a mutat pe mâine dimineață.

— O să ajung de tot râsul.

— La fel și de la pozele pe care le am.

Ridpath dădu înapoi și Belsey îl urmări cum pleacă. Se duse la geam și-l văzu pe inspector cum trece drumul spre sediul Agenției și se oprește la intrare. Ridpath rămase acolo treizeci de secunde, cu capul plecat, apoi își arătă legitimația paznicului și intră.

Cincizeci și opt de minute.

Șaizeci

Belsey forță încuietoearea BMW-ului lui Northwood, rupse lăcașul cheii de contact și porni mașina conectând firele. Pe scaunul din stânga se afla un girofar albastru de poliție, detașabil, iar pe bord, un buton pentru pornirea sirenei, lângă un radio ce prindea frecvențele poliției. Belsey coborî geamul și fixă girofarul pe acoperiș. Apoi porni sirena.

Totul era în regulă.

Ajunse, cu 180 de kilometri la oră, în patru minute în Central London și trecu, în șapte, de Golders Green. Peisajul plat al suburbiei se estompă: orizontul subțire, cenușiu, casele cu ferestre bătute în scânduri care mărgineau drumul de ieșire din oraș erau toate supte de gaura neagră a trecutului.

Belsey dădu drumul la radio și ridică receptorul. Anunță că se văzuse pe el însuși îndreptându-se în direcție opusă, pe M20, în direcția Folkestone.

— Recepționat, îi răspunse operatorul.

Mări viteza până la 190 de kilometri. Îi aducea aminte de cursele nocturne de altădată. Chesthunt, Broxbourne, rezervoarele dinspre est. Era minunat: pace absolută. Apoi apăru poliția.

Mai întâi îi atrase atenția un Land Rover al Poliției Rutiere. Credeau că urmărește pe cineva și voiau să ajute. Belsey îi văzu în oglinda retrovizoare făcându-și de lucru pe la stații. Încercau să ia legătura cu el.

Belsey ridică transmițătorul:

— Totul e în regulă. Retrăgeți-vă. E o operațiune a Poliției Metropolitane. Vă rog să vă retrageți.

Putea depăși un Land Rover. Belsey accelerează. Ce mai zvâc. Se bucură de asta vreo douăzeci de secunde, apoi se uită în oglindă și văzu două vehicule roșii de urmărire purtând emblema cu săbii a Poliției Essex pe parbriz. Foarte bine, gândi, au ieșit la bătaie și băieții din Essex. Alergătorii din față ajunseră în dreptul lui și-l cercetară de sus până jos. Doi tipi puși pe fapte mari. Se întoarse ră unul spre celălalt și știu ce-și spun. Când polițistul de pe locul din stânga ridică un transmițător la gură, Belsey știu că solicită o verificare a numărului său de înmatriculare. Curând aveau să ceară blocarea drumului.

Belsey mări viteza până la 210 de kilometri pe oră. Partea aceea din M11 era bine știută de șoferi. Totuși, majoritatea mașinilor veneau spre Londra. Unitatea de intervenție încercă să-l scoată de pe drum. Belsey simți forța izbiturii laterale. Însă BMW-ul lui Northwood era mai puternic. Izbi la rândul lui și polițiștii pierdură pentru o clipă controlul, permițându-i să se strecoare printre ei.

Se apropiau acum de marginea districtului Cambridgeshire. Vitezometrul arăta 300 de kilometri la oră. La viteza asta, realitatea nu poate ține pasul. Se simțea calm. Nu mai șofase în felul ăsta de când era polițist în uniformă. În întunecime, câmpurile din Essex deveneau câmpurile din Cambridgeshire, plate, gri, separate de stâlpi și hățșuri. Poliția din Cambridgeshire avea să furnizeze

întăririle pentru blocaj. Aveau, de asemenea, și propriul lor suport aerian. Trebuia să facă ceva până ridicau elicopterul în aer.

Trecu de nodul rutier șapte. Dacă aranjau blocajul, n-avea să fie înainte de nodul nouă. Vedea avioanele coborând spre nord, luminile pistelor sub acoperământul norilor. Belsey își potrivi centura de siguranță și trecu brusc pe banda de avarie. Mașina din spatele lui se tamponă de bară — cu o zguduire —, iar panoul luminos poziționat deasupra șoselei pâlpâi pe toate cele șase benzi: *Oprește acum. Blocaj în față*. BMW-ul lui Northwood era blindat. Putea rezista la ceva tăvăleală. Era posibil să fie nevoie.

Belsey își mută pașaportul din buzunarul de la piept în cel de la pantaloni. Scăzu viteza la o sută cincizeci, apoi la o sută douăzeci. Văzu o rețea de lumini albastre pâlpâind sus. Când mai avea două sute de metri, învârti puternic volanul. Mașina scrâșni pe banda de avarie și ieși de pe autostradă. Pierdu pământul de sub roți, dar reveni cu un bufnet. Apoi se trezi cu susul în jos și crezu că o terminase cu viața. Jalnic, își zise. Ești conștient încă, gândi. Deasupra se auziră claxoane țipând, apoi se domoliră în depărtare. Părea să fie viu încă, întreg, nevătămat.

Găsi mânerul portierei, sări afară și-o luă la fugă. Se cercetă în timp ce alerga: nu-și rupsesse nimic. Vedea. Se năpusti printr-o miriște, trecu un gard electric, depăși niște utilaje de fermă și un hambar. Aerul mirosea a pământ reavăn și a animale. Acum auzea și elicopterul. Nu-l văzuse ieșind, totuși, ceea ce însemna că era prea puțin probabil să-l aibă în raza vizuală. Mergi calm, gândi el; nu se putea să fie singura persoană de jos care se plimba, deși,

în noaptea aceea de duminică, prin peisajul rural, așa păreau să stea lucrurile.

O apucă pe un drum neasfaltat și înaintă prin șanț, urmând indicatoarele spre Bishops Stortford. Pe lângă el trecu un convoi de camionete olandeze. Nu mai văzu decât câmpurile vălurindu-se sub lumina lunii. Am reușit să ies din Londra, gândi Belsey.

Apoi, câteva căbănuțe răsfirate se transformară într-o aglomerație de clădiri albicioase, noi. Bishops Stortford dădea stingerea: mese întoarse cu picioarele în sus prin taverne și cafenele, un grup de tineri la monumentul eroilor de război, un om plimbându-și câinele. Sirenele nu se mai auzeau. Chiar și elicopterul se auzea vag. Să pășești prin oraș era ca și cum ai fi intrat în altă lume. Și știa, acum, că putea reuși. Simțea mirosul fripturii de duminică, iz de asfalt proaspăt, de cidru alb.

Aeroportul apărea ca o cutie de lumină la orizont. Belsey se gândi la forțele de pază de la porți: cine intra în aeroportul Stansted fără niciun bagaj și cu un pașaport nou-nouț? Cunoștea măsurile antiteroriste. Era acum în capătul satului, aproape pe ultima bucățică de drum. Un tren slobozi o notă lungă ca un vaiet, încetinind la trecerea prin gara din Bishops Stortford. Expresul de Stansted. Belsey se împletici printr-o grădină și dădu într-un câmp, pe a cărui pantă nămolosă ajunse la linii.

Trenul trecea huruind și aruncând scântei ce lumineau cuplajele vagoanelor din spate. Belsey își făcu loc spre șine. Ceva îl apucă de picior și-i sfâșie cracul pantalonilor. Blestemă simțind cum țâșnește sângele, dar înaintă. Își croi drum printre tufele de mure și uscături, urcă pe pietrișul de la liniile ferate și simți forța trenului. Trei vagoane încă nu trecuseră. Așteptă, apoi puse piciorul pe

un tampon de la un capăt și găsi un mâner. Și brusc se ridică de la pământ, deplasându-se. Trenul intră într-un tunel. Belsey își lipi fața de metal. Zgomotul era asurzitor. Însă, după încă un minut, se domoli iarăși. Carapacea de beton a aeroportului se ivi, cu familii ce așteptau sub neoane, cu valizele la picioare. Belsey păși pe platformă și merse spre scările rulante, îndepărtându-și cu mâinile praful de pe haine.

Bun venit în London Stansted. Totul era plin de pace. Labirintul, pe un etaj, de prăvălii și chioșcuri cu mâncare se întindea până la ghereta de control a pașapoartelor. Unii călători se lăteau deja pe banchete. Doi membri ai pazei aeroportului scoteau bani dintr-un bancomat, cu pistoalele automate Heckler & Koch atârându-le pe umăr. Belsey cercetă panoul cu plecărilor.

10:30 Salonic YK954 Ultimul Apel.

Avea cam șase minute să se imbarce, patru înainte ca poliția locală să apară. Începu să alerge spre terminal. Indicatoarele arătau *Fără oprire*, însă mașinile opreau, familiile se îmbrățișau și aruncau valize în portbagaje, asta până ce poliția aeroportului venea să le spună să se deplaseze. Și Kovar pe unde era? Belsey se uită în lungul drumului și ascultă sirenele. Și îl văzu pe Kovar înaintând spre el, iar inima i se făcu ușoară ca un fulg.

— Max, rosti Belsey.

Șaizeci și unu

Kovar rânji, cu mâna întinsă. Lumina i se reflecta în dinți. Două gărzi de corp de-ale lui se aflau lângă mașinile lor, certându-se cu polițiștii în veste galbene.

— Jack, rosti Kovar.

În spatele gărzilor de corp se aflau două remorci lungi, atașate fiecare la spatele câte unui jeep. Blocau drumul. Polițiștii nu erau prea mulțumiți. Belsey înaintă și el spre Kovar cu mâna întinsă, uitându-se pe lângă el la remorci și la cei doi paznici ai acestora. Nu era o mașină cu bani.

— Aici sunt, spuse Kovar. Și, atunci, mâna pe care Belsey era cât pe ce să o strângă se retrase și el se trezi că pășește printr-o pulbere de sânge.

Belsey văzu cum Kovar face o piruetă, înainte să audă zgomotul împușcăturii. Apoi analiză sunetul: nu era o carabină a poliției sau a pazei de pe aeroport. Era sunetul sec al unei puști cu lunetă.

Gărzile lui Kovar șovăiră o secundă, apoi dădură fuga să-l acopere, mutându-l înapoi în mașina de teren. O a doua împușcătură perforă remorca, aceasta cutremurându-se deodată, în vreme ce un sunet umplea aerul. Era

un sunet groaznic, animalic, terifinat. Unul dintre paznici îndreptă arma spre Belsey, însă un al treilea glonț ateriză între ei de pe acoperișul terminalului și omul se răsuci precipitat în acea direcție.

— Unde-s banii? întrebă Belsey.

Primul jeep demară cu zgomot și încercă să se depărteze, însă un glonț pătrunse în el dintr-o parte. Sirenele vuiră, iar poliția de pe autostradă și paza aeroportului începură să înconjoare locul, unul dintre vehicule grăbindu-se să taie calea convoiului lui Kovar. Mașina de teren își schimbă brusc direcția și remorca se izbi de paza aeroportului. Prelata remorcii se desfăcu și dinăuntru începură să se reverse caii. Începură să galopeze pe asfalt în toate direcțiile, cinci la număr, mânji și armăsari tineri, ridicându-se în două picioare și gonind fără țintă. O a doua mașină de poliție viră ca să-i evite, apoi o a treia se izbi în a doua.

Belsey se ghemui după panourile antiterorism din beton. Din a doua remorcă se auzeau alte nechezături. Belsey văzu cum remorca se zdruncină din cauza panicii dinăuntru. La bufnetul încă unui foc de armă, cei cinci cai de acolo izbiră ușile în lături și săriră afară, unii târând funii după ei. Goniră pe pistă către garduri, apoi se întoarseră înspre paza aeroportului. Sunetul de copite pe asfalt umplea aerul. Licărirea inertă a neanelor sclipea albastră pe pielea lor neagră.

Lunetistul trase din nou. Doi cai intrară galopând în terminal. Apoi, un al treilea și un al patrulea. Belsey văzu cum cineva coboară pe la exteriorul clădirii și intră calm, punându-și o jachetă galbenă de cărător de bagaje, în vreme ce pompierii intrau cu brutalitate în scenă — trei autospeciale care blocază intrarea în terminal, însă nu

destul cât să împiedice caii să treacă. Belsey se deplasă și el, ferit de cai, printre mașinile de pompieri, și pătrunse în clădire.

Aerul era umplut de țipete asurzitoare și de un iz pătrunzător de parfum și alcool. Împușcăturile nu trecuseră neobservate; se auzea o sirenă de urgență. Sticle de vodcă de la duty-free și loțiuni după ras zăceau făcute zob pe jos, abandonate de pasagerii care fugiseră la adăpost. În ușile rotative se blocase un cal, iar altul, ce ajunsese la standul Krispy Kreme, răsturna mesele și scaunele. Familiile dăduseră fuga în magazinele O'Neill și Burger King, încercând să baricadeze toate ușile pe care le putuseră găsi. Oamenii se scurseseră pe laterale și centrul era gol, un tărâm al nimănui, în care caii se învârtteau înnebuniți.

Belsey zări un bărbat îmbrăcat în cărător de bagaje, ce se sălta pe acoperișul de la Burger King, și o porni după el. Tocmai își planifica următoarea mișcare, când pe la ureche îi șuieră un glonț venit de afară. Se răsuci și-i dădu seama că poliția aeroportului trăgea în el. Încercă să scoată insigna, apoi se răzgândi și alergă să se adăpostească după un automat de check-in.

Tot locul puțea a cal. Urinaseră pe jos în terminal și lăsasera mobile de bălegar. Un glonț veni dinspre terminal, de la înălțime, având ca țintă intrarea principală, unde forțele de securitate ocupau poziții. Crede că în el trag, gândi Belsey. Văzu prin geam cum poliția din Cambridgeshire se adună, iar după ei Poliția Metropolitană, camioane pentru revolte urbane și automobile, bărbați și femei de la Combaterea Crimei Organizate punând frâne bruște, împrăștiindu-și vehiculele cu sau fără însemne pe toată suprafața de dinaintea aeroportului.

Încă o împușcătură, care făcu un cal să sară peste pupitrul de imbarcări și pe altul să spargă cu copitele ferestrele unui magazinaș de suveniruri. Un al treilea dădu buzna peste pupitrul companiei Ryanair, alunecă în parfum și țcăni nebunește din copite preț de o clipă. Apoi căzu pe o parte, alunecând peste un vraf de scaune de plastic. Unul dintre cai fusese lovit. Stropea împrejur cu sânge, căutând o cale de scăpare. Nechezăturile calului erau nepământene, ochii săi negri se holbau îngroziți. Un alt cal sări peste punctul de control al pașapoartelor și intră în sala de plecări, își prinse piciorul într-un cărucior de bagaje și începu să-l târască în viteză după el, zvâcnind din cap. Undeva, cineva încă făcea anunțuri: *Ultimul apel... Rugăm pasagerii pentru zborul YK954 în direcția Salonic să se îndrepte spre poarta numărul șapte...*

Belsey căută o cale de a se sui pe acoperiș. Luă o masă de la o cafenea și o folosi ca să se suie în vârful unei dughene cu cravate. Se înălță încetișor, însă lunetistul nu rămăsese pe loc, ci sărise de pe acoperiș pe o casă de schimb valutar, unde era la adăpost după unul dintre pilonii acoperișului.

Belsey scoase Sig-ul și trase piedica.

Vedea, sub el, întreaga scenă: paza aeroportului ocupând poziții peste tot și, dincolo de ei, alergând, polițiști în uniformă. Sosiseră cei de la Metropolitană, precum și cei de la Crimă Organizată. Northwood. Comandantul părea pierdut. Niciunul dintre ei nu-l vedea pe trăgător.

Belsey observă cum lunetistul, de pe acoperișul casei de schimb, se postă sub o gură de aerisire și mai băgă un cartuș pe țeava puștii. Era concentrat asupra a ce se petrecea jos. După ce încărcă arma, o trase la spate ca să

poată sări de pe casa de schimb pe birourile de îmbarcări, apoi se asigură iar, ținti și mai slobozi un glonț.

Belsey numără: trei împușcături, acum patru. Un răpăit de focuri dinspre poliție și paza aeroportului veni ca răspuns, spărgând o porțiune din acoperișul de sticlă. Lunetistul îndepărtă sticla din jurul său. Nu se grăbea: ținta și trăgea, protejat de structura însăși a clădirii. Reculul celei de-a cincea împușcături aproape că-l dărâmă de pe adăpostul lui. Belsey așteptă. Al șaselea glonț lovi un gardian în braț. Acum urma reîncărcarea. Trase percutoorul, scoase cartușele goale și băgă mâna în jachetă după muniție nouă. Belsey sări și se apropie.

— Milan, spuse. Lunetistul se uită peste umăr, cu mâinile încă încercând să bage cartușele. Părea speriat, de parcă nu și-ar mai fi auzit de mult numele și trebuia să se gândească ce însemna. Era mai tânăr decât se așteptase Belsey. Probabil subestimase distanța dintre ei. Belsey îl lovi cu piciorul în plină față și-l privi cum se prăbușește.

Șaizeci și doi

Era încă viu când ajunse și Belsey la parter, lătit în mijlocul unui cerc de polițiști, cu pușca la câțiva metri distanță. Belsey avusese timp destul să vadă că bărbatul mișca. Un grup de polițiști se întoarse spre Belsey.

— Sunt bine, spuse Belsey.

Apoi cineva îl dădu cu un spray paralizant și căzu la pământ. Împrejurul încheieturilor simți strângerea cătușelor.

— Hei...

Fu împins într-o cameră securizată, cu șuvoaie de lacrimi în ochi.

— Scoateți-mi cătușele, spuse.

Nimeni n-o făcu.

— Dați-mi cu niște apă pe față, nenorociților.

Cineva aruncă apă peste el. Reuși, în cele din urmă, să respire. La puțin timp reuși să și vadă. Se aflau într-un birou de custodie a emigranților, cu hărți ale Africii, Indiei, Pakistanului și Asiei Centrale pe pereți. Împrejurul său se adunase un grup select: Northwood, șeful Intervențiilor Armate, administratorul aeroportului. În al doilea rând, îi văzu pe superintendentul-șef Barry Marsh,

capul Agenției pentru Combaterea Crimei Organizate, și pe comandantul Ashfield de la Antiterorism. Închiseră ușile.

— Pe el îl știu, spuse Northwood.

— Domnule, zise Belsey.

— Vorbește.

Belsey stătu o clipă să-și adune gândurile. Avea un public cu sufletul la gură. Și ditamai povestea de spus.

— Omul pe care l-ați prins e cunoscut sub numele de Le Chasseur. E croat, probabil născut Milan Balic, deși, de câțiva ani, nu mai vezi asta pe pașaportul lui. Cei de la Infrațiuni Internaționale îl cunosc. E cunoscut și la Paris, Genova și Roma. Mai recent, Balic a fost cel care a comis asasinatul Jessicăi Holden și pe cel al lui Pierce Buckingham. A fost angajat de un grup numit Hong Kong Game Consortium după ce au fost jecmăniți într-o escrocherie, în urma căreia au ajuns să dea treizeci și opt de milioane de lire cuiva care nu era Alexei Devereux.

Belsey îi lăsa să digere asta. În cele din urmă, super-intendentul-șef Mars vorbi:

— În ce fel a fost implicată Jessica Holden?

— Jessica l-a cunoscut pe escroc printr-o agenție de escorte. S-au îndrăgostit și ea l-a ajutat. Banii aveau de-a face cu Proiectul Boadicea. Ar fi trebuit să fie un cazinou și un hipodrom pe Heath. Escrocul a realizat impecabil scena. A făcut donațiile necesare, a stârnit false reacții de protest, a închiriat o reședință pe Bishops Avenue; tot ce te-ai aștepta să facă un oligarh proaspăt venit în oraș. S-a folosit de Pierce Buckingham ca să-i atragă pe investitori, fiindcă cu asta se ocupa Buckingham. A avut loc o întâlnire la Guildhall, sâmbăta trecută, iar banii au fost transferați la câteva ore după aceea. Apoi au dispărut. Deloc

surprinzător, deoarece adevăratul Devereux e undeva pe o insulă și n-are nici cea mai vagă idee despre toată afacerea. Căutați în birourile de la Logan-Vesser Construction dacă vreți să vă faceți o idee mai bună despre visul pe care-l vindea. Poliția e deja acolo, fiindcă suspectul pe care-l dețineți a încercat să mă împuște pe mine și pe jurnalista Charlotte Kelson acum câteva ore, când am trecut pe acolo într-o vizită.

— Duminică, cel care se pretindea a fi Devereux a ucis un agent al PS Security pe nume Graham Dougsdale. A fost găsit în Bishops Avenue. Dougsdale îl luase prin surprindere. Și aici au început problemele.

Belsey își luă un moment ca să savureze situația. Cătușele îi săpau urme în carne, însă audiența îi sorbea cuvintele de pe buze.

— Escrocul a făcut două greșeli, continuă Belsey. Și-a pătat mâinile cu sânge și s-a îndrăgostit. Amândouă l-au încetinit. A eșuat să dispară atunci când era cazul. A pierdut momentul potrivit ca să moară. Faptul că a pus-o pe Jessica să identifice cadavrul ca fiind al lui Devereux sugerează că voia să-și asigure o zi ca să plece. Când s-a văzut cu un cadavru pe mână, s-a gândit că l-ar putea folosi ca să le abată atenția victimelor sale. Consorțiul însă își pornise deja răzbunarea.

— Cine e? întrebă comandantul Ashfield.

Belsey își roti privirea peste fețele îmbujorate ale ofițerilor superiori, apoi peste hărțile laminare de pe pereți.

— Nu știi, spuse și clătină din cap gânditor. Se auziră multe oftături și câteva înjurături.

— Vreo idee cum l-am putea găsi? întrebă Ashfield.

— Unde v-ați duce ca să dispăreți pentru totdeauna?

Tăcere. La asta, se părea, nu se gândiseră.

— Dați-i lui Johnny Cassidy statut de informator protejat, spuse Belsey. Spuneți-i judecătorului că a fost de foarte mare ajutor.

— John Cassidy?

— Da. Și aruncați o privire asupra agenției de escorte Sweetheart Companionship. Se folosesc de fete minore. Și cred că singurul motiv pentru care n-au fost închiși e cel că băieții de la West End Central au un acord lucrativ cu ei și iau parte la orgii, uneori filmate, inclusiv cu animale și droguri.

— West End Central?

— Verificați-le calculatoarele. Pot să iau un pic de aer?

Îi scoaseră cătușele și se ridică frecându-și încheieturile. Comandanții transmiteau deja ordine, trimiteau instrucțiuni prin stație, sunau la sediul central. Avea să fie o noapte plină. Belsey ieși dintre ei și pătrunse pe terminal. Isuse, cugetă urmărind scena. Apoi, lângă el apăru Northwood, posac și aproape vulnerabil.

— Ce-o să spui?

— Cui?

— Presei.

— N-o să spun nimic.

— Or să fie o groază de întrebări.

— M-am gândit ca, dat fiind numărul întrebărilor, să vă las pe dumneavoastră să vă ocupați, făcu din ochi Belsey. Cum vă sună?

— Foarte bine, încuviință Northwood viguros.

— Mai am slujba?

— Da, o mai ai.

Belsey o porni spre ieșire.

— În cazul ăsta, ar trebui să dorm un pic, spuse.

Aeroportul se închidea, erau întinse benzi, două elicoptere survolau spațiul. Un cal, întins pe o parte, primea îngrijiri medicale. Restul erau strânși laolaltă. Luminile rotitoare de la șaptesprezece vehicule de intervenție transformau locul într-o discotecă respingătoare, luminând animalele traumatizate și un șir de oameni zguduiți, care erau mânați, cu mâinile la spate, către un motel Travelodge.

Belsey auzi voci în spate: Northwood pregătind conferința de presă, experți criminaliști apărând cu expresii neîncrezătoare pe chipuri. Apoi, când se mai depărtă puțin de terminal, vântul le spulberă vocile și se făcu liniște din nou; rămaseră doar luminile colorate traversând întinderea liniștită a pistelor, fără să poată ciunti întunericul de dincolo de ele.

Șaizeci și trei

Belsey luă trenul până la Kilburn. Merse către casa lui Ridpath, fără să știe la ce să se aștepte să găsească acolo. Fu surprins să vadă că mașina inspectorului era încă acolo, cu arcurile lăsate în jos. Probabil că portbagajul era plin, gândi Belsey. Pe bancheta din spate erau niște saci. Fu și mai surprins să vadă că înăuntru licărea slab o lumină.

Sună la ușă. Auzi cum cineva se apropie, apoi se oprește lângă ușă și încremenește.

— Dă-mi drumul, spuse Belsey.

— De ce?

— De ce nu? Sunt singur, neînarmat.

Ridpath deschise ușa, se uită pe stradă și intră la loc în casă. Belsey îl văzu punând la loc un cuțit în sertarul din bucătărie. Lui Belsey îi trecu prin minte că, nu de mult, omul acela ucisese pe cineva. Dar nu se simțea în primejdie. Intră în casă și închise ușa, apoi se prăvăli pe sofa.

— Treizeci și opt de milioane, zise. Ce mai peșcheș!

— Cât mai am? întrebă Ridpath.

— Șase ore maximum. Nu m-aș opri să fac poze dac-aș fi în locul tău.

— Nu le-ai spus?

— Mi-a ieșit din minte.

Ridpath îl privi și înclină puțin capul.

— Ce vrei? zise în cele din urmă.

— Poate vreau să-mi iau adio, zise Belsey uitându-se prin încăperea. Se ridică, luă restul de scotch din dulăpiorul pentru jocuri și bău din sticlă. Chiar crezi că poți scăpa?

— Lumea-i încă mare.

— Poate.

— Am stat zece ani la Fraude. Știu cum poate să dispară cineva.

— OK, zise Belsey și-i oferì sticla lui Ridpath, dar acesta refuză. O viață mereu pe fugă, își spuse Belsey: era oare ceva de invidiat? Să te uiți peste umăr cât e ziua de lungă? Dar poate că o viață de fugar aduce mult cu orice altă viață. Și treizeci și opt de milioane puteau netezi mult drumul.

Ridpath închise gazul și-și luă haina. Belsey ridică telefonul din bucătărie și sună la Lanesborough.

— Max Kovar e acolo? întrebă.

— Tocmai l-ați ratat, domnule. Domnul Kovar a plecat din hotel acum câteva minute.

— Știți încotro?

— N-a lăsat nicio adresă.

— Mulțumesc.

Belsey închise și mai luă un gât de whisky. Ridpath apăru cu un teanc de documente false și cu o gentuță transparentă cu vopsea de păr, foarfeci și adeziv. Belsey îl văzu stând nemișcat în grădină, cu trusa de evadare pregătită. Poate se întreba dacă are vreun sens să-și mai ia cheile.

— Avea asupra ei vreun pașaport? întrebă inspectorul brusc.

— De ce?

— Avea de gând să vină cu mine?

O spuse cu amărăciunea cuiva care știe cât valorează, știe că se expune ridicolului și că nu vrea să se lase doborât. *Așa de avut, de charismatic*, gândi Belsey. Poate oligarhul lui Ridpath avea să renască undeva — seducător, omnipotent. Să înceapă iarăși cu trucurile. Poate Devereux și șarmul său erau moarte pentru totdeauna.

— Nu știi, zise Belsey. Se gândi la bilet, la pașaportul din dulapul fetei. Sigur, de ce nu? Băgă mâna în buzunar și scoase ceasul. Îl vrei? Încă mai are pozele în memorie. Ridpath se holbă o clipă la ceas, apoi îl luă. Îl puse în buzunar și aduse telefonul mobil al lui Belsey.

— Poftim.

— Mersi, zise Belsey luându-l.

— Stai. Ridpath urcă scările. Belsey se holbă la cuptor și la pozele de pe frigider, una cu Turnul Londrei și cealaltă de la Paris, lipite cu magneți. Se uită la raftul cu mirodenii și la șervețelul de pânză de sub scaun. Ridpath apărură cu un plic mare, voluminos.

— Ce-i acolo? zise Belsey.

— Explică tot.

Belsey luă plicul. Îl simțea greu în mână.

— Ce mai e de explicat?

— Dacă ai vreo problemă.

Ieșiră amândoi din casă. Belsey îl privi cum încuie pentru ultima oară. Așteptă ca Ridpath să arunce priviri lungi, pline de autocompătimire, însă detectivul nu făcu decât să intre în mașină și să pornească motorul. Fără vreun la revedere. Ridpath dădu rapid în marșarier, accelerează și o porni către Willesden Lane, pe drumul exilului.

Șaizeci și patru

Belsey nu plecă imediat. Nu avea nicio destinație. Stătu peste drum, pe un parapet, privind casa ce părea mică acum, ghemuită la pământ, de parcă totul de pe planetă s-ar fi lăsat în jos pe arcuri. Se simțea cherche-lit. Fusese o zi lungă. Se uită la casă și la cerul de deasupra, căutând stelele. În cele din urmă, privirea îi căzu asupra plicului din mâini. Oare cât de mult voia să i se explice? Împunse pachetul, îi rupse învelișul și scoase un teanc de bancnote de douăzeci, cu sigiliul de la bancă, noi și foșnitoare: potrivit benzii care-l sigila, era vorba de o mie de lire. Apoi scoase încă un teanc. Erau numai teancuri de bancnote de cincizeci și de douăzeci. Belsey se ghemui la marginea drumului și se apucă să facă teancuri ordonate, încercând să nu râdă sau să plângă. Douăzeci de grămăjoare. Optzeci de mii, poate nouăzeci. Așa deci, își spuse. Își îndesă o parte prin buzunare și prin sacou, iar restul îl băgă la loc în plic, apoi se așeză respirând greu.

Așa deci, își spuse iarăși. Și, după încă o clipă: ăsta-i un început.

Merita sărbătorit. Les Ambassadeurs se încălzea, cu mesele de joc ocupate pe jumătate, iar în restaurant personalul se mișca iute.

— Domnule Devereux, spuse femeia de la ușă, e o mică problemă cu plata. Oricând vă e la îndemână...

E mult mai greu să ceri bani de la bogați, învățase asta.

— Da, o să rezolv imediat. Măine. Mulțumesc că mi-ai adus aminte.

Se duse la bar și comandă șampanie. Thailandezii și rușii se îmbulzeau și acum în jurul ruletei, târfa își găsisse un domn prieten și se descurcau de minune. Belsey bău șampanie și se uită la acvariul cu homari. Dar n-avea chef să bea de unul singur. După jumătate de sticlă, Belsey nu mai putu și, desfăcând sigiliul de pe unul dintre teancurile de bani, se duse la Lorenzo's.

— Dau un rând, anunță celor din bar.

Era încă acolo și Lorenzo's era acolo și el, la fel de groaznic și uimitor. Belsey dădu două rînduri, apoi se duse la un telefon public de lângă un garaj deschis noaptea. Nu voia să-și dea drumul la mobil. Sună la spitalul Charing Cross.

Charlotte Kelson fusese externată. Spitalul nu dădea detalii. Belsey încercă s-o sune pe mobil, dar ea nu răspunse. Îi trecu prin minte s-o viziteze acasă.

Însă se duse la Wishing Well.

— Nicky, încă ești aici.

— Nicky, ce bei?

Probabil că se ținea o petrecere de aniversare sau de logodnă. Aveau și DJ, iar femeile care dansau pe masă nu păreau să fi fost închiriate. Pe tejgheaua barului se

încovrigau și se întăreau platouri cu sandviciuri. Proprietarul era incoerent.

Belsey dădu și acolo de băut și-și făcu prieteni noi. La un moment dat, se trezi la bar, umplând halbe. Mai apoi, ajunse să vorbească cu o fată care-l întrebă: „Cu ce te ocupi? Ești barman?“, iar el îi răspunse: „Lucrez la poliție“ și se simți bine spunând-o.

Se mută la Ten Bells, apoi iarăși peste râu la Rocket Bar. Dădu peste un bărbat care lucra la o companie de transport fluvial și stătu cu el să bea vodcă cu suc de roșii și să-i urmărească pe chelneri cum flambează băuturile. Pe la al șaselea sau al șaptelea pahar trebuie că plecase, deoarece se trezi mergând pe Euston Road. Chiar și fără să aibă o casă, știa când se îndepărtează de casă. Noaptea abia începuse. Londra, văzându-l încă acolo, își reținu un zâmbet. Așadar, părea să spună, suntem iarăși noi doi.

